Iubire la distanță
MAGGIE O'FARRELL
Nemira Damen tango

Nemira Damen

tango

romane cu dragoste

MAGGIE O'FARRELL s-a născut în Irlanda de Nord, în 1972, dar a crescut în Ţara Galilor şi în Scoţia. Înainte de a se dedica scrisului, a încercat diverse profesii, fără a se regăsi în nici una: chelneriţă, cameristă, curier, profesor şi curator. Apoi a fost jurnalist în Hong Kong şi editor literar pentru *The Independent on Sunday*. A debutat în anul 2000 cu *After You'd Gone*, volum ce i-a adus Premiul Betty Trask. După *My Lover's Lover* (2002), şi-a câştigat recunoaşterea internaţională prin romanul *The Distance Between Us* (2004 – *Iubire la distanţă*), ce s-a bucurat de o largă popularitate şi de o excelentă primire din partea criticii, fiind recompensat cu Premiul Somerset Maugham. Cărţile ei sunt traduse în peste şaisprezece limbi.

Iubire la distanță

MAGGIE O'FARRELL

Traducere din limba engleză
IRIS MANUELA GÎTLAN-ANGHEL

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneiiu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
O'FARRELL, MAGGIE
Iubire la distanță / Maggie O'Farrell; trad.: Iris Manuela Gîtlan-Anghel
București, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-140-6

I. Gîtlan-Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111-31=135.1

Maggie O'Farrell
THE DISTANCE BETWEEN US
© Maggie O'Farrell, 2004

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Irina ILIE
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-140-6

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Will

„Știu că viața se poate schimba peste noapte, deși, de obicei, e nevoie de mult mai mult timp ca să înțelegem ce s-a întâmplat, ca să simțim că am schimbat direcția."

JAY MCINERNEY

„Am venit în aceste locuri... ca să mă înrudesc cu ele, ca să mă las călăuzit de ele."

GEOFF DYER

„Era discipolul meu, un alter ego, copia mea fidelă; nu puteam să trăim una fără cealaltă."

SIMONE DE BEAUVOIR,
despre sora ei

PARTEA I

Se trezește răsfirat în pat ca o stea-de-mare, iar gândurile îi zboară amețitor. În celălalt colț al camerei, ventilatorul se întoarce spre el, apoi își întoarce capul, jignit parcă de ceea ce vede. Undeva lângă el, paginile unei cărți flutură și se agită în bătaia ventilatorului. În apartament se strecoară o lumină albăstruie ca cerneala, iar flash-uri de neon brăzdează tavanul. Este seara târziu.

– La naiba! spune el, și își ridică brusc capul.

Simte atunci cum ceva moale, dar compact, din zona omoplaților, se întinde și se rupe ca o hârtie udă. Înjurând și încercând să depisteze punctul dureros, Jake se ridică în picioare și merge împleticit spre baie, alunecând pe pardoseala din lemn.

Chipul care i se arată în oglindă îi provoacă un șoc. Cutele și pliurile cearceafului au trasat niște linii roșii pe obrazul și tâmpla lui, conferindu-i o înfățișare ciudată, oarecum sălbatică. Părul îi stă ridicat pe cap, de parcă ar fi fost electrocutat, și pare să fi crescut peste noapte. Cum reușise să adoarmă? Citea, cu capul sprijinit în mâini, iar ultimul lucru pe care și-l amintea

era că personajul din carte cobora pe o scară de frânghie într-o fântână părăsită. Jack se uită la ceas. Zece și zece. A întârziat deja.

O molie se ciocnește de fața lui, apoi ricoșează în oglindă, iar praful fin de pe aripile ei lasă pe sticlă un semn pestriț, un spectru al propriei ființe. Jake face un pas înapoi, privind o clipă cum își croiește drum prin aer, apoi încearcă s-o prindă în căușul palmelor. Nu reușește. Molia, simțind pericolul, zboară în spirală spre lumină, dar Jake nu se lasă bătut și, de data asta, trupul delicat și confuz al fluturelui intră în cușca mâinilor lui.

Deschide cu cotul mânerul ferestrei. Zgomotul străzii ajunge până la el, deși stă la etajul al nouăsprezecelea. Jake se apleacă peste frânghiile de rufe și, deschizându-și palmele, aruncă molia în aer. Ea cade o clipă, dezorientată, apoi își revine și, nimerind în curentul de aer cald al unui aparat de aer condiționat, se face nevăzută.

Jake închide fereastra. Se mișcă agitat prin apartament, adunându-și portofelul, cheile și geaca, apoi se încalță cu pantofii pe care îi lăsase aruncați la ușă. Liftul vine după un secol, iar când se urcă în el, îl izbește o duhoare de aer stătut și de sudoare. În holul de la intrare, portarul stă pe un scăunel lângă ușă. Deasupra lui atârnă ornamentele roșii și aurii care anunță venirea Noului An chinezesc – un copil cu obrajii rumeni și cu părul negru ca smoala călărește un porc roz.

– *Gung hei fat choi*, spune Jake, în trecere.

Omul îi dăruiește un zâmbet generos, care îi dezvăluie strungăreața.

– *Gung hei fat choi*, Jik-ah, îi răspunde el, lovindu-l prietenos pe umăr, lucru care îi provoacă lui Jack înțepături și usturimi ale pielii ca atunci când ești ars de soare.

Afară, taxiurile despică lumina reflectată în bălțile de pe stradă, iar un metrou subteran zguduie caldarâmul. Jake își ridică privirea spre acoperișurile clădirilor. Chinezii sărbătoresc acum trecerea de la Anul Bivolului la Anul Tigrului. Când era mic, își imagina anul ca fiind o creatură mutantă și ciudată, care – la miezul nopții – se metamorfoza.

Se îndepărtează de clădire, aproape ciocnindu-se de o femeie în vârstă și mignonă, care împinge un cărucior plin de cutii de carton. Jack o evită la timp și se îndreaptă spre sud, trecând pe lângă terenurile de baschet, pe lângă un mic altar roșu, situat pe marginea trotuarului, altar ale cărui bețișoare chinezești au ars deja, pe lângă oamenii dintr-un *yum chai*, care își împart între ei piesele jocului mah-jong, pe lângă rândurile compacte de motociclete împodobite de sărbătoare, pe lângă rețelele încâlcite ale schelăriilor din bambus, pe lângă acvariile din restaurante, unde peștii condamnați la moarte își deschid branhiile, căutând oxigenul în apa tulbure.

Dar Jake nu vede nimic din toate acestea. El își ridică privirea spre norii întunecați, fredonând o melodie în timp ce pășește grăbit pe caldarâm, cu pantofii săi de sport cu talpă subțire. În aer plutește un miros de tămâie, fum de artificii și sare marină.

Autobuzul nu mai vine. Stella își înfășoară mai bine eșarfa în jurul gâtului și se ridică în vârful picioarelor, ca să urmărească traficul. Mașini, mașini, taxiuri, motociclete, un biciclist excentric, mașini și iar mașini. Dar nici un autobuz. Își îndreptă privirea pe ecranul care ar trebui să-i arate cât mai are de așteptat. Acesta nu afișează însă nimic.

Își dă mâneca hainei la o parte și se uită la ceas. Astăzi intră după-amiază la serviciu și va întârzia dacă mai așteaptă puțin. Stella rămâne o clipă pe loc, gândindu-se ce să facă. Să aștepte autobuzul, care va veni în cele din urmă, sau să meargă pe jos și să ajungă puțin mai târziu la serviciu? Ar putea să ia metroul, dar până la cea mai apropiată stație de metrou trebuie să meargă pe jos vreo zece minute, ceea ce înseamnă că oricum va întârzia. O va lua pe jos. Probabil că acum este cea mai rapidă soluție.

Aruncând o ultimă privire până la urmă, ca să se asigure că autobuzul nu vine încă, Stella pornește la drum. Aerul este rece, neobișnuit de rece pentru această perioadă a anului, iar pământul este tare, acoperit cu un strat de gheață, care scârțâie sub picioare. Cerul este învăluit într-o nuanță îndoielnică de gri, în care se răsfrâng crengile dezgolite ale copacilor.

S-a întors la Londra doar pentru câteva săptămâni – nu mai mult, speră ea – și lucrează la o emisiune de radio programată târziu în noapte. Are un apartament aici, o garsonieră în Kennington, pe care de obicei o închiriază când pleacă în diverse alte locuri din lume.

O lună la Paris, câteva săptămâni la Moscova, jumătate de an la Helsinki. Nu știe care va fi următoarea destinație – Roma, poate, sau Madrid, sau Copenhaga. Stellei nu-i place să stea prea mult într-un singur loc.

Se îndreaptă spre nord, spre Tamisa, scoțând aburi pe gură și având trupul înfierbântat între hainele groase. Când face primii pași pe podul Waterloo, orașul se despică în două, iar fluviul i se înfățișează în toată splendoarea lui. Podul a fost construit numai de femei, a citit ea undeva, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Este pustiu acum. Mașinile trec pe lângă ea, îndreptându-se spre nord, dar ambele trotuare sunt pustii.

La intersecție, Jack se agață de balustrada unui tramvai exact în clipa în care acesta pleacă din stație. Tramvaiul, învăluit într-o lumină difuză, este aglomerat – oamenii stau pe scaune, dar și în picioare, ținându-se cu mâinile de barele de susținere. Lângă Jake stă un bătrân îmbrăcat cu o vestă și cu niște pantaloni decolorați, care ține în poală o colivie. De pe leagănul ei, pasărea îl privește pe Jake cu ochișorii ei ca două mărgeluțe negre. În tramvai sunt și doi occidentali, care îi domină pe chinezi cu înălțimea lor.

Jake urcă treptele din lemn. Ocupă locul din față și își sprijină capul de geam, savurând curentul stârnit de viteza tramvaiului. Privește cum clădirile îngrămădite și scăldate în lumina de neon din Wanchai se contopesc cu edificiul din beton și oglinzi al marelui complex comercial.

Jake are părul negru, iar pielea va căpăta aceeași nuanță ca cea a prietenului său Hing Tai dacă va mai sta mult timp la soare, dar ochii au culoarea adâncurilor apei. Are pașaport britanic, o mamă englezoaică și, undeva în lume, un tată englez. Dar Jake nu a văzut niciodată Anglia, așa cum nu și-a văzut niciodată tatăl, și nici n-a pus vreodată piciorul în Europa.

Stella vede, în depărtare, la celălalt capăt al podului, o figură solitară care se îndreaptă spre ea. Un bărbat. Micșorat de distanță. Îl poate cuprinde între degetul mare și arătător. Ca și când un magnet i-ar fi atras unul spre celălalt, ei merg și merg, și merg. El devine acum mai bine conturat: înalt, mătăhălos, îmbrăcat într-o geacă verde.

Stella își aruncă privirea dincolo de râu, unde roata uriașă din London Eye este scăldată în lumină, iar oamenii, mici ca niște insecte, mișună pe South Bank. Își întoarce din nou capul în direcția în care merge, iar șocul este atât de puternic, încât este gata să se prăbușească. Trebuie să se agațe de zid ca să nu cadă, iar inima aproape că i se oprește în loc.

Stella privește undele cafenii ale fluviului, apoi își întoarce din nou privirea spre bărbatul care vine spre ea. Este din ce în ce mai aproape acum și Stella se întreabă dacă nu se va năpusti asupra ei, cu statura lui uriașă, ca un spectru imens și amenințător. El se uită la ea acum, ținându-și mâinile îndesate în buzunare.

Nu-i vine să creadă, chiar nu-i vine să creadă. El are aceeași piele rozulie, tumefiată, aceeași claie de păr roșcat și aceiași ochi înfundați în orbite.

Pare că s-a întors înapoi în timp, pare că anii au dispărut dintr-odată. Stella simte din nou senzația aceea cumplită pe care i-a provocat-o pielea lui rece și umedă, dar și mirosul de animal al părului său. Bărbatul se apropie de ea acum, este atât de aproape încât l-ar putea atinge și reușește cu greu să-și înăbușe un strigăt.

– Te simți bine, păpușică?

Ea strânge puternic cu degetele balustrada podului. Este scoțian. Fusese convinsă de asta. Stella încuviințează din cap, cu privirea îndreptată spre apă, ale cărei unduiri seamănă cu niște șerpi.

– Ești sigură? El nu stă în raza ei vizuală. Stella nu poate să respire, pare că nu poate nici să inspire aerul în plămâni. Nu mi se pare că te simți prea bine.

Ea încuviințează din nou din cap. Nu vrea ca el s-o audă vorbind, să-i audă vocea. Trebuie să fugă. Fără să-l privească, ea face câțiva pași, ținându-se de parapet. Trebuie să treacă pe lângă el și îi simte respirația în ceafă în clipa în care el spune:

– Dacă ești sigură – ea se înfioară din cap până în picioare – la revedere atunci!

Stella își întoarce capul, să-l vadă plecând. Același mers dezarticulat, cu picioarele strâmbe și cu umerii cocoșați. El se întoarce pe loc. Ezită o clipă. Apoi pleacă mai departe.

– La revedere atunci.

Două camioane trec unul după altul, făcând aerul să freamăte. Ea o ia la fugă și haina îi flutură în vânt, în timp ce clădirile orașului încep să prindă contur în fața ei. O durere puternică a pus stăpânire pe ea, ca și când o gheară i-a sfâșiat inima. Se împiedică și cade în patru labe, dar înainte de a se ridica, mai aruncă o privire în urma ei.

El s-a făcut nevăzut. Podul se întinde înaintea ei, ondulându-se ca o boltă pustie.

Stella se ridică în picioare. Pietrișul îi înțeapă palmele. Chipul îi este brăzdat de lacrimi, iar părul îi flutură în vântul biciuitor de februarie. Se uită de-a lungul străzii, neștiind ce caută.

De cealaltă parte a străzii vede, îndreptându-se spre ea, caseta luminată a unui taxi. Se năpustește în trafic, cu mâna ridicată. O mașină frânează brusc și o evită.

– Te rog, oprește! șoptește ea, cu ochii ațintiți asupra casetei luminate, care vine spre ea. Te rog!

Taxiul încetinește și se oprește. Stella aleargă spre el, deschide portiera și se urcă în mașină.

Jake se clatină pe scările tramvaiului în timp ce acesta virează ca să ajungă în centru. Îi place senzația pe care i-o provoacă virajele, îi place momentul acela în care trebuie să-ți păstrezi echilibrul zdruncinat de mișcarea contrară. Coboară în stradă, în fața structurii impozante și zigzagate a băncii și își continuă drumul pe sub sticla neagră a clădirii, unde scările rulante goale bâzâie în sus și în jos, fără să transporte pe nimeni.

Urcă panta abruptă din Lan Kwai Fong, croindu-și cu greu drum prin mulțimea din ce în ce mai mare de oameni. Strada pavată este străjuită de baruri și de cluburi pline de occidentali care lucrează la firme de avocatură, ziare, școli, posturi de radio sau în departamentele IT din Hong Kong și care se întorc în fiecare seară cu feribotul la casele lor din Lamma sau Lantau, oprindu-se aici ca să bea ceva și ca să se întâlnească cu prietenii. Jake nu frecventează aceste locuri, dar lui Mel și prietenilor ei le place aici.

Jake se gândește adesea că Hong Kong este o destinație predilectă pentru europeni, destinație însă suprapopulată. Oamenii care vin aici și-au părăsit casele și familiile dintr-un anume motiv, pe care refuză însă să-l dezvăluie vreodată. Fie încearcă să se despartă de cineva, fie fug de ceva, fie pornesc în căutarea unui lucru fără de care nu se simt împliniți. Sau speră, cel puțin, că sentimentul că ceva lipsește din viața lor nu-i va urmări și peste ocean. Dacă pleci cât mai departe, poate că eul nu te va prinde din urmă.

În vârful dealului, Jake o ia la stânga și intră în Iso-Bar. Aparatele de aer condiționat aproape că au înghețat aerul dinăuntru, în ciuda faptului că este înțesat de oameni. Ei stau îngrămădiți precum ciorchinii de struguri și își țin băuturile în mâini. El scrutează mulțimea, căutând-o pe Mel. Deodată, ea apare chiar în fața lui. Deși privirile nu li s-au întâlnit încă, ea îl sărută, lăsându-i un semn pe obraz, apoi se întoarce spre prietenii ei.

– V-am spus că o să întârzie, nu-i așa? Nu v-am spus eu că o să întârzie?

Chipul ei plutește prin fața lui în lumina difuză. Și-a legat părul frumos, aproape incolor, în coadă de cal și l-a cuprins pe Jake în brațe.

– Îmi pare rău, am adormit, strigă Jake, încercând să acopere muzica. Nu știu cum s-a întâmplat. La un moment dat, citeam și apoi...

– Poate că erai obosit, îi spune Mel, zâmbindu-i.

– Da.

El se eliberează din strânsoarea ei, ca să-i salute pe ceilalți. Ei dau din cap și îi zâmbesc, ridicându-și paharele, iar Lucy, prietena cea mai bună a lui Mel, îi dăruiește în fugă un sărut absent, înainte de a se întoarce spre interlocutorul ei. Cineva îi dă lui Jake un pahar înalt, aburind.

– Mâine mergem în Lantau – strigă Mel ca să se facă auzită, rezemându-se de unul dintre colegii ei și ținându-l pe Jake de braț – ca să vedem statuia lui Buddha. Jake vrea să ne urcăm pe dealuri.

– Te duci cu el? întreabă, amuzat, colegul ei.

– Da, răspunde Mel, dând din cap și privindu-l pe Jake. Dacă mă ia, adaugă ea, strângându-l de braț. M-am gândit să încerc și eu.

– Dar ție nu-ți plac lucrurile astea.

Nina pune telefonul lângă ea, pe podea, și formează prefixul pentru Londra, apoi numărul. Urmează o scurtă pauză înainte ca telefonul să înceapă să sune.

Ea așteaptă, încruntându-se și adunând foițele de ceapă dintr-unul din sendvișurile pe care Richard i le făcuse de dimineață. Știe doar că ei nu-i place ceapa crudă. Urmează o pauză la celălalt capăt al firului, apoi răspunde robotul: *Bună, sunt Stella Gilmore de la Regie. Acum fie nu sunt în birou, fie...*

Nina închide telefonul și mușcă din sendviș.

– Mai avem doar douăsprezece minute! exclamă Lucy, uitându-se la ceas. Și apoi, ne vom transforma cu toții din pui în porci.

Mel se întoarce spre Jake, puțin îngrijorată.

– E adevărat, Jake?

– Din bivoli în tigri, murmură el, dar nu noi ne...

– Să mergem la barul de la capătul străzii! spune Lucy. Cel care are DJ. Haideți, să mergem!

Își dau pe gât băuturile și se îndreaptă spre ușă. Afară, aerul este călduț și o ploaie măruntă le brăzdează fețele. Strada este înțesată de oameni, o mare de capete unduindu-se între ei și clădirile de vizavi. Jake trebuie să se lipească de zid ca să facă loc unui grup de băieți japonezi. Lucy se împiedică de bordură și cade peste Jake. Mel îl ține strâns de mână. De cealaltă parte a străzii, un grup de englezi cântă *Auld Lang Syne*.

Într-un birou din Londra, un telefon mobil începe să sune. Sunetul este înăbușit, ca și când celularul ar fi într-o haină, într-o mapă sau într-o geantă. Câțiva

Biblioteca Metropolitană

oameni își întorc capetele, ascultând cu atenție. Apoi își dau seama că nu este telefonul lor și își reiau activitatea.

Colega Stellei își dă jos căștile de la urechi și scrutează biroul. Scaunul nu se află în fața computerului. Din locul în care ar fi trebuit să fie Stella se văd coșurile inegale și acoperișurile înnegrite de vreme și lustruite de ploaie din Regent Street.

Să răspundă la telefon? Stella uită adesea să-l ia acasă. A sunat de câteva ori într-o oră. Cineva încearcă cu disperare s-o găsească. Telefonul se oprește la fel de brusc cum a început să sune. Colega Stellei își pune din nou căștile pe urechi. Îi va spune când va ajunge la serviciu.

Zgomotul străzii se intensifică, de parcă cineva a dat volumul mai tare. Oamenii strigă, râd și țipă. Chiar în fața lui Jake, un bărbat flutură un balaur fragil din hârtie, care scoate flăcări pe nări. Jake începe să-și croiască drum prin mulțimea de trupuri, în direcția barului, urmat îndeaproape de Mel și de Lucy. Ceilalți s-au pierdut în marea de oameni. Din ce în ce mai mulți indivizi se revarsă din clădiri ca să se alăture șuvoiului uman. Oamenii îl înghiontesc și îl lovesc pe Jake cu umerii, coatele, șoldurile și picioarele. Își întoarce capul încercând să vadă cum este strada în fața lui. Este oare mai puțin aglomerat acolo? Nu. Tot mai multe capete apar de pe străduțele lăturalnice, iar D'Aguilar Street este blocată de o barieră a

poliției. Inima începe să-i bată cu putere, de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept, iar el o apucă pe Mel de mână.

Toată lumea împinge și se îmbrâncește. Jake uită cât de egoiști devin oamenii în situații de genul ăsta. Trei bărbați care poartă coroane roșii de carnaval își croiesc drum cu coatele prin mulțime, iar unul dintre ei îl calcă pe Jake pe picior, zdrobindu-i oasele de caldarâm. Din ce în ce mai multe trupuri umane se revarsă în puhoaie pe stradă. Jake se simte dintr-odată înfierbântat. Se întoarce dintr-o parte în alta, neștiind ce să facă și încotro s-o ia. Mel îi spune ceva, iar când se întoarce spre ea ca să înțeleagă ce spune, se împiedică și este gata să cadă. Se agață de ce are la îndemână – de haina unei femei, care se află în stânga lui – și reușește să se redreseze. Femeia îi aruncă o privire speriată, dar nu spune nimic când Jake îi cere iertare. Mulțimea este din ce în ce mai compactă, zdrobindu-i aproape cutia toracică.

– Nu-mi place ce se întâmplă, spune Mel. Jake, nu-mi place deloc.

– Știu, spune el. Hai să încercăm să...

Nu mai reușește să termine propoziția, pentru că mai multe incidente au loc într-o succesiune rapidă.

În spatele lor, un bărbat care ține în mână câteva sticle de bere se împiedică și cade. Sticlele îi scapă din mână, se sparg pe caldarâm. Berea se scurge pe stradă – o pată înspumată, întunecată și alunecoasă. Jake încearcă să străpungă zidul compact de trupuri, trăgând-o pe Mel după el. De pe deal, un alt val de

oameni se năpustește sălbatic peste marea uriașă de suflete. Jake vede cum bărbatul cu sticlele de bere dispare printre picioarele semenilor săi. Apoi alunecă și Lucy, se pierde în puhoiul de oameni și dispare, iar mulțimea o calcă practic în picioare.

Francesca se află în grădină și analizează firul de iarba-șarpelui pe care îl cumpărase dintr-o florărie din Arran. Planta, a observat ea, începe să se înnegrească din cauza gerului. Francesca urăște gerul, îl urăște mai mult decât păduchii-de-plante, care îi invadează în timpul verii trandafirii, mai mult decât limacșii, care își croiesc drum printre firele de năsturel. Dar nu poate să ucidă limacșii. Gândul că i-ar putea nimici cu substanțe chimice sau că ar putea presăra sare peste ei i se pare prea crud.

Tremură și se înfășoară mai bine în vesta tricotată a lui Archie. Cerul din Edinburgh se prăbușește parcă peste ea. Frigul de astăzi este biciuitor și anunță zăpadă.

La auzul țârâitului electronic trupul ei reacționează înaintea minții. S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre casă înainte de a realiza ce sună. Telefonul. Noul telefon pe care i l-a cumpărat Stella.

Ridică receptorul și apasă la întâmplare pe un buton, dar țârâitul nu se oprește. Francesca oftează, își pune ochelarii, care îi atârnă de gât, prinși de un lănțișor, și analizează cu mai multă atenție butoanele. Pe unul dintre ele este desenat un receptor în miniatură. Poate că acesta este butonul corect.

– Alo? spune ea, nesigură și rămasă în așteptare.

– N-ai învățat încă să folosești telefonul ăla?

E Nina, e aproape sigură de asta. Vocile lor seamănă atât de bine la telefon, dar nici una nu crede de cuviință că trebuie să se prezinte.

– Firește că am învățat, aruncă Francesca o minciună, încercând să câștige timp. Ele s-ar simți jignite dacă le-ar confunda. Eram în grădină, asta-i tot.

– Aha!

Urmează o pauză în care Francesca aude cum interlocutoarea ei trage dintr-o țigară. E Nina, fără îndoială.

– Ce mai faci? o întreabă ea.

– Bine. Cu treburile pe aici. Tatăl tău a plecat la München.

– De ce?

– Nu știu. La o conferință, cred.

– Uite ce e! spune Nina. Nu pot să vorbesc prea mult acum. Am o întâlnire peste cinci minute. Voiam doar să știu dacă ai vorbit cu Stella astăzi.

– Cu Stella? repetă Francesca, gândindu-se. În privința Stellei, ea nu-și face niciodată griji. Nu, răspunde ea.

– Când ai vorbit ultima oară cu ea?

– Săptămâna trecută, cred. Sau poate acum două săptămâni.

– Dar astăzi nu?

– Nu. De ce?

– Fără un motiv anume. Nu pot să dau de ea. I-am lăsat mesaje, dar nu m-a sunat. Nina trage din nou din țigară, apoi adaugă: A dispărut.

Francesca se simte adesea în inferioritate când este vorba de relația dintre cele două fiice ale ei. Pare întotdeauna o relație prea intimă și evazivă, pe care ea nu o înțelege. Îi vine o idee.

– Poate că și-a luat o zi liberă sau...

– Mi-ar fi spus, intervine Nina.

Francesca nu știe ce să mai spună. Dar metodele de diversiune au dat întotdeauna rezultatele scontate în cazul Ninei, așa că o întreabă:

– Ce-ar fi să treci pe la noi mai târziu? Poate că e un film bun la televizor diseară. Îți pregătesc ceva de mâncare.

– Bine, acceptă Nina. Poate vin.

Mel o strigă disperată pe Lucy și încearcă să se elibereze din strânsoarea lui Jake. Mulțimea clocotește și urlă, iar aerul duhnește a sudoare și a bere. Jake se luptă s-o țină strâns de mână, în timp ce încearcă s-o găsească pe Lucy. Mulțimea însă se mișcă în valuri, iar Jake nu mai simte pământul sub picioare. Marea de oameni îi îndepărtează de Lucy, împingându-i spre fereastra unui bar, unde clienții dansează pe o muzică pe care numai ei o aud. Puhoiul îl izbește pe Jake de un zid. El o pierde pe Mel. Își croiește drum cu coatele printre trupuri, înghiontindu-se în stânga și în

dreapta ca să poată să respire. Plămânii parcă i-au luat foc, striviți în noianul de oameni.

– Mel! strigă el. Melanie!

Dar nu-și aude nici măcar propria voce în zgomotul infernal din jurul lui. Un bărbat blond și cu barbă se ciocnește de el, iar o filipineză se agață de mâneca lui, plângând în hohote.

– Mel! strigă el din nou, încercând să se răsucească pe loc.

Mulțimea se mișcă iarăși, într-o direcție diferită, târându-l, fără voia lui, și pe Jake. El simte sub picioare ceva moale și flexibil. Un trup? O spaimă cumplită îi cuprinde sufletul și încearcă să vadă peste ce-a călcat, dar este țintuit între o adolescentă cu părul roșu care țipă din rărunchi și o femeie cu ochii mari, ațintiți în gol. Jake o privește cu atenție și vede că pupilele îi sunt dilatate, capul îi atârnă inert pe umăr și ține gura deschisă.

Jake își trage picioarele sub el și își dă capul pe spate, gâfâind și încercând să tragă puțin aer în piept. Ploaia măruntă îi mângâie chipul. Cerul se înalță deasupra lui – negru, nemărginit și impasibil, presărat cu stele argintii. Aude, în depărtare, șuieratul unor sirene. Aude cum hohotele de plâns ale adolescentei de lângă el se transformă încetul cu încetul într-un scâncet. Aude cuvintele metalice, estompate, ale unei persoane care le spune în două limbi, la un microfon, să-și păstreze calmul, să nu mai împingă, să stea liniștiți. Aude zgomotul îndepărtat al focurilor de artificii din

port. Aude cum sângele îi pulsează în urechi. Aude tăcerea cumplită a femeii cu privirea ațintită în gol.

La ora patru și jumătate, colega Stellei este un pachet de nervi. Ea și Stella trebuie să aleagă un invitat pentru emisiunea de săptămâna viitoare; una dintre ele trebuie să citească o carte sau o porțiune dintr-o carte și să redacteze întrebările pentru interviu, ca să fie apoi verificate de James; cei de la departamentul PR sună încontinuu, promovându-și clienții pentru emisiune, iar colega Stellei, Maxine, nu are timp să redacteze interviul de săptămâna asta, pentru că este nevoită să răspundă la telefon. Unde naiba e Stella?

Telefonul sună din nou. Ea înhață receptorul.

– Alo, *James Karl Show*, sunt...

– Maxine, spune o voce domoală, dar degajată, scuze, sunt...

– Nina, o întrerupe Maxine, și mai iritată acum. Sora Stellei. I-ar recunoaște oricând vocea. Sună de douăzeci de ori pe zi, deși de obicei nu are nimic de spus. Maxine și o altă colegă glumesc pe seama Ninei, spunând că sora Stellei nu poate să-și facă un ceai fără s-o întrebe mai întâi pe Stella. Nu e aici, îi răspunde ea pe un ton răstit.

– Am înțeles asta, spune Nina pe același ton. Știi cumva unde este?

– Aș vrea eu. Ar fi trebuit să vină la ora unu, dar n-a apărut.

– Unde a fost de dimineață?

– Nu știu.

– S-a întâlnit cu cineva?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– La ce oră a plecat aseară?

Maxine oftează. De asta are ea nevoie acum – de un interogatoriu din partea nebunei de Nina.

– Nina, nu-mi văd capul de treabă și...

– La ce oră a plecat? repetă Nina.

– Pentru numele lui Dumnezeu! murmură Maxine. Nu știu... pe la douăsprezece și jumătate. Sau poate chiar la unu dimineața. Oricum, după ce s-a terminat emisiunea.

Maxine o aude pe Nina aprinzându-și țigara.

– Vrei să-i transmit ceva? o întreabă Maxine, răsucind un stilou între degete.

Trebuie să se întoarcă la treabă – James va înnebuni dacă nu va termina interviul până la ora cinci. Ea îi face semn prin geamul despărțitor unei alte colege, dintr-un alt birou. Femeia se îndreaptă spre Maxine cu o băutură-n mână și o întreabă dacă vrea o cafea. Maxine încuviințează din cap și îi face semn că totul este în regulă.

– Nu, nu-i transmite nimic! spune Nina și închide telefonul.

– La revedere și ție! murmură Maxine în receptorul gol.

Noianul de oameni se pune din nou în mișcare, târându-l pe Jake spre vârful dealului. Presiunea exercitată

asupra lui de mulțime este atât de mare, încât nu mai poate să respire. Scena care i se derulează prin fața ochilor începe să se estompeze, iar o durere puternică, ce pornește de la umăr, i se răspândește în tot corpul. Cel mai important lucru este să nu cadă, își spune el de nenumărate ori, să-și mențină echilibrul, să nu se prăbușească la pământ. Cutia toracică pare să se zdrobească de zidul uman, oxigenul nu-i mai pătrunde în plămâni, membrele i-au amorțit și în tot corpul simte mii de ace. Jake știe că acesta este sfârșitul, că nimeni și nimic nu poate împiedica acest deznodământ, iar mintea sa este lipsită de vlagă, statică și grea ca plumbul topit.

Deodată, se izbește de spatele unui bărbat care se întoarce mânios și îi spune:

– Fii atent pe unde mergi!

Bărbatul se întoarce apoi spre însoțitorii săi. Jake îi privește uimit. Ei beau și stau de vorbă. A nimerit într-o parte în care mulțimea nu știe ce se întâmplă, sărbătorește trecerea în Anul Tigrului.

Omul de care s-a ciocnit Jake spune:

– Ce-ați face dacă un client v-ar duce într-un local unde vi se aduce pe tavă un cap de porc?

Femeia de lângă el chicotește, aruncându-și capul pe spate.

– Ne-am adapta situației! strigă ea și izbucnesc cu toții în râs.

Jake se simte deodată eliberat din chingi. Trupurile se îndepărtează din jurul lui. Pare că s-a creat o

breșă, iar șuvoiul de oameni se scurge pe acolo. Picioarele nu par să-l mai susțină, iar el se prăbușește pe caldarâm. Se ghemuiește acolo, tușind și gâfâind, încercând să-și recapete suflul și să inspire aer în plămânii vătămați, conștient de privirile oamenilor. Liniștea s-a așternut parcă dintr-odată.

Jake își înalță capul și privește de-a lungul străzii.

În drum spre casă, Nina intră în cabinetul medical al lui Richard, trece pe lângă șirul de pacienți și pe lângă secretară (care nu vorbește niciodată cu Nina, pentru că Nina a jignit-o la petrecerea anuală a medicilor, numind-o „vacă") și deschide ușa.

Richard pune un instrument ciudat într-o cutie.

– Bună, frumoaso, spune el sărutând-o pe frunte, lucru pe care Nina îl urăște, dar nu vrea să se certe cu el acum. Ce cauți aici?

– Am venit să te văd, îi răspunde Nina, așezându-se pe patul de consultație și încrucișându-și picioarele.

– Frumos din partea ta! răspunde el, aruncând o privire spre ceas, lucru care nu-i scapă Ninei.

– Sunt îngrijorată din cauza Stellei, spune ea.

– Da?

El răsfoiește niște hârtii de pe birou, căutând ceva în calculator.

– A plecat fără să spună nimănui nimic.

El scrie ceva pe o hârtie.

– Fără să spună nimănui nimic? repetă Richard – trucul la care apelează de obicei ca să-i dea de înțeles

că o ascultă. Dar nu procedează mereu așa? Asta face parte din... firea Stellei.

– Ce anume?

– Dispariţiile ei misterioase.

Richard îşi ridică ochii spre ea. Nina îl vede lăsând stiloul jos şi îi citeşte gândurile în priviri: subiectul „Stella" este foarte sensibil, îşi spune el. În primele zile ale relaţiei lor – cu mulţi ani în urmă – ea i-a aruncat în cap un deschizător de conserve când a îndrăznit să spună că Stella este un pic cam nestatornică.

– Dar întotdeauna îmi spune unde pleacă. Cred că..., ridică din umeri neliniştită, am senzaţia că s-a întâmplat ceva.

Richard se apropie de ea.

– Sunt convins că totul e în regulă, îi spune el mângâind-o pe obraz. Când ai vorbit ultima oară cu ea?

– Aseară, răspunde Nina, regretând pe loc. Ea îi vede grimasa de pe chip şi diagnosticul pe care i-l pune: „isterică". Dar i-am lăsat sute de mesaje de atunci.

– O să apară, spune el pe un ton molcom. Poate că este ocupată, nu crezi?

Nina nu-i răspunde. Se întinde pe patul de consultaţie, agăţându-şi tocurile subţiri de hârtia care acoperă patul. Richard îşi odihneşte mâna pe şoldul ei. Ea îi simte căldura prin ţesătura subţire a fustei.

– Poate că ai nevoie de o consultaţie, spune el, în timp ce mâna îi alunecă tot mai mult sub fustă.

Nina se uită la tavanul de deasupra ei și aude foșnetul hârtiei de pe pat, tic-tacul ceasului de pe perete și respirația lui Richard.

– Nu, spune ea, ridicându-se în capul oaselor și aranjându-și fusta. Trebuie s-o găsesc pe Stella.

Jake stă lângă biroul din melamină, ținându-și brațul stâng cu mâna dreaptă. Durerea din umăr este copleșitoare, adâncă, sufocantă, iar brațul îi atârnă dezarticulat, de parcă nici nu ar fi al lui. De undeva îi curge sânge pe față. Trebuie să-l șteargă tot timpul cu mâneca. Asistentele, infirmierii și medicii se agită în jurul lui ocupați, băgați parcă în priză.

Jake se apleacă din nou peste birou.

– Melanie Harker, i se adresează el secretarei. Este aici?

– Vă rog să stați jos! îi spune ea, fără să-l privească. Un doctor se va ocupa imediat de dumneavoastră.

– Nu am nevoie de doctor, spune el. Vreau s-o găsesc. Ochii îl ustură din cauza luminii albe de neon. Dar Lucy Riddell? Este cumva aici?

Secretara îl fixează cu privirea.

– Vă rog să luați un loc!

Dacă își mișcă brusc capul, pereții și coridoarele încep să se clatine în fața lui. Se sprijină de marginea biroului ca să-și mențină echilibrul. Mâna îi tremură ca unui bătrân. Este șocat de ușurința cu care plămânii lui se umflă și se dezumflă, se umflă și se dezumflă. Experiența asta îl va marca pe viață, fără îndoială.

Silueta albă a unui doctor trece de ușile duble, ivindu-se pe coridorul perpendicular. Jake îl urmărește, rezemându-se de zid.

– Scuzați-mă! spune el, împleticindu-se pe coridor și sprijinindu-se de peretele zugrăvit într-o nuanță de verde-pal. Scuzați-mă!

Doctorul îi aruncă o privire în trecere, dar merge mai departe.

– *M'goi, m'goi*, spune Jake în dialectul cantonez, *gau meng ah*. Încerc s-o găsesc pe Melanie Harker. Este aici?

Doctorul se oprește acum pe loc și îl privește, atent și uimit, așa cum sunt de obicei oamenii când aud un *gweilo* vorbind în dialectul cantonez.

– Melanie Harker, repetă doctorul, privindu-l pe Jake cu aceeași insistență. Da. Este aici. Am consultat-o mai devreme. Este... se oprește. Sunteți rudă? întreabă el apoi.

– Nu... ba da... spune Jake, încercând să formuleze o explicație. Trage adânc aer în piept, bucurându-se de sursa inepuizabilă de oxigen din jurul lui. Este... prietena mea, îngaimă el. Familia ei este în Anglia. În Norfolk, adaugă el, fără să știe de ce.

Doctorul, un bărbat cu cearcăne adânci în jurul ochilor, îl măsoară din cap până-n picioare.

– V-a consultat cineva?

– Nu, spune Jake, clătinând nervos din cap, dar mă simt bine. Vreau să știu...

– Nu arătați prea bine, spune doctorul, apoi scoate o lanternă subțire din buzunar și îi examinează ochii lui Jake. Când îi atinge brațul stâng, Jake tresare de durere. Trebuie să faceți o radiografie, spune doctorul. Este rupt. Și ați suferit un șoc. Trebuie să rămâneți aici peste noapte. *Neihih ming m ming ah?*

– *Ngor ming.* Dar când pot să...

– Melanie Harker, îl întrerupe doctorul, este în stare critică. Este la terapie intensivă.

Jake rămâne cu privirea ațintită asupra unei veioze de perete. O muscă este captivă înăuntru și încearcă să iasă, lovindu-se de pereții albi și opaci ai sticlei. Zgomotul insectei îi răsună în cap. Deschide gura să pună o întrebare, dar nu știe ce să întrebe.

– Mă duc să văd dacă o puteți vizita, spune doctorul, pe un ton mai blând.

Stella stă pe podea, cu spatele rezemat de ușa apartamentului ei, fără să se fi dezbrăcat încă de haină. În cameră totul i se pare complet necunoscut. Ea a cumpărat oare tabloul de pe perete, vaza, cărțile din bibliotecă? Toate acestea sunt oare ale ei? Aceasta este viața ei sau a altcuiva? Ea a fost cea care a frecat tot weekendul pardoseala din lemn și a lustruit-o cu ceară? De ce-a făcut asta? Pentru ce?

În spatele tulpinii verzi și groase a unui amarilis, Stella își surprinde imaginea în oglindă. Parcă tot sângele i s-a scurs din trup, iar chipul îi este rigid, lipsit de viață. A moștenit mâinile cu degete lungi

de la tatăl ei, ochii verzi și părul negru de la mama ei și chipul – a descoperit ea recent, când a găsit o fotografie veche, cafenie, în apartamentul bunicilor ei – de la o mătușă îndepărtată din Isernia. Un amestec, dar și un conflict al genelor.

Telefonul sună din nou, făcând-o să tresară și să-și dezlipească ochii de la imaginea sa din oglindă. Ea trage de mănuși, încercând să le scoată. Telefonul sună de patru, de cinci, de șase ori, apoi răspunde robotul și Stella aude vocea surorii ei violând tăcerea.

Își pune mâinile peste urechi.

Mel pare lipsită cu totul de vlagă și culoare. Pielea ei este atât de palidă, încât o poți confunda cu cearceafurile și pereții albi ca magneziul. Aparatele piuie în jurul ei. De undeva de deasupra, se aude bâzâitul unui aparat de aer condiționat.

– Mel! o strigă Jake, atingându-i ușor mâna. Este uscată și rece, o colecție de oase dezlânate. De mâna cealaltă este prinsă o clamă din plastic asemănătoare cu fălcile unui crocodil. Mel, sunt eu, șoptește Jake.

Pleoapele îi atârnă grele, ca de plumb, apoi genele i se deschid. Îi trebuie mult până să-l recunoască. Deschide gura, dar nu rostește nici un cuvânt. Trage aer în piept și înghite. Totul presupune timp și efort din partea ei. El vrea să-i spună că nu trebuie să vorbească, dar ea îi rostește numele și își mișcă degetele sub mâna lui. Apoi spune ceva, dar el nu aude.

– Ce-ai spus? șoptește el, aplecându-se spre ea.

Și mirosul ei s-a schimbat. Printre mirosul de dezinfectant tipic spitalelor se strecoară un iz ciudat și neplăcut, ca și când ceva a stat prea mult în întuneric.

– Lucy, șoptește Mel, Lucy!

– Nu e aici, răspunde Jake, evitându-i privirea. I se pare greu să mintă, niciodată n-a știut să joace teatru. I-a fost mereu teamă că adevărul i se citește pe chip. Lucy zace la morgă, câteva etaje mai jos, sub salonul lui Mel. A fost dusă la un alt spital, inventează Jake pe loc. La Queen Mary. În Happy Valley.

Mel îl cercetează cu privirea, oprindu-se asupra brațului pus în ghips, asupra bandajului de pe umăr și asupra vânătăilor purpurii care îi „împodobesc" chipul.

– Te simți bine? întreabă ea, rostind cuvintele sacadat, pe rând, ca și când ar fi făcut parte din propoziții diferite.

– Da, spune el dând din cap. Am doar o fractură. Și un umăr dislocat. Dar mă simt bine. Tu cum te simți?

Ea își mișcă încet capul pe pernă și oftează, aburind masca de oxigen. Ochii i se umplu de lacrimi. Încearcă din nou să spună ceva.

El se apleacă peste ea și îi atinge obrazul cu buzele, îndepărtându-i părul umed de pe frunte.

– Ce-ai spus? întreabă el.

– Mi-e teamă, șoptește ea. Jake se apleacă și mai mult deasupra ei, încât aproape că vede cum articulează cuvintele cu limba. Jake, nu vreau să... Ea îi caută privirea, apoi, continuă: Nu vreau să mor...

– Dar n-o să mori, intervine el, fără să-şi dea seama că ea nu a terminat ce avea de spus.

– ...fără să mă căsătoresc cu tine.

Ghemuit deasupra ei, pe un pat de spital, la terapie intensivă, Jake clipeşte nedumerit. Este gata să spună „Poftim?", dar se opreşte la timp. Cuvintele ei i se par atât de bizare încât îi vine să râdă. Doar nu vorbeşte serios.

– Mel, începe el, neştiind ce vrea să spună, ce-ar trebui să spună. Ce spui în situaţii de acest gen? Unei fete pe care o cunoşti doar de patru luni?

– Nu vreau să... nu suport gândul că... vocea ei este uşoară ca o frunză bătută de vânt, că voi muri fără să... fără să fiu legată de tine. Plânge acum, iar oamenii se foiesc în jurul lor. Nu pot să îndur gândul că...

O asistentă îi aranjează masca pe faţă. Mel se împotriveşte, încercând să mai spună ceva, dar doctorul umblă la un aparat, rugând-o să tacă şi să stea întinsă în pat.

– Poate că... încearcă Jake din nou, dar nu-şi găseşte cuvintele. Ar da orice să stea o clipă întins în pat, să-şi protejeze ochii de lumina violentă, să se odihnească pe cearceafurile apretate, iar una dintre aceste asistente să-i spună ce să facă. Poate ar trebui să aşteptăm până mâine, să vedem cum te simţi, spune el. Cât de neconvingătoare sunt cuvintele lui! Este conştient de asta. Citeşte în privirea ei o dezamăgire adâncă.

– Nu va supravieţui până mâine, îi spune doctorul în cantoneză, pe un ton blând, dar categoric.

Jake se întoarce spre el. Durerea din braț și din umăr se revarsă asupra lui în valuri. Dintr-odată i se pare că în salon este foarte cald. Își întoarce privirea spre Mel. Ochii îi strălucesc în spatele măștii de oxigen.

– Îmi pare rău, îi spune doctorul.

Stella tremură de frig, are pielea ca de găină, iar dinții îi clănțăne cumplit. Încălzirea centrală este oprită. Mai devreme, aprinsese lumina. Deasupra ei, becul răspândește o lumină gălbuie. Nu știe cât e ceasul. Clădirea, întregul oraș par să fi dispărut, învăluite în noapte. Telefonul a mai sunat de două ori, apoi a tăcut. Vecinii de vizavi dăduseră sonorul televizorului foarte tare. Dar și acesta a amuțit acum. Pare că doar camera aceasta luminată plutește, singură, în universul întunecat.

Stella închide ochii. Trebuie să existe o modalitate prin care să pună capăt acestui coșmar care-i domină existența. De câte ori i s-a întâmplat asta? De câte ori i-a văzut chipul pe stradă, în tren, într-un bar, în lift sau într-un magazin? Acest spectru îi tulbură viața, erodându-i-o așa cum apa erodează rocile.

Stella se ridică brusc în picioare. Vederea i se încețoșează din cauza mișcării și o dor încheieturile. O insectă mică flutură în jurul ei, apoi zboară spre lumină. Ea o privește o clipă, apoi un gând îi vine repede în minte. O lovește ca un fulger, iar Stella ia decizia fără să mai stea prea mult pe gânduri.

Trece la acțiune, ca un roboțel băgat în priză, și începe să adune lucruri: haine, o geacă, o hartă, busola, portofelul și câteva cărți. Ia o geantă de pe un dulap și îndeasă lucrurile în ea, închizând apoi fermoarul.

Preotul este o cunoștință a lui Hing Tai. El îl întâmpină pe Jake, îl numește Jik-ah și îl asigură de simpatia sa pentru problemele cu care se confruntă. O asistentă sobră, cu o pălărie în formă de con așezată pe vârful capului, joacă rolul de martor. Când primele raze de lumină ale Anului Tigrului pătrund în salonul de spital, Jake ține o mână peste cea a lui Mel, iar pe cealaltă pe coperta neagră a unei cărți în care nu crede și spune:

– Da, da, da.

Când deschide portiera, vede că pe mașină a căzut bruma. Trebuie să aștepte câteva minute până când aerul cald dezmorțește atmosfera înghețată și topește steluțele de gheață de pe parbriz.

Pune cheile de la apartament într-un plic pe care a scris adresa unei prietene. În timp ce străbate străzile Londrei, se oprește la un moment dat lângă o cutie poștală și aruncă plicul prin deschizătura ei roșie.

Este surprinsă să descopere câte mașini circulă prin oraș în toiul nopții. Când un indicator de pe autostradă îi arată „Nordul – Scoția", ea apasă pe accelerație și un zâmbet i se înfiripă pe chip.

PARTEA A II-A

Stella strecoară lama cuțitului între marginile lipite ale unui plic. Hârtia, de un crem-închis, cedează și se rupe ca puful. În timp ce scoate scrisoarea, clădirea se zguduie în jurul ei.

Își ridică privirea. O pereche de bocanci de munte coboară scările. Stella îi privește o clipă, apoi aruncă scrisoarea, fuge de la recepție și se ascunde în spatele unei plante înalte, cu frunzele ascuțite, care era așezată pe un raft special. După ce le-a servit oaspeților micul-dejun, a făcut curățenie în bucătărie, a înregistrat deja două rezervări în dimineața asta, nu are chef acum să întrețină o discuție de complezență cu un musafir.

Bărbatul care ocupă camera patru trece în pas săltăreț prin sala de recepție, echipat ca pentru o expediție polară și înarmat cu un binoclu. Când ajunge la ușa de la intrare, își lungește capul, ca o broască țestoasă, și își întinde o mână afară ca să verifice starea vremii. Cu cealaltă mână, observă Stella, își scarpină o fesă. Ea strâmbă din nas și nu se poate abține să nu chicotească. În recepția goală a hotelului, sunetul are aceeași rezonanță ca o minge de ping-pong.

Bărbatul încetează să se mai scarpine și privește în jurul său. Stella își ține răsuflarea, încercând în același timp să găsească o explicație plauzibilă pentru faptul că se ascunde în spatele unei plante. El nu o vede însă. Gâtul începe să o doară din cauza poziției ghemuite în care stă, dar nu-și poate face apariția tocmai acum.

Când ușa de la intrare se închide în urma oaspetelui hotelului, Stella se ridică în picioare și își întinde brațele deasupra capului, iar oasele îi trosnesc din toate încheieturile. Se așază din nou pe scaun și ridică scrisoarea de pe podea, netezind-o cu dosul palmei de birou și scoțând astfel la iveală scrisul plin de înfloriturii al mamei ei.

Mama ei a scris întotdeauna cu stiloul. Stella știe unde îl ține – în sertarul cel mai mic din partea dreaptă a biroului – și parcă vede în fața ochilor cum mama ei introduce peniță fragilă în sticluța cu cerneală. Îi vede mișcările ca și când și-ar privi propria imagine într-o oglindă: mai întâi scoate aerul din rezervor și apoi trage cerneala în stilou, ca și cum ar extrage sânge cu o seringă. Francesca își încrucișează apoi gleznele, ia o foaie de hârtie din mapa care tronează în mijlocul biroului de sub fereastra boltită, și apoi – cu un gest specific – ca un dirijor care impune orchestrei sale tăcerea – se apleacă deasupra foii, atinge peniță de hârtia imaculată și începe: *Dragă Stella...*

Stella parcurge paginile: *eu și tatăl tău*, citește ea, *încercăm să înțelegem de ce-ai făcut asta*. Sare câteva rânduri... *nu înțelegem cum poți să renunți la o slujbă foarte bună la Londra*... mai sare niște rânduri... *un lucru atât de ciudat*... citește ea mai departe.

Stella își ridică ochii din paginile scrisorii și se uită pe fereastră. De aici poți vedea priveliștea care se întinde dincolo de vale – poți străbate cu privirea printre copacii care se agită în bătaia vântului, poposind asupra pârâiașului care își croiește drum printre terenurile mlăștinoase și cele de turbă, zăbovind asupra satului alcătuit din căsuțe îngrămădite. Ziua este senină, iar norii străbat cerul grăbiți. Agitându-se în bătaia vântului, suprafața lacului este unduitoare. În spatele hotelului, terenul devine mai abrupt și mai sălbatic, și este presărat cu trepte din roci care urcă spre munți și cu râuri sprintene ce-și croiesc drum printre stânci. Stella nu admiră prea mult această priveliște.

Își întoarce ochii spre interior spre treptele străjuite de tablouri în ulei, cu rame aurite, pictate în culori întunecate. Un bărbat cu chipul încadrat de perciuni bogați o privește dintr-un tablou, ținând pe umăr un iepure cu ochii închiși. Un copil cu privirea crucișă, al cărui sex este greu de precizat și care poartă pe cap o beretă scoțiană, pozează lângă o harpă. Capul de căprioară, mâncat de molii, de la capătul scărilor, este puțin strâmb, observă Stella.

Ţine încă scrisoarea între degete. *Toate cele bune* – citeşte ea formula de încheiere. Apoi semnătura plină de bucle a mamei sale. *Toate cele bune.*

Stella îşi bâţâie picioarele, lovindu-şi una de alta cataramele sandalelor. Îşi ţine degetele sub coapse. Mestecă ultima bucăţică dintr-un cârnat unsuros şi o înghite. Farfuria ei este goală acum, cu excepţia boabelor de fasole. A mâncat tot, ocolindu-le însă cu grijă pe acestea, atentă fiind să le împingă pe marginea farfuriei, pentru ca celelalte bucate să nu le atingă.

În jurul mesei de patru persoane, în unghi drept faţă de ea, bunica ei se sprijină în coate şi spune ceva despre farfuriile întinse. Vizavi, Nina porţionează mâncarea în forme geometrice, simetrice, cu ochii aţintiţi în farfurie. De fiecare dată când mama lor trebuie să lucreze în cursul săptămânii, bunica lor – bunica lor scoţiană, mama tatălui lor – vine să aibă grijă de ele. „Cine să vă pregătească masa?" – întreabă ea – o întrebare care, Stella ştie asta, nu aşteaptă niciodată răspuns. Sub masă, pisica se plimbă invizibilă printre gleznele lor şi printre picioarele scaunelor, atingându-le tibiile cu blana ei mătăsoasă.

Stella pune în farfurie cuţitul şi furculiţa, o pereche vădit nepotrivită, încercând să nu facă nici un zgomot. La atingerea porţelanului însă, furculiţa scoate un sunet infim, dar poate că nimeni nu l-a auzit, poate că nimeni nu-l va observa.

– Dar, Archie, cu siguranță că ai colegi care te-ar putea ajuta să...

Cuvintele bunicii ei rămân suspendate în aer. Stella își ține ochii ațintiți asupra cutelor fustei pe care a purtat-o la școală. Este conștientă de statura uriașă a bunicii, care se înalță lângă ea și este conștientă de faptul că acum se uită la ea. Sau, mai bine spus, în farfuria ei.

– N-ai de gând să mănânci fasolea, iubito?

Vocea bunicii este melodioasă, degajată.

Tatăl Stellei crește fasole în grădina de legume din jurul clădirii în care locuiesc. Vecinii lor dezaprobă însă acest lucru, preferând trandafirii și ciclamele în locul vrejurilor de fasole. Stellei îi place să culeagă păstăile de pe vrej, să le aleagă printre frunzele agățătoare, să le desfacă și să descopere, cuibărite în mijloc, șiragurile perfecte de boabe. Dar după ce bunica Gilmore le-a fiert douăzeci de minute și le-a pus în farfurie, ele s-au metamorfozat complet: pielița tare, din care s-au desprins boabele, îți scârțâie printre dinți. Iar gustul este respingător, grețos și sec. Nu poate să le mănânce, nu poate, pur și simplu nu poate.

– Nu vreau fasole, spune Stella.

– Poftim? întreabă bunica Gilmore, pe un ton cumplit de amabil.

– Poate că... o întrerupe tatăl ei, dar Stella vede cum bunica ei îl reduce la tăcere cu un simplu gest.

– Hai, spune bunica Gimore, aplecându-se deasupra ei, luând furculița și înfigând în ea trei boabe verzi de fasole, încearcă! Poate chiar o să-ți placă.

Stella ține buzele strânse și se sprijină de spătarul scaunului, în timp ce furculița planează amenințător deasupra ei.

– Deschide gura!

Mirosul grețos, ca de bălegar, o face să strâmbe din nas. Clatină din cap.

– Stella, deschide gura!

Ea privește fix cele trei boabe din fața ei. Ar putea oare să le înghită? Dar își imaginează imediat senzația cumplită pe care ar simți-o la atingerea lor și suferința pe care ar trebui s-o îndure glandele ei salivare, când ar încerca să le digere; gâtul i se contractă, iar stomacul i se întoarce pe dos. Se îneacă și începe să tușească. Bunica profită de ocazia care i se ivește – Stella deschide gura – și îi îndeasă boabele de fasole printre dinții încleștați.

Stella vomită și aruncă boabele pe fața de masă. Plânge în hohote și își ține mâinile pe față, ca niște bariere impenetrabile.

– Bine, spune bunica, trântind furculița pe masă, nu am chef să mă lupt cu tine. Vei sta aici până vei mânca tot ce ai în farfurie. Adună boabele regurgitate de Stella și i le pune în farfurie. Și pe astea, adaugă ea. Tot.

Stella îl aude pe tatăl ei murmurând ceva.

– Archie, îi atrage atenția bunica ei, trebuie să-și învețe lecția.

Stella vede printre degete cum bunica ei strânge farfuriile, iar tatăl ei toarnă apă în paharul Ninei. După ce se va lăsa întunericul, mama lor se va întoarce acasă de la cafenea, mirosind a țigări, a bere și a cafea și aducând un cornet cu *gelato di cioccolata* pentru ea și unul cu *gelato di fragola* pentru Nina. Simte cum fața i se încinge în spatele scutului protector al mâinilor ei, iar brațele o dor cumplit, dar nu va ceda. Îi urmărește plecând de la masă, unul câte unul. Nina îi aruncă o privire fugară, greu de descifrat.

Stella renunță la scutul ei. În casă s-a așternut liniștea. O vede pe bunica ei stând pe un scaun din grădină și citind un ziar. Undeva se aude un radio. Din camera de deasupra răsună niște pași. Toată lumea pare să fie undeva departe. Pisica o privește de pe pervaz. Inutil! Pisicile nu mănâncă fasole. Nu se uită în farfurie. Nu are de gând să mănânce.

Apoi, în spatele ei se deschide o ușă. Stella nu se întoarce. Se întreabă dacă este bunica Gilmore. A venit s-o salveze? Sau să o certe? E Nina însă, care se strecoară în cameră în vârful picioarelor. Stella o privește cu chipul scăldat în lacrimi. Sora ei își duce degetul la buze – îl ține drept și hotărât ca un semn al exclamării.

Nina se apleacă, întinde mâna și ia furculița. O înfige în boabele de fasole, una după alta. Deschide gura, iar furculița dispare înăuntru. Când Stella o vede din nou, este curată și argintie. Nina mestecă, repede și concentrată, apoi înghite. O dată. De două

ori. Apoi zâmbește, lasă furculița pe masă și dispare din cameră.

Înainte de a exista universul, a existat Nina. Stella este convinsă că primul lucru pe care l-a văzut a fost chipul Ninei. Mama lor le spune că Nina își petrecea tot timpul lângă pătuțul Stellei.

Multă vreme, Stella nu a putut să facă vreo diferență între ele. Ea credea că Nina era ea, sau ea era Nina, sau ele erau o singură persoană, o singură ființă. Ani de-a rândul a fost convinsă că sângele care curgea prin venele ei curgea și prin venele Ninei și că dacă ea se tăia, sângele avea să țâșnească și din trupul Ninei.

Dar o amintire îi stăruie și astăzi în minte, o amintire legată de ziua în care Nina a luat-o în brațe în fața oglinzii din dormitorul pe care l-au împărțit până când Stella a plecat de acasă – chiar dacă era mai mică, a fost prima care a părăsit cuibul părintesc. Era o zi toridă. Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni scurți, probabil că era vară. Un timp de sărbătoare, poate. Ei i se pare că aude în depărtare zgomotul înfundat al aeroplanelor care străbat cerul deasupra orașului și murmurul blând al unei mulțimi care participă la un eveniment de pe câmpiile din Meadows. Dar poate că scena a avut loc doar în mintea ei.

Nina a prins-o pe Stella cu mâinile de subsuori și a ridicat-o în brațe. Efortul pe care l-a depus Nina a fost copleșitor – chiar și atunci, Stella era aproape la fel de înaltă ca ea.

Stella a văzut atunci, pentru prima dată, în oglinda cu ramă argintie, două chipuri care o priveau. A fost un șoc pentru ea. Chipurile erau aproape identice – deși nu chiar atât de identice. Fața Ninei era mai îngustă și mai ascuțită, iar părul ei, scăldat în razele întretăiate ale soarelui de vară care pătrundeau prin fereastra înaltă, avea o nuanță puțin roșcată.

Nu există cer aici. Doar o miasmă cenușie, nemărginită. Jake o privește un timp, urmărind totodată și siluetele negre ale păsărilor care străbat această nemărginire. Apoi se întoarce, cu părul fluturându-i în ochi de vânt, și își îndreaptă privirea spre satul pe care ceața pare să-l înghită cu totul. Clădirile acoperite cu prundiș de un cafeniu-închis stau înghesuite una într-alta, înfruntând vântul nemilos. Deasupra lor străjuiește conul înalt al morii de vânt, ale cărei vele imense formează un X uriaș, care pare să-l avertizeze să stea departe de aceste locuri.

Tremură înfofolit în hainele sale împrumutate. De când a ajuns în această țară, îi este mereu frig.

Un val agitat, de culoarea ceaiului, se sparge neîncetat de țărmul presărat cu pietriș. O pasăre cu ciocul curbat străbate plaja cu pași mici și repezi, ținându-și aripile strânse pe lângă trup. În depărtare, un rest dintr-o epavă plutitoare se înalță și coboară pe valuri invizibile. Își ațintește ochii asupra orizontului abia vizibil: un cer cenușiu se contopește cu o mare cenușie. Acesta este capătul lumii, își spune el.

Îşi îndeasă mâinile în buzunare şi se îndepărtează de plajă, străbătând cu greu ţinutul mlăştinos, presărat cu stuf înalt, bătut de vânt. Când trece pe lângă moară, velele ei încep să vibreze, scoţând un sunet ascuţit ca bâzâitul unui ţânţar.

Sare peste gardul grădinii, amintindu-şi prea târziu că apa de pe iarbă îi intră mereu în pantofi. De ce-şi mai fac oamenii garduri, dacă sunt atât de scunde că până şi un copil poate să sară peste ele? Îşi croieşte drum pe poteca lăturalnică a casei, trecând printre copacii cu crengile susţinute de firele de sârmă zincată ale spalierelor. Nu se poate uita la aceşti copaci fără să simtă compasiune pentru ei.

Pantofii săi sunt uzi leoarcă până ajunge în bucătărie. Îi scoate din picioare şi îi aruncă spre soba ciudată din colţ. Cum se numeşte chestia aia? Pare un motor cu abur. Are o denumire ciudată. „Aga" – da, aşa se numeşte. „Aga."[1]

Deschide congelatorul şi pune într-un pahar câteva cuburi lunguieţe de gheaţă, peste care toarnă apă. Ia un castron de pe un raft şi îl umple cu cereale.

Urcă apoi scările, desculţ, ţinând tava în faţa lui. I-a luat locul lui Florence Nightingale. Îi mai lipsea o lampă[2]. În dormitor, lumina străluceşte ca o văpaie în spatele perdelelor înflorate. Aşază tava pe noptieră.

---

[1] Acronim – AGA cooker – aragaz (n.tr.).

[2] Florence Nightingale (1820-1910) – a pus bazele serviciului sanitar modern, supranumită „Femeia cu Lampa", deoarece – lucrând ca infirmieră – făcea turul de noapte în saloanele de spital (n. tr.).

Plapuma este trasă peste pernă, învăluind – ca într-o crisalidă – forma unui trup.

Jake se așază pe marginea patului, iar salteaua se lasă sub greutatea lui. Nimic. Nici o mișcare. Nici un semn de recunoaștere. Se apleacă și dă puțin plapuma la o parte.

– Hei, murmură el, te-ai trezit?

Ea își ține mâinile împreunate, ca într-o rugă, între fața ei și pernă. Doarme încă? Nu. Deschide încet ochii și îl privește.

– Ți-am adus micul-dejun.

El o ajută să se ridice în capul oaselor, îi aranjează perna în spate și îi așază tava în poală.

– Ești atât de bun cu mine! spune ea zâmbindu-i, cu obrajii îmbujorați. De la căldura din cameră? Sau are febră? Poate că ar trebui să verifice. Nu știu ce m-aș face fără tine, continuă fata.

Mâna ei se odihnește o clipă peste a lui, înainte ca Jake să se ridice în picioare și să se îndrepte spre fereastră. Trage perdelele și se uită afară.

– Jake, spune ea cu o voce domoală, ușor jucăușă, care îi trădează dorința de a-l tachina, iar ai pus gheață în apă?

El se întoarce spre ea.

– S-ar putea.

Mel clatină din cap.

– Nu mai avem nevoie de gheață acum, când suntem într-un loc cu o climă normală.

– Îmi pare rău, spune el, încrucișându-și brațele. Din obișnuință.

Mel amestecă cerealele, apoi gustă din ele ca o vrăbiuță.

– Cum ai dormit? întreabă el.

– Nu prea bine, răspunde ea, făcând o grimasă. Dar mă simt mai bine.

El nu-i spune că a stat treaz aproape toată noaptea, ascultându-i răsuflarea în timp ce dormea, fluieratul ușor pe care îl scotea când dădea aerul afară din plămâni. *Soția ta*, îi șoptește conștiința, *aceasta este soția ta*. Se întoarce spre fereastră și strânge pervazul cu palma, străbătând cu privirea rândurile de căsuțe, copacii bătuți de vânt, drumul ud și șerpuitor, marea unduioasă și noroiul estuarului, de parcă nu le mai văzuse niciodată. Ce caută aici? Cum a ajuns aici? Între ei, gheața scârțâie în pahar.

Povestea începe pentru Jake din clipa nașterii sale, iar el scormonește trecutul din acel moment, ca un specialist în genealogie.

Mama lui, Caroline, s-a hotărât să părăsească Anglia și să se alăture valului de oameni care renunțau la viața pe care o duseseră până atunci și porneau pe drumul spre Est. Londra era un oraș cenușiu, ploios și rece, iar când bărbatul care îi încălzea patul i-a înfățișat minunățiile Indiei, camera cu pereții plini de igrasie și cu o sobă cu gaz și-a pierdut dintr-odată farmecul pentru Caroline. Părinții ei nu vorbeau cu

ea de luni de zile, dar l-a sunat pe fratele ei, să-i împărtășească intențiile. El a avertizat-o că familia o va considera moartă dacă avea să plece. După ce a închis telefonul, l-a sunat pe iubitul ei să-i spună că îl va însoți în această aventură.

Pe Jake îl uimește vârsta fragedă pe care o avea mama lui – era mult mai tânără decât este el acum – când și-a împachetat întreaga viață într-o valiză și a plecat cu o camionetă Volkswagen, împreună cu trei bărbați și o femeie. Au ajuns în Franța, apoi în Turcia, Iran și Afghanistan. Femeia și unul dintre bărbați au rămas în Herat, dar numărul călătorilor nu a scăzut, căci li s-au alăturat în această aventură un neamț, o pisică și un papagal. Caroline a hotărât să pună capăt relației cu iubitul ei la Kabul. „Diferențe ireconciliabile", i-a spus ea, oftând, lui Jake când el a întrebat-o motivul. Apoi și-a continuat drumul singură până în Pakistan.

La Islamabad, stătea pe marginea drumului cu rucsacul în spate, ținând în mână „cel mai mare mănunchi de banane din lume". Un bărbat călare pe o motocicletă a oprit lângă ea și i-a propus o plimbare. „Avea părul negru, legat în coadă de cal – îi spunea Caroline, zâmbind și jucându-se cu degetele prin părul lui Jake – niște ochi albaștri extraordinari, exact ca ai tăi, și o voce frumoasă, gravă. Era scoțian. Accentul m-a fermecat de la bun început."

Îl chema Tom, doar atât îi putea spune despre el, căci nu-i știa numele de familie – „Atunci, nu puneai

întrebări de acest gen" – și în drumul lor prin Pakistan și prin orașele indiene Amritsar și Dharmsala, el i-a povestit despre comunitatea pe care o înființase undeva în Scoția, lângă Aviemore, într-un loc care se numea Kildoune. „Membrii comunității se înțelegeau bine, spre deosebire de alte comunități asemănătoare. O iubea atât de mult, încât vorbea tot timpul despre asta."

S-au despărțit la Delhi. Petrecuseră împreună trei săptămâni. „Tom voia să intre într-un ashram[1], dar eu nu am vrut. Eu voiam să ajung în Nepal." Două zile mai târziu, după ce și-au luat rămas-bun, iar ea l-a urmărit cum dispare în mulțimea clocotitoare de pe o stradă din Delhi, și-a dat seama că era însărcinată. Când ajungea la acest moment al povestirii, Caroline afișa o privire vinovată și îi spunea în versuri: *By Kathmandu I knew I was having you* („La Kathmandu, pe tine știam că te voi avea").

A ajuns în Hong Kong, un loc pe care nu și l-a imaginat niciodată că ar putea deveni casa ei; era însărcinată în luna a opta și avea în buzunar doar șase dolari americani. Și-a spus că va rămâne acolo numai trei luni – atât cât să nască, să câștige niște bani și să-și cumpere bilet spre o altă destinație. Își imagina că avea să cutreiere lumea cu un copil în brațe.

S-a angajat ca profesoară de engleză și a găsit o locuință: un apartament situat la etajul al nouăsprezecelea,

[1] Ashram – ermitaj, loc de retragere colectivă unde discipolii se adună în jurul propovăduitorului (n. tr.).

în vestitul cartier de bordeluri din Wanchai. „Tot atâtea etaje cât vârsta mea, spunea ea, semn că n-am făcut o alegere proastă." Își împletea părul, se încălța cu singura pereche de pantofi pe care o avea și urca pe scările rulante până în Mid Levels, ca să-i învețe engleza pe copiii îmbuibați ai emigranților. A descoperit că era bună la catedră și că îi plăcea profesia de dascăl: „Înainte n-am fost niciodată bună la ceva."

Când copilul ei a venit pe lume, l-a botezat Jake Kildoune, acesta fiind singurul lucru concret pe care îl știa despre tatăl lui. Voia să-i dea un nume nou, un nume pe care nimeni nu-l mai avea. Numele unui loc, și nu al unei familii, avea să-l ancoreze pe Jake în lume, fără să-l lege de oameni, avea să-l elibereze pentru totdeauna de genealogia unei familii.

Și-a spus apoi că avea să mai stea câteva luni, să mai câștige niște bani, măcar până când își va înțărca bebelușul. Doamna Yee, care stătea cu un etaj mai jos, avea grijă de Jake în timpul zilei: stabiliseră acest lucru în holul de la intrare, în timp ce așteptau liftul, comunicând prin gesturi și cu ajutorul unui dicționar cantonez-englez. Doamna Yee avea un fiu, Hing Tai, de aceeași vârstă cu Jake; nu o solicita prea mult, a spus ea, dacă avea grijă de unul sau de doi copii și, în plus, ochii albaștri și pielea albă ale bebelușului o fascinau. De asemenea – și asta nu i-a spus lui Caroline – nutrea o compasiune profundă pentru această *gweilo* singură, cu haine lungi și ușoare și cu părul la fel de lung și de ușor, care ducea în spate un bebeluș.

Nu mai avea de ce se întoarcă în Anglia. Familia Carolinei s-a ţinut de cuvânt. Ea le-a scris aerograme, scrisori şi cărţi poştale, dar n-a primit niciodată vreun răspuns. S-a hotărât apoi să mai stea puţin, şi încă puţin, şi încă puţin, doar cât să mai strângă nişte bani, şi într-o zi s-a trezit că Jake avea deja şaisprezece ani şi că stătea cu picioarele pe masa din bucătărie, citea o carte, cu radioul dat la maximum şi mânca seminţe de floarea-soarelui, pe care apoi le arunca pe podea. Avea să plece, în cele din urmă, cinci ani mai târziu, când s-a încurcat cu un bărbat mai apropiat de vârsta lui Jake decât de vârsta ei, şi s-a mutat cu el în Noua Zeelandă. Jake locuia în continuare în apartamentul în care s-a născut. Va avea nevoie de luni de zile ca să se obişnuiască cu spaţiul.

Totul în lumea lui Jake avea două nume – unul în engleză, iar celălalt în dialectul cantonez, chiar şi numele lui: pentru mama lui şi pentru oamenii albi pe care îi cunoştea, el era Jake, iar pentru chinezi – Jik-ah. Doamna Yee îi vorbea întotdeauna în cantoneză, iar mama lui în engleză, aşa că a crescut convins fiind că lumea are o dublă semnificaţie.

Chinezii din Hong Kong folosesc o metaforă pentru cei asimilaţi de colonialiştii cu feţe palide: îi compară cu o banană – sunt galbeni în exterior şi albi în interior. Jake nu a înţeles niciodată tâlcul acestei metafore, fiind născut şi crescut în Hong Kong, vorbind engleza şi cantoneza, învăţând la şcoala destinată copiilor europeni bogaţi, unde mama lui era

profesoară, dar întorcându-se în fiecare seară în apartamentul îngust dintr-un bloc locuit numai de chinezi. Colegii lui de clasă îl porecleau „chinezoiul", râdeau de desenele chinezești pe care le găseau în geanta lui și trăgeau de colțurile ochilor, alungindu-i, atunci când îl vedeau intrând în clasă. A petrecut ore întregi, în copilărie, încercând să găsească un lucru care să fie alb în exterior și galben în interior. Care era antonimul bananei?

Într-o zi s-a dus la mama lui, care scria o scrisoare sub ventilatorul din tavan.

– Ce e alb în exterior și galben în interior? a întrebat-o el, cu mâinile încleștate pe cearceaful de pe pat.

Ea și-a ridicat privirea și a zâmbit, ca și când era vorba de o ghicitoare sau de un banc și acum aștepta poanta. Jake a văzut apoi cum zâmbetul îi piere de pe buze. Se concentra, mușcându-și buza, să găsească un răspuns. Au rămas un timp în tăcere, ea – cufundată în gânduri, iar el așteptând lângă pat.

– Un ou, a spus ea în cele din urmă. Un ou fiert.

O săptămână întreagă, el a mâncat numai ouă fierte. Mama lui nu a comentat niciodată nimic. „Ce vrei să mănânci la cină?" – îl întreba în fiecare seară, iar el răspundea invariabil: „Un ou fiert." „Bine", îi spunea ea, ducându-se apoi la bucătărie, ca să pună două ouă la fiert. După aceea, le răcea sub jetul de apă rece, ca el să le poată curăța ușor de coajă și să le poată ține bine în mână. Gălbenușul era întotdeauna

perfect rotund, uneori cald și lichid – o inimă galbenă și moale.

Uneori aude oameni pe care nu-i cunoaște șoptind pe la spate: *Gweilo* – demon străin, o stafie vie. Dacă are chef, le răspunde într-o cantoneză perfectă. Dacă nu, îi ignoră.

Filmau o scenă pe o scară șerpuitoare din piatră, care ducea spre centrul clădirii. O asasină frumoasă, dar singură, avea să-și întâlnească rivalul – un asasin chipeș, dar la fel de singur. Jake analiza decorul. Totul era pregătit: luminile, camerele de luat vederi, echipa de filmare, machiajul, actorii, scenariul, regizorul. Actrița principală tocmai își aprindea țigara când – de undeva din spatele unui perete – s-a auzit sunetul înăbușit al unei voci electronice, stridente, care nu se mai oprea.

– Tăiați! a strigat regizorul Chen.

Actorii au început să se foiască nervoși, iar membrii echipei de filmare și-au ridicat ochii spre tavanul înclinat, spre pereții plini de igrasie, ascultând cu atenție.

– De unde vine sunetul ăsta? a întrebat Chen, aruncându-și șapca din cap.

Toți și-au întors capetele dintr-o parte într-alta, încercând să localizeze sunetul.

– Ce e asta? a țipat Chen, întorcându-se – așa cum făcea de obicei în momentele de criză – spre Jake.

– Mă duc să verific, a spus el, lăsând deoparte mapa cu hârtii.

A deschis ușa antifoc și – din casa scării, întunecată și sufocantă, cu pereții acoperiți cu graffiti – a ajuns într-un coridor pardosit cu gresie. Tuburile luminoase de pe coridor bâzâiau, iar el își ținea capul aplecat într-o parte, ascultând cu atenție orice zgomot. Peste tot era liniște – din spatele ușilor închise nu răzbătea nici un sunet, nimic – nici televizoare, nici radiouri, nici țipete sau suspine tipice unei partide de sex, nici măcar frânturi de conversație nu se auzeau. Jake pipăia pereții din beton, apropiindu-și urechea de ei ca un doctor care verifică bătăile inimii. Ledul unei camere de supraveghere din tavan se aprindea intermitent.

Jake a ajuns apoi la capătul coridorului, unde se aflau două lifturi, ale căror uși din oțel erau închise. Deasupra lor, pe un ecran negru, numerele roșii care indicau etajele creșteau și scădeau, creșteau și scădeau. Sunetul era mai puternic aici.

Jake s-a aplecat spre ușa unui apartament. Zgomotul s-a diminuat. El s-a apropiat de un alt apartament: sunetul a devenit mult mai clar aici, transformându-se în cuvinte distincte. Jake a ascultat o clipă. O voce înregistrată spunea ceva despre o pisică singuratică. El s-a încruntat, apoi a zâmbit. Era o poveste pentru copii pe care mama lui obișnuia să i-o citească în copilărie. Cine naiba stă acasă și ascultă la amiază povești pentru copii spuse în engleză?

A sunat la sonerie prin grilajul uşii din metal şi a aşteptat să-i răspundă cineva, întorcându-se în acelaşi timp să urmărească numerele liftului, care au încetat să crească şi să scadă. În spatele lui, cineva a deschis uşa, iar când s-a întors, a văzut o femeie albă care ţinea de mână un băieţel chinez.

Ei îl priveau curioşi – băieţelul cu ochii mari cât cepele, iar fata printre şuviţele bretonului.

– Îmi cer iertare că te deranjez, a început Jake. De ce se holba la el aşa? S-au mai întâlnit vreodată? Nu, nu credea. Fac parte dintr-o echipă de filmare, a continuat el, filmăm în casa scării şi am vrea să te rugăm – dacă se poate – să închizi casetofonul – doar o jumătate de oră. Jake a ridicat din umeri puţin stânjenit. Sau poate mai mult, a adăugat el. Te superi?

Privirea fetei se muta dintr-o parte în alta a feţei lui, de parcă nu ştia asupra căreia să se fixeze.

– Casetofonul?

– Da, a spus el, dând din cap. Îl auzim prin perete.

– Aha, a spus ea, dându-şi părul la o parte. Jake a descoperit cu surprindere că ea se înroşise la baza gâtului. Păi... am o lecţie, a spus ea, arătându-l pe băieţel. Nu mai durează mult. Încă zece minute.

– Zece minute? Bine. Foarte bine. Îmi cer scuze pentru deranj.

– Domnişoară Mel! a şoptit băiatul, trăgând-o de braţ. Domnişoară Mel!

– Taci puţin, te rog! i-a spus ea, privindu-l în continuare pe Jake.

– Fii cuminte, ca să n-o superi pe domnișoara profesoară! i-a spus Jake în dialectul cantonez. Mulțumesc, i-a spus el apoi lui Mel. La revedere.

L-au urmărit cu privirea în timp ce se îndepărta.

Ea a venit în casa scării de două ori în ziua aceea, ca să arunce gunoiul. A doua zi, când filmau pe hol, a trecut pe lângă ei de patru ori în decurs de o oră. A treia zi, a sunat la compania de film și i-a lăsat două mesaje timide pe căsuța poștală a telefonului – secretara a spus, chicotind, că a întrebat de „tipul cu ochi albaștri". A patra zi, întreaga echipă îl tachina din cauza insistenței ei: „Uite-ți admiratoarea, Jik-ah!" – striga sunetistul ori de câte ori ea trecea pe lângă ei. În seara aceea, când au terminat filmarea, el a așteptat-o în fața clădirii, mai mult ca s-o convingă să nu mai vină pe platoul de filmare. Era curios în același timp s-o cunoască pe această femeie care nu își ascundea intențiile și care făcuse tot ce i-a stat în putință să-și atingă țelul. A dus-o cu trenulețul pe Victoria Peak, de unde au privit cum celebrul vaporaș Star Ferry spulberă cu luminile sale întunericul portului.

Francesca plantează bulbi, făcând gropi cu genunchii pe marginea brazdelor cu flori. Stratul de pământ din grădina cea nouă este gros și negru. A plouat săptămâni de-a rândul, iar pământul mustește de apă. Noroiul i-a intrat printre unghii. Pune o rădăcină stufoasă în groapă, apoi o acoperă cu pământ. Trebuie să termine repede treaba: peste o jumătate de oră va

veni mama ei, iar dacă o va vedea în poziția aceea, aplecată peste brazdele cu flori, se va arăta iar necăjită de *poverina bambina*. Mama ei trăia în această țară de patruzeci de ani, dar nu reușise să învețe limba. Francesca a jucat întotdeauna rolul de interpret lingvistic pentru părinții ei – scria scrisori, dădea telefoane, traducea contractele de chirie, formularele de impozite, facturile și rețetele medicale.

Burta ei umflată ca o tobă se sprijină pe coapse, iar picioruşele copilului îi apasă pe plămâni. Copilul acesta e diferit de primul. Poate să stea complet nemișcat în uter ore în șir, apoi ceva îl trezește – un zgomot, un bolborosit peristaltic sau poate ecoul unui acces de tuse – Francesca nu știe niciodată motivul – și fătul începe să se miște cu disperare, dând din mâini și din picioare, de parcă s-ar lupta cu un agresor invizibil. În timpul cât a fost însărcinată cu prima fetiță, Francesca a trăit tot timpul cu senzația că o cunoaște, iar când doctorii i-au dat-o în brațe, imediat după naștere, deși era un boț de carne, plin de sânge, mama ei a recunoscut-o imediat. Copilul acesta era însă cu totul diferit, iar Francesca nu știa la ce să se aștepte. Putea fi oricine.

Nina apare la un moment dat în spatele ei. Francesca îi aude respirația gâfâită și mersul târșâit al picioarelor încă nesigure. Ea o apucă pe Francesca de umăr și de păr, iar când aceasta se întoarce spre ea, o vede pe Nina îmbujorată și hotărâtă, ținând de picior o păpușă.

– Bună, îi spune Francesca, luându-și fiica în brațe și sărutând-o pe gât. Nina se clatină pe picioare, surprinsă de această efuziune de iubire. Ce faci?

Nina se încruntă.

– Câh! o ceartă fata, referindu-se la mâinile Francescăi, murdare de pământ.

– E doar noroi, îi spune ea. Uite, nu e așa de rău! adaugă Francesca, încercând să atingă cu mâinile degetele Ninei. Ea nu vrea ca fetița ei să devină mofturoasă și pretențioasă.

Nina își smulge mâna.

– Nu, nu, nu, nu, țipă ea, e câh!

– Bine, bine. Îmi pare rău. Chipul indignat și jignit al fiicei ei îi strânește râsul și își mușcă buza încercând să se abțină. Iartă-mă! îi spune ea pe un ton mult mai serios.

Nina o studiază cu ochii ei mari și verzi, puțin critici, scrutând fața, părul, umerii și gâtul Francescăi, poposind în cele din urmă asupra burții ei umflate. Francesca nu îndrăznește să mai respire și așteaptă, încordată și pregătită. Nu i-a spus încă Ninei că este însărcinată: un prieten al lui Archie, expert în psihologia copilului, a sfătuit-o să aștepte până când Nina va întreba din proprie inițiativă. O va întreba oare acum? Hai, te rog, întreabă!

Nina își ațintește privirea asupra chipului mamei ei, apoi din nou asupra burții.

– Ce e aia? întreabă Nina cu vocea ei subțirică.

Francesca se ridică în picioare și se întinde, trasă parcă de o mână invizibilă, spre soarele de primăvară. A repetat luni în șir această scenă și acum este atât de fericită, încât cuvintele i se revarsă, ca o cascadă, pe limbă. Inspiră aerul pe nas și îl expiră pe gură, așa cum a învățat la ședințele prenatale.

– Este un bebeluș, spune ea, rostind primele cuvinte din pledoaria pe care și-a pregătit-o atât de minuțios, pentru că își dorește mai mult decât orice pe lume ca fiicele ei să fie fericite și să se iubească una pe alta și pentru că știe că aceste cuvinte vor exercita un impact copleșitor asupra vieții Ninei și a bebelușului nenăscut. Pentru Nina, adaugă ea.

Nina se apropie, agățându-se cu mânuța de gulerul cămășii mamei ei. Francesca simte cum bebelușul tresare și se arcuiește, ca și când s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

– Pentru Nina? repetă copila.

– Da, răspunde Francesca, încordată. Ea își atinge obrazul cu mâna. Sarcina îi creează o stare febrilă și o face să se simtă greoaie. Pentru tine, continuă ea. Va fi surioara ta. Când se va naște, va fi foarte mică – atât de mică, spune Francesca, ținându-și mâinile depărtate ca un pescar care măsoară o pradă imaginară. Ea vorbește încet, privind chipul Ninei. Și noi va trebui să avem grijă de ea – tu și cu mine – pentru că ea nu va ști să facă nimic. Nu va ști să se hrănească, să se îmbrace sau...

– O surioară, spune Nina, iar Francesca realizează că ea n-a rostit niciodată acest cuvânt până atunci. Pentru Nina.

Francesca încuviințează din cap, îi ia mâna Ninei într-a ei și i-o apasă peste cupola rotundă a stomacului său.

– Hai să vedem dacă o simțim mișcându-se!

Așteaptă. În grădina de vizavi, se aude deodată zgomotul unei mașini de tuns iarba. De pe stradă răzbate o melodie pentru copii dintre cele care se aud în dubițele cu înghețată. Nina nu pare convinsă. Hai, își roagă Francesca bebelușul în gând, măcar de data asta! Prin fața ochilor îi apare imaginea încețoșată pe care a văzut-o pe monitorul ecografului, unde bebelușul stătea cu capul în jos ca un trapezist în cădere liberă. Ele simt atunci o mișcare rapidă, o răsucire, o încolăcire ca a unui șarpe care își leapădă pielea.

Pe chipul Ninei se citește mirarea, neîncrederea, așa cum s-ar citi pe chipul unui călător căruia i-ai spune că pământul este plat, la urma urmei.

Stella stă pe burtă, cu bărbia sprijinită în mâini. Dacă se mișcă într-un anumit unghi, razele de soare îi pătrund printre gene, încețoșându-i vederea cu mici nestemate. Mama ei stă împreună cu Evie pe un covoraș, în grădină. Evie este prietena mamei. Ele vorbesc cu voci joase, dar vesele, beau vin, iar uneori Evie piaptănă cu degetele părul Francescăi. Cu un singur

cuvânt, Evie o poate face pe mama ei să-și dea capul pe spate și să râdă cu lacrimi.

Părul lui Evie are o nuanță aurie – „Vopsit, firește", spune tatăl ei pe un ton care îi dă Stellei de înțeles că nu o agreează prea mult pe Evie. Unghiile degetelor ei, ca petalele confiate, pot avea nuanțe de mov, roz, alb mat sau purpuriu strălucitor. Poartă veste tricotate, gen cardigan, ai căror nasturi i se odihnesc pe sâni, coliere zornăitoare și pantofi roșii, cu toc înalt, pe care Stella îi probează uneori, târșâindu-i prin bucătărie. „Un copil pe placul inimii mele", spune ea când Stella îi probează pantofii. Stella își imaginează inima lui Evie ca pe o pernuță de ace, compactă, fremătătoare, învăluită într-o catifea groasă. Nu înțelege de ce este pe „placul inimii" lui Evie și nici ce-ar face cu ea dacă ar primi-o în dar.

Evie și-a conceput propriul ei vocabular. Ea îi spune Francescăi – „Cesca". Stellei și Ninei le spune „scumpete" sau „Franette Unu" și „Franette Doi". Țigările sunt „țigarete", iar vinul – „băuturică". Pe tatăl Stellei l-a poreclit „El Însuși". Firește, cu majuscule.

Evie este nașa Ninei și, în fiecare an de ziua ei, Nina primește un pachet înfășurat într-o hârtie strălucitoare și ornat cu panglici multicolore, semn că a fost împachetat la magazin, nu acasă. Înăuntru, Nina descoperă o pereche de pantofi sau o agrafă de păr împodobită cu pene, sau un colier, sau o geantă incrustată cu mărgeluțe din sticlă. Dacă primește o

rochie, Stella va ajunge s-o poarte și ea, peste un an sau doi (Evie cumpără întotdeauna hainele cu un număr mai mare – „Nu știu niciodată măsura copiilor, dragă!"), decolorată de cât a fost spălată, dar tot frumoasă, tot râvnită, tot stilul lui Evie.

În clipa asta, Evie se sprijină de Francesca și o privesc amândouă pe Nina, care este îmbrăcată într-un costum mulat, cu paiete, ca solzii întretăiați ai unui pește – un cadou de la Evie pe care Stella îl așteaptă cu nerăbdare. Nina, căreia profesorul de balet i-a spus recent că este foarte flexibilă, face șpagatul, ținându-și picioarele depărtate sub ea ca proptelele unui șezlong. De obicei, Francesca nu o lasă pe Nina să execute exerciții de gimnastică în fața vizitatorilor – „Nu acum, Nina!" îi spune ea – dar, din motive necunoscute, Evie este o excepție.

– Scumpete – se aude, plutind prin grădină, vocea lui Evie – figura asta pare o *agonie*. Mă întreb dacă o poți face și în poziție verticală.

Evie este englezoaică, i-a explicat mama ei, când Stella a întrebat-o de ce avea vocea atât de ciudată.

– Seamănă atât de mult cu tine, Cesca! Este *straniu*.

Straniu. Straniu. Agonie. Straniu. Stella adoră cuvintele lui Evie. Îi place felul în care trebuie să-și modeleze gura ca să le rostească, greutatea lor pe limbă.

– Unde este Franette Doi? strigă Evie. Și ea ne poate arăta figuri acrobatice?

În aer plutesc, încet ca niște fluturași, semințele florilor și mirosul puternic al țigărilor turcești ale lui

Evie. Stella simte sub ea duritatea solului, atingerea lui aspră, atracția care o ține lipită de scoarța pământului.

– Nu, răspunde mama ei repede, dar ea e bună la alte lucruri. Nu-i așa, Stella? strigă ea.

Urmează o clipă de tăcere, în care Stella simte că Evie a înțeles greșeala pe care a făcut-o mama ei.

– Firește, spune Evie.

La celălalt capăt al grădinii, Stella o vede pe Evie mutându-și țigara în cealaltă mână, iar mâna liberă o întinde spre ea.

– Scumpa mea Stella, vino și îmbrățișează-o pe Evie! Ai un talent aparte să îmbrățișezi oamenii, știu asta.

Jake merge agale, încărcat de sacoșe de cumpărături. Mama lui Mel, Annabel – o femeie cu aceiași ochi de un gri-deschis ca ai lui Mel – l-a întrebat dacă n-ar vrea să facă niște cumpărături, iar Jake n-a stat prea mult pe gânduri. Unul dintre cele mai cumplite aspecte ale acestei încurcături în care a intrat îl constituie faptul că nu are nimic de făcut. Nici un scop în viață. Nici o idee bine conturată legată de felul în care ar trebui să-și petreacă timpul. Nimic altceva în afară de rolul de infirmier pe care îl joacă pentru Mel.

Jake tremură înfofolit în haina tatălui lui Mel. Este o nebunie. Trebuie să facă ceva în privința asta. Nu poate să mai continue așa. Are senzația că cineva l-a îngropat de viu.

Nu-i place sintagma „dor de casă", nu i se pare potrivită pentru sentimentele pe care ar trebui să le

descrie. Preferă cuvântul din germană – *Heimweh* – cu vocalele lui lungi, tărăgănate și triste. Nu este măcinat doar de un dor nostalgic – el se simte distrus, îngrozit, nefericit, descompus, deznădăjduit. Parcă ar fi un extraterestru în aceste locuri: soarele nu luminează îndeajuns, totul este împrăștiat, dezarticulat, iar el înțelege cu greu ce îi spun oamenii. Nu și-a dat niciodată seama cât de mult gândește în dialectul cantonez. Poate pentru că n-a mai fost niciodată în Anglia, dar nicicând nu s-a mai simțit atât de dezrădăcinat, atât de departe de Hong Kong, de lucrurile pe care le cunoaște, care îi plac și care constituie esența vieții sale.

Ce îl tulbură cel mai tare este faptul că mama lui provine din această țară – ca și tatăl lui, de altfel – iar el are, la rândul său, un pașaport britanic, dar nicăieri nu s-a mai simțit vreodată atât de străin ca aici. Nu poate să ignore faptul că toți oamenii din aceste locuri sunt *albi*. Nu a mai întâlnit vreodată în viața lui atâtea fețe palide. Nu poate să înțeleagă de ce oamenii de aici nu se holbează la el, de ce îi aruncă doar o privire fugară atunci când trece pe lângă ei pe stradă, de ce nu-l privesc șocați, de vreme ce el se simte ca un extraterestru. Ideea că seamănă atât de mult cu ei îl frapează mai mult decât orice altceva.

A descoperit că nu poate să se gândească la apartamentul în care a locuit toată viața. Nu poate să se gândească la senzația pe care i-o provoca pardoseala fierbinte din lemn, la zgomotul pe care îl făcea

aparatul șubred de aer condiționat, la rama ferestrei din aluminiu, total nepotrivită, la bâzâitul aparatului electric pentru țânțari, la pata de pe tavan de deasupra patului său, unde s-a scurs apa de la dușul stricat al vecinilor de la etajul de sus. Cu toate acestea, se trezește uneori noaptea și, pentru o clipă, se întreabă unde este.

Se oprește din drum în fața bisericii, să-și aranjeze sacoșele. Pusese de-a valma cumpărăturile, iar o sacoșă era mai grea decât cealaltă, dezechilibrându-l. O mașină uriașă trece pe lângă el, stropindu-i pantalonii. În curtea bisericii, o pasăre mare, pictată în alb și negru, sare de pe o piatră de mormânt pe alta. Jake o urmărește cu privirea, ținând sacoșele sprijinite de picioare.

Va trebui să vorbească cu Mel la un moment dat. De ce nu acum? Nu poate să meargă mai departe. Își freacă tâmplele cu degetele. Situația i se pare fără ieșire. Nu știe cu ce s-o compare, cum s-o explice. Ce-ar trebui să facă – să vorbească acum cu Mel, deși sănătatea ei este încă fragilă, sau să aștepte până când se va simți mai bine? Jake nu știe – nu are nici cea mai vagă idee. Petrece multe nopți albe, încercând să găsească un răspuns la această întrebare, în timp ce în minte îi răsună, cu ritmicitatea unui ceasornic, aceleași cuvinte: *Nu te-am iubit niciodată, trebuie să plec, nu te-am iubit niciodată.*

Jake are șaptesprezece ani și se plimbă printr-o piață din Wanchai când Leah pune ochii pe el. Pielea

albă și înălțimea lui i-au atras de mult privirea: ea scrutează piața în lung și-n lat, mulțimea de oameni cu părul negru ca pana corbului, tejghelele din lemn înțesate cu carambola[1], cu pești eviscerați și carcase de animale – și ochii se opresc asupra lui.

Îl urmărește cumpărând o porție de tofu[2] de la vânzător și un fruct de durian[3] plin de spini de la un alt vânzător. Băiatul chinez care îl însoțește vorbește și gesticulează tot timpul. Băiatul alb nu spune prea multe, observă ea, încuviințează doar din cap. El merge cu o grație aparte.

Când se apropie de ea, Leah își aranjează o sprânceană, își îndreaptă bluza și le iese direct în cale. Ei fac amândoi un pas înapoi. Chinezul este suspicios, observă ea, dar celălalt îi analizează chipul, întrebându-se dacă nu cumva s-au mai întâlnit.

– V-aș ruga, dacă se poate – spune ea, adresându-li-se în engleză – să mă ajutați.

Ei se uită unul la altul. Băiatul alb mută sacoșa în cealaltă mână.

– Firește, spune el, încruntându-se.

Leah își înăbușă un zâmbet. Îi plac băieții la vârsta asta – proaspete, imaculați, deloc cinici, neinițiați în tainele lumești. Sunt la fel de vulnerabili ca niște moluște fără carapace. Mirosul grețos, ca de opiu, al fructului de durian ajunge până la ea.

---

[1] Fruct cunoscut și sub denumirea de „fruct stea" (n. tr.).

[2] Mâncare tradițională chinezească (n. tr.).

[3] Fruct din familia *Malvaceae* (n. tr.).

– Vreau să cumpăr niște fructe, spune ea, arătându-le tejgheaua din spatele lor, dar mă confrunt cu anumite probleme lingvistice.

Speră că prietenul lui va purta discuția cu vânzătorul, iar ea va putea să vorbească cu Jake. Dar, spre marea ei uimire, băiatul alb, cu ochi albaștri, este cel care i se adresează vânzătorului știrb, vorbindu-i în limba lor smucită și stâlcită. Prietenul lui adaugă doar câteva cuvinte monosilabice. Vânzătorul pune imediat pe tejghea lădițe cu fructe de mango, papaya și lychee[1], învelite în ziare indescifrabile.

Afară, pe caldarâm, lumina este albă și monotonă, iar căldura devine aproape audibilă – Leah își imaginează că ar putea să scoată un șuierat precum cel pe care îl face aerul când se dezumflă o roată. Ea stă pe loc, copleșită de greutatea fructelor pe care, în realitate, n-a vrut să le cumpere. Picăturile de sudoare i se strecoară ca niște furnici pe șira spinării. Băiatul stă în fața ei, gata să plece, în timp ce prietenul lui îi urmărește în tăcere.

Leah are treizeci și trei de ani și este producător de film în Los Angeles; are în palmares un succes minor, trei eșecuri și două divorțuri; se află pentru câteva luni în Hong Kong, ca să lucreze la o coproducție. Poartă întotdeauna lenjerie intimă asortată și câte un inel pe fiecare deget, și își conturează buzele cu gloss. Îi place să înțepe cu coada unei linguriță pachetele sigilate de cafea și nu poate să reziste mirosului de

[1] Fruct tropical din familia *Sapindaceae* (n. tr.).

parfum pe care și-l dau bărbații la încheieturile mâinilor. Se pricepe foarte bine să facă bagaje, să asorteze culorile, să calmeze actrițele recalcitrante și să convingă sponsorii – în special, pe cei de sex masculin – să semneze cecuri generoase. Îi place felul în care îi crește pe cap părul, ca o creastă. Nu mănâncă niciodată carbohidrați, calamar și zahăr prelucrat. Își face manichiura o dată pe săptămână și își vopsește părul o dată pe lună. Cândva, în trecut, a furat un album de jazz de la un prieten pe care nu îl plăcea.

Ea îi întinde lui Jake cartea de vizită.

– Sună-mă! Vino să înotăm în piscina hotelului unde stau!

Când ia cartea de vizită, băiatul se înroșește de furie până în vârful urechilor. O voce îi spune lui Leah că nu o va suna, alta îi spune însă contrariul.

Medicamentele lui Mel sunt așezate pe masa din bucătărie. Jake ia sticluțele, una câte una, scoate pastilele și le pune în palmă. O să vorbească cu ea. Chiar acum. După ce își va lua pilulele. Nu poate să mai amâne momentul. Când se îndreaptă spre ușă, părinții lui Mel apar în prag.

– Bună, spune Jake, realizând că ei stau cu toții îngrozitor de aproape unii de alții, înghesuiți între masă și ușă.

– Jake! spune Annabel, făcând un pas spre el, cu mâinile întinse, ca și când ar fi vrut să-l îmbrățișeze, răzgândindu-se însă în ultima clipă. Brațele îi cad pe

lângă trup și rămâne în picioare în fața lui. Eu și Andrew, începe ea, luându-i mâna într-ale ei, am vrea să vorbim cu tine.

– Bine, răspunde Jake, afișând un zâmbet forțat. Simte cum pastilele încep să i se topească în cealaltă mână.

– În particular.

– Bine.

– Am vrea, continuă Annabel, schimbând o privire încântată cu soțul ei, să-i facem un cadou lui Melanie.

– Un cadou?

– O surpriză, spune Andrew.

– O nuntă, spune Annabel.

Jake rămâne fără grai. Pastilele lui Mel i se topesc în mână, iar părinții ei îi zâmbesc de parcă s-ar aștepta ca el să-i îmbrățișeze.

– Dar..., ezită el, pendulând între ce-ar trebui și ce-ar vrea să le spună. Dar... ne-am căsătorit deja, îngaimă el în cele din urmă.

– Știm asta, răspunde Annabel cu un zâmbet. Dar ne-am gândit că ar fi frumos dacă... ne-am gândit că poate ați vrea să faceți totul așa cum se cuvine. Acum că v-ați întors acasă.

– Credem, începe Andrew dregându-și glasul, că Melanie va avea astfel un motiv în plus să lupte cu suferința, spune el, desenând cu mâinile un cerc în aer. Un eveniment pe care să-l aștepte cu nerăbdare.

– Un lucru pentru care să învingă boala, explică Annabel, uitându-se în ochii lui. Ea nu știe încă nimic despre asta.

– Ne întrebam dacă ai vrea să-i ceri părerea, spune Andrew.

Urmează o clipă de tăcere.

– Sau să-i spui tu acest lucru, îl corectează Annabel.

Urmează o altă clipă de tăcere. Jake îi privește lipsit de expresie. Ei par să aștepte un răspuns de la el. I-au pus o întrebare? Nu-și amintește.

– Este un cadou din partea noastră, spune Annabel, apucându-l de braț. Din partea mea și a lui Andrew.

– Noi vom suporta toate cheltuielile, îi spune Andrew, aplecându-se spre el. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta!

Jake realizează că trebuie să spună ceva.

– Sunteți foarte amabili, răspunde el, cu o voce subțire, pe care nu și-o recunoaște. Cred că poate... poate ar trebui... noi ar trebui... Cred că trebuie să mă mai gândesc, spune el în cele din urmă.

– Firește, spune Andrew.

– Bineînțeles, îl aprobă și Annabel.

Hotelul unde stătea Leah era cel mai vechi, dar și cel mai cunoscut din Hong Kong. Jake nu fusese niciodată înăuntru. Îl văzuse, firește, din exterior – îți sărea imediat în ochi, plasat cum era pe cheiul cu vestigii coloniale din Tsim Sha Tsui. I-a auzit pe colegii lui vorbind despre el: că avea două terenuri de aterizare și de decolare pentru elicoptere, că la ceaiul de la ora cinci ți se aducea o tavă imensă cu prăjituri, că o orchestră cânta live în foaier, că bucătarii aveau propria lor rețetă

de ciocolată, iar Clark Gable însuși îl învățase pe unul dintre barmani cum să pregătească un anumit cocteil.

Jake s-a ascuns în spatele unui stâlp din holul de la intrare, al cărui tavan era suflat cu aur, atingând cu degetele frunzele lipicioase ale unei plante în ghiveci. Aceasta era o fațetă a orașului pe care nu o cunoștea: podele din marmură, candelabre, femei albe cu pălării, care beau ceai în cești din porțelan fosfatic, sau lachei în uniformă care îți deschid ușa. Un băiat de vârsta lui îmbrăcat în costum de lacheu a trecut pe lângă el, aruncându-i o privire suspicioasă.

– Ai de gând să stai acolo toată ziua sau vrei să bem o cafea împreună?

Jake s-a întors. Leah stătea la o masă la câțiva pași de el, ținând o țigară între degete și picioarele încrucișate, în timp ce un chelner îi turna în ceașcă un lichid negru. I-a arătat scaunul de lângă ea.

El i-a povestit despre școala pe care o frecventa în Victoria Peak, despre Hing Tai, despre faptul că nu a fost niciodată în America, dar că și-a dorit întotdeauna să ajungă în New York. Ea i-a spus că i-ar plăcea New York-ul, toată lumea prefera acest oraș. În schimb, Los Angeles-ul trebuie să înveți să-l iubești. Jake i-a povestit despre mama lui, care a călătorit prin lume, și despre faptul că el nu și-a cunoscut niciodată tatăl.

– Mama ta, a spus ea, trăgând fumul în plămâni, pare o femeie foarte curajoasă.

S-au dus apoi să înoate în piscina de pe acoperișul hotelului. De acolo, el putea să vadă toată priveliștea

care se întindea dincolo de port și de Wanchai, până spre Victoria Peak, și, în sens opus, putea să străbată cu privirea până spre munții uriași, învăluiți în ceață, din Noile Teritorii. Jake i-a arătat cum putea să plonjeze cu spatele în apă, iar ea, stând pe un șezlong, cu chipul ascuns în spatele unor ochelari de soare, a râs pentru prima dată. Avea niște dinți mici și ascuțiți. A repetat demonstrația pentru ea și, când s-a ridicat la suprafața apei, a privit imaginea ei reflectată, distorsionată. Nu putea să se uite la felul în care costumul de baie i se mula pe sâni.

Când au ajuns la ușa camerei ei, el tremura din toate mădularele. Se întreba dacă să fugă sau să rămână, dar ideea de a intra în lift cu lacheul în uniformă, care l-ar fi întrebat: „La ce etaj, domnule?", îl înspăimânta mai mult decât perspectiva care îl aștepta în cameră.

Leah l-a luat însă de braț și l-a condus înăuntru. Când s-a sprijinit de ușă ca s-o închidă, ea l-a tras spre ea de gulerul cămășii. O învăluia o aromă de cafea, țigări și tristețe. Jake mai sărutase fete și înainte, dar nimic nu se putea compara cu această experiență. Îi simțea trupul pulsând de viață, febril și insistent.

– Englezul meu chipeș, i-a șoptit ea, trântindu-l pe un scaun și descheindu-i pantalonii, cu capul aplecat deasupra lui.

Jake nu vorbește prea mult despre Leah – la vremea respectivă, numai lui Hing Tai i-a împărtășit experiența. La început, Hing Tai a refuzat să-l creadă.

Apoi a izbucnit într-un râs frenetic. Și, în final, l-a descusut pe Jake, dornic să afle povestea până în cele mai mici detalii.

Aventura a durat până în ultimul an de școală al lui Jake – opt sau poate nouă luni. Ieșea într-un suflet de pe porțile școlii, prindea vaporașul Star Ferry și o aștepta în apartamentul ei. Portarii îl cunoșteau deja și – deși erau politicoși în fața lui – era convins că râdeau de el pe la spate. Dar nu-i păsa. Apartamentul lui Leah era de trei ori mai mare decât cel al mamei lui, avea ferestre de la podea la tavan, jacuzzi, un pat imens și room service. Jake stătea la biroul din dormitor și – în timp ce soarele apunea, iar în port se aprindeau luminile de neon – el învăța pentru examene. Când Leah venea acasă, îl dezbrăca de uniforma școlară – articol cu articol.

– Știi, i-a spus ea într-o zi, după a treia partidă de sex din seara aceea, femeile nu ating orgasmul până la treizeci și ceva de ani, în timp ce bărbații îl ating la optsprezece ani. Ne potrivim perfect.

El nu i-a spus nimic mamei sale, iar Caroline nu l-a întrebat niciodată unde dispărea în fiecare seară. Singura dată când a reușit s-o șocheze pe Leah a fost atunci când i-a mărturisit că mama lui, Caroline, era doar cu patru ani mai mare decât ea.

– La dracu'! a spus ea, vărsând scrum de țigară pe pieptul lui gol.

Leah nu credea că aventura lor era un păcat, dar nici nu era mândră de asta. Nu avusese niciodată

intenția s-o transforme într-o idilă de lungă durată – a crezut că se va întâmpla doar o dată sau de două ori. Nu se mai culcase de foarte mult timp cu un adolescent; era mânată de curiozitate. Dar îl iubea, îl invidia pentru tinerețea lui. Cel de-al doilea soț al ei, ultimul bărbat cu care s-a culcat, avea patruzeci și nouă de ani; era fascinată de frumusețea și perfecțiunea tinerilor, de mușchii lor viguroși, de pielea întinsă și sublimă. Spera că această tinerețe era molipsitoare.

– Nu vei fi al meu pentru totdeauna, îi spunea ea lui Jake de nenumărate ori, doar acum.

Ea își spunea că îl ajută. Bărbații trebuie inițiați, în special cei tineri. Avea o influență benefică și din alte puncte de vedere: îl obliga să studieze, îl verifica să vadă dacă era pregătit pentru examene, îl bătea la cap să recapituleze, îi controla formularele de înscriere la universitățile din Anglia și i le dădea înapoi, pline de corecturi făcute cu scrisul ei rotunjit.

După terminarea examenelor, l-a ajutat să obțină o slujbă pe timpul verii, ca asistent al unui nou regizor din Hong Kong, Chen. Când a primit rezultatele și a aflat că avea să studieze filologia la o universitate din Londra, a hotărât că nu mai voia să urmeze nici o facultate. În ciuda insistențelor lui Caroline și ale lui Leah, el a refuzat să plece din Hong Kong și să renunțe la slujba de asistent al lui Chen.

La sfârșitul anului, Leah s-a întors la Los Angeles. Jake a însoțit-o la aeroport, deși ea a încercat să-l convingă să nu vină.

– Urăsc despărțirile la aeroport, a izbucnit ea.

Când s-a îndepărtat de el și a trecut de barieră, nu s-a mai uitat înapoi.

Mulți ani mai târziu, când nimic din toate acestea nu mai conta, el îi va povesti totul lui Caroline, în timp ce stau în grădina ei din Auckland.

– Da, îi va spune mama lui, întrerupându-l. Am știut totul despre asta.

– Da? o va întreba Jake uimit. Cum?

– Am spionii mei, va răspunde Caroline zâmbind. Ne-am întâlnit.

– Tu și Leah?

– Îhî. Am luat masa împreună o dată. Mama lui va continua să se plimbe printre vrejurile de fasole, încolăcite în jurul parilor de bambus. Mi-a plăcut tare mult, îi va spune ea.

Stella trântește ușa rulotei și stârnește o cascadă de picături de pe acoperiș, care îi stropesc părul și fața. Rulota este în spatele hotelului, ascunsă de brazii de la liziera pădurii Rothiemurchas. Mirosul pe care copacii îl emană după furtună este înțepător, pământul este moale și mlăștinos, iar ghetele i se afundă în el. Se înfășoară mai bine în hanoracul pe care l-a găsit la hotel și pornește pe cărarea care urcă șerpuind.

Drumul este pustiu, se unduiește în fața ei și uneori dispare. Ea merge agale, simțind prin talpa subțire a ghetelor pietrișul de pe drum. Un soare palid se strecoară printre nori. O vacă roșcată, cu coarnele în formă

de semilună, care își scarpină botul de o poartă, rămâne nemișcată și o privește cu ochii ei blânzi și cafenii în timp ce Stella trece pe lângă ea. La un moment dat, o mașină o depășește, scârțâind roțile pe macadam. Culege o plantă de pe marginea drumului, îi rupe semințele și le aruncă peste un gard. Coniferele lasă loc acum fagilor înalți, cu crengile bătute de vânt.

La răscruce, se întoarce și, când ajunge pe creastă, Loch Insh i se ivește în toată splendoarea lui – o întindere uriașă, argintie, de apă, care s-a format pe fundul cel mai adânc al văii. Astăzi pare o oglindă perfectă, reflectând imagini fragmentate ale copacilor, munților și caselor din Kincraig.

Stella merge în continuare pe drumul șerpuitor. Lacul dispare un timp în spatele unei păduri dese de pini, dar ea îi simte mirosul în aer – mirosul acela puternic de baltă. La biserică, traversează drumul și trece pe lângă vlăstarele care cresc din cioturile jilave și înnegrite ale copacilor morți de pe malul presărat cu pietriș. Barca hotelului este priponită de o stâncă. Desface nodul frânghiei și o împinge în apă. Barca se clatină nerăbdătoare parcă. Stella își pune mâinile pe margini pentru a-i restabili echilibrul și se urcă în ea.

Apoi începe să tragă de vâsle, luptându-se cu greutatea apei, iar barca străpunge cu prora suprafața sticloasă a lacului, în timp ce vâslele ude din lemn scârțâie în suporturile lor. Lacul nu mai pare acum neted ca oglinda – barca străbate o suprafață alunecoasă și nesigură. Apa este limpede, dar întunecată;

turba a fost luată de râul Spey, care străpunge lacul ca un fir de aţă a trece printr-o mărgea. Dincolo de locul în care Stella vâsleşte acum, pe sub podul îngust care duce spre Kincraig, râul se regrupează, după ce a făcut o buclă uriaşă în jurul lacului.

Se îndepărtează de mal, trăgând de vâsla dreaptă, în timp ce vâsla stângă pluteşte deasupra apei. Când se află la jumătatea drumului între cele două maluri, Stella ridică vâslele, le îndreaptă ca să le poată aşeza în barcă, se mută de pe banca vâslaşilor şi se întinde peste vestele de salvare şi prelată. Peisajul îi dispare din faţa ochilor, iar norii planează deasupra ei, despărţiţi de petele albastre ale cerului. Ea simte cum pulsul îi încetineşte şi aude fâlfâitul păsărilor în aer.

Din buzunarul pantalonilor se aude un scârţâit. Stella scoate o carte poştală de la sora ei – o carte poştală de care a uitat şi pe care nu a citit-o. O ţine în faţa ochilor, încercând să descifreze scrisul atât de familiar. Dar mâinile ei sunt încă ude şi cearneala se întinde, iar cuvintele îşi pierd înţelesul.

Părinţii Francescăi, Valeria şi Domenico Iannelli, proveneau dintr-un sat situat într-o zonă muntoasă şi împădurită din Italia. Dacă ţara are forma unui picior încălţat într-o cizmă, satul era plasat în zona cea mai subţire a gleznei, acolo unde osul se îngustează deasupra tendoanelor piciorului. Un râu cobora din munţi, iar şi în piaţa principală a satului, acolo unde oamenii se adunau seara pentru *passeggiata* şi

unde își împărtășeau evenimentele de peste zi, era un pod cu două arcade; aici, râul avea două ramificații – una se revărsa în marea Adriatică, iar cealaltă în marea Tireniană.

Chiar și după cincizeci de ani, Valeria putea încă să identifice cu ușurință persoanele care proveneau din regiunea ei natală, un talent care nu a încetat niciodată s-o impresioneze pe Stella. „Asta e din Agnone – îi șoptea ea Stellei când intra o femeie în cafenea – fără doar și poate. Fie de acolo, fie din Vastogirardi." Stella o analiza peste tejghea pe femeia de vârstă mijlocie, care purta o basma pe cap și o vestă tricotată și care nu se diferența cu nimic de celelalte femei din Musselburgh; apoi se uita la bunica ei, care o întâmpina, plină de speranță, în italiană.

Valeria s-a căsătorit cu Domenico în biserica din piața unde se ramifica râul. Ea purta rochia mamei ei și pantofii verișoarei. Tatăl ei, proprietarul farmaciei din sat, n-a zâmbit nici măcar o dată pe tot parcursul ceremoniei. Nu voia ca fiica lui să se căsătorească cu un *contadino*, un om a cărui familie a lucrat pământul generații de-a rândul. Acest Domenico își găsise de muncă la un *padrone* de peste mări și țări și avea să plece peste două zile într-un loc numit Edinburgh. De ce copila lui voia să devină *vedove bianche*, o femeie abandonată de soțul ei, care avea să plece într-o țară străină, ca să servească înghețată unor păgâni, depășea puterea lui de înțelegere.

După ce Domenico a plecat, Valeria a rămas în casa părintească, încercând să învețe dintr-o carte cu paginile fragile ca foițele de ceapă să pronunțe consoanele dure ale limbii engleze în timp ce tricota șaluri, veste, șosete și mănuși. Oamenii spuneau că în Scoția era foarte frig, la fel de frig cum era iarna în satul ei natal, când zăpada acoperea munții, doar că acolo, în Scoția, iarna dura tot anul.

How do you do? – repeta ea în fața focului, a ferestrei sau a ușii închise. „*My name is* Valeria, Valeria Iannelli." Făcea o pauză ca să se uite în carte dacă a pronunțat bine, apoi își relua incantațiile – un ochi pe față, unul pe dos, un ochi pe față, unul pe dos – în timp ce bebelușul pe care îl purta în pântece începea să crească.

În fiecare lună, Domenico îi trimitea bani, pe care ea îi păstra într-o eșarfă de mătase – un cadou pe care el i l-a făcut când a cerut-o de soție sub bolta de măslini ai fratelui lui. Scrisorile lui Domenico i-au provocat, la început, o mare dezamăgire. Valeria își dorea și avea nevoie de scrisori de dragoste. Voia pagini întregi de pasiune și adorație, pagini în care să-i descrie priveliștea pe care o vedea de la fereastră, orașul unde își dorea și ea să ajungă, pagini în care să-i spună cât de mult tânjea de dorul ei și cât își dorea să-l vadă pe bebelușul lor abia născut.

Domenico îi spunea, în schimb, că lucra șaptesprezece ore pe zi, că *padrone* se enerva adesea pe el și pe celălalt angajat de la cofetărie, că oamenii care

veneau aici erau uneori bădărani și le aruncau vorbe de ocară, numindu-i „cioroi". Strânsese aproape suma necesară pentru propria lor afacere – o cafenea unde el avea să gătească, iar ea să servească – aproape, aproape. *Padrone* a fost de acord să-l lase să cumpere un local situat în Musselburgh – un oraș de lângă mare. Când vor câștiga destui bani, îi vor putea ajuta pe frații, verii și alte rude care își doreau să vină în Scoția. „*Campanilismo*[1] – a scris el în încheierea unei scrisori – este cheia succesului în întreaga lume."

Valeria a așteptat doi ani, apoi trei ani, încercând din răsputeri să nu se atingă de banii pe care îi strângea în eșarfa din mătase pentru călătoria ei în Scoția. Când a coborât în cele din urmă pasarela vasului, după zile întregi petrecute pe mare, ținându-l alături pe fiul ei, o spaimă cumplită i-a sfâșiat sufletul, gândindu-se că poate nu-l va mai recunoaște, că s-ar putea să treacă pe lângă el, fără să-l observe, rătăcindu-se în această țară străină, fără să știe unde să se ducă. Dar când l-a văzut, luptându-se să-și croiască drum spre ei prin mulțimea de oameni, întinzându-i mâna, aproape că a izbucnit în râs. Își amintea atât de bine chipul lui, de parcă ar fi fost al ei.

Stella n-a putut niciodată să dea un răspuns simplu la întrebarea „De unde ești?" Nu poate să spună doar

[1] Patriotism (n. tr.).

„Edinburgh" sau „Scoția", ci trebuie întotdeauna să adauge un calificativ, o anexă: „...dar mama mea este italiancă" sau „...dar sunt pe jumătate italiancă".

Nu știe când și-a dat seama că, din acest motiv, este diferită de ceilalți oameni. Poate că a știut dintotdeauna, poate că este un lucru pe care l-a asimilat odată cu bunătățile pe care mama lor le pregătea: *fagioli*[1], *tortelloni*[2], *pollo al cacciatore*[3] și *calzone*[4]. Pe alți oameni îi chema simplu Kirsty sau Claire, vorbeau doar engleza și mâncau crochete de pește, piure de cartofi și iahnie de fasole. Copilăria ei a fost însă marcată de poveștile pe care bunicul i le spunea despre lupii care îi atacau ferma, despre faptul că au fost obligați să cedeze jumătate din câștiguri proprietarului pământului pe care se afla ferma, despre faptul că, în timpul foametei, au mâncat castane porcești; dar și de poveștile pe care i le spunea bunica ei referitoare la cămăruța de deasupra cafenelei, unde au locuit cu toții, despre lecțiile de engleză pe care a trebuit să le ia și despre perioada pe care Domenico a petrecut-o în închisoare în timpul războiului, pentru că a fost considerat „dușman al poporului". Stella n-a știut niciodată în ce măsură au influențat-o toate acestea – un copil care dormea într-un pat suprapus,

[1] Fasole (n. tr.).

[2] Colțunași (n. tr.).

[3] Piept de pui în stil vânătoresc (n. tr.).

[4] Pizza (n. tr.).

într-un apartament dotat cu încălzire centrală din Marchmont.

Era conștientă că ceva în întreaga ei ființă nu era așa cum trebuia să fie: felul în care arăta, poate, nuanța mai închisă a pielii ei, felul în care vorbea sau se comporta, lucrurile pe care le spunea. Nu reușea să-și dea seama despre ce era vorba. Dar când profesorii sau părinții prietenelor ei o întrebau, curioși și mândri în același timp – „Ce nație ești?" – ea știa răspunsul pe care aceștia îl așteptau: „Sunt scoțiano-italiană", spunea ea ascultătoare.

Stella a crezut întotdeauna că cele două cuvinte nu se potriveau, consoanele dure ale primului cuvânt respingând parcă vocalele moi ale celui de-al doilea, așa cum se resping magneții. Dar era o sintagmă benefică, o sintagmă eficientă, iar ea și Nina o foloseau ca pe o formulă magică sau ca pe o parolă. Explica sau, cel puțin, oferea un motiv pentru sentimentul omniprezent că ceva nu era în regulă, că nu semănau cu ceilalți.

Stella își sprijinea bărbia în mâini, rezemându-se de tejghea și gândindu-se la temele pe care trebuia să le termine până mâine. Cafeneaua era pustie astăzi, frigul și lapovița de afară ținându-i pe oameni în casă. Mama lor le-a spus că poate vor începe să apară clienții după ce se vor fi terminat cursele.

Lângă fereastră, Nina tăia felii cartofii, încruntată și cu umerii aduși în față. Nina ura să taie cartofi. Cuțitul îi aluneca – se plângea ea – pe feliile ude și

neregulate ale cartofilor curățați de coajă; în plus, nu suporta resturile de legume care îi intrau pe sub unghii. Francesca a sfătuit-o să nu se mai prostească și le-a spus că ea și Stella puteau să facă cu rândul dacă voiau. Dar Nina ura și mai mult să servească clienții.

– Nu pot să fiu politicoasă cu oamenii, a spus ea.

Francesca stătea pe scaunul înalt de la tejghea, răsfoind cărțile și rețetele, ținând un pix în spatele urechii. Peste cinci minute, poate chiar zece, calcula Stella, putea să facă curățenie la masa șase – unde stătea o familie cu trei copii îngrozitor de plângăcioși, care împrăștiaseră firimituri și vărsaseră apă minerală pe toată podeaua. Cu siguranță că aveau să plece în curând. Stella a oftat și a început să se joace cu un prosop de bucătărie, împăturindu-l sub forma unui evantai.

– Hei! a strigat-o Nina.

– Ce e?

– La ora cinci, vom fi câștigat..., spune Nina, făcând o pauză și calculând ceva pe degete, ...șase lire fiecare.

Stella a căzut pe gânduri.

– Nouă lire, a corectat-o ea.

– Șase.

– Nu, sunt nouă. Pentru că vom avea un total de...

– Bine, bine. În fine..., a spus Nina, punând cuțitul pe mijlocul unui cartof. Nouă lire, a repetat ea, zâmbind și tăind cartoful în două. Asta înseamnă că voi avea destui bani ca să-mi cumpăr haina.

– Care haină?

– Știi tu, cea pe care am văzut-o cu mult timp în urmă. Cu blană artificială.

– Unde?

– La...

– Stella, le-a întrerupt vocea mamei lor, du-te la masa trei, iubito!

Stella a pus prosopul de bucătărie pe tejghea și s-a îndreptat spre masa trei, ridicându-și pantalonii. Fuseseră inițial pantalonii de la un costum bărbătesc, pe care ea îl modifica. Erau confecționați dintr-un material gros și greu, de culoare gri. Îi cumpărase de la un magazin care vindea articole de îmbrăcăminte la mâna a doua. Tivul era cam lung și mătura podeaua cu el, dar ei îi plăceau.

La jumătatea drumului, Stella a rămas dintr-odată stană de piatră pe linoleumul care acoperea podeaua cafenelei. Și-a dus mâinile la gât. O senzație copleșitoare a pus stăpânire pe ea. Brusc, nu mai putea să respire, ca și când șorțul era legat prea strâns, ca și când hainele o sufocau. Clinchetul vaselor și tacâmurilor a devenit deodată asurzitor.

La masa de lângă ușă stătea un bărbat. Stella l-a privit atât cât a fost nevoie. Era singur, înalt și solid, stătea puțin ghemuit, pentru ca statura sa uriașă să încapă pe bancheta îngustă, și avea părul de un roșu aprins.

Ea s-a rotit pe loc. Mama ei o privea întrebătoare, dar sora ei stătea cu capul aplecat deasupra cartofilor. Stella s-a îndreptat spre tejghea și s-a ținut cu mâna de ea. În urechi auzea zgomotul unei cascade și avea

senzația că – dacă nu era atentă pe unde merge – putea să cadă în apă.

– Ai luat comanda? a întrebat-o mama ei.

Stella și-a ațintit privirea asupra pantofilor ei, asupra tivului pantalonilor, cu care măturase toate bălțile murdare din Edinburgh.

– Nu.

– De ce nu?

Stella a pășit în spatele tejghelei. Voia o barieră solidă între ea și bărbatul acela, o barieră prin care el nu putea s-o vadă. Își ținea un cot cu mâna cealaltă. Avea pielea rece și alunecoasă ca marmura.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Francesca, uimită.

Stella a văzut-o pe Nina ridicându-și capul, a văzut-o uitându-se la ea, apoi la bărbatul de la masă și apoi din nou la ea.

– Mă duc eu, a spus Nina, trântind cuțitul.

– Poftim? Mama lor era de-acum exasperată. Dar trebuie să pregătești cartofii, Nina. Dacă este rândul Stellei să servească clienții, atunci s-o facă Stella! Nu puteți să vă răzgândiți tot timpul. Ar fi mult mai ușor dacă...

Dar Nina a băgat mâna în buzunarul șorțului pe care îl purta Stella și a scos de acolo carnețelul de comenzi. Când Stella a ridicat privirea, Nina se îndrepta deja spre bărbatul cu părul roșu.

Irene Draper cunoaște foarte bine tainele administrației hoteliere. Când a descoperit această clădire,

în urmă cu douăzeci și cinci de ani, căzuse aproape în paragină din cauza nepăsării proprietarilor. Bătrânul, ultima relicvă dintr-o generație de moșieri, locuia doar în două camere de la parter, restul casei fiind închis. Treptele scării interioare, pe care a încercat-o cu pantofii ei din piele, erau putrezite și crăpau la simpla atingere, iar printre ele ciupercile își croiau drum spre lumină.

Camerele de la etaj erau mucegăite și pline de igrasie, covoarele se încrețeau, paturile erau jilave și stricate, iar tapetul se dezlipea de pe tencuiala fărâmițată. Clădirea nu avea electricitate – lămpile ruginite cu gaz pătaseră pereții în nuanțe cafenii și portocalii. Într-o cămăruță situată pe colț, Irene a găsit o cadă de baie plină cu perdele vechi, printre care își făcuse culcuș o pisică ce o scuipa acum cu furie, încercând să-și apere ceata de pui cu piciorușe rozalii. La parter, camerele în care locuia proprietarul păreau să nu fi fost niciodată aerisite, fiind învăluite într-o ceață groasă, aproape palpabilă. De sub parchetul camerei, care fusese cândva o sală de bal, rădăcinile bogate ale unei tufe de dafin ieșiseră la lumină – groase, fibroase și oarecum obscene.

Agentul imobiliar i-a aruncat o privire sceptică atunci când au ieșit din nou la lumina zilei.

– Are nevoie de îmbunătățiri, a început el, dregându-și glasul.

Irene l-a ignorat, în parte pentru că o deranja simpla lui prezență acolo și în parte pentru că nu voia

să-şi trădeze bucuria. Recunoştea imediat o afacere bună când i se ivea în cale. Acest loc mirosea... ei, bine, mirosea a mucegai, igrasie, licheni şi mizerie... dar mirosea, de asemenea, a Potenţial. Iar Irene adulmeca repede Potenţialul.

Tot felul de vagabonzi şi pierde-vară îşi făcuseră adăpost în diverse aripi ale clădirii şi în căsuţa paznicului de la poartă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să le arate un ordin de evacuare. În ultima zi stipulată în ordinul de evacuare i-a supravegheat împreună cu doi poliţişti din Kingussie, în timp ce aceştia se pregăteau să plece. Îşi aruncau bagajele într-o camionetă ruginită şi, înainte de a porni la drum, au făcut spre Irene un gest vulgar. Dar ei prea puţin îi păsa. Nu se lăsa intimidată de asemenea fleacuri. S-a întors în clădire şi s-a apucat de treabă.

Şi instinctul nu a înşelat-o. Afacerea s-a bucurat de succes, iar clădirea – cândva o ruină – devenise acum un hotel de lux. *Un conac vechi de două sute de ani, din piatră cenuşie, cu creneluri şi foişoare, înconjurat de parcuri şi păduri întinse*, se specifică în broşură. *Servicii ireproşabile, de lux.* În anii '80, instalase boilere electrice pentru duşuri, iar în '90 – băi cu jacuzzi – într-o seară, când apartamentul nupţial era gol, a făcut şi ea baie în jacuzzi, dar n-a fost prea impresionată. Nu ştie care va fi următoarea mutare pe care o va face. Acesta este secretul unei bune administraţii hoteliere: perfecţionează, renovează, inovează!

Fii mereu cu un pas înaintea celorlalți în afaceri! Când ocazia i se va ivi, nu o va rata, este convinsă de asta.

Irene își încrucișează picioarele sub birou, delectându-se cu senzația pe care i-o creează atingerea ciorapilor de nailon. Are propriul ei birou acum, într-o fostă cameră de toaletă, cu vedere spre pădure. Își întoarce capul și se uită pe fereastră. Ceva se mișcă printre copacii pictați în verdele crud al primăverii. O siluetă, care merge pe drum. Stella.

Nici în această privință instinctul nu o înșelase. Stella Gilmore a venit aici într-o zi de februarie, o zi atât de rece, încât fiecare frunză era incrustată cu cristale de gheață. Irene făcuse focul în dormitoare și dăduse la maximum instalația de încălzire centrală, sobele și caloriferele duduind în fiecare cameră. Costurile s-au ridicat la cote ametitoare. Și fata asta a apărut, din senin, la recepție, cerând o slujbă.

Februarie este un timp mort pentru afacerile hoteliere și Irene nu angajează pe nimeni în luna februarie. Dar, în timp ce cobora scările ca să-i spună acest lucru persoanei care cerea de muncă, s-a răzgândit. Păsind pe treptele restaurate, ea a analizat-o pe Stella din cap până-n picioare: haina stacojie, părul negru, tăiat scurt, bagajul de la picioare. I-a auzit accentul tipic orașului Edinburgh. I-a observat privirea hăituită și înfrigurată. A văzut mașina afară și a auzit zgomotul pe care îl scotea motorul după distanța parcursă.

Când a atins cu picioarele covorul din hol, Irene evaluase situația și se hotărâse să-i dea o slujbă. Fata

asta nu-i va înșela așteptările, Irene era convinsă. Își va recupera pierderile înregistrate în aceste săptămâni de inactivitate prin această investiție, dacă Stella va rămâne aici cât mai mult timp cu putință. Lucrase în domeniul radiofonic – i-a explicat ea – lucru care nu avea nici o legătură cu activitatea hotelieră, dar când era adolescentă, a lucrat ca ospătăriță și acum avea urgent nevoie de o slujbă.

Irene nu a întrebat-o nimic. Uneori, ea știe asta, oamenii trebuie să fugă de propria lor viață. Întâlnești tot soiul de prototipuri în afacerile hoteliere. Hotelurile atrag fugarii ca magnetul. Un soț, un amant – bănuia Irene – în cazul Stellei. Ceva de genul acesta. Fata asta putea să stârnească pasiuni răvășitoare în sufletul bărbaților – cu ochii ei verzi, cu gura ei expresivă, cu haina ei purpurie. Dar Irene nu a întrebat-o nimic. Era o femeie de afaceri inteligentă. Dacă la hotelul tău își face apariția o tânără educată și atrăgătoare, în căutarea unei slujbe, nu o refuzi. Cui îi pasă de cine sau de ce fuge? Afacerea ta va prospera datorită ei.

În timp ce Irene stă în biroul ei, urmărind silueta îndepărtată a secretarei sale, își amintește ceva. Se ridică în picioare și deschide fereastra.

– Stella! strigă ea.

Stella se oprește în drum și își rotește privirea de jur împrejur. Preț de o clipă, nu reușește să identifice locul de unde se aude vocea, motiv pentru care scrutează cu atenție fațada clădirii. Irene flutură o batistă în aer.

– Sunt aici! strigă ea. Heeei!

– O! spune Stella, acoperindu-și ochii cu mâna. Bună.

– Ai primit un telefon. Irene se uită din nou la foaia de hârtie pe care a scris numele celui care sunase. Te-a căutat Nina.

Stella rămâne pe loc. Irene așteaptă ca ea să-i spună cine e Nina. Dar Stella nu spune nimic.

– Acum o jumătate de oră, insistă Irene. Te roagă s-o suni. Părea urgent.

În depărtare, printre copaci, dincolo de pajiște, Stella dă din cap.

– Bine, spune ea.

– Poți să folosești telefonul din biroul meu, dacă vrei, îi oferă Irene soluția. Dacă ai nevoie de intimitate, adaugă ea.

– Nu, spune Stella, clătinând din cap. Mulțumesc.

Irene închide fereastra, vădit iritată.

Francesca stă în mijlocul casei. De la fereastra din față se poate vedea strada, care este plină de copii – băieții se plimbă în cerc cu bicicletele, fetele se plimbă cu rotilele sau sar, pe rând, coarda. Pe unii dintre ei îi recunoaște ca fiind copiii vecinilor sau colegi de școală cu fiicele ei; pe alții nu i-a văzut niciodată.

Se întoarce și se uită spre ușa din spate, care – în timpul verii – rămâne mereu deschisă. Îi plac aerul proaspăt încărcat cu polen și căldura. Fiicele ei și-au petrecut toată dimineața construind un bârlog din

cearceafuri și perne: au legat o sfoară din gard în gard și au prins cearceafurile de ea, ancorându-le marginile cu pietre. Au dispărut apoi în peștera lor luminoasă, împreună cu cărțile și creioanele lor, cu pisica, cu jocurile de puzzle și paharele de lapte. Acum o jumătate de oră, Nina a intrat în casă, cu chipul îmbujorat de efort și încântare, ca s-o întrebe dacă puteau să mănânce acolo, iar Francesca a fost de acord, întrebându-le ce-ar dori la masă.

Francesca se uită din nou la grupurile de copii de pe stradă, apoi își întoarce privirea spre bârlogul alb, în care s-au ascuns fiicele ei. Undeva – ea știe asta – ceva nu e în regulă. Nu înțelege de ce fiicele ei nu sunt în mijlocul celorlalți copii, de ce nu se joacă cu fetele de vârsta lor, de ce își petrec tot timpul împreună. Le privește uneori când pleacă de acasă sau când traversează curtea școlii și observă că Nina o ține strâns pe Stella de încheietura mâinii, ca o brățară sau o cătușă. Și îi urmărește pe ceilalți copii în timp ce Stella și Nina trec pe lângă ei. Copiii se strâng în grupuri. Fetele șoptesc ceva între ele. Iar băieții aruncă mingea de fotbal, ca din întâmplare, spre fiicele ei. Francesca ar vrea să-i ucidă pe acești copii, să țipe la ei și să le ciocnească – unele de altele – capetele tâmpite și ignorante.

Stând între cele două ferestre, Francesca își mușcă degetul mare. Este vina ei, ea știe asta: este mama lor și poartă responsabilitatea pentru tot ce se întâmplă. Dar nu înțelege unde a greșit, care este vina ei pentru

această neconcordanță între fiicele ei și lumea întreagă. A creat, fără să vrea, două cuie perfect pătrate într-o lume plină de găuri rotunde.

Se îndreaptă spre ușa din spate și privește, gânditoare, cortul. Poate că ar trebui să le ducă niște limonadă și să le spună că masa va fi gata în curând. Dar merge mai departe, trece de frigider, traversează bucătăria și iese pe ușa din spate. Picioarele ei goale nu scot nici un sunet pe iarbă. Pereții vizuinei flutură în bătaia vântului, luptându-se parcă să se elibereze de sub greutatea pietrelor. Francesca vede cum pisica se mângâie de cearceaful întins, apoi vede un cot, aproape de pământ, și o gleznă deasupra lui.

Știe că nu e frumos ce face – își spionează fiicele, dar, în timp ce traversează pajiștea, își spune că nu vede altă soluție, că nu știe ce să mai facă. Nu le-a întrebat oare de sute de ori, pe fiecare în parte, dar și pe amândouă o dată, dacă s-a întâmplat ceva la școală, dacă vor să invite pe cineva la joacă, dacă ar vrea să organizeze o petrecere de ziua lor sau dacă vor să-i spună ceva? Răspunsul este întotdeauna același: un „Nu" hotărât, însoțit de privirea tăioasă pe care și-o aruncă una alteia.

Francesca se ghemuiește lângă vizuină. Dacă o vor descoperi, le va spune că smulge buruieni. De cealaltă parte a peretelui din bumbac, una dintre fiicele ei se mișcă și oftează. Stella? Sau Nina? Francesca nu știe. Se aude un murmur de voci asemănător cu bâzâitul albinelor din stup. Francesca se apropie și mai mult.

– Trebuie să încerci să nu te mai gândești la asta, spune o voce. E Nina, crede ea. Când îți revine în minte, alung-o! Eu așa fac.

Celălalt trup se mișcă din nou, umbrele oaselor și încheieturilor reflectându-se pe pânza cearceafului. E Stella: Francesca e sigură de asta din cauza membrelor ei lungi.

– Dar, șoptește Stella atât de încet, încât Francesca trebuie să asculte cu atenția încordată, nu pot. Mă bântuie fără încetare.

Francesca se înfioară, iar mintea o ia razna. Ce anume? se întreabă ea. Ce te bântuie fără încetare? Separarea, izolarea lor de restul lumii? Despre ce e vorba? Spuneți-mi! le imploră ea în gând.

– Nimeni nu va afla vreodată că tu ai făcut-o, spune apoi Nina. Nimeni. Te asigur de asta.

Francesca este cuprinsă deodată de o senzație de frig, ca și când un nor ar fi acoperit soarele. Se ridică în picioare și se îndepărtează, aranjându-și rochia cu mișcări agitate. O să facă pizza la prânz. Da, asta o să facă. O să le placă, iar la amiază le va duce pe plajă.

Când intră în casa răcoroasă, trântește ușa și ia făina, pregătindu-se să facă aluatul.

Stella stă în clasa goală și bate cu stiloul în bancă. Astăzi este ultima zi în care trebuie să predea formularul de înscriere la facultate. Lucrează la el de săptămâni întregi, completându-l mai întâi cu creionul – diploma și rezultatele mari obținute la învățătură,

activitățile în afara programului școlar, pasiunile și lista universităților la care vrea să se înscrie – ștergând anumite aspecte și apoi rescriindu-le de nenumărate ori, până când se declară mulțumită. Și-a petrecut această perioadă de vacanță acoperind cu stiloul lucrurile scrise cu creionul. A terminat formularul. Cu excepția listei universităților:

1. Edinburgh
2. St Andrews
3. Glasgow
4. Aberdeen
5. Londra

Apasă cu stiloul în palmă și mestecă o șuviță de păr. Afară, pe terenul de sport, profesorul de educație fizică face exerciții cu elevii din primul an. La fiecare zece pași, ei trebuie să se trântească la pământ și să facă flotări. Stella se înfioară. Abia așteaptă să plece de la școală.

– Aici erai! spune Nina, străbătând clasa spre ea. Te-am căutat peste tot.

– Aha! răspunde Stella, îndreptându-și spatele. Îmi pare rău.

– Ce faci? Nina se așază în bancă lângă ea. Iar îți bați capul cu formularul ăla?

– Îhî.

Nina se uită peste umărul Stellei.

– Nu înțeleg de ce ești atât de îngrijorată – o să fii acceptată peste tot.

– Aproape am terminat, spune Stella, uitându-se la sora ei. Nina este îmbujorată și puțin cam ciufulită. Unde ai fost?

Nina adună niște fire de iarbă de pe puloverul ei, dând din picioare.

– În pavilion.

– Singură?

– Firește că nu, răspunde Nina, zâmbind cu subînțeles. Care ar fi rostul?

– Am crezut că ești la ora de biologie.

– Chiar am fost, spune ea, ridicând din umeri. Am pus în practică ce-am învățat.

Stella se joacă cu stiloul.

– Neen, murmură ea.

– Ce e?

– Ai grijă ce faci!

– O să am.

– S-ar putea s-o dai din nou în bară.

– Nu-mi ține teorii! Nina se ridică din bancă. Vii cu mine?

– Trebuie să termin formularul. Stella se uită la ceas. Ne întâlnim la poartă peste cinci minute.

– Bine. Nina se îndreaptă spre ușă. Dar grăbește-te! Vreau să ajung în oraș înainte să închidă magazinele.

Stella așteaptă ca sora ei să plece, apoi se uită din nou pe formular. Edinburgh – prima opțiune, St Andrews – a doua, iar Londra – ultima. Ea și Nina făceau

planuri de ani de zile: Stella se va duce la Universitatea din Edinburgh, iar Nina la Colegiul de Artă din Edinburgh. Vor locui acasă, vor împărți aceeași cameră, iar dimineața vor pleca împreuna la cursuri. Un plan perfect.

Stella nu a fost niciodată la Londra. Nu știe de ce a pus-o pe lista de opțiuni pe ultimul loc. Optează oare cineva pentru ultima variantă? Stella se îndoiește. Profesorul ei i-a spus că opțiunile de pe locul al patrulea și al cincilea nu sunt luate în considerare. Stella a văzut Londra doar la televizor și în filme: corpuri de clădiri ciudate, case din cărămidă, cu pomi și garduri negre, stații de metrou cu peroane pavate cu gresie, piețe gen bazaruri, muzee, porumbei. Știe că se află la o distanță de șase sute patruzeci kilometri de Edinburgh, că mergi cu trenul cam patru sau cinci ore, că este un oraș imens, plin de oameni care vorbesc cu voci sacadate.

În clasă este frig, iar caloriferele huruie, nemulțumite. Pe tablă sunt înșiruite participiile limbii germane, iar firicele de praf zboară printre razele reci ale soarelui de iarnă. Afară, profesorul le cere elevilor din primul an să alerge cu spatele, în timp ce el le aruncă mingile. Stella își dă părul la o parte și închide ochii.

Când îi deschide din nou, lumina soarelui pare mai strălucitoare, iar pereții clasei mai înalți decât înainte. Desface capacul stiloului, se apleacă deasupra

formularului și scrie cuvântul „Londra" cu litere citeţe și negre peste „Edinburgh" scris cu creionul.

Mel stă la chiuvetă și își umple un pahar cu apă. Îl vede pe fereastră pe Jake, care stă în grădină lângă iazul pe care l-a construit împreună cu tatăl ei când ea avea șapte ani. Mel privește cum pisica traversează pajiștea, cu coada în sus, îndreptându-se spre Jake. Se oprește la un pas de el, în spatele lui, și își ridică o lăbuță. Miaună plină de speranță, dar Mel știe că mieunatul ei nu este atât de tare. Jake nu o aude. Pisica așteaptă, ținându-și coada sub forma unui semn de întrebare. Miaună din nou. Apoi, ca o ultimă soluție, mai face un pas și se mângâie cu capul de tibia lui Jake.

El sare în picioare, trezit din visare. Jake și pisica se privesc o clipă. Mel își ține răsuflarea. O va atinge? Se va purta frumos cu ea? Știe că Jake îi urăște câinele, că nu suportă să stea în aceeași cameră cu el, dar se va comporta oare la fel și cu pisica?

Îl vede ghemuindu-se, atingând spatele pisicii și mângâindu-i, stângaci, coada cu degetele. El nu a avut niciodată animale de companie, ea știe asta. „Nu știu mai nimic despre animale", i-a mărturisit el odată. Pisica se plimbă în jurul lui, surprinsă de mângâierea lui stângace, dar fericită să primească orice dovadă de afecțiune.

Jake nu seamănă cu ceilalți bărbați care au trecut prin viața lui Mel. Ea pare să atragă bărbați care cumpără

cadouri scumpe, dar o dezbracă nerăbdători, bărbați care achită notele de plată la restaurante, dar o conduc acasă prea repede. Jake nu are mașină. Mel nu are nici cea mai vagă idee dacă el știe măcar să conducă. Își imaginează că ar rămâne fără grai dacă l-ar întreba de unde poți cumpăra bijuterii, lenjerie de damă sau cutii de bomboane.

Mel zâmbește. Știe că familia ei și-ar fi dorit un ginere sau un cumnat bine îmbrăcat, licențiat, care să aibă o mașină scumpă, care să știe să vorbească despre economie, despre pârtiile cele mai bune de schi, despre arbuștii care cresc la umbră sau despre vinurile asortate cu diverse produse culinare. E adevărat că părinții sau frații ei nu l-au criticat niciodată pe Jake. Dar le-a surprins uneori privirile – curioase, stânjenite, piezișe, pe care și le aruncă unii altora.

Dar mai e ceva – ceva care o atrage și o fascinează la Jake – o aură de singurătate și de plenitudine care îl învăluie ca într-o mantie de mister. Ceilalți bărbați din viața ei, ca de altfel toate cunoștințele ei, erau cu toții prinși în țesele încurcate ale existenței lor – familiile, relațiile din trecut, colegii sau prietenii lor. Nu puteau să scape din acest păienjeniș. Dar Jake nu are familie sau – cel puțin – nu are o familie prea mare, nu vorbește niciodată despre fostele sale prietene, intimitatea sa este un subiect tabu, conferindu-i un aer enigmatic, iar destăinuirile sale sunt atât de evazive încât uneori se îndoiește că el este într-adevăr al ei. Acest lucru îi stârnește și mai mult curiozitatea

lui Mel, fascinația și hotărârea de a-l lega pentru totdeauna de ea.

Viața ei poate fi uneori prea copleșitoare, prea aglomerată. Își adoră familia, firește, și nu poate să trăiască fără prietenii ei. Dar o captivează existența atât de liberă a lui Jake, simplitatea ei.

Se sprijină cu mâinile de chiuvetă. Picioarele îi tremură, după lunile petrecute numai în pat. Trebuie să se întindă, dar vrea să mai stea la fereastră și să-l privească pe soțul ei cel ciudat stând de vorbă cu pisica ei.

– Ce-o să fac?

Jake a desfăcut puțin cu degetele șipcile jaluzelelor și s-a uitat printre ele. În lumina soarelui puternic, a văzut în clădirea de vizavi o femeie care își cerceta părul în oglinda de la baie, căutând firele cărunte. La etajul de deasupra, un bătrân își ținea pudelul pe tocul ferestrei ca să facă pipi.

– Poftim? a strigat Hing Tai de la bucătărie.

– Am spus..., a început Jake, încet, apoi plictisit să repete propoziția, a adăugat: Nu, nimic.

A lăsat șipcile jaluzelelor să cadă la locul lor și s-a întors exact în clipa în care Hing Tai venea de la bucătărie cu o tigaie aburindă într-o mână, agitând *chow fan*[1] cu o mișcare circulară a mâinii, așa cum îi învățase pe amândoi, cu ani în urmă, doamna Yee,

[1] Orez prăjit (n. tr.).

când în locul orezului foloseau, pentru antrenament, o cârpă udă.

– Ce-ai spus? a întrebat Hing Tai. Nu te-am auzit din cauza ventilatorului.

Hing Tai locuia acum într-un apartament mic din Mong Kok. Spre disperarea tuturor celor patru părinți implicați, imediat ce a obținut o slujbă la un post de radio cunoscut, s-a mutat din apartamentul familiei sale împreună cu prietena lui, Mui. De fiecare dată când doamna Yee îl vedea pe Jake, încerca să-l convingă să vorbească cu Hing Tai, să-l determine fie să se întoarcă acasă, fie să se însoare, cel puțin, cu prietena lui (și asta nu pentru că doamna Yee o plăcea prea mult pe Mui – ea nu se încadra în normele doamnei Yee referitoare la o soție bună – avea o diplomă în științe economice, lucra la o casă de discuri și vorbea patru limbi – ca să menționăm doar câteva dintre „defectele" lui Mui). Jake încerca din răsputeri să evite subiectul.

Jake s-a prăbușit pe un scaun.

– Nimic. Nu contează.

– Ce e? a întrebat Hing Tai. Spune-mi! Știi că nu-mi place când faci așa.

– Nu era nimic important, a răspuns Jake, frecându-și bărbia.

– Jik-ah, a spus Hing Tai, agitând încă orezul, dacă nu-mi spui, îți dau un pumn în umăr.

În ciuda voinței sale, Jake a izbucnit în râs, uitându-se la brațul său stâng bandajat.

– Bine, în cazul ăsta, am spus... de fapt, am întrebat în șoaptă... ce-o să fac?

Hing Tai l-a privit o clipă, cu capul într-o parte.

– Stai puțin! a spus el. Stai să aduc mâncarea și berea! Avem nevoie de întăriri pentru discuția asta.

Hing Tai cotrobăia prin bucătărie. Jake a scos castronașele și bețișoarele din dulap și le-a așezat pe masă. A încercat apoi să desfacă berea cu mâna sănătoasă, ținând între picioare sticla rece ca gheața.

– Dă-mi-o mie! a spus Hing Tai, întinzând mâna după sticlă și tirbușon. Deci, a spus el, scoțând dopul sticlei, ce face Mel?

– E... Jake îl privea pe prietenul său punând orezul în castronașe... nu se simte prea bine. Se va face bine, dar acum e la pământ. Deprimată. Speriată, a spus Jake, ridicând neputincios din umeri... Lucru care... știi tu...

– ...nu e de mirare, a terminat Hing Tai propoziția în locul lui.

Jake a încuviințat din cap.

– Ce spun doctorii?

– Spun că a avut noroc. „A fost o minune", spun ei. Un miracol că a supraviețuit. Dar că recuperarea va fi lungă. Povestea cu Lucy a doborât-o. Doctorii îmi spun de nenumărate ori că nu are voie să se supere sau să se enerveze și că nu trebuie să-i provocăm emoții de nici un fel. Ușor de spus, dar greu de pus în practică atunci când trebuie să ai grijă de o persoană

care a văzut moartea cu ochii și care și-a pierdut cea mai bună prietenă.

– Hmm, a spus Hing Tai, luând bețișoarele și adunând cele mai bune bucăți de creveți pentru Jake.

– Și... a izbucnit Jake, privindu-l pe Hing Tai cum azvârle cu bețigașele bucățile de creveți în castronașul lui. A încercat să-l acopere cu mâna. Gata, ajunge!

Hing Tai i-a dat mâna la o parte.

– *Eiyah*, de ce ești atât de încăpățânat? a spus el, imitând vocea mamei lui, lucru care i-a făcut pe amândoi să izbucnească în râs. Trebuie să-ți recapeți puterile, omule! Arăți îngrozitor. Ca un cadavru viu.

– Da, așa e, a spus Jake, zâmbind, expune-ți din nou părerile rasiste! Lovește un om care și așa e la pământ!

– Taci! Și spune-mi...

– Să tac și să-ți spun?

– Taci odată! Și zi-mi ce-aveai de gând să-mi spui!

– Când?

– Cu puțin timp înainte. Ai început să spui „Și...“

– Și? Jake a căzut pe gânduri. Și? Era gata să ia prima îmbucătură când și-a amintit. A, da! a spus el, lăsând bețișoarele în timp ce buna dispoziție s-a evaporat la fel de repede cum a apărut. Ea vrea... Oftează, temându-se parcă să rostească cuvintele. Vrea să plece acasă.

– În apartamentul ei?

– Nu... nu... nu...

– În Anglia?

– Da.

Hing Tai a băut cu poftă din bere. S-a așternut tăcerea. Jake învârtea de colo-colo prin castronaș o bucățică roz de crevete.

– Și vrea ca tu s-o însoțești, a spus Hing Tai în cele din urmă.

Jake a încuviințat din cap, fără să-și ridice privirea din farfurie. Degetele brațului rănit ieșeau din bandajul alb – palide, rigide, albe ca varul. Și-a contractat mușchii brațului și a fost surprins să descopere că degetele reacționează. I se părea ca brațul nu-i mai aparține, că era doar o greutate pe care trebuia s-o care după el, agățată de gât.

– Este o situație cumplită, a murmurat el, examinându-și în continuare mâna. Și devine din ce în ce mai cumplită cu fiecare zi care trece. Uneori o privesc și mă întreb: Cine ești? Ce caut eu lângă tine? Și apoi totul îmi revine în minte – ce s-a întâmplat, ce-am făcut și...

– Jake, trebuia să faci asta, a spus Hing Tai, insistent, convingător. N-ai avut de ales. Ai procedat așa cum ar fi procedat oricine cu un dram de... de conștiință. Era pe *moarte*.

Jake s-a uitat la prietenul său, fără să fie însă convins de cuvintele lui.

– Nu trebuie să te judeci cu atâta asprime, a spus Hing Tai pe un ton mult mai blând.

– Dar ea continuă să creadă că ne iubim și că ne-am căsătorit din dragoste, iar ideea asta mă face

să... vreau să spun că... îmi place Mel. Jake s-a oprit o clipă, căzând pe gânduri. Îmi plăcea, cel puțin. Știu asta. Acum însă nu mai știu ce simt. Totul este o învălmășeală... o harababură... în sufletul meu. Dar ea... ea..., a spus el, fluturându-și mâna prin aer.

– Ea nu este femeia pe care ți-ai dorit-o.

– Nu, a spus Jake, cufundându-se în scaun, fericit că a rostit gândul care i-a măcinat sufletul săptămâni întregi. Nici pe departe, a continuat el. Și simt că... nu există nici o soluție... că...

– Poate deocamdată, l-a întrerupt Hing Tai. Nu poți să vorbești acum cu ea despre asta, firește. Dar își va reveni. L-a apucat pe Jake de umărul sănătos și l-a zgâlțâit. Își va reveni, a repetat el. Și atunci vei putea să rezolvi problema, să revii la normal și să lași trecutul în urmă.

Jake își privea degetele încleștându-se și descleștându-se, strângând și eliberând aerul.

– Chiar crezi asta?

– Desigur. Hing Tai s-a rezemat de spătarul scaunului, a luat bețișoarele și le-a supt, gânditor, o clipă. Iar cât privește Anglia...

– Pentru numele lui Dumnezeu! a izbucnit Jake în engleză, apoi a continuat în dialectul cantonez: Trebuie să plec, nu-i așa? Nu pot să o urc într-un avion și să-i spun la revedere, nu?

– Hmm, a spus Hing Tai, clătinând din cap. Nu prea. Ce faci cu slujba ta?

– Totul e în ordine din acest punct de vedere. Chen lucrează la un alt scenariu, așa că nu se va întâmpla nimic în următoarele luni. În plus, îmi datorează un an de concediu.

– Se pare că te-ai hotărât deja.

– Alții au hotărât pentru mine.

– În fine, a spus Hing Tai, renunțând la acest subiect. Trebuie să pleci, într-un fel sau altul. Dar totul va fi bine. Poate că o să-ți placă. O să-ți vezi patria-mamă.

– N-am fost niciodată curios, a bombănit Jake, să-mi văd patria-mamă, cum îi spui tu.

– Nu te mai plânge atâta! a spus Hing Tai, dând la o parte castronașul din fața lui. O „predai" părinților ei, aștepți până se simte mai bine și apoi pleci. *Momantai.* Totul va fi bine. Întotdeauna mi-am dorit să ajung la Londra. Ai putea chiar să ajungi și în Scoția.

Jake și-a ridicat privirea spre el.

– De ce? Ca să văd patria-tată?

– Exact, a spus Hing Tai, zâmbindu-i.

– Mi-a trecut și asta prin minte, a recunoscut el.

– Atunci nu mai sta pe gânduri! Nu-mi spune că n-ai fost niciodată curios în privința asta! Hing Tai s-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Mă duc la film cu Mui. În Yau Ma Tei. Vrei să vii și tu?

Jake s-a scărpinat în cap, uitându-se și el la ceas.

– Aș vrea, dar trebuie să mă întorc la...

– La soția ta? a spus Hing Tai, zâmbindu-i cu subînțeles.

– Du-te draculuí!

– Du-te tu draculuí! Hing Tai s-a ridicat în picioare și s-a întins leneș. Nu te-am avertizat eu mereu să te ferești de fetele *gweilo*? Nu aduc decât necazuri, omule, numai necazuri.

Jake deschide ușa și se strecoară în cameră cât mai silențios cu putință. Valul de căldură îl izbește puternic – o căldură uscată, sufocantă, tipică unei camere neaerisite. Din coșulețul lui, așezat lângă soba cu lemne, câinele își ridică atent capul, cu urechile ciulite, și începe să mârâie. Nu l-a plăcut niciodată pe Jake. El îi scoate limba. Animal nenorocit și împuțit!

Se îndreaptă spre canapea, dar – văzând că Mel doarme – se retrage.

– Jake? El îi aude vocea, vlăguită și răgușită, exact în clipa în care ajunge la ușă. Tu ești?

Se întoarce și, așezându-se lângă ea, observă – spre marea lui dezamăgire – că este albă la față ca varul, iar sub ochi are cearcăne adânci.

– Credeam că dormi.

– Dormeam. Ea începe să caște, deschizând gura atât de larg, încât Jake îi zărește pentru o clipă apendicele cărnos situat în fundul cavității bucale. Dar te-am auzit intrând.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

– Nu-i nimic. Ea își schimbă poziția. Arcurile canapelei vibrează, scoțând un sunet asemănător cu cel al unei harpe. Îmi pare bine să te văd.

Îi întinde mâna; Jake o ia într-a sa. Mel începe să vorbească, pe un ton piţigăiat, cu câinele, care îi răspunde dând din coadă în coşuleţul lui.

– Uite, începe Jake, voiam să vorbesc ceva cu tine.

– Da?

Mel continuă să se prostească, adresându-i-se, pe acelaşi ton piţigăiat, câinelui, care începe să schelălăie în aceeaşi tonalitate. Zgomotul îl scoate din sărite pe Jake.

– Mel! El îi strânge mâna. Alaltăieri am avut o discuţie cu părinţii tăi...

– Despre nuntă?

– Da, răspunde el, surprins. Cum ai...?

– Mama nu ştie să păstreze un secret, îi spune Mel, zâmbindu-i rezemată între perne. Este obsedată, aproape în sens patologic, de adevăr. Se presupune că eu nu ştiu nimic. Iar tata nu trebuie să ştie că eu am aflat întreaga poveste. Totul este extrem de complicat. Îşi pune cealaltă mână peste a lui. Dar noi putem vorbi despre asta. Dacă vrei.

– Ideea e că... începe el, iar în minte îi apare imaginea lui Mel în dimineaţa ce a urmat primei lor nopţi petrecute împreună.

O invitase la *dim sum*[1], la un local aflat în apropiere de apartamentul lui. S-au aşezat unul în faţa celuilalt la o masă atât de mică încât genunchii lor se tot „încurcau" unul de altul, gata să o răstoarne,

[1] Masă cu specialităţi chinezeşti (n. tr.).

lucru care i-a făcut pe amândoi să râdă cu poftă. Ea i-a spus că i-a fost întotdeauna teamă să intre în localuri ca acela, el a întrebat-o de ce, ea i-a răspuns că nu știe, iar el i-a spus că nu trebuie să-i fie teamă. Același lucru i-l spusese și cu o seară înainte când se pregătea să o sărute. Asta i-a făcut pe amândoi să râdă din nou cu poftă, iar ea a pus bețișoarele pe masă. „Nu mi-e teamă când sunt cu tine", i-a spus Mel, iar el i-a răspuns: „Foarte bine."

– Ideea e, repetă el, că nu sunt sigur că...

– Nu ești sigur că vrei s-o facem.

Jake o privește fix. Ea îi susține privirea, ținându-l de mână. Inima lui pare să plutească de bucurie, ca o bulă de aer în apă. Oare ea realizează chinul lui? Știe ce vrea el, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat?

– Mel, eu...

– E în regulă, Jake.

– Da? întreabă el, fără să știe de fapt ce spune, ce înseamnă asta.

– Știu că nu este stilul tău.

– Stilul meu? repetă el.

– O nuntă mare la biserică, rochia de mireasă... Ea își dă capul într-o parte, zâmbind: Nu mi te imaginez în costum de gală.

Jake nu știe cum arată un costum de gală, dar își imaginează.

– Nu știu ce să facem, spune ea, frecându-și tâmpla cu degetul și uitându-se pe fereastră. Nu i-am spus

mamei nimic, firește. Ei au încercat să fie amabili. Cred că acest lucru ar fi benefic pentru mine. Un motiv de bucurie. Nu știu ce să facem, repetă ea. Dar deocamdată nu trebuie să ne facem griji în privința asta. Am putea, șoptește ea pe un ton conspirativ, ridicând o sprânceană, să acceptăm până la urmă. Doar ca să le facem pe plac. Știi cum sunt părinții. Ai putea să înduri corvoada?

Autobuzul spre aeroport pleacă din Hennessey Road. Jake merge încet, abia mișcându-și picioarele, cu capul aplecat, de parcă ar înfrunta vântul, ținând în spate vechiul rucsac al mamei sale și două geamantane ale lui Mel în mâna dreaptă. Ea îl urmează îndeaproape, vorbind vrute și nevrute. El știe deja că momentele de tăcere îi creează lui Mel o stare de încordare, de aceea simte nevoia să vorbească tot timpul – pentru a le înlătura. Îi vorbește despre trafic, despre bucuria pe care o simte plecând și despre faptul că vrea să ajungă devreme în stație, ca să ocupe un loc. „Este sigur, îl întreabă ea, absolut sigur că n-ar fi fost mai bine să fi luat trenul în locul autobuzului, pentru că este îngrijorată din cauza traficului – chiar dacă este încă devreme, un flux de mașini vine din Causeway Bay și..."

Nu o poate privi acum, așa că e mai bine să meargă în spatele lui. Umărul îl doare din cauza greutății rucsacului; brațul stâng, băgat în ghips de la cot în jos, se balansează, palid și greoi, pe lângă trup. Jake

nu a permis nimănui să scrie sau să deseneze ceva pe el. Perfecțiunea albă a ghipsului și sunetul cavernos pe care îl scoate atunci când îl lovește sunt ciudat de fascinante pentru Jake. Începe să uite cum arată culoarea brațului său.

În stația de autobuz, Mel se așază pe unul dintre geamantane, epuizată, cu chipul cadaveric din cauza efortului pe care l-a depus parcurgând pe jos distanța de la apartamentul lui Jake până aici. Este tăcută acum, aruncându-i din când în când priviri neliniștite. Jake vede venind în depărtare autobuzul.

După ce s-au urcat, acesta pare că merge incredibil de repede. Lasă în urmă Wanchai, iar Jake vede într-o parte – printre clădiri – povârnișurile munților, iar pe cealaltă parte, frânturi din apa portului în care se reflectă soarele. Drumul începe să urce acum, iar străzile de dedesubt par înguste și oamenii reduși la dimensiuni microscopice. Jake vede imaginea autobuzului reflectându-se în geamurile clădirilor – fragmentată, distorsionată – și zărește, pentru o fracțiune de secundă, imaginea chipului său privindu-i de vizavi. Apoi dispare.

Mel îi ia mâna, cuprinzându-i-o într-ale ei. Jake se gândește că, înainte, când ea se simțea bine, îi plăcea felul în care îi descheia nasturii de la cămașă, concentrată, reverențioasă, ca un copil care desface un pachet, și că poate îi este dator pentru asta, că măcar atât poate să facă pentru ea. Poate că totul va fi bine.

Poate că o va putea iubi. Poate că în scurt timp se va putea întoarce.

La ultima staţie, înainte de tunel, o familie se urcă cu greu în autobuz şi, chiar înainte ca uşile să se închidă, o formă întunecată pătrunde înăuntru, zburând haotic prin autobuz. Se înalţă spre tavan, apoi îşi schimbă direcţia, îndreptându-se spre parbriz, unde se loveşte de sticlă. Jake priveşte uimit. Are aripi formate dintr-o membrană şi un trup mic, musculos. Un liliac.

Un murmur de groază străbate autobuzul. Mel îl strânge de mână. Liliacul se desprinde, ameţit şi dezorientat, de parbriz, prăbuşindu-se la pământ. Reuşeşte să-şi ia din nou zborul, trecând peste capetele pasagerilor. Mel scoate un ţipăt ascuţit şi îşi fereşte capul, lovindu-se însă de umărul lui Jake. Durerea îl orbeşte, încât nu mai vede ce se întâmplă mai departe.

Când deschide ochii, vede cum o chinezoaică tânără, îmbrăcată într-un costum bej, se ridică în picioare cu mare greutate, ţinându-şi mâinile încleştate pe cap. Ea nu ţipă, ca ceilalţi pasageri din autobuz, ci plânge înăbuşit, iar lacrimile îi întind machiajul pe faţă. Jake o priveşte. Ceva se agită în părul ei negru, mătăsos. Liliacul s-a agăţat cu gheruţele de părul ei, refuzând să-i mai dea drumul.

Jake se ridică în picioare.

– Deschide fereastra! îi spune el lui Mel.

Femeia plânge în hohote, cu părul răvăşit, care i se lipeşte de chipul brăzdat de lacrimi. Oamenii

deschid ferestrele, iar aerul invadează autobuzul. Toți ochii sunt ațintiți asupra lui Jake. Mel îi întinde un ziar.

– Folosește ziarul, Jake! îi spune ea. Folosește ziarul!

Ca să ia ziarul trebuie să-și elibereze brațul din eșarfa care îl susține. Apoi îl desface și așază hârtia deasupra capului femeii. Mișcarea îi provoacă un val de durere. Simte printre pagini zbaterile disperate ale aripilor membranate și încleștarea puternică a gheruțelor.

În momentul acela, autobuzul intră în tunel, iar zgomotul și lumina pier înecate într-un semiîntuneric ciudat, cu nuanțe de galben și portocaliu. Cu o singură mișcare, Jake strânge ziarul în jurul animalului speriat și trage cu putere. Liliacul se zvârcolește și scapă din strânsoare. Sub ziar, femeia plânge înăbușit. Jake încearcă din nou stratagema – de data asta, simte în mâini corpul micuț, încremenit de spaimă, și îl înfășoară cu ziarul. Ridică brațele, iar durerea din umăr devine copleșitoare. Șuvițe lungi din părul femeii cad din ziarul mototolit, unde liliacul continuă să se zbată frenetic. Jake se întoarce, iar un bărbat de vârstă mijlocie îl ajută să ajungă la fereastră. Aruncă apoi pe geam ghemul de hârtie.

Curentul de aer îl înhață cu lăcomie. Paginile zboară în bătaia vântului, căzând ușor pe macadamul cenușiu. Jake vede cum o siluetă neagră, înaripată, se desprinde dintre ele, pierzându-se în întunericul tunelului.

Mama lui face yoga în cealaltă parte a camerei. Salutul Soarelui. Este o formă de salut, de întâmpinare. Ea se apleacă în față până atinge cu palmele covorașul, ținându-și tălpile lipite de pământ. În poziția asta, cu capul în jos, părul îi atârnă pe podea. Uneori, Jake se strecoară prin arcul pe care îl creează trupul ei, făcând-o să râdă și prăbușindu-se amândoi pe covoraș, dar astăzi nu are chef de asta.

El lovește cu călcâiele picioarele scaunului și se sprijină cu coatele pe masă. Împinge de colo-colo un creion negru. Afară, soarele încinge clădirile, strada, ferestrele și caroseria autobuzelor. Termometrul de la fereastra din bucătărie arăta treizeci și două de grade de dimineață când l-a verificat. „Va fi o zi toridă", i-a spus mama lui când el i l-a arătat. Mamei sale îi spune „Caroline", dar și „mama". Când este numai cu ea, îi spune „Caroline", dar la școală, îi spune „mama", căci oamenii ar râde de el dacă i-ar spune pe nume.

– Ce faci, Jakey? Caroline stă într-un picior acum, cu brațele ridicate deasupra capului și cu mâinile îndreptate, ca niște săgeți, spre tavan. Desenezi ceva?

Jake ține creionul în pumn. Nimeni nu îl vede. Nimeni nu știe că este acolo.

– Nu, răspunde el.

– Aha! Scrii o poveste?

– Nu.

El simte privirea mamei sale ațintită asupra lui, dar continuă să se uite fix înainte.

Caroline se așază la masă, în fața lui. Dă la o parte cești le în care au băut ceaiul de dimineață și cutia de zahăr. „Taikoo", scrie pe cutie. Lui Jake îi place acest cuvânt.

– Scrii o scrisoare?

El ține creionul așa cum l-a învățat Caroline – în poziție aplecată, între degetul mare și arătător, sprijinit de mușchiul mâinii. Încuviințează din cap.

– Lui Hing Tai?

Jake neagă clătinând din cap.

Mama lui îl privește nedumerită.

– Dar cui? Ea îi dă părul la o parte de pe frunte. Cui îi scrii, iubire?

– Tatălui meu.

Cuvintele se rostogolesc ușor din gura lui. Doar două cuvinte. Jake se uită, nerăbdător, la mama lui. Se va supăra?

Dar ea îl privește cu sprâncenele ridicate. Mâna ei a încremenit în poziția în care îi atingea părul. Lui îi pare grea. Vrea să se elibereze de sub greutatea ei, dar nu îndrăznește. Apoi începe să-i mângâie bretonul.

– Asta e foarte bine, Jakey, spune ea. Cât ai scris?

Jake privește foaia dreptunghiulară din fața lui: *dagă*... a scris el cu litere mari și negre.

– Nu știu cum să-i spun.

– La ce te referi? îl întreabă ea încet.

– Păi... el își plimbă degetul mare pe creionul din ceară mi[illegible] literele negre se scurg pe foaia de hârtie. Să-i spun „tu" sau „tată"?

Biblioteca Metropolitană București

– Aha! Caroline cade pe gânduri, uitându-se pe fereastră. Cred că... ambele variante sunt bune, iubire, spune ea, luând cutia de „Taikoo" și strângând-o în mâini. Cred că totul depinde de... cum îl percepi tu în mintea ta. Cum îi spui – Tom sau tată?

– Păi..., spune Jake, încruntându-se, nu știu. Nu știu... Mă gândesc la el... ca... la o persoană. O persoană adultă. Care arată ca mine.

– Chiar arăta... arată ca tine, spune mama lui, încuviințând din cap. Foarte mult. Își bagă o șuviță de păr în gură. De fapt, chiar seamănă perfect cu tine.

– Și cum să-i spun atunci? întreabă el, ținând creionul deasupra paginii albe.

– Poate... poate că „Tom" ar fi cel mai bine. Ce zici?

– Da.

El începe să contureze litera „t".

Caroline se așază lângă el, dându-i creioanele colorate pe care i le cere și ajutându-l să scrie corect atunci când o întreabă: *aș vea să te văd*, scrie el. Apoi, desenează un bloc de apartamente, scriind alături: *locuim în hong kong. vino repede! dacă vrei cu dragoste, Jake xoxoxo*. La capătul paginii, schițează un desen cu el și Caroline. Pe ea o desenează îmbrăcată în pantalonii ei preferați, evazați, de un roz-închis, iar pe el purtând pălăria verde, dar are grijă să-și coloreze părul pentru ca Tom să știe că Jake are părul negru ca el.

– Jake, e minunat, spune Caroline, când o lasă să-i admire opera. Extraordinar. Îmi place tare mult. Singura problemă este că – spune ea prudentă, analizându-i încă desenele – nu prea știu cum s-o trimitem.

– Știu eu.

El se duce în bucătărie, de unde se întoarce cu o sticlă goală de sos din soia, pe care l-au terminat la masa de aseară.

Mama lui îl privește o clipă, apoi izbucnește în râs și își împreunează mâinile.

– Trebuie s-o spălăm mai întâi, spune ea. Doar nu vrem ca sosul din soia să-ți păteze desenele.

Iau autobuzul și străbat cocoașa insulei Hong Kong, trecând printre clădirile din beton care mărginesc drumul și printre copacii plini de flori roșii ca focul, coborând apoi spre portul Aberdeen pe drumul șerpuitor la capătul căruia se află întinderea uriașă de apă. Este o zi închisă și umedă, iar nori mohorâți plutesc deasupra lor. Caroline negociază cu cârmaciul schifului: se preface de două ori că pleacă, dar, în cele din urmă, omul scuipă în apă și le face semn să se urce în barcă.

Jake se agață cu o mână de copastia verde a bărcii, în timp ce în cealaltă ține sticla cu răvașul. Mama lui îl împiedică să o arunce peste bord, când se aflau la doar două minute distanță de port.

– Mai stai puțin! îi spune ea, punându-i mâna pe umăr. Așteaptă până când ajungem în larg.

Apa întunecată și ondulată mângâie carena vasului. Omul stă la cârmă, cu chipul ascuns sub o pălărie triunghiulară. Orașul pare minuscul de aici, o colecție de cutii neregulate, așezate pe verticală și vegheate de piscurile înalte și verzi ale munților. Când se hotărăște că s-au îndepărtat suficient de port, Jake apucă sticla de gât, întinde brațul și o aruncă spre orizont, cât mai departe. Ea zboară prin aer ca un arc și, când atinge suprafața lucioasă a mării, dispare o clipă, înghițită de apă. Apoi Jake o vede din nou cum străpunge aerul și zărește înăuntru – uscat și în siguranță – răvașul lui împăturit.

Mair nu a reușit niciodată să renunțe la raționalizarea mâncării. Restricțiile alimentare impuse de guvern și-au pus pentru totdeauna amprenta asupra ei. Îi oprea adesea pe strănepoți atunci când aceștia își întindeau untul pe pâine în bucătăria ei. „Aveți grijă să nu puneți prea mult!" – le spunea ea, ascunzând produsul atât de prețios. Nurorile râdeau pe seama ei pentru că păstra ouăle în cămară până când se stricau și deveneau găunoase.

Locuia într-o vale din sudul Țării Galilor, într-un oraș al cărui nume nimeni de dincolo de graniță nu-l putea pronunța, pentru că limba li se împletica la perechile de consoane precum L și D. Și, de parcă raționalizarea nu era suficientă, guvernul i-a impus lui Mair să adăpostească și să hrănească niște copii refugiați din Swansea și Cardiff.

Când au sosit, erau jegoși – cele mai jegoase creaturi pe care Mair le-a văzut vreodată. Mirosul îngrozitor pe care îl emanau acești trei vagabonzi mucoși, cu fețele murdare, care îi stăteau în prag, i-a mutat nasul din loc. Mair s-a întors în hol și le-a ordonat fiilor ei, care desenau aeroplane în bucătărie, „să se ducă amândoi, imediat, în camera lor".

După ce-a auzit închizându-se ușa dormitorului, i-a dus rapid pe copii în curtea din spate, unde le-a ars hainele și chiloții din hârtie cafenie și le-a tăiat părul infestat cu păduchi cu un brici de bărbierit. I-a îmbrăcat apoi cu pijamalele peticite ale fiilor ei și i-a culcat în paturile de la mansardă.

Uneori, când nu putea să doarmă – și i se întâmpla adesea să nu închidă un ochi toată noaptea – îi auzea plângând – un sunet jalnic de tristețe care străbătea grinzile tavanului, tencuiala și tapetul puse de Huw într-o zi de primăvară, cu câțiva ani în urmă, înainte de acest război interminabil. Dar la ce te puteai aștepta? Erau niște copii fără nici un Dumnezeu. În prima seară, le-a sugerat să-și spună rugăciunile, iar ei au privit-o de parcă ar fi avut două capete. După o săptămână, Mair i-a obligat să stea în genunchi la marginea patului și să spună *Tatăl Nostru: Ein Tad, yr hwn wyt yn y nefoedd, sacteiddier dy enw, deled dy dernas...* La urma urmei, era datoria ei creștinească. Nu lipsise niciodată, în viața ei, de la slujba de duminică.

S-a căsătorit cu Huw la optsprezece ani, iar gelozia prietenelor ei îi crea încă o plăcere tainică. Spre deosebire de majoritatea bărbaților din oraș, Huw nu lucra în mină, ci în biroul administrativ al acesteia. Așa că – în timp ce prietenele ei se luptau să înlăture praful de cărbune de pe pielea soților lor – ea îi pregătea masa, în farfurii din porțelan, unui soț care purta o cămașă curată în fiecare zi.

Mâncarea era o magie pentru Mair, rațiunea ei de a trăi, motivul pentru care se ridica din pat în fiecare zi. Simpla alchimie a gătitului nu a încetat niciodată să o fascineze: o pungă de făină, câteva ouă, o felie de unt, un pic de lapte se puteau transforma – datorită mâinilor ei magice – într-o prăjitură, în plăcinte de ovăz sau de grâu, în clătite sau în orice altă delicatesă culinară. Mama ei o învățase să facă meringi[1] din albușuri de ouă coapte pe sobă când începe să se răcească. „Lasă-le pe sobă până vezi că încep să se rumenească – îi spunea ea, dându-i lui Mair lingura de lemn ca s-o lingă – apoi le bați! Repede, repede!" Și biscuiți aurii, ușori ca aerul. Și pâine albă, dospită cu bicarbonat, peste care întinzi unt și presari sare, și prăjituri din aluat fraged, prăjituri cu fructe, prăjituri cu dulceață de mere, tarte cu dulceață, biscuiți din ovăz, budincă din melasă, budincă din seu gătită

[1] Prăjitură preparată din albuș de ou bătut cu zahăr, coaptă la foc slab, adesea umplută cu cremă de ciocolată și acoperită cu frișcă (n. tr.).

la aburi, budincă din felii de pâine și prăjituri rotunde, tipic galeze, presărate cu stafide și pudrate cu zahăr. „Un bărbat îți recunoaște valoarea după consistența prăjiturilor galeze", i-a spus mama ei, frecând cocoloașele de unt cu făina care cădea din sita pe care Mair o ținea deasupra castronului.

Lui Mair îi plăcea să mănânce – dar numai în taină. După ce s-a căsătorit și s-a stabilit la casa ei, și în bucătăria ei, a descoperit că mâncarea îi provoca o plăcere ilicită – o activitate care le permitea femeilor să se desfete cu aceste mici delicii ale vieții fără ca bărbații să le vadă. Era singura plăcere pe care și-o îngăduia – acele momente „furate", intime, când soțul ei era la muncă, iar băieții în curte, momente în care stătea în bucătărie și gusta cu poftă din budinca dulce și fragedă, preparată din felii de pâine și marmeladă, sau din prăjiturile cu dulceață. Îi era imposibil să mănânce dacă mai era cineva prin preajmă. Mair nu suporta să fie privită în timp ce mânca, ura ideea că cineva i-ar putea număra clătitele pe care le-a băgat în gură sau ar putea auzi sunetele neplăcute pe care le scotea atunci când înghițea. Intimitatea, caracterul tainic și culpabil al misiunii sale erau fascinante. Dacă cineva o întrerupea – dacă un vecin îi bătea la ușă sau un copil cobora scările – ascundea dovada culpabilității sale în spatele unui vas sau al unui ceainic ornamental.

Huw descoperea cu uimire, în diverse sertare ale dulapului, sendvișuri mucegăite, mâncate doar pe

jumătate. Bănuia că era opera unuia dintre copii. El îi spunea acest lucru soției sale, ea își manifesta indignarea și arunca apoi resturile în sobă. O lăsa pe ea să descopere vinovatul și să rezolve problema: mâncarea și sarcinile familiare erau domeniul ei de activitate. Lui nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că persoana responsabilă pentru această manie era chiar ea. Huw era convins că soția lui – a cărei siluetă, chiar și după nașterea celor doi copii, intra încă în corsetul pe care îl purta când a venit în casa lui, după ce s-au căsătorit – nu manifesta nici cel mai mic interes față de mâncare. Abia dacă se atingea de ea.

Războiul, însă, a distrus această magie pentru Mair. În locul gălbenușurilor portocalii, atât de frumoase, de la ferma de peste drum, guvernul îi dădea acum praf de ouă, pe care trebuia să-l amestece cu apă, pachețele mici de unt, cu care trebuia să hrănească toată familia, și punguțe de zahăr de mărimea unui deget. Era gospodină, trebuia să asigure mâncarea familiei ei – dar ce putea să gătească din aceste prostii uscate, lipsite de gust? Iar raționalizarea alimentelor o împiedica acum să se bucure de singura ei plăcere tainică. Dar chiar dacă ar fi avut o tavă plină de plăcinte și tot untul din lume, tot nu le-ar fi mâncat niciodată: casa era înțesată de vagabonzii aceia cumpliți, care roiau toată ziua prin bucătărie, împiedicându-se de picioarele ei. Raționalizarea îi răpea atât scopul primordial al existenței, cât și plăcerea supremă. Trebuia să protejeze prețioasele ustensile de bucătărie, moștenite

de la mama ei. Nu le va insulta folosindu-le în acest gunoi.

Chiar și la sfârșitul vieții, când se afla internată într-un azil de bătrâni de lângă docurile din Swansea, își amintea senzația pe care i-o crea pe limbă lingura de lemn a mamei ei, gustul de lemn umed, îmbibat cu aroma aluatului nedospit, a amestecului irezistibil de ouă, făină și apă. Mama ei îi dăduse ustensilele cu puțin înainte de a muri, ca și când ar fi știut că sfârșitul era aproape. „Zilele mele de gătit sunt numărate, *cariad*", i-a spus ea, împachetându-le în ziare și legându-le cu sfoară – castronul din porțelan cu smalțul crăpat, lingura de lemn, telul cu mânerul din alamă, râșnițele de zahăr și cratița cu fundul din cupru.

Din scaunul ei așezat la fereastră, de unde se vedeau apele agitate ale canalului Bristol și docurile pustii, fără vapoare, Mair își întreba fiul atunci când acesta venea în vizită: „Ce s-a întâmplat cu castronul de porțelan al mamei mele? Cine a luat castronul de porțelan al mamei mele?" Când el ocolea întrebarea, Mair se întorcea spre nora ei, care stătea tot timpul îmbrăcată, pe picior de plecare, și o întreba: „E la tine? Îl folosești? Da?"

Dar într-o zi, când amândoi renunțaseră de mult să mai răspundă la această întrebare, Mair a murmurat:

– Poate că l-a luat Caroline.

Fiul ei și-a ridicat uluit privirea din broșura despre mașina pe care spera să și-o cumpere. Soția lui a rămas cu gura căscată, la fel de uimită. Și asta pentru că

mama lui nu pomenea niciodată numele lui Caroline – dacă cineva făcea referire la ea, chipul lui Mair se împietrea dintr-odată. Dar el era destul de inteligent ca să nu rateze șansa. Se săturase să-l tot întrebe de nenorocitul ăla de castron.

– Da, da, a spus el, repede, îndoind în grabă broșura. Așa este. L-a luat Caroline.

Mair s-a sprijinit de spătarul scaunului, gândindu-se la castronul de porțelan, cu fundul plat, atât de bun pentru amestecatul ouălor cu făina, și la Caroline, mezina familiei, păcatul și rușinea ei.

Ceasul ticăie în noapte. Ora două dimineața. Trei dimineața. Patru dimineața. La patru și jumătate, Jake se ridică din pat cât mai ușor cu putință, ca să n-o trezească pe Mel. Începe să tremure de frig, așa că își pune un pulover și iese din cameră în vârful picioarelor, închizând ușa în urma lui.

La parter, frigul este copleșitor, iar lumina are o nuanță albăstruie, rece ca gheața. Câinele mârâie în debara din coșulețul lui de răchită. Verifică ușa debaralei, asigurându-se că este bine închisă, apoi se așază la masă și trage telefonul spre el. Nu știe ce cod trebuie să formeze de aici pentru convorbirile internaționale. După două încercări ratate, reușește în cele din urmă să stabilească legătura și aude bâzâitul miraculos al unui telefon care sună. Răspunde, te rog, răspunde!

– Alo? aude el vocea mamei lui, clară și puțin absentă.

– Eu sunt, spune el, așa cum face întotdeauna. Bună.

– Jakey! Vocea îi trădează zâmbetul. Mă bucur că ai sunat. M-am gândit la tine toată ziua. Ce faci?

– Bine.

Urmează o clipă de tăcere. El aude sunetul depărtării, sateliții, imensitatea oceanului Pacific.

– Ce-ți mai face brațul? Ea și-a schimbat poziția, crede el. Pare mai aproape de microfon. Este încă în ghips?

– Nu. L-am scos săptămâna trecută. Mă simt bine acum. Îmi mai înțepenește uneori din cauza frigului de aici, dar în rest mă simt bine. Am revenit aproape la normal.

– Și... ea ezită, căutându-și cuvintele, ... Melanie? Cum se simte?

– Păi... face progrese lente. Se simte puțin mai bine. Dar ea a avut mult mai mult de suferit.

– Da. Mama lui trage adânc aer în piept, apoi continuă: Încă nu-mi vine să cred că ai fost acolo. Când Lionel mi-a adus ziarele în dimineața aceea...

– Caroline, s-a terminat. Mă simt bine acum. Ai uitat?

– Știu, știu. Ea încearcă să-i dăruiască umbra unui zâmbet. Aș vrea să te văd. Cu ochii mei, spune Caroline, răzând de data asta din tot sufletul. Numai atunci mă voi convinge că ești teafăr. Sunt paranoică, știu.

Jake ia unul dintre flacoanele cu medicamente de pe masă și citește instrucțiunile: *De două ori pe zi, după masă, M.J. Kildoune.* Îl lasă apoi pe masă.

– Voi ce faceți?

– Foarte bine. Eu muncesc foarte mult. Lionel mai puțin. Pisicile sunt bine. Dar nu vreau să vorbim despre asta acum. Spune-mi, mai bine, cum ți se pare țara!

– Este cam... ezită... complicată.

– În ce sens?

– Complicată și atât.

Este conștient de faptul că mama lui se abține să spună lucrurile pe care ar vrea să le spună. Așază flacoanele cu medicamente într-un cerc, având grijă ca etichetele să fie în interiorul cercului.

– Probabil că e miezul nopții acolo, spune ea.

– Așa este.

– Nu poți să dormi?

– Nu. Nu prea. Adorm ușor, dar mă trezesc de multe ori. Se uită la ceasul de deasupra sobei. Trebuie să închid acum, spune el apoi. Vorbesc de pe telefonul lor. Jake respiră adânc. Caroline, mă gândeam... Se oprește, neștiind cum să continue.

– Da?

– Mă gândeam să plec într-o călătorie. În Scoția. Cât stau aici. M-am gândit să mă plimb puțin.

Din nou îl întâmpină tăcerea depărtării, întreruptă doar de respirația mamei lui.

– Bine, răspunde ea, dacă asta vrei, Jake. Dar nu știu... nu știu ce vei găsi acolo. Vreau să spun că n-am nici cea mai vagă idee cum mai e pe acolo.

– Dacă nu voi încerca, nu voi afla niciodată, nu? M-am gândit că – dacă tot sunt aici – ar fi o nebunie să nu vizitez locul al cărui nume îl port. Nu crezi?

– Aha, răspunde ea, neconvingătoare. Poate că ai dreptate.

Vorbeau deja de opt minute.

– Trebuie să închid.

– Jake, sună-mă din nou cât de curând, da? spune ea în grabă, încercând să rostească – acum, la sfârșit – cât mai multe cuvinte. Sau scrie-mi! Lionel are adresă de e-mail. Anunță-mă când plecil Și dacă ai nevoie de ceva.

– Așa voi face.

– De orice.

– Bine.

– Îmi promiți?

– Îți promit.

Francesca și Stella se întâlnesc – spre surprinderea amândurora – în bucătărie. Francesca era convinsă că toată lumea plecase și voia să facă o baie – o plăcere culpabilă și autoindulgentă, pe care și-o permite doar atunci când nu este nimeni prin preajmă. Stella stă lângă masă și mănâncă un sendviș. Poartă, spre surprinderea Francescăi, un impermeabil stacojiu, din plastic, lung până în pământ. Motanul Max îi stă pe umeri ca o blană de vulpe.

– Bună, spune Francesca pe un ton amabil, încercând să evite cu privirea impermeabilul.

Nina are o fire mult mai ştrengară, dar Francesca o cunoaşte, a cunoscut-o întotdeauna, a ştiut mereu unde şi cine este Nina. Pe Stella însă a scăpat-o din mână.

Stella mormăie ceva printre dinţi în timp ce mănâncă. Max toarce zgomotos, retrăgându-şi gheruţele în perniţe.

– Am crezut că ai plecat cu Nina la plimbare, spune Francesca, gândindu-se la cada de baie plină cu apă fierbinte.

– Am plecat, mormăie Stella.

– Aha!

– Dar m-am întors.

– Da, văd. Francesca se îndreaptă spre frigider, ca şi când intenţiona să ia ceva de acolo, apoi se răzgândeşte. Şi de ce te-ai întors?

Stella spune ceva neinteligibil, mângâind coada inelată a lui Max.

– Poftim?

– Am spus că Nina voia să meargă în Camera Obscură[1].

– Dar, spune Francesca încruntându-se, credeam că îţi place Camera Obscură.

Când era mică Stella, era fascinată de frumuseţea magică a oraşului văzut într-un castron uriaş de porţelan. Pe buzele Francescăi apare un zâmbet nostalgic, gândindu-se cum fetiţa mică de-o şchioapă se apleca peste marginea căruciorului ca să vadă minunea. Stella,

[1] Clădire din Edinburgh în care sunt oferite imagini în direct din oraş (n. tr.).

în vârstă de doisprezece ani acum, îmbrăcată cu un impermeabil, o privește încruntată. Zâmbetul piere de pe buzele Francescăi.

– Îmi place, răspunde Stella. Doar că astăzi n-am avut chef.

– De ce?

– Pur și simplu, n-am avut chef, spune ea ridicând din umeri.

– Bine. Francesca își pune mâinile pe coapse, apoi le lasă pe lângă corp. Nu știe ce să mai spună. Când se întoarce Nina?

– Nu știu, răspunde Stella automat.

Francesca simte cum o cuprinde mânia constatând totala autonomie a fiicelor ei, care o resping, care o înlătură din viața lor. Între ele există o interacțiune puternică, ce se manifestă în favoarea lor, dar împotriva mamei lor. Fiicele ei i-au schimbat viața și au devenit centrul existenței sale. Ele au ajutat-o să descopere adevăratul sens al vieții, dar și pe ea însăși. Datorită lor, Francesca prinde rădăcini în acest pământ unde s-a simțit întotdeauna străină. Dar, în același timp, ele o zăpăcesc, îi stârnesc frustrări și o secătuiesc de puteri.

– Înțeleg, spune Francesca, apoi își amintește ceva. Stella, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Stella își întoarce capul spre ea și se oprește din mestecat. A sesizat o nuanță gravă în tonul mamei ei.

– Despre ce e vorba?

– Alaltăieri, am vorbit cu directorul de la școală și...

– Mamă! a exclamat Stella furioasă.

Nu e un semn bun, își spune Francesca.

– De ce faci asta? întreabă Stella. Nici un alt părinte nu sună în fiecare zi ca tine – la naiba!

– Stella! țipă Francesca. Nu vorbi urât!

– Ba – la naiba! – o să vorbesc cât de urât vreau, îi răspunde Stella pe același ton răstit.

Max își ciulește urechile și sare de pe umărul fetei pe podea, apoi pleacă, supărat și zburlit.

Francesca trage adânc aer în piept și începe să numere până la zece. Se oprește la șase. Și-a spus că nu avea de gând să se mai certe cu Stella.

– El a sugerat, iar eu am fost de acord – continuă ea, încercând să nu ridice vocea – că ar fi mai bine ca, atunci când veți ajunge la liceu, să nu mai învățați în aceeași clasă.

Francesca așteaptă, cu inima cât un purice. Nu repetă cuvintele pe care directorul i le-a spus în realitate, că „fiicele ei vorbesc doar între ele, cu nimeni altcineva; nu au prieteni, iar conducerea școlii este îngrijorată în privința izolării lor duse la extrem.

În bucătărie se așterne tăcerea. Stella o privește fix. Tăcerea se prelungește, iar Francesca devine agitată. Nu s-a așteptat la asta. La plânsete, crize de isterie, manifestări violente – da. Dar nu la asta. Ele n-au suportat niciodată să fie despărțite.

– M-am gândit că ar fi mai bine, îngaimă Francesca. Pentru... pentru amândouă. Înainte de a începe anul școlar. Un nou început. Pentru amândouă.

Nici o reacție din partea Stellei. Apoi ea pune farfuria pe masă și își mută greutatea corpului pe celălalt picior. Își ridică privirea spre tavan.

– Adică... începe Stella... Nina va repeta un an?

– Nu, nu. Veți fi amândouă în același an. Doar că veți învăța în clase diferite.

Francesca așteaptă, mușcându-și pielița de la degetul mare. Stella rumegă ideea.

– Ei, bine, tu va trebui să-i spui vestea cea mare, zice ea în cele din urmă, aruncând farfuria în chiuvetă, pentru că eu n-am de gând s-o fac.

Francesca este atât de fericită că a evitat o ceartă, încât începe să vorbească fără întrerupere:

– Firește, firește că îi voi spune eu. Nici nu mă așteptam s-o faci tu. Eu și tata îi vom spune imediat ce Nina se va întoarce acasă și apoi poate că vom sta împreună...

Stella a ieșit deja din cameră. Francesca se așază pe un scaun. Ea și Max se privesc unul pe celălalt. Este uimită. Extrem de uimită. Se așteptase la o ceartă de proporții, la o adevărată luptă, la șuvoaie de lacrimi și accese de mânie. Poate că o va ruga – se gândește Francesca – să renunțe la impermeabilul acela îngrozitor.

Se auzea un cântec vechi de jazz, în care artista vorbea despre moartea tragică a unei femei, glasul ei puternic lovindu-se de pereții capitonați ai studioului. Când a fost construită această clădire, i-a spus cineva Stellei, arhitecții erau îngrijorați pentru faptul că zgomotul traficului din Portland Place și Regent

Street ar putea fi auzit în timpul transmisiunilor în direct, motiv pentru care toate studiourile au fost practic îngropate în centrul clădirii, precum figurina cea mai mică dintr-un set de păpuși rusești.

James se sprijinea de spătarul scaunului, ținând un picior pe masă și căștile pe umeri, și vorbea cu fata care prezenta vremea. Stella s-a aplecat spre microfonul care făcea legătura cu studioul.

– Două minute și douăzeci și cinci de secunde, James.

L-a văzut prin paravanul din sticlă cum se ridica în picioare și cum își lua microfonul.

– Bine. Suntem pregătiți.

– Prezentăm vremea mai întâi și apoi vei intra în legătură cu ascultătorii, a spus Stella pe un ton neutru. O femeie vrea să vorbească cu tine despre beneficiile kick-boxing-ului.

L-a văzut căutând-o apoi cu privirea. Era mai greu să vezi prin sticlă din unghiul în care se afla el.

– Spune-i să se ducă dracului!

– Poți să i-o spui personal, i-a răspuns ea, râzând. Este pe linia patru. Un minut și cincizeci de secunde. S-a declarat împotriva afirmației pe care ai făcut-o mai devreme, cum că sportul nu-ți face bine.

– Prostii! l-a auzit ea murmurând.

– Un minut și patruzeci de secunde.

Stella s-a întors la pupitrul de comandă. Ușa biroului s-a deschis și un bărbat din echipa operativă s-a aplecat spre ea.

– Te caută cineva la telefon, Stella.

– Poftim? a spus Stella, întorcându-și capul brusc. Nu acum.

– Se pare că e urgent.

– Cine e?

– Nu știu.

A împins scaunul spre telefon și a apăsat pe butonul care licărea.

– Da?

– Stel, eu sunt.

Stella și-a ridicat privirea spre tavan.

– Doamne, Nina! Sunt în timpul unei emisiuni. Nu pot să...

– Știu. Te-am auzit.

– Atunci de ce...

– Ascultă-mă! L-am părăsit pe Richard.

Stella a oftat, ciocănind nervoasă cu pixul în birou.

– Neen, nu există nici o modalitate...

– Pot să vin la tine?

– Ăăă...

– Sunt la aeroport, a spus Nina cu o nuanță amenințătoare în glas. Sunt...

– Poți să mă suni puțin mai târziu? Mi-am făcut niște planuri pentru seara asta.

Bărbatul cu care Stella se întâlnea i-a promis că o va lua de la serviciu, o va conduce acasă și apoi o va seduce. Lucru pe care Stella îl aștepta cu nerăbdare.

– Dacă nu vrei să vin, a izbucnit Nina, atunci poate că va trebui să...

Deasupra capului ei, Stella a văzut aprinzându-se becul pe care scria „On Air".

– Firește că vreau să vii, a spus ea absentă. În studio, fata citea vremea de pe un script. Stella s-a uitat la butoane și a apăsat pe unul dintre ele. Firește că poți să vii, a spus ea apoi.

– Bine. Ne vedem mai târziu, s-a smiorcăit Nina, puțin mai liniștită. Am luat bilet la un avion care ajunge puțin după miezul nopții. Așa că voi ajunge la tine cam pe la ora unu.

– Bine.

– Am optat pentru un zbor programat la o oră mai târzie pentru că știam că lucrezi.

– Îți mulțumesc.

O altă criză tipică prin care trecea uneori căsnicia Ninei. Richard comitea câte un „delict" (de obicei obscur și adesea incredibil de minor), se certau și Nina pleca pentru câteva zile, timp în care adopta un comportament excentric – uneori își cumpăra o mulțime de haine scumpe, alteori se culca cu un alt bărbat, iar în alte dăți se urca într-un avion și dispărea într-un loc îndepărtat. Richard fie o ierta întotdeauna, fie nu cunoștea tot adevărul – Stella nu știa care dintre cele două variante era cea corectă. Capriciile Ninei păreau să facă parte din eșafodajul căsniciei lor.

Stella a terminat emisiunea, ignorând micile ironii pe care James le făcea în direct referitoare la faptul că producătoarea programului său vorbea mereu la telefon, a ieșit în fugă de pe porțile studioului, exact

la timp ca să prindă ultimul metrou, și s-a oprit la un magazin turcesc deschis non-stop ca să cumpere ceva de mâncare pentru Nina, care va veni flămândă. În vreme ce cei trei frați, proprietarii magazinului, stăteau în pragul ușii pe taburete, Stella a ales de pe rafturi măsline amărui, un borcan de hummus[1] cremos și o lipie subțire ca talpa de pantofi.

Acasă o aștepta un mesaj pe robotul telefonic: „Stel, sunt Nina. Voiam doar... – a urmat o pauză, întreruptă apoi de râsete – ...te sun de pe mobilul lui Richard. L-am sunat după ce-am vorbit cu tine, iar el a venit la aeroport și m-a luat acasă. Așa că totul e în regulă. Acum suntem în mașină... – au urmat alte râsete și chicoteli, iar în fundal Stella a auzit vocea lui Richard – ...îmi pare rău că nu ne vedem. Pa."

Stella a luat un pahar – unul dintre paharele înalte, cu fundul gros, care îi plăceau atât de mult – și l-a izbit de perete.

Nina merge la grădiniță. Trebuie să stea într-un cerc împreună cu alți copii, cu picioarele încrucișate sub ea. Trebuie să vorbească în engleză aici, i-a spus mama ei, pentru că nimeni nu înțelege italiana. Uneori, Nina uită asta și cere *latte* în loc de lapte, iar educatoarea o privește încruntată. Copiii fredonează cântecele, se joacă cu apă și nisip, se plimbă cu

[1] Un amestec de năut, pastă de susan, sare, ulei, zeamă de lămâie și usturoi (n. tr.).

tricicletele pe aleile înguste, fac colaje cu peşti din clei şi boabe de linte şi decupează cu foarfeca desene din reviste. Foarfeca este instrumentul preferat al Ninei. Îi plac simetria lamelor, uşurinţa cu care ele taie hârtia şi modul în care cele două lame identice conlucrează una cu cealaltă.

Nina străbate poteca, croindu-şi drum printre tricicletele pe care băieţii le-au lăsat acolo. Poartă ciorapi roşii şi fustiţă roşie, gen kilt. Este costumul ei preferat. Bunica Gilmore i l-a dăruit, nu bunica Iannelli. Bunica Ianelli îi dăruieşte lucruri ciudate – biscuiţi înveliţi într-o hârtie subţire şi creponată şi jucării mecanice din lemn. Ţine în mână omul de zăpadă pe care l-a făcut dintr-un sul gol de hârtie igienică, acoperit cu vată moale şi cu o pălărie roşie, ca să se asorteze cu ciorapii Ninei. Nina i-a desenat singură chipul.

O vede pe mama ei, care o aşteaptă la poartă şi îi face cu mâna. Stella dă din picioruşe în cărucior şi ţipă.

– *Dat*, spune ea, arătând-o pe Nina, *dat!*

Mama mângâie corpul alb şi moale al omului de zăpadă şi o laudă pe Nina, spunându-i că este o fetiţă deşteaptă, dar Nina nu o ascultă. Ea se uită la Stella. Sau, mai degrabă, la părul ei. În loc să fie pieptănat şi prins cu o agrafă – aşa cum este al ei, aşa cum este întotdeauna părul lor – părul Stellei este prins în două codiţe pe vârful capului cu două panglici verzi. Din catifea verde. Nina nu le-a văzut niciodată până atunci.

– ...îl vom așeza pe cămin când vom ajunge acasă, spune mama. Va fi primul nostru ornament de Crăciun și poate mai târziu...

– Ce s-a întâmplat cu părul Stellei?

Mama ei își ațintește privirea asupra Stellei, care – datorită codițelor – are acum o cărare perfectă pe mijlocul capului. Chipul mamei – observă Nina – trădează încântare. Sau mândrie.

– E frumos, nu-i așa? Mama ei râde în timp ce împinge cărucior pe stradă, îndepărtându-se de poarta grădiniței. Când îi pieptănam părul de dimineață mi-am dat seama că este destul de lung ca să-l prind în codițe. Îi stă bine, nu-i așa?

Nina se uită la surioara ei, care suge un con de pin. Codițele și panglicile se leagănă de colo-colo în ritmul căruciorului.

– Îmi faci și mie părul așa?

– Dar, *piccola*, nu pot, răspunde mama ei, clătinând din cap. Părul tău este prea scurt. Tu și Stella aveți părul diferit. Părul ei seamănă cu al meu.

Nina se gândește o clipă la asta.

– Și părul meu nu seamănă cu al tău? întreabă ea.

– Nu, iubito. Al tău seamănă mai degrabă cu al tatălui tău. Sau poate cu al bunicii tale. Bunica Gilmore.

Nina strânge la piept omul de zăpadă. Părul bunicii Gilmore este atât de alb și de rar, încât i se vede pielea capului. Părul Stellei, observă Nina, este negru și bogat, și lung. Dacă ar desena-o pe Stella, ar trebui să folosească pentru păr creionul negru. Dacă s-ar

desena pe ea, n-ar ști ce creion să folosească – maro, galben sau roșu? Sau pe toate trei?

Ea vede cum mama ei răsucește pe deget una dintre codițele lungi ale Stellei.

Francesca sparge ouă într-un castron pentru omletă, îndesând cojile una într-alta, când sună telefonul. Fetele se joacă într-un colț al camerei – cascada de comentarii a Ninei este întreruptă uneori de exclamațiile monosilabice ale Stellei. Francesca se duce pe hol ca să răspundă la telefon.

Este mama ei, dornică să-i relateze afrontul pe care i l-a adus una dintre verișoarele Francescăi, trimițându-i o scrisoare datată cu două săptămâni înainte de data poștei. Francesca o ascultă doar pe jumătate, exclamând din când în când „Aha" și „Oo". Se simte copleșită, la fel ca și Stella, de șuvoiul verbal al Ninei. Francesca trage adânc aer în piept și încearcă s-o reducă pe mama ei la tăcere:

– Nu pot să vorbesc acum. Trebuie să le dau fetelor să mănânce.

Mama ei o ceartă, vrea să știe de ce Francesca nu i-a spus că dragele *bambine* erau flămânde și închide telefonul. Francesca își dă ochii peste cap.

Se întoarce în bucătărie, dar se oprește în prag. Nina stă în mijlocul camerei, cu o licărire ciudată în ochi. Podeaua este plină de pete negre, ca niște umbre sau ca un lichid vărsat. Francesca rămâne pe loc. Oare Nina a vărsat ceva pe jos – apă sau suc? Privește cu

mai multă atenție și scena capătă acum mai mult contur. Smocuri groase de păr sunt împrăștiate peste tot pe linoleum. Păr negru și moale. Exact ca al ei. Francesca întinde o mână să-l pipăie. Este încă prins în agrafa argintie.

Printre mobila din bucătărie apare apoi un omuleț cu mersul împleticit. Francesca nu-l recunoaște imediat – un pitic cu o înfățișare ciudată, cu părul zburlit, tuns aproape de scalpul alb precum ceara, acoperit tot cu smocuri.

– Nu mai e, spune omulețul. Părul – nu mai e.

Francesca se uită la Nina. Ea ține în mână o foarfecă. Expresia de pe chipul ei este calmă, sfidătoare, obscură. Stella se apleacă și începe să umble prin smocurile de păr de pe podea. O privește o clipă pe Francesca, apoi îi oferă un mănunchi.

– Mami, spune ea, preocupată. Păr?

Francesca se așază în genunchi. Acceptă șuvița tăiată din mâna Stellei și o ține o clipă, întinsă între degete. Apoi respiră adânc.

– Nina, începe ea.

Este vară din nou. Ultimele săptămâni letargice ale trimestrului. Particule de polen plutesc prin aer și pătrund prin fereastra deschisă. Este ora de biologie, într-o după-amiază de joi când soarele arde pe cer și se revarsă prin geamul fără jaluzele ca siropul încins. Ar fi trebuit să înceapă deja programa școlară pentru anul viitor, dar nimeni, nici măcar profesorii,

nu iau acest lucru în serios. Stella a preferat să ignore regulile legate de uniforma școlară, purtând în schimb o rochie înflorată, pe care a cumpărat-o dintr-un magazin cu articole la mâna a doua din Grassmarket, ciorapi groși de lână și ghete ca de armată, cu talpă groasă. Îi este foarte cald, dar nu vrea să recunoască asta în fața nimănui.

Își ridică privirea de pe desenul ei – o inimă umană, cu arterele colorate cu roșu și venele cu albastru, și scrutează sala de clasă. Louise stă în prima bancă și se uită pe fereastră, rezemându-și capul într-o mână, în timp ce cu cealaltă încearcă să desfacă ușor pachetul cu cartofi prăjiți de sub bancă. Felicity îi șoptește ceva, încet și cu grijă, prietenei ei Rebecca – ceva ce le face să izbucnească într-un râs silențios, acoperindu-și gurile cu mâinile și aplecându-se peste birou, copleșite de o încântare interzisă și subversivă. Profesoara, domnișoara Fowkes, stă la catedră și își tot prinde și desface părul, nemulțumită parcă de coafura ei sau ca și când ar fi vrut să-i simtă mângâierea printre degete.

La un moment dat, cineva bate la ușă. Toți ochii se ațintesc într-acolo, curioși. Stella își scoate pixul din gură. Felicity și Rebecca se ridică brusc de pe bancă, iar râsul ei piere de pe buze. Un factor disturbator. Lor le plac factorii disturbatori.

– Intră! strigă domnișoara Fowkes. Dar nu se întâmplă nimic. Intră! strigă ea mai tare.

Ușa se deschide și în prag apare Nina. Poartă o fustă petrecută, prinsă într-un nasture enervant de

mare. Și Stella o poartă uneori și vede acum că este prea lungă pentru Nina. Părul Ninei este prins în niște agrafe pe care Stella le recunoaște ca fiind ale ei. Colegii care știu că Nina este sora ei se întorc spre Stella – ca să observe – ce? Asemănările dintre ele? Diferențele? Reacția Stellei? Chipul Stellei este impasibil, împietrit ca o stâncă.

– Da? întreabă domnișoara Fowkes, iar Stella tresare ușor.

– Domnul Allen vă întreabă dacă nu aveți cumva o pipetă.

– Bineînțeles că avem, dar ne trebuie acum.

Nina se uită în pământ, apoi din nou la domnișoara Fowkes.

– Domnul Allen ar vrea să știe dacă nu aveți una în plus, murmură ea.

Domnișoara Fowkes oftează dramatic și se ridică în picioare.

– Mă duc să văd. Apoi, adresându-se elevilor, le spune: Lipsesc doar un minut. Copiați în continuare desenul de pe tablă! Când mă întorc, nu vreau să aud nici măcar o vorbuliță! Ați înțeles? Nici o vorbuliță!

Iese din clasă, lăsând ușa deschisă, și un val de răcoare pătrunde în sală. O clipă, este liniște. Apoi, cineva din spate – un băiat – zice:

– O vorbuliță!

O spune pe un ton silențios, dar destul de tare ca să audă toți colegii. Chicotelile izbucnesc ca focurile de artificii.

Constrânsă să stea în fața clasei, Nina își cuprinde un picior cu celălalt. Cu o mână, își mângâie o agrafă. Scrutează clasa cu privirea, oprindu-se asupra Stellei. Se uită o clipă una la alta. Apoi Nina își mută privirea. Se evită destul de mult când sunt la școală. Stella se concentrează asupra desenului din fața ei, asupra formei asimetrice a inimii, asupra compartimentelor ei gemene, asupra canalelor roșii și albastre care o străbat, descoperind pentru prima dată că inima este alcătuită din două elemente opuse.

– Hei! Cum te cheamă?

Vocea, stridentă și insistentă, vine din spatele Stellei. Ea se întoarce. Stuart Robson se sprijină de bancă și o privește fix pe Nina. Stuart este unul dintre cei mai agasanți băieți din anul lor. În afara orelor, se ciocnește intenționat de Stella, trage de bareta sutienului ei, îi desenează lucruri obscene pe caiete și îi aruncă în păr hârtiuțe morfolite în gură. Odată i-a scris cu carioca pe haină POCITANIE. Ea și Nina au frecat cu disperare haina, încercând să șteargă cuvântul.

– Las-o în pace! îi spune Stella pe un ton imperativ.

Stuart se uită la ea, apoi din nou la Nina. Pe buze îi apare un zâmbet.

– Hei, tu! strigă el iar. Ți-am pus o întrebare.

– Las-o în pace, Stuart! repetă Stella, strângând cu putere pixul în mână.

– Ești sora Stellei?

Nina nu-i răspunde, afișând expresia impenetrabilă și rigidă pe care ea și Stella au exersat-o de-a

lungul timpului. Își ține gura încleștată. Ai crede că nu va avea nici o reacție. Dar Stella îi vede pulsând venele violet-albăstrui de la tâmplă.

– Așa e? Stuart se ridică în picioare acum și se îndreaptă printre bănci spre Nina. Ea nu pare să-l observe. Te cheamă cumva Ghoulmore?[1]

Un hohot de râs îi întâmpină replica.

– Am dreptate? insistă Stuart. Ești o pocitanie? O Ghoulmore?

Scoate un sunet strident, fantomatic, așa cum fac copiii de Halloween. Nina nu reacționează, lăsând impresia că ceva de afară i-a captat atenția, uitându-se cu insistență pe fereastră și ținându-și degetele încleștate.

– Dacă ești într-adevăr sora Stellei, sora mai mare a Stellei – spune Stuart, care se află acum doar la un pas de Nina – cum de învățați amândouă în același an?

Stella o vede pe Nina înghițind în sec.

– Toată lumea spune, continuă el, aplecându-se spre ea, că ești un pic cam paralitică.

Nina își întoarce privirea de la geam, cu buzele strânse. Stuart se năpustește asupra ei și o apucă de păr. Pe chipul Ninei, atât de asemănător cu al Stellei, se citește durerea. Stella se ridică în picioare și trece printre rândurile de bănci care o despart de Nina. Își ține pumnii încleștați, iar mânia se dezlănțuie în sufletul ei, străbătându-i tot corpul, fiecare vână de

[1] Joc de cuvinte: *ghoul* – „vârcolac" (n. tr.).

sânge. Este capabilă de orice – își spune ea – de orice, ca să răzbune suferința pe care acest băiat i-a provocat-o surorii ei, iar ea nu va fi responsabilă pentru răul pe care i-l va face.

Stella îl apucă cu forță de pulover, îndepărtându-l de Nina. La cincisprezece ani, Stella este înaltă, mai înaltă chiar decât Stuart.

– Las-o în pace! șuieră ea printre dinți, trântindu-l de perete. În urma impactului, băiatul se lovește cu capul de zid. Dacă te mai atingi vreodată de ea, te voi...

Stella se oprește, înghițindu-și cuvintele. Stuart încremenește o clipă, uimit de vehemența fetei. În clipa în care Stella o vede pe Nina ridicând mâna – s-o ajute sau s-o oprească? – domnișoara Fowkes apare în pragul ușii, aducând pipeta.

– Ce se întâmplă aici? țipă ea. Înapoi în băncile voastre!

Stuart și Stella nu se mișcă. Sângele zvâcnește în capul Stellei, amețind-o. Totul pare dintr-odată prea aproape – pereții, oamenii, băncile. Nu-i dă drumul lui Stuart, dar mai mult ca să nu-și piardă echilibrul.

– Imediat! țipă domnișoara Fowkes, dându-i pipeta Ninei.

Stella își desprinde mâinile de pe puloverul de lână al lui Stuart. Sora ei deschide gura, ca și când ar fi vrut să spună ceva, apoi pleacă.

Mai târziu, Stella o găsește pe Nina în locul lor obișnuit de la cantină, chiar în spate, lângă fereastră, la masa unde stau înțesate scaunele libere.

Stella își pune tava vizavi de sora ei. Nina își colorează unghiile cu un marker fluorescent, sorbind dintr-o cutie cu suc.

– Te simți bine? întreabă Nina, fără să-și ridice privirea spre sora ei.

– Da. Tu?

– Îhî.

Stella ia furculița, o înfige în plăcinta din farfurie, apoi o lasă jos.

– Urăsc cantina asta, spune ea oftând.

Nina se apleacă spre Stella și îi colorează cu galben unghia degetului mare.

– Și eu.

Înlocuiește apoi markerul galben cu unul roz, uitându-se la un moment dat peste umărul Stellei.

Nina își drege vocea.

– L-ai... mă întrebam dacă... l-ai văzut pe noul coleg?

Rostește cuvintele cu foarte multă grijă, lucru care o determină pe Stella să-și ridice privirea spre ea.

– Care coleg?

– Este cu un an mai mare decât noi.

– Nu l-am văzut, răspunde Stella. De ce?

– Este acolo, spune Nina, arătându-l cu markerul și ținând-o strâns – observă Stella – de încheietura mâinii. Nu te uita acum! Ea scrutează sala cu privirea. Gata! Poți să te uiți, nimeni nu e atent.

Stella se întoarce. Vede stând la coadă un băiat înalt și solid, cu părul roșcat. Își întoarce imediat privirea

și își aţinteşte ochii asupra terenurilor de sport, asupra orizontului şerpuit, unde acoperişurile caselor se îmbină cu albastrul strălucitor al cerului.

Nina o priveşte, ţinând-o încă pe Stella de mână. Stella se eliberează din strânsoarea Ninei şi îşi încolăceşte braţele în jurul ei.

– Nu seamănă cu el, spune Nina precaută, nu-i aşa? Adică...

– Taci!

– Arată chiar bine.

– *Taci!*

Nina pune capacele markerelor. Mirosul plăcintei din faţa Stellei îi creează o stare de greaţă.

– Am vrut doar..., Nina încearcă s-o prindă din nou pe Stella de mână, dar Stella nu o lasă... am vrut doar... să te avertizez.

– Ştiu.

– N-am vrut să te supăr.

– Nu sunt supărată, strigă Stella, cu ochii în lacrimi. Nu sunt supărată deloc!

Nina îşi aliniază markerele, apoi le aranjează în forma unei stele. Stella vrea să plece, să fugă cât mai departe. Nu poate să îndure prezenţa acelui individ, prezenţa *lui*, undeva în spatele ei, dar nici nu se poate întoarce spre el.

– Când ţi se pare că îl vezi, şopteşte Nina jucându-se cu markerele, ce vezi în faţa ochilor?

Stella o priveşte, şocată.

– Ce vezi, Stel?

Stella se ridică brusc în picioare, luându-și geanta și străbătând cantina în fugă.

Biblioteca școlii mirosea a ceară de parchet și a hârtie mucegăită. Uscătoarele de aer bâzâiau în colțurile sălii, absorbind căldura umedă și pustiitoare a sezonului ploios. Cu toate acestea, găseai între paginile cărților mucegai gri-albicios, iar după câteva ore bune petrecute aici te murdăreai pe mâini de spori. Ceilalți băieți jucau fotbal în curte în timpul pauzei. Jake ar fi vrut și el să li se alăture, dar ei vorbeau cu toții despre echipe de fotbal din Anglia, iar Jake nu știa nimic despre ele. Odată l-a întrebat pe colegul lui de bancă de unde știa cu ce echipă să țină, iar acesta l-a privit de parcă l-ar fi întrebat cât fac doi plus doi. Apoi s-a întors spre ceilalți colegi și a repetat întrebarea lui Jake, iar ei au izbucnit cu toții în râs. Pe Jake l-a obsedat săptămâni întregi reacția lor – de unde știau cu atâta convingere ce echipă să susțină și de ce ignoranța lui în această privință era un fapt atât de rușinos? – gândindu-se în final că acest lucru era consecința faptului că nu avea tată. Era astfel mai ușor să vină aici și să pretindă că nu voia să joace fotbal.

Jake stătea lângă rafturile atlaselor geografice, uitându-se la o hartă a Insulelor Britanice. Mama lui nu-i vorbea niciodată despre locul ei de baștină. A întrebat-o de câteva ori numele acestui loc, iar ea îl rostea întotdeauna repede, din colțul gurii, cu un accent pe care Jake nu-l recunoștea ca fiind al ei. L-a învățat

odată un cântec galez care vorbea despre un râu și i-a desenat pe un caiet un arbore genealogic. Dar când Jake a căutat caietul, ca să-l pună undeva în siguranță, a descoperit că pagina fusese ruptă.

Scruta cu privirea două insule asimetrice. Țărmuri sfărâmate și mâncate de apă și de vreme. Irlanda, modelată în forma unui câine, și felul în care pământul Angliei se lega cândva de ea, înainte ca plăcile tectonice să se miște și să o elibereze. Țara Galilor, care pare că încearcă să se îndepărteze de Anglia, ca și când ar vrea să i se alăture Irlandei în marea libertății. Vedea cum șoselele și căile ferate se năpustesc toate spre marele punct roșu care reprezintă Londra, așa cum un șuvoi de apă țâșnește dintr-o conductă. Vedea cum peninsula Cornwall se întinde mult în apă, iar Scoția pare atât de grea, încât gâtul îngust al Angliei de Nord nu-i poate susține greutatea.

– Cauți ceva în mod deosebit, Jake? l-a întrebat bibliotecara, o femeie care își ținea ochelarii prinși de un lănțișor în jurul gâtului și care stătea lângă el.

– Nu, vă mulțumesc, i-a răspuns Jake, jucându-se cu marginea roasă a cămășii de școală.

– Ești sigur?

– Ăă, băiatul s-a înroșit până în vârful urechilor, nu... adică, da... mă întrebam unde... unde este Kildoune.

– Kildoune? Bibliotecara l-a privit curioasă. Nu este acesta...?

– Port numele acestui loc. Un loc din Scoția.

– Aha! a spus ea, cu un zâmbet generos. Și eu sunt din Scoția. Cam pe unde este, știi cumva?

– Păi... Jake încerca să-și amintească numele. Avie... Avie și nu mai știu cum.

– Aviemore?

Jake a încuviințat repede din cap.

– Cunosc bine regiunea. Sora mea are o casă acolo. Un loc frumos. Uite, i-a spus bibliotecara, întinzându-se peste capul lui, este chiar aici!

Degetul ei se odihnea în mijlocul celei mai întinse regiuni din Scoția, ascunzând cea mai mare parte din cuvânt. Jake vedea A-ul și V-ul numelui, dar nimic mai mult. Și-a fixat ochii asupra punctului respectiv, ca să nu-l uite, ca să și-l amintească atunci când ea își va lua degetul de pe carte.

– Să vedem acum dacă putem găsi locul pe care îl cauți, i-a spus bibliotecara. Ai mai folosit vreodată atlasul?

Jake a clătinat din cap.

– Este ușor. Hai să-ți arăt! A luat de pe raft o carte mare și subțire. *Atlasul lumii*, era scris cu litere aurii, șterse de vreme. La sfârșitul atlasului există o listă cu toate locurile din lume, așezate în ordine alfabetică, a continuat bibliotecara.

Jake stătea lângă ea, fascinat, cu mâinile încleștate. Părea că va găsi în paginile acestei cărți o fotografie a tatălui său.

– Aici este litera K, i-a explicat ea, iar Jake a văzut o pagină întesată de cuvinte mici și negre. K-i-l, a

murmurat bibliotecara, plimbându-se cu degetul în josul paginii. K-i-l – sunt multe oraşe în Scoţia care încep cu literele astea. K-i-l-d... Kildare, Kilden, Kildepo Valley, Kildonan. O! Dar e ciudat!

– Ce? Jake s-a aplecat deasupra atlasului, nerăbdător. Ce e?

– Nu este aici. Bibliotecara s-a întors spre el, uimită. Eşti sigur că ai înţeles corect? l-a întrebat ea.

Fiii lui Mair au văzut lumina zilei la scurt timp după căsătoria ei cu Huw: Alun – pe când ea avea nouăsprezece ani, iar Geraint – trei ani mai târziu. Şi cu asta s-a terminat, a hotărât Mair. Ura chinurile travaliului: transpiraţia, ţipetele şi sângele pe care îl pierdea la naştere. Aproape că nu se recunoştea: cine scotea ţipetele acelea cumplite? – a întrebat-o ea pe moaşă, iar când aceasta i-a răspuns că ea era cea care ţipa, Mair a fost îngrozită şi dezgustată în aceeaşi măsură. A insistat ca – înainte de a atinge pruncii – aceştia să fie spălaţi şi înveliţi într-un şal.

Cât priveşte celălalt „act", n-a cunoscut niciodată plăcerea. I se părea un act primitiv, animalic. Uneori, în timpul „acestuia", încerca să nu-şi imagineze tabloul de undeva din exterior – o femeie cu genunchii ridicaţi până aproape de subsuori şi un bărbat care o penetra cu multă greutate. După naşterea lui Geraint, locul unde doctorii au cusut-o o durea dacă stătea prea mult pe podeaua din bucătărie, frigul de pe lespezile reci străbătându-i tot corpul, până în

picioare. Când Huw venea noaptea la ea, durerea era atât de copleșitoare, încât avea impresia că locul cusut avea să se rupă și să se destrame.

Într-o dimineață, după o noapte în care a visat că o pată mare, roșie, îi murdărea cearceafurile albe, întinzându-se pe covor și trecând de ușă până în stradă, unde toți vecinii o puteau vedea, ea a apucat capătul greu al tăbliei capitonate a patului și a răsucit-o la patruzeci și cinci de grade. S-a simțit imediat mai bine și a petrecut restul zilei făcând curățenie în dulapuri. Când Huw a urcat scările în seara aceea, a descoperit în mijlocul patului tăblia capitonată, care îl despărțea de trupul cald și moale al soției sale.

Tăblia va rămâne acolo pe toată durata căsniciei lor. Foarte rar va mai reuși să escaladeze Zidul, așa cum o numea el în taină. O dată, după ce i-a dăruit cuvinte de laudă pentru o plăcintă de mere, iar altă dată – când a adus acasă o primă de Crăciun. De obicei însă, salteaua avea să-i absoarbă „sămânța", ca și lacrimile. Sau se elibera în toaleta de afară, în timp ce o urmărea pe soția lui întinzând rufele la uscat, faldurile rochiei dezvăluindu-i trupul senzual.

Ultima dată când Huw a reușit „să escaladeze" tăblia patului a fost în seara ce a urmat nunții lui Alun. Mair avea patruzeci și unu de ani, dar era încă zveltă, îmbrăcată într-un costum pe care și l-a croit special pentru această ocazie, cosând butonierele cu o ață deosebită, pe care o cumpărase din orașul învecinat. Gândindu-se la felul în care fusta îi scotea în evidență

formele trupului, Huw a îndrăznit să-şi strecoare mâna peste tăblia capitonată. Pentru că nu a fost respins cu brutalitate, a îndrăznit să-şi strecoare tot braţul. Apoi a escaladat parapetul.

Trei săptămâni mai târziu, când durerea de spate nu şi-a mai făcut simţită prezenţa, Mair nu i-a acordat prea multă importanţă. Nu se poate să rămâi gravidă la patruzeci şi unu de ani. Acest lucru este imposibil. Toată lumea ştia asta. Trei luni mai târziu, continua să creadă cu încăpăţânare acest lucru. Era imposibil, nemaipomenit. Nimeni din acest oraş nu a mai avut copii după patruzeci de ani. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Doamna Williams, vecina de vizavi, a fost prima care a menţionat acest lucru. Poate că a observat că bucăţile de cârpă specifice fiecărei luni lipseau de pe frânghia de rufe sau poate că şi-a dat seama doar privind-o pe Mair. Ea a intrat într-o zi în bucătăria lui Mair, când aceasta stătea la masă, complet nemişcată. Frecase tăblia din lemn pentru aluat, când a simţit o mişcare, o vibraţie, în partea de jos a bazinului.

– Când ai de gând să te duci la doctor? a întrebat-o doamna Williams, punându-şi degetele pe masă.

– De ce m-aş duce la doctor? i-a răspuns Mair sfidătoare.

Doamna Williams a oftat şi s-a aşezat pe un scaun.

– Se spune, a început ea, luând-o pe Mair de mână, că un bărbat din Maesteg poate să-ţi dea ceva să... a continuat ea, dându-şi capul într-o parte... ştii tu.

– Ce anume?

– Știi tu, a repetat ea, aplecându-se apoi ca să-i spună în șoaptă: Ca să-l dai afară.

Când Mair a privit-o, chipul doamnei Williams îi trăda îngrijorarea. Mair și-a retras imediat mâna.

– Nu știu la ce te referi, a spus ea încet. Te rog să pleci din casa mea!

Nu și-au mai vorbit niciodată, chiar dacă au locuit una lângă cealaltă timp de treizeci de ani.

Mair n-a avut niciodată motive pentru care să se simtă stânjenită. Toate acțiunile sale au fost înfăptuite sub auspiciile binelui, eticii și moralei creștine. Iat-o însă acum – o femeie cucernică, în vârstă de patruzeci și unu de ani, cu doi fii adulți și cu o burtă umflată, plină de viață! Ce vor crede oamenii? Gândul că, atunci când se va întâlni cu ei pe stradă și o vor vedea, vor ști că a făcut... *aia*... și încă *recent*... era insuportabil.

Când sarcina a început să se vadă, își petrecea timpul mai mult în bucătărie sau în curtea din spate, iar uneori își permitea luxul să se odihnească în salonul din față. Vizitatorilor li se spunea că Mair nu se simțea bine și că nu putea să primească musafiri. Când asistenta i-a oferit lui Mair pruncul – prima ei fetiță – ea a spus: „Ia-o de aici!", ascunzându-și apoi fața în perna.

Caroline a fost un copil dificil de la bun început. De fiecare dată când Mair o privea, era copleșită de rușinea pe care o simțea pentru că în noaptea aceea a permis mâinii lui Huw să se strecoare peste tăblia

patului. Felul în care o privea copilul acesta era cu totul diferit, extrem de tulburător. Avea ochii rotunzi ca niște pietricele și își ținea pumnii strânși. Mair avea senzația că fetița nu credea un cuvânt din ce-i spunea ea. Huw spunea că Mair o lua razna, dar, în curând, până și propriile cuvinte i se păreau găunoase, lipsite de sens, chiar și ei înșeși.

„Este o zi frumoasă astăzi", spunea Mair, punând copilul pe scaun. Fetița o privea sceptică, sugându-și suzeta. Mair se întorcea spre fereastră și vedea că afară începuseră să cadă picături de ploaie pe rufele întinse la uscat.

Caroline o uimea și o înfuria pe Mair. Era un copil fățarnic și încăpățânat. Dacă Mair îi spunea că o să plouă și o sfătuia să-și ia cizmele de cauciuc la școală, Caroline își scotea cizmele, cu care se încălțase oricum, și le înlocuia cu pantofii din piele. Dacă Mair îi spunea să-și tundă părul, Caroline îl pieptăna ore în șir, ca să crească mai repede.

Zgomotul pe care îl făcea prin casă îi crea fiori lui Mair. Bâzâitul radioului pe care Geraint i l-a dăruit când a împlinit șaisprezece ani, bocănitul saboților ei pe podeaua din piatră a bucătăriei, suspinele pe care le scotea tot timpul, zdrăngănitul nenumăratelor brățări din argint pe care le purta pe mâini, șuieratul pe care îl crea părul ei lung, biciuind aerul – toate acestea o scoteau din minți pe Mair.

Iar Caroline strâmba din nas când era vorba de mâncare – o crimă pe care Mair nu putea s-o ierte.

Cartofii erau prea fierți – protesta Caroline – morcovii nu aveau nici un gust, carnea era ațoasă, iar sosurile – prea grase. Nu mânca budincile pe care le făcea Mair, nu o interesau jeleurile de agrișe, refuza turta dulce, tartele cu dulceață, clătitele sau bomboanele făcute în casă. S-a înfometat până când a ajuns numai piele și os. Atunci a început Mair să păstreze ouăle. Dacă fata nu avea de gând să le mănânce, vor aștepta până când va apărea un alt „pretendent". Apoi, într-o zi, Caroline a venit acasă și a spus că nu mai avea de gând să mănânce carne. Mair a aruncat cu tigaia în ea, dar a ratat ținta, nimerind în schimb ușa dulapului din bucătărie.

Risipa o înfuria pe Mair. Cum putea fiica ei să arunce la gunoi mâncarea atât de gustoasă depășea puterea ei de înțelegere.

N-ai trăit experiența războiului, domnișoară, îi spunea Mair, iar Caroline, cu obrajii scofâlciți, îi recita apoi restul discursului. O să stai aici până o să mănânci tot, țipa Mair, dar Caroline ieșise deja din cameră, cu părul fluturând în vânt.

Huw își ținea capul aplecat, concentrându-se asupra farfuriei sale. Când Caroline ciugulea ceva, o făcea constrânsă, ca un prizonier care mănâncă doar ca să aibă puterea de a scăpa a doua zi.

La optsprezece ani, Caroline pleacă. Huw găsește biletul, îndesat în farfuria cu unt. Mair pare de neconsolat. Ea se așază în pat, lângă tăblia capitonată, și jelește fără încetare după Caro, fetița ei. După o săptămână

de vaiete și bocete, Huw, depășit de situație și incapabil să se descurce în bucătărie, îl sună pe Geraint, care cheamă doctorul.

Când Mair coboară din nou scările, este îmbrăcată și pieptănată, are mânecile suflecate și șorțul la brâu, vindecată ca prin minune de pastilele doctorului. Citește încă o dată biletul lăsat de Caroline, apoi deschide ușa sobei și îl aruncă înăuntru – din fericire, focul nu arde, astfel că Huw îl va recupera mai târziu.

– Nu voi mai pomeni niciodată – spune Mair – numele ei.

Și se ține de cuvânt, până în clipa aceea din azilul de bătrâni, când privește în depărtare un petrolier care își croiește drum prin apa unsuroasă a canalului Bristol, îndreptându-se spre largul mării.

Jake, care nu are nici cea mai vagă idee că a moștenit insomnia de la bunica lui, știe că nu va mai putea să adoarmă din nou. După ce pune receptorul în furcă, după convorbirea cu mama lui, începe să bântuie prin camerele întunecate de la parterul casei. Se plimbă prin bucătărie, pe hol, prin salon, apoi reia traseul, în timp ce prin ferestre grădina pe jumătate luminată dispare și reapare în unghiuri diferite.

Se simte puțin vinovat, ca și când ar comite un delict, ca și când ar fi un spărgător sau un spion. Mănâncă un măr din castronul de pe masa din bucătărie, citește listele, bilețelele și tăieturile din ziare prinse cu ace în panoul din hol, se uită la toate fotografiile

de pe pervazul din sufragerie: Mel la școală, știrbă; Mel cu rudele ei, la nunta fratelui ei mai mare, la biserică.

Jake se întoarce repede și se trezește în fața unei biblioteci. Biografii ale unor oameni de care n-a auzit niciodată – jucători de crichet, politicieni – câteva romane, foarte multe cărți despre grădinărit, câteva manuale de *self-help*[1] și trei atlase. Îl apucă cu degetele pe cel mai mare dintre ele, îl trage spre el și îl deschide.

Formula îi este acum bine cunoscută: Kildare, Kilden, Kildepo Valley, Kildonan. Acolo unde ar fi trebuit să fie – între Kildonan din Noua Zeelandă și Kilembe din Uganda – nu este nimic. Absolut nimic. Nici urmă a acestui așa-zis loc al cărui nume îl poartă.

El a văzut odată un film muzical, realizat la Hollywood, cu Gene Kelly și Cyd Charisse, despre un sat fantastic din Scoția – un film presărat cu accente scoțiene, peruci roșii și numere de dans extravagante. Puteai să găsești acest sat doar într-o anumită zi, o dată la două sute de ani. Altfel, satul dispărea fără urmă. Uneori crede că același lucru este valabil și pentru Kildoune și o voce îl îndeamnă să consulte toate atlasele care îi pică în mână, în eventualitatea că a nimerit ziua potrivită și că îl va găsi acolo – între Kildonan și Kilembe.

Astăzi însă nu are noroc.

---

[1] Cărți motivaționale (n. tr.).

Jake deschide atlasul la pagina Angliei și localizează Aviemore, situat la jumătatea drumului între coasta de vest, fragmentată și abruptă, și coasta lină de est. Găsește locul în care se află acum, apoi se uită din nou la Aviemore, apoi la rețeaua deasă a traficului din Londra și descoperă – în toată această învălmășeală – o linie clară, neagră, marcată prin cratime. O cale ferată. Linia se îndreaptă spre nord, trece chiar prin inima Angliei, apoi pe lângă coastă, virează la stânga de-a lungul estuarului Forth, ajunge în Edinburgh și își continuă drumul.

Nina n-a venit încă de la școală, întârziind mai bine de o oră. Francesca a intrat de două ori în dormitor, cerându-i Stellei să-i spună unde era sora ei, dar Stella s-a văzut nevoită să-i răspundă, sincer, că habar nu avea.

Stella stătea întinsă în pat și citea când Nina a intrat valvârtej în camera lor. Ea nu și-a ridicat privirea din paginile cărții. În spatele ei, Stella a auzit-o pe Nina aruncându-și geanta și haina pe podea. A simțit cum patul se clatină când Nina s-a urcat în el.

– Unde ai fost? a întrebat Stella, la căpătâiul patului.

– Pe afară.

– Ai văzut-o pe mama? E foc și pară.

Stăteau una cu capul la picioarele celeilalte, ca sardinele îndesate într-o conservă. Nina își ținea mâna pe piciorul Stellei.

– I-am spus că am fost la lecția de muzică, a răspuns Nina.

– Dar nu este adevărat, a spus Stella, întorcându-se pe spate, deși nu putea să vadă chipul surorii ei, ci doar o parte din maxilar.

– Știu. Nina și-a desprins o agrafă din păr cu o precizie lentă și a așezat-o pe noptieră. Am luat o hotărâre, a spus ea, cu un zâmbet în glas.

– Ce hotărâre?

Nina și-a aplecat capul și a privit-o peste trupurile lor alungite.

– O hotărâre importantă, a spus ea, ridicând din sprâncene cu intenția de a o tachina.

Stella a oftat. Nina putea să o tachineze în acest fel toată noaptea. Ea se juca cu inelul de argint de pe degetul arătător, învârtindu-l fără întrerupere. Devenea întotdeauna mai larg când îi era frig.

– Nu vrei să știi despre ce e vorba?

– Ba da, a spus Stella, nerăbdătoare, dar numai dacă îmi spui chiar acum. În clipa asta.

Nina își studia unghiile de la mâna dreaptă, ca și când Stella nu era prezentă. Stella a oftat și s-a trântit în pat, refugiindu-se în paginile cărții.

– Îl cunoști pe Chris? a întrebat Nina imediat.

Stella știa despre cine era vorba, dar, dintr-un motiv necunoscut, a spus că nu-l cunoștea.

– Chris Davis?

– Nu. Chris Caffrey.

– Cel care poartă o geacă albastră?

– Nu, a răspuns Nina, gâdilând-o pe Stella în talpă. Poartă o haină neagră. Și e blond.

Stella a protestat mânioasă, prefăcându-se că citește.

– Ce-i cu el?

– Am băut o cafea împreună.

De data asta, Stella a lăsat cartea pe burtă.

– Nu e adevărat. Nu se poate. Când, acum? Unde? Cum așa?

Nina a ridicat din umeri cu o nonșalanță desăvârșită.

– L-am așteptat după ore. Ne-am plimbat pe pajiștile din Meadows.

– Vorbești serios? a întrebat-o Stella uimită.

– Da.

– Și ce-ai făcut? Te-ai dus pur și simplu la el și l-ai întrebat: Chris, vrei o cafea?

– Cam așa ceva. Stel, a spus Nina, aplecându-se spre ea, dornică parcă să-i împărtășească un secret, a fost ușor.

Stella o privea fix pe sora ei. Au păstrat tăcerea o clipă. Apoi Stella s-a întors pe o parte, ascunzându-și fața în pernă. Mirosea a detergent – detergentul pe care îl folosea mama lor, a pene mucegăite și a șampon.

– Nu e... adică... nu e...

– Cel mai chipeș băiat din școală? a spus Nina, întorcându-și capul. Ba da. Asta e și ideea. M-am hotărât.

– Ce te-ai hotărât? a întrebat-o Stella oftând.

– Să-l seduc.

A rostit cu plăcere verbul „a seduce", Stella a observat asta. Glasul a trădat-o.

– Trebuie să existe o modalitate, a continuat Nina, cu pumnii încleștați, prin care să punem capăt mizeriilor pe care trebuie să le îndurăm. Și cred că asta e soluția.

– Poftim? a întrebat Stella pe un ton batjocoritor. Să te culci cu Chris Caffrey? Da, sigur, Nina, asta e soluția...

– M-am săturat, Stel, a spus Nina, cu ochii scăpărând scântei. M-am săturat ca toată lumea să mă considere o ciudățenie. Tu, nu?

Stella nu a răspuns nimic.

– Tu nu te-ai săturat? a insistat Nina.

– Ba da, a murmurat Stella, dar nu cred că asta e soluția.

– Ei, bine, eu cred. Uite, a spus Nina, aruncând ceva pe pat, uită-te puțin la asta!

În ciuda voinței ei, Stella și-a aruncat ochii asupra cărții: *Sex: A How-to Guide*. Stella i-a răsfoit paginile cu degetul: desene în creion care înfățișau un bărbat și o femeie surprinși în diverse poziții sexuale.

– Ai cumpărat-o?

– Nu, a răspuns Nina, râzând. Am șterpelit-o.

– Nina!

– Nu mă lua cu „Nina"! E în ordine. Nu m-a prins nimeni.

– Dar te va prinde.

– Ba nu. Sunt prea bună. Ea a zâmbit din nou și a plesnit-o ușor pe Stella peste picior. Nu mai face pe mironosița! Hai s-o citim!

S-a așezat pe burtă lângă Stella, și a deschis cartea dintre ele.

Stella a atins cu degetul foaia netedă de hârtie, lăsându-și amprenta pe ea. Nouă dintre degetele ei aveau amprente aproape identice – spiralele șerpuiau într-o parte a degetului, ca nisipul împins de valuri. Al patrulea deget de la mâna stângă avea în schimb cercuri concentrice. Cel mai subțire. Inelul pe care stă verigheta, observase Nina.

– Sex oral, a spus Nina. Pfui! a exclamat ea, scoțând limba. Preludiu, a citit ea. Să începem de aici!

Cam în perioada în care Caroline începe școala, Mair devine obsedată de ideea morții. Nu de moarte în general, ci de moartea ei. Se trezește într-o dimineață convinsă că va muri – și asta în curând. Se hotărăște să-l trezească pe Huw și, escaladând tăblia patului, îl apucă de braț.

– Huw, Huw! îl strigă ea, zgâlțâindu-l. Huw, trezește-te!

El deschide ochii speriat și se uită în tavan.

– Ce este, draga mea?

– Ce se va întâmpla cu Caroline dacă voi muri?

– Poftim?

– Dacă voi muri, repetă ea pe un ton insistent, ce se va întâmpla cu ea?

Huw închide ochii.

– Culcă-te la loc! spune el întorcându-se pe o parte.

Dar Mair nu mai poate să adoarmă. Este ţintuită în pat de o imagine de groază, în care acest ultim copil al ei, fetiţa ei, rămâne singură pe lume, fără mama care să aibă grijă de ea, devenind un om fără căpătâi, o vagaboandă, o ruşine pentru familia ei. N-ar avea încredere s-o lase în grija nurorilor sau surorii ei, care s-a măritat cu un bărbat al cărui statut îi este mult inferior şi care locuieşte în celălalt capăt al oraşului. Nimeni, realizează ea, nu o poate ajuta, nimeni nu-i poate reda liniştea sufletească. Nu are timp de pierdut. Mair dă păturile la o parte şi se ridică din pat.

Când Caroline se întoarce de la şcoală, mama ei o cheamă sus. Ea se opreşte în pragul dormitorului părinţilor. Pe podea este întins un prosop de bucătărie. Un lucru cu totul neobişnuit. Prosoapele de bucătărie nu trebuie să stea pe jos. Iar pe el tronează bijuteriile mamei ei, Caroline îşi ridică privirea spre ea. Mair stă în mijlocul camerei, ţinându-şi o mână la gât. Ea şi-a scos bigudiurile – observă Caroline – pe care le poartă tot timpul. Acest lucru semnalează ceva: fie moartea cuiva, fie o ocazie specială.

– Ce s-a întâmplat, mamă? întreabă Caroline, din pragul uşii.

– Vino aici! o cheamă mama.

– De ce? o întreabă ea, iritată de obrajii roşii ai mamei ei şi de forma pe care părul ei a căpătat-o din cauza bigudiurilor, părând că poartă pe cap o cască de înot.

– Dumnezeu mi-a trimis copilul ăsta ca să mă pună la încercare, spune mama, cu ochii ațintiți în tavan. Ce-am făcut ca să merit asta? Nu mai pune întrebări! spune ea, adresându-i-se de data asta lui Caroline. Fă ce spun eu! Vino aici!

Caroline traversează camera, cu ghiozdanul în spate. Mama îngenunchează în fața ei și o prinde de umeri.

– Caro, trebuie să-ți spun un lucru foarte important. Mă asculți cu atenție?

Caroline încuviințează din cap, tăcută, vrând, în schimb, să fugă cât mai departe. Degetele mamei ei îi pătrund în carne.

– Vreau să te uiți cu atenție la bijuteriile de pe prosopul acesta! Cu foarte multă atenție!

Ea și mama ei privesc țesătura în dungi albe și roșii, cu modele galeze. O broșă în formă de lebădă, un șirag de perle gălbui cu o clemă din aur, inelul de logodnă al mamei ei, cu pietricica lui de diamant, o brățară de jais, o piatră de opal pe un lanț mat și niște cercei din mărgele albastre care se prind în urechi cu un șurub. I-au făcut răni, își amintește Caroline cuvintele mamei ei.

– Te-ai uitat? o întreabă Mair.

– Da. Una dintre șosetele pe care le-a purtat la școală începe să-i alunece pe picior, dar nu îndrăznește s-o ridice.

– Cu atenție?

– Da.

– Da, ce?

– Da, mamă.

– Dacă voi muri, începe ea, uitându-se în ochii lui Caroline și ținând-o strâns de umeri, iar tatăl tău se va recăsători, soția lui va încerca să-mi ia bijuteriile. Se apleacă și mai aproape de Caroline. Vreau să le iei tu. Ai auzit? Pe toate. Toate sunt ale tale. Nimeni nu trebuie să pună mâna pe ele – nici noua soție a tatălui tău, nici mătușile tale. Ai înțeles?

Caroline dă afirmativ din cap, fără să înțeleagă nimic.

– Și urciorul din argint pentru smântână – și acela trebuie să fie al tău. Și lingura de lemn pe care mi-a dăruit-o tatăl tău. Să n-o lași pe soția lui să le ia! De fapt, spune Mair, ridicându-se în picioare și așezându-și șorțul, le vom ascunde. Asta o să facem. Amândouă. Și nu vom împărtăși nimănui secretul nostru, bine?

– Da, mamă.

Când Huw se întoarce de la muncă, o găsește pe fiica lui făcându-și temele la masa din bucătărie. Camera este aproape înghețată, iar buzele lui Caroline sunt vinete de frig.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? o întreabă el. De ce nu arde focul în sobă? Unde e mama ta?

– Își ascunde bijuteriile de noua ta soție.

Caroline își amintește cu exactitate clipa în care și-a dat seama că percepția mamei sale asupra lumii era imperfectă, eronată. După ce a văzut un vecin

împingând un cărucior pe un deal, s-a întors de la fereastră și a întrebat-o pe mama ei cum se nasc copiii. Caroline a privit curioasă cum mama ei a început o frază, apoi s-a oprit, a început să deseneze ceva, s-a înroșit toată, s-a bâlbâit, a bolborosit cuvinte neinteligibile, pentru ca, în final, să murmure ceva despre legea divină și despre mama și tata.

– Este vorba despre dragoste, a declarat mama, ca și când și-ar fi adus în cele din urmă aminte ce voia să spună. Și este un lucru care se întâmplă numai după ce te-ai căsătorit.

Caroline își amintește cuvintele mamei sale, de parcă ele au existat mereu în mintea ei, dar ea nu le-a acordat prea multă atenție: te înșeli. Mama ei se înșela. În privința tuturor lucrurilor.

Nu era bine ce gândea, Caroline știa asta, și nici nu trebuia să-și dezvăluie aceste gânduri. Dar a descoperit deodată că nu tot ce îi spunea mama ei era adevărat, așa cum a crezut ea mereu, și că mama ei aparținea unei lumi mici și închistate, din care Caroline nu voia să facă parte. O privea pe mama ei arătându-i fotografiile fraților mai mari îmbrăcați într-o rochiță apretată de botez, o asculta pe mama ei în timp ce aceasta îi spunea că, într-o zi, și copiii ei aveau să poarte aceeași rochiță și a înțeles – chiar de la vârsta de nouă ani – că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Când se hotărăște să plece, Caroline scoate din ascunzătoare cutia cu bijuterii a mamei sale – Mair a ascuns-o în spatele unei plinte din salon. Are de

gând să ia ceva cu ea, poate broșa în formă de lebădă, nu pentru că o va purta vreodată, ci pentru că o vrea pentru ea.

Când deschide însă capacul cutiei și descoperă bijuteriile pe care nu le-a mai văzut de zece ani, ceva o determină să renunțe. Nu poate să-și ducă gândul la bun sfârșit. Nu poate să ia nimic din lucrurile acelea pe care mama ei le iubește atât de mult încât le ascunde și pe care nu le poartă niciodată. Închide cutia și o pune la loc în ascunzătoare. Nu va lua nimic din această casă, nimic din acest loc. Doar gândurile ei.

Prinde autobuzul spre Cardiff. Plânge tot drumul, în hohote, încât șoferul o întreabă dacă se simte bine. Până la Cardiff se oprește din plâns, dar este speriată, convinsă că mama ei va apărea în orice clipă, țipând că nu poate să-și ia lumea în cap când vrea ea. Ajunge la Londra făcând autostopul, apoi întreabă cum poate să ajungă în King's Road. Se plimbă de colo-colo, fără țintă, până când intră în vorbă cu două femei care îi oferă găzduirea lor. Ea nu le înțelege prea bine, dar acceptă.

Învață apoi să vorbească engleza corect, fără accentul galez. Nu vrea să-și trădeze originile, nu vrea ca locul natal să-și lase amprenta asupra ei. O sintagmă îi revine adesea în minte în timpul discuțiilor cu gazdele ei – „copilul universului". Ea evită să o pronunțe, căci face parte dintr-o rugăciune pe care mama ei a înrămat-o și a atârnat-o pe peretele din bucătărie. Nu a realizat niciodată că trecutul a prins rădăcini

adânci în sufletul ei. Dar rugăciunea îi stăruie în gând în timp ce străbate străzile oraşului, geografia noii sale vieţi. „Străduieşte-te să fii fericit!" se încheie rugăciunea.

Îi place să creadă că nu-şi aminteşte nimic din copilăria ei, că totul i s-a şters din minte – capela, rugăciunile, mesele îngrozitoare, oraşul cu străzile abrupte, limba pe care o vorbea acasă, în magazine sau la şcoală. Dar descoperă – în clipele copleşitoare de durere sau de dragoste – că totul îi revine pe buze, vocabularul ferecat într-un sertăraş din mintea ei, limba mamei ei: *duw duw* – exclamă ea când se arde la flacăra de la aragaz. *Cariad fach*, îşi dezmiardă ea pruncul, mângâindu-i căpşorul în timp ce doarme.

Jake a tăiat o bucăţică din friptura trandafirie de vacă din farfurie şi a băgat-o în gură. Mel îşi punea încă o porţie de cartofi copţi, iar tatăl ei amesteca sosul cu o lingură cu coada curbată. Câinele adulmeca mirosurile de la masă, iar din gură i se prelingeau bale.

– ...şi i-am spus că păstrez întotdeauna bonul, întotdeauna... spunea Annabel. Şi ea ştie că fac cumpărături în magazinul ăla de peste douăzeci de ani, aşa că nu înţeleg de ce i s-a părut atât de revoltător că am adus produsul înapoi. La urma urmei, ar trebui să mă considere un client fidel, a continuat ea, clătinând din cap. E singura dată – singura dată când am aruncat bonul.

– Dar ești sigură că l-ai aruncat? a întrebat-o Mel, cu o răbdare ieșită din comun.

– Nu știu ce-am făcut cu el. Vreau să spun doar că...

– Așadar, spune-mi, Jake – a intervenit Andrew, cu paharul de vin în mână, strecurându-se printre frânturile de conversație – ce planuri ți-ai făcut pentru viitor, pentru o eventuală slujbă?

Mâncarea s-a răcit dintr-odată, congelându-i-se în gură și lipindu-i-se de dinți.

– Poftim? a îngăimat el.

– Ai lucrat în industria cinematografică din Hong Kong, nu-i așa?

– Da, a spus Jake, strângând în mâini tacâmurile.

– Ce făceai, mai exact?

– La început, construiam decorurile, dar acum sunt asistentul regizorului.

Andrew i-a aruncat o privire sinceră, dar vădit uimită.

– Și... și îți place?

– Da, a încuviințat Jake. Foarte mult.

– Își adoră slujba, a intervenit Mel, punându-și mâna pe piciorul lui.

– Eu nu știu prea multe lucruri despre asta, a început Andrew pe un ton șovăielnic, iar Jake a simțit cum în jurul lui se țese o pânză subțire, aproape imperceptibilă. Oare Mel se află în spatele acestor întrebări? Sau el devine paranoic? Dar știu – a continuat Andrew – că la Londra se fac multe chestii de acest gen.

– Chestii?

– Adică acolo se fac filme. Soho este... Soho este..., s-a bâlbâit Andrew, fluturând mâna prin aer. Mel și Annabel se concentrau asupra farfuriilor lor, tăind meticuloase mâncarea în feliuțe, evitând astfel să se uite la el. Ai putea spune..., a continuat Andrew, aruncându-și privirea în direcția perdelelor, de parcă ele ar fi fost sursa inspirației sale. Lui Jake aproape că i s-a făcut milă de el. ...Soho este centrul industriei cinematografice din Anglia și este... este... una dintre cele mai vechi și... și mai renumite din lume, și-a terminat Andrew discursul, sorbind lacom din paharul cu vin.

Jake se simțea obligat să spună ceva, dar singurul lucru care i-a venit în minte a fost:

– Da, așa e.

– Deci, s-a mobilizat Andrew din nou, dacă aș fi în locul tău, aș...

– Tată, a spus Mel domol, nu-l hărțui!

Jake era uimit. Așadar, nu era ea în spatele acestui scenariu!

– Dar nu-l hărțuiesc, iubito. Încerc doar să vă întind o mână de ajutor. Poate că i-ar plăcea – a spus Andrew, îndreptând cuțitul spre Jake – să se implice într-o activitate nouă decât să stea cu voi acasă toată ziua.

– Nu îndrepta cuțitul ăla spre Jake, Andrew! a spus Annabel.

– Nu stă cu noi toată ziua. El...

– Jake, a spus Andrew, adresându-i-se acestuia, ce vreau eu să spun este că mi-ar plăcea să te iau cu mine la Londra dacă vrei să-ți depui CV-ul undeva. Aș apela la... știi tu... cunoștințe.

– Mulțumesc, a spus Jake, aplecându-și capul.

I-a surprins apoi pe Annabel și pe Andrew schimbând priviri între ei și a înțeles că ei erau capii acestui complot – dacă îi putea spune așa.

– Și când va veni timpul, a continuat Andrew în șoaptă, aplecându-se atât de aproape de Jake, încât i-a văzut pe limbă o bucățică de cartof neîngurgitată, aș fi fericit să vă ajut – pe tine și pe domnișoara din fața ta – să vă luați un apartament la Londra. Știu că voi, tinerii, acolo vă doriți să stați. Deci, când te hotărăști, dă-mi de știre!

– Ce tot șușotești acolo, tată? a întrebat Mel.

– Mai vrei niște friptură, Jake? a spus Annabel, oferindu-i o bucată de friptură care înota în grăsime și în sânge.

– Dă-mi de știre, bine? a spus Andrew, făcându-i cu ochiul și dând pe gât paharul de vin.

– De fapt, a rostit Jake, după ce și-a dres glasul și a lăsat furculița pe masă, aș vrea să vă spun ceva. Mă gândesc să plec puțin din oraș. Câteva zile. Poate chiar două săptămâni.

– Da? l-a întrebat Mel, privindu-l uluită. Unde?

– În Scoția.

– Nu mi-ai spus nimic despre asta.

– Am doar un plan vag. Până acum. Voiam să-ți spun, dar...

– Dar, Jake, nu pot să merg în Scoția. Nu mă simt...

– Nu, a spus el prudent, conștient de faptul că Annabel și Andrew încercau să nu asculte acest schimb de replici. Nu. Mă gândeam să plec singur.

Mel a lăsat tacâmurile pe masă.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, s-a simțit el obligat să adauge.

Mel părea dezamăgită, gata să izbucnească în lacrimi, dar se lupta să-și înăbușe sentimentele.

– De ce în Scoția? a întrebat ea curioasă.

– Întotdeauna mi-am dorit să ajung acolo. Și... m-am gândit că acum ar fi momentul potrivit.

– Ai dreptate, Jake, a intervenit Annabel. Are dreptate, Melanie. Ea și-a pus o mână pe brațul fiicei sale. Este prima dată când vine în Anglia. Trebuie să viziteze cât mai mult. N-are nici un rost să se învârtească doar prin jurul casei, nu-i așa?

– Este foarte frig acolo, a spus Andrew. Joci golf, nu-i așa? Sunt niște terenuri de golf extraordinare acolo, extraordinare.

Mel s-a mai relaxat – puțin. S-a șters la gură cu un șervet.

– Bine, atâta timp cât nu stai prea mult.

Apoi, l-a mângâiat cu mâna pe ceafă.

Francesca era mezina familiei sale – ultimul copil din cei cinci pe care i-au avut părinții ei. Locuiau cu toții în apartamentul situat deasupra cafenelei de pe strada principală din Musselburgh. Orașul se întindea de-a lungul coastei, la est de Edinburgh, și găzduia doar o singură familie de italieni – doi frați, proprietarii frizeriei din oraș. O dată pe săptămână, Domenico mergea cu ei în Edinburgh cu autobuzul, ca să participe la clubul social al bărbaților de origine italiană din Leith, unde aceștia jucau *scoppa* și beau vin. În zilele de miercuri, după ore, Francesca și frații ei erau obligați să urmeze cursuri de italiană în Edinburgh, cursuri de care, practic, nu aveau nevoie – părinții lor nu au învățat niciodată engleza, motiv pentru care, acasă, vorbeau cu toții în italiană. „Copiii mei sunt italieni, familia mea provine din Italia, prietenii mei sunt italieni, toți cei care lucrează aici sunt italieni – așa că de ce mi-aș bate capul să învăț engleza?" – spunea mama ei ori de câte ori Francesca, nemulțumită să-i traducă mereu scrisorile și actele care veneau de la stat, de la departamentul de impozite sau de la școală, o ruga să învețe.

Înainte de a începe școala, frații și surorile Francescăi au încercat s-o învețe frânturi din limba pe care oamenii o vorbeau dincolo de granițele cafenelei, dar nu a reținut nici un cuvânt și în prima ei zi de școală nu a înțeles nimic din ce se vorbea în jurul ei, motiv pentru care nu s-a mai putut opri din plâns. Colegii au poreclit-o „Murdărica Plângăcioasa" și au râs de

accentul, de hainele și de mâncarea pe care mama ei i-a dat-o la pachet. Odată, a abordat-o pe una dintre surorile ei pe terenul de sport și – uitând că nu avea voie să facă asta – i s-a adresat în limba pe care o vorbeau acasă. Sora ei s-a întors spre ea, speriată, cu chipul alb precum ceara, și i-a șoptit Francescăi printre dinți: „La școală să nu-mi mai vorbești niciodată în italiană!"

Frații și surorile ei au plecat, unul câte unul, de acasă. Fratele ei mai mare s-a căsătorit cu o italiancă și s-a mutat la Edinburgh ca să se ocupe de afacerile familiei soției lui; surorile ei au devenit amândouă asistente medicale și își petreceau cele mai multe nopți la spital. Celălalt frate al ei a plecat în America, s-a căsătorit, a divorțat, s-a recăsătorit, iar mai târziu s-a întors ca să-și ajute părinții la cafenea.

Francesca a terminat școala, s-a gândit să se înscrie la un colegiu, dar nu și-a dus niciodată gândul la îndeplinire, a lucrat la cafenea, unde punea în cupe înghețata asortată și apoi se plimba ore în șir. Uneori, se plimba pe plaja unduioasă sau trecea de școala particulară, ascunsă de un zid înalt, cenușiu, din piatră, și se îndrepta spre hipodromul unde pământul răsuna sub copitele cailor care se întreceau pe pistă. Alteori, se plimba pe cele trei poduri ale orașului, traversând râul de nenumărate ori, oprindu-se adesea la mijlocul podului din piatră, ca să privească unduirile line ale apei cafenii și lebedele care se strângeau în stufăriș, încercând în zadar să înfrunte curentul râului.

O senzație de teamă îi cuprindea mereu sufletul. Lumea părea să se îngusteze în jurul ei. Nu știa nimic și nu cunoștea pe nimeni în afara sferei de influență a părinților ei. Cum putea să se hotărască ce-avea să facă în lume dacă nu știa nimic despre ea? Uneori se temea că, într-o zi, va trebui să-și părăsească părinții, să plece departe de ei, iar alteori o înspăimânta gândul că nu-i va părăsi niciodată, că nu va pleca niciodată de lângă ei. Se temea că oamenii pe care îi întâlnea pe străzile din Musselburgh râdeau de ea: „Uite-o pe italiancă, pierde vremea fără rost!" În curând, a renunțat la plimbările ei, refugiindu-se în cafenea.

Cel care a salvat-o a fost unchiul ei. El și tatăl ei stăteau împreună la o masă în cafenea. Francesca le-a adus cafeaua, apoi s-a întors în spatele tejghelei și a rămas acolo, uitându-se pe fereastră și mutându-și greutatea corpului de pe un picior pe altul la fiecare șaizeci de secunde. Le număra în gând.

Tatăl ei și unchiul Agostino vorbeau în șoaptă. Ea l-a văzut, cu coada ochiului, pe unchiul ei privind-o, apoi mutându-și privirea în altă parte. I s-a părut că a surprins cuvântul *figlia*. Fiică. Oare vorbeau despre ea? Francesca a șters cu un prosop ud și cald tejgheaua din aluminiu, care era oricum impecabil de curată. După ce-a frecat-o până ce prosopul s-a uscat, a luat-o de la capăt.

Îi plăcea unchiul ei, avea un magazin de produse alimentare în Leith. Soția lui, după cum îi spunea mama ei, „nu fusese binecuvântată cu copii". Dar nu-i plăcea

ca unchiul ei să vorbească despre ea. Spăla pentru a treia oară prosopul cu apă caldă când tatăl ei a strigat-o.

– Vino aici! i-a spus el, făcându-i semn cu mâna. Așază-te lângă mine!

Francesca s-a strecurat pe bancheta din plastic. Își vedea frânturi din chip reflectându-se în oglinzile atârnate pe pereți. Agostino s-a aplecat peste masa din melamină și a prins-o de obraz.

– Ești atât de slabă, *cara mia*. Ce vă dă să mâncați fratele ăsta al meu? A dus la gură ceașca de cafea, care în mâna lui uriașă părea minusculă, ca o ceșcuță pentru păpuși. Francesca, a spus el apoi, luând-o de mână, Appollonia și cu mine ne întrebam dacă ai putea să ne faci o favoare.

– *Si, mio zio, senz'altro*[1].

– Ascultă mai întâi ce am de spus! Eu și Appollonia nu mai suntem atât de tineri. Magazinul e mare. Nu ne mai țin puterile. Ne mai ajută o fată câteodată, a continuat el, clătinând din cap și izbucnind în râs, o studentă, o englezoaică trăsnită, dar nu este suficient. L-am întrebat pe tatăl tău dacă ar putea să se descurce fără tine, iar el mi-a spus că da. Eu și Appollonia am vrea să știm dacă ai accepta să lucrezi cu noi un timp. Poți să locuiești în apartamentul nostru de deasupra magazinului. Poate că ți-ar plăcea să stai un timp în oraș. Să schimbi aerul, a spus el, strângând-o de mână. Am fi fericiți să te avem alături de noi.

[1] „Da, unchiule, fără îndoială" (n. tr.).

Francesca s-a uitat la tatăl ei, care i-a zâmbit și a încuviințat din cap. Ea i-a cuprins mâna lui Agostino într-ale sale și a tras adânc aer în piept.

– *Si, si, Zio Agostino, grazie. Mille grazie*[1].

Chiar din prima zi, Appollonia i-a făcut cunoștință cu studenta trăsnită. Francesca nu mai văzuse pe nimeni ca ea: avea gene false, își conturase pleoapele sub forma unor semiluni cu un fard albastru și purta o fustă care abia îi acoperea fundul.

– Eu sunt Evie, a spus fata. Părul tău e extraordinar.

– Da? a spus Francesca, uimită, atingându-și coada împletită și groasă, care îi atârna în jurul gâtului ca un laț. Mulțumesc.

Pe ușa magazinului, a intrat o femeie care a cerut câteva felii de *prosciutto*. Evie a luat bucata uriașă de șuncă din cuiul în care atârna și a trântit-o pe mașina de tăiat carne.

– N-ai încercat niciodată să-l piepteni altfel? a întrebat-o ea peste umăr.

– Poftim?

– Părul.

– Aha, a spus Francesca, cu privirea ațintită asupra mâinilor ei. Nu.

– Dar ar trebui s-o faci. Cuprinsă de încântare, Evie a luat piciorul de pe pedala tăietorului de carne. Acesta a scos un sunet jalnic și s-a oprit. Ți-ar sta minunat cu un coc în forma unui stup de albine.

---

[1] „Da, da, unchiule Agostino. Mii de mulțumiri" (n. tr.).

Francesca o privea consternată.

– În forma unui stup de albine? a repetat ea.

– Ți-l aranjez eu. Am bigudiuri și fixativ.

– Aha...

– Nu știi cum arată un astfel de coc, nu?

– Este o coafură?

– Dumnezeule! a exclamat Evie, cu mâinile în șolduri, abandonând cu totul activitatea în care era implicată – tăierea feliilor de șuncă pentru clienta sa. Dar unde ai trăit până acum, draga mea? Într-un buncăr? Cred că...

– Scuzați-mă! a spus clienta, bătând nervoasă cu degetele pe tejghea.

Evie s-a întors spre ea.

– Gata, gata! Vă servesc imediat. Cred că ar fi bine, a continuat ea, adresându-i-se Francescăi, să vii pe la mine.

– Ăăă... eu...

– Ce e?

– Trebuie s-o întreb pe mama, a îngăimat Francesca.

– S-o întrebi pe mama ta? a spus Evie, uluită. Dar ce – ai doisprezece ani?

– Așadar, iubitelor, a spus Evie, scoțând un nor de fum în lumina difuză a cafenelei din magazinul universal, am auzit că pe scenă și-a făcut apariția un bărbat.

Stella, care tocmai lua o înghițitură dintr-o ceașcă cu ciocolată caldă, s-a înecat și a început să tușească.

Primul lucru la care s-a gândit și de care se temea îngrozitor de tare era că Nina va crede că ea îi trădase secretul. Dar Nina a bătut, furioasă, cu pumnul în masă.

– De unde știi? Ți-a spus mama...

– Nu, nu, a întrerupt-o Evie, nu mama voastră. De fapt, tatăl vostru este cel care mi-a spus.

– Tata? a întrebat Stella, uimită. N-am știut că tu și el... adică...

Evie a privit-o și a izbucnit în râs.

– Așa e, ai dreptate. De obicei, nu prea vorbim. Dar m-a sunat ieri. Mi-a spus că a surprins-o pe una dintre voi îmbrățișându-se pătimaș cu un bărbat. Sărmanul, este extrem de îngrijorat din această cauză.

– De-aia ai vrut să ne întâlnim astăzi, a spus Nina pe un ton acuzator. Pentru că te-a rugat tata, pentru că...

– Am vrut să ne întâlnim pentru că am vrut să vă văd, a spus Evie, categorică, așezându-se picior peste picior.

Sub fusta neagră și strâmtă din lână purta o pereche de ghete cu tocuri în formă de lamă și cu șireturi în zigzag, ce îi strângeau pielea încălțămintei în jurul piciorului. Dorința asiduă de a avea și ea niște ghete ca acelea nu-i dădea pace Stellei. Va putea vreodată să arate ca Evie? Vârsta maturității părea atât de îndepărtată. Nu știa dacă mai putea să aștepte atât de mult.

– Nimeni nu-mi spune ce să fac, iubito, știi foarte bine asta.

Stella plimba linguriţa în ceaşca plină cu ciocolată caldă. Îi venea s-o omoare pe Nina, care era gata să izbucnească în lacrimi. Acesta era unul dintre trucurile ei, care o ajuta să scape aproape din toate situaţiile stânjenitoare. Stella ştia cum proceda Nina – îi dezvăluise o dată stratagema: „Te gândeşti la momentul în care Max a fost călcat de maşină – i-a spus Nina – te gândeşti atât de mult până când îţi dau lacrimile. Este foarte simplu."

– Ce supărate sunteţi! a exclamat Evie, fluturându-şi mâna prin aer. Chelnerul a văzut-o imediat. Evie avea un talent deosebit de a se face remarcată. Hai să cerem nişte prăjituri, iar voi o să-mi povestiţi câte ceva despre iubiţii voştri!

A insistat să i se aducă tava cu dulciuri şi a vrut să afle numele fiecărei prăjituri în parte. Chelnerul i-a oferit o linguriţă ca să guste din profiterol, înainte de a-l respinge ca fiind „prea aromat". Trei doamne din Morningside o priveau, consternate, de la masa de vizavi. După o verificare minuţioasă, s-au hotărât să ia un ecler, o prăjitură de ciocolată şi o „călugăriţă"[1].

– Doamne, „călugăriţa" asta este delicioasă! a spus Evie puţin cam tare, în timp ce lua o îmbucătură. Sunt convinsă că sărmanele călugăriţe din Franţa n-au mâncat niciodată aşa ceva. Mmm, a spus ea încântată, punând linguriţa pe farfurioară, sunt gustoase, nu? Şi acum, povestiţi-mi totul despre prietenii voştri!

[1] *Religieuse,* în original (n. tr.).

– Eu nu am... a început Stella furioasă... prieten. Povestea asta nu are nici o legătură cu mine.

Evie a scrutat-o cu privirea, ridicând din sprâncene.

– Înțeleg. Nina?

Nina și-a ascuns mâinile sub picioare și și-a ridicat ochii, mari și strălucitori, plini de lacrimile ce amenințau să se reverse în orice clipă.

– Nu știu ce să spun, a șoptit ea, cu o voce timidă. Ce vrei să știi?

– Poți să începi prin a-mi spune cum îl cheamă.

– Chris.

– De la Christopher? Evie părea să fi căzut pe gânduri. Un nume frumos, a spus ea în cele din urmă. Altceva?

– Are șaptesprezece ani. Am fi amândoi în același an dacă... Nina s-a oprit brusc. Evie a încuviințat din cap. Colecționează discuri, a continuat Nina. Vrea să ia lecții de chitară. Are părul cârlionțat...

– Negru sau blond? a întrerupt-o Evie.

– Blond.

– Blond? E bine. Se pare că bărbații cu părul blond sunt mai supuși. Cei cu părul negru îți frâng inima.

Stella a privit-o pe Evie, dornică s-o întrebe mai multe, dar nu știa cum să procedeze.

– Și îți place? a întrebat Evie.

– Da.

– Îți place cu adevărat?

– Cred că da, a răspuns Nina, agitându-se pe scaun.

– Foarte bine, a spus Evie zâmbind și ștergându-și colțurile gurii cu un șervet împăturit. Și te culci cu el? a întrebat ea, cu aceeași tonalitate a vocii.

Stella s-a întors spre Nina, fascinată brusc de subiectul discuției. Va spune oare adevărul? Că a încercat să-l convingă, dar el a refuzat-o până acum? Îi va mărturisi oare lui Evie că a reușit doar de două ori să-i dea chiloții jos lui Chris și că de fiecare dată penisul lui s-a pleoștit și a căzut „cloșcă"? „Exact așa", i-a spus Nina, folosind ca exemplu ciucurele moale de la capotul ei.

Evie le urmărea de la capătul mesei.

– Iubitelor, nu vă sfiiți să-mi spuneți! Nu sunt mama voastră și nici n-am de gând să-i suflu vreo vorbă mamei voastre.

Surorile păstrau tăcerea, iar Nina și-a ațintit privirea asupra genunchilor Stellei.

– Stella, a spus Evie, adresându-i-se pentru prima oară, spune-mi tu! Cunoști toată povestea, sunt sigură.

– Păi, a spus Stella, privind-o pe Nina, apoi pe Evie, păi...

– Nu, a spus Nina, cu dinții încleștați, nu ne culcăm. Nu-mi vine să cred că mă supui la un interogatoriu ca ăsta. Este incredibil. Dai... năvală... în viața mea... asta faci. Lacrimile au început să se reverse acum, una după alta, pe obrajii Ninei, picături perfecte și argintii. Doamne, era o actriță desăvârșită! Nu-mi vine să cred că n-ai încredere în mine, a spus ea, printre suspine, în timp ce Stella o privea, pe jumătate

uluită, pe jumătate dezgustată. Nu mă voi culca cu el. Promit, Evie, promit.

– Iubito, nu face promisiuni de acest gen, te rog! Evie nu era impresionată de lacrimile Ninei – spre deosebire de ea, Francesca ar fi căzut imediat în capcana surorii ei. Uite ce e, a continuat Evie, scotocind prin geantă, am să vă dau un sfat! Nu este chiar sfatul pe care spera tatăl vostru să vi-l dau, dar – credeți-mă! – este exact sfatul de care aveți nevoie.

Ea le-a aruncat pe masă o cutiuță plată, cu nuanțe de alb și albastru. Stella s-a uitat la ea. Evie avea unghiile vopsite într-un roșu aprins și erau pilite până în vârf. Pe cutie era schițat un desen care înfățișa un bărbat și o femeie. DUREX, scria pe ea, DUREX DUREX. Stella și-a întors privirea spre doamnele din Morningside și spre monumentul închinat lui Walter Scott, care se vedea pe fereastră. Când s-a uitat din nou spre Nina și Evie, a văzut că sora ei acoperea cutiuța cu mâna și încerca să i-o paseze lui Evie.

– Nu, nu, a spus Evie, clătinând din cap, trebuie să le luați. Trebuie!

– Dar...

– Nina, ia-le! Evie a împins cutiuța spre Nina, iar Stella a văzut că sora ei a acceptat-o, fără tragere de inimă. Și, indiferent ce faceți, să nu-i spuneți mamei voastre, catolică fervență cum este, că eu vi le-am dat! Dacă le va descoperi, nu trebuie să-i spuneți că le aveți de la mine. Ați înțeles?

Nina și Stella au încuviințat amândouă din cap.

– Știți cum să le folosiți?

Nina a încuviințat din nou din cap.

– Aveți grijă ca prietenul vostru să le pună înainte de a se apropia de voi! Ați înțeles? *Înainte* de a se apropia de voi!

Stella și-a acoperit cu mâinile fața care îi ardea ca focul.

– Evie! a implorat-o ea.

– Este important, iubito, i-a spus Evie. Este foarte important să știți asta. Spermatozoizii sunt niște drăcușori insistenți și vicleni.

– Da, a îngăimat Stella.

– Ați înțeles?

– Da, au răspuns ele într-un glas.

– Minunat! a spus Evie, rezemându-se de spătarul scaunului și stingându-și țigara. Nina își lua deja haina și geanta. E timpul să mergem la cumpărături, a continuat Evie. Mergem?

A doua zi după ce a invitat-o pe Francesca la o plimbare prin Grădina Botanică, Archie stă în casa mamei lui și o privește pe cățelușa Jinty cum se mângâie de canapea, adulmecând cuvertura cu botul. Mama lui pregătește ceaiul în bucătărie; aude șuierul ibricului și zornăitul ceștilor de porțelan. Afară, ziua se preschimbă în noapte.

O dată la două săptămâni, mama lui îi face baie lui Jinty în chiuveta pătrată din bucătărie. Jinty îndură această umilință, dar nu fără să tremure și să

strănute, nu fără o privire tristă în ochii ei căprui și un scâncet plăpând, la care mama lui Archie răspunde cu un „Sssst!" drastic. După ce stăpâna o învelește cu un prosop și o usucă în fața focului, Jinty urmează mereu același ritual: aleargă disperată prin cameră, îngrozită că nu-și mai simte propriul miros și încearcă deznădăjduită să adopte, să împrumute, orice miros cu putință. Mirosul neplăcut de lanolină de pe covor, mirosul înțepător de parafină de pe parchet, mirosul de animal pe care îl emană canapeaua din păr de cal – pentru Jinty, orice e mai bun decât nimic.

Archie o privește tăvălindu-se pe covorul din piele de oaie până când nu mai suportă.

– Vino aici, Jint! o cheamă el, întinzându-i mâna. Vino la mine! Eforturile tale sunt zadarnice.

Jinty se îndreaptă spre el, dând din coadă și privindu-l ca și când el ar fi putut s-o ajute.

Archie își odihnește mâna între urechile cățelușei. Cumpără brânză de aproape trei luni de la italianca cu părul negru. În fiecare zi, la ora prânzului, intră în magazinul alimentar, în ciuda ironiilor fetei blonde, și adoptă de fiecare dată o tactică diferită. Ai vrea să mergem la un film? La o cafea? I-ar accepta invitația la un ceai? La un recital? Francesca a clătinat din cap, agitându-și de colo-colo coada împletită și ținându-și ochii ațintiți în pământ. La o expoziție de artă? La teatru? La mare? La un dans? Se gândea să-i propună să meargă la biserică, deși era convins că era romano-catolică, iar el nu pusese niciodată piciorul într-o

biserică catolică și n-ar fi știut cum să procedeze, când ea s-a aplecat peste tejghea, cu obrajii îmbujorați, și i-a spus: „Poate la o plimbare."

A venit însoțită de mama ei. Și de mătușa ei. Femeile mai în vârstă erau îmbrăcate aproape identic – purtau fuste lungi și negre și haine tricotate, de culoare neagră, încheiate până la gât, și aveau părul strâns la spate. Archie a încercat din greu să nu-și manifeste consternarea provocată de apariția acestor Babe Yaga[1]. Erau amândouă mici de statură, având cam jumătate din înălțimea lui Archie. A fost nevoit să-și îndoaie genunchii, ca să le strângă mâinile. Mama Francescăi ținea într-o mână o umbrelă mare, strânsă, și l-a analizat din cap până în picioare cu vădit dispreț. Nici una nu vorbea engleza, bolborosindu-i Francescăi niște cuvinte care păreau instrucțiuni – sau poate critici.

El și Francesca mergeau înainte, urmați de cele două vrăjitoare, care mergeau braț la braț. Ele păreau să admire grădinile, arătându-se încântate de tot ce vedeau. Mama Francescăi, signora Iannelli, se oprea să miroasă florile. Grădina de trandafiri s-a dovedit un adevărat succes, ca și straturile de levănțică, dar serele nu le-au fost pe plac. *Troppo caldo*, s-au plâns ele, încingându-se în fustele, ciorapii și hainele de lână. El îi punea întrebări Francescăi printre țipetele

[1] În folclorul slav, Baba Yaga este întruchiparea unei vrăjitoare (n. tr.).

și exclamațiile neinteligibile care se auzeau din spatele lor și a fost nevoit să-și stăpânească râsul când a aflat că ea s-a născut în Scoția. Vorbea foarte prost engleza, cu un puternic accent italian.

Archie le-a oferit ceai, lucru ce-a topit inima mătușii, cel puțin, care – dintr-un motiv necunoscut – s-a îndrăgostit de ceainic. Francesca stătea cu mâinile în poală. Signora Iannelli îl privea peste platoul cu prăjituri. Dar Archie nu avea de gând să se dea bătut prea ușor. Copilăria i-a fost umbrită de boală, motiv pentru care mama lui văduvă l-a protejat cât a putut de mult, interzicându-i să iasă prea mult din casă; cât despre ieșirile din Edinburgh, nici nu s-a pus vreodată problema. Din acest motiv, Francesca îi părea o adiere proaspătă, cu totul inedită. În timp ce savura ceaiul, a trebuit să pună stavilă dorinței sale de a se apleca spre ea ca să se îmbete cu aroma părului și a pielii ei, cu parfumul locurilor îndepărtate, al unei lumi necunoscute, pe care îl emana întreaga ei ființă.

Jinny pleacă de lângă el, făcând zgomot cu gheruțele pe parchet, iar mama lui Archie intră în cameră, spunând că lăptarul a lăsat doi litri de lapte în loc de unul singur. Archie se întreabă pentru o clipă cum ar reacționa mama lui dacă ar aduce-o pe Francesca aici. O străină, o emigrantă de religie catolică, o fată fără educație, care lucrează într-un magazin. Ar începe să plângă, cu fața ascunsă într-o batistă, și l-ar invoca pe tatăl lui mort, taxele școlare și sănătatea lui șubredă din copilărie.

Dar, la fel ca lui Jinty, viața lui searbădă, lipsa propriului său miros nu-i dau pace. Un băiat cu o educație bună, crescut în Edinburgh, după dogmele religiei prezbiteriene, care își face bine meseria și locuiește cu mama lui, simte că viața nu îi aparține. Uneori, când străbate ceața nopții spre casă, Archie crede că poate cu ușurință să devină invizibil, ireal, inconsistent – atât de banală i se pare existența sa. Vrea ceva care să-i confere un contur, un atu, un parfum aparte, ceva care să-l scoată din anonimat pentru ca oamenii să nu mai spună „Care Archie?", ci „Archie, cel care s-a căsătorit cu italianca".

Într-un fel, s-a îndrăgostit de familia ei la fel de mult pe cât s-a îndrăgostit de Francesca însăși. Îi place felul în care Valeria cară pe cap vase cu apă sau saci cu făină, dar și faptul că lasă curgând robinetul la bucătărie, încântată fiind că are apă curentă. Îi place că verișorii, surorile, unchii sau frații vin și pleacă mereu de la cafenea. Archie a trăit mereu cu sentimentul că el și mama lui sunt o familie prea mică, prea restrânsă. Îi place mirosul înțepător al preparatelor pe care le mănâncă înghesuiți cu toții la masă. Îi aseamănă cu picăturile de ulei în apă: o prezență distinctă, compactă, netulburată de elementele străine din jur.

Archie urmează cursuri de italiană la seral. Eforturile sale o fac pe Francesca să zâmbească, iar pe Valeria să mormăie nemulțumită. Archie nu a reușit s-o

cucerească pe Valeria. Nu-i place acest scoțian pistruiat, cu pielea albă ca laptele, care îi mutilează limba și vrea să pună mâna pe mezina familiei sale. Francesca are nevoie de un băiat drăguț, îi spune ea mereu Francescăi, iar Francesca știe că asta înseamnă un italian drăguț.

Dar Domenico intervine.

– Dacă pe băiatul ăsta îl iubește, îi spune el într-o seară soției sale, în pat, atunci o lăsăm să-l iubească.

Valeria înghiontește nervoasă perna, dar știe că nu este cazul să se certe cu Domenico. El îi va reaminti că tatăl ei s-a împotrivit căsătoriei lor, și acest lucru o va enerva și mai tare.

Nina a reușit să-l dezvirgineze pe Chris – pierzându-și și ea fecioria – pe podeaua din dormitorul lui, în timp ce părinții lui erau la parter și urmăreau la televizor știrile și vremea.

– Am scăpat de himen, i-a șoptit ea Stellei, în întunericul ce le învăluia. L-am simțit cum s-a rupt. S-a întins și apoi a pocnit.

Trei săptămâni mai târziu, l-a părăsit pe Chris și s-a încurcat cu Pete Gilliland, un băiat din anul șase. L-a părăsit după o săptămână și pe el și s-a încurcat, rând pe rând, cu Scott Miller, Angus McLaren, David Lochhead, Kevin Patterson și Patrick Caffrey (fratele mai mare al lui Chris).

Stella vedea cum sora ei se debarasa de vechea ei personalitate, adoptând una cu totul inedită. Nina a

avut dreptate. În timp ce faima ei căpăta amploare, băieții o doreau cu toții, încetând s-o mai tachineze sau s-o poreclească „Ghoulmore".

Stella a descoperit acum că viața Ninei la școală era mult mai ușoară, că sexul era o modalitate prin care anumiți oameni – în special, băieții – te puteau accepta. Și a mai descoperit că era un motiv pentru care alți oameni – fetele – te urau.

În gara Euston, învăluită în fum, Jake se urcă în tren la o oră de vârf. Mai călătorise cu trenul prin China, Mongolia și Vietnam, de aceea confortul din compartiment l-a surprins. Era obișnuit cu canapele goale, fără pluș, și cu podele acoperite de coji de fructe, coji de nucă, gândaci și salivă.

Jake se întinde pe burtă pe canapeaua din cușetă și se uită pe geam. Un zid înnegrit din cărămidă, un petic de cer gri, șiruri de case cu coșuri identice, autobuze roșii, un teren de sport, un bloc de locuințe, un afiș uriaș care înfățișează o femeie cu capul pe spate și cu buzele întredeschise, frânturi de imagini din interioarele caselor, toate derulându-se cu o viteză ameți-toare – un copil în fața unui pian, o femeie își strânge rufele de pe sârmă, un bărbat stă lângă un aragaz, un cuplu se îmbrățișează, un bărbat ține un bebeluș pe genunchi. I se pare extraordinar că străbate insula a cărei formă a privit-o și a studiat-o atâta amar de vreme.

Aseară, după ce s-a băgat în pat, a simțit salteaua mișcându-se și pe Mel apropiindu-se de el. A simțit-o

„atacându-l" puțin câte puțin, înfigându-și rotulele în coapsele lui. El și-a dres glasul și s-a mișcat spre marginea patului. Ea și-a continuat „atacul", lipindu-se de Jake și punându-și un braț peste el.

Jake i-a privit mâna mișcându-se de-a lungul brațului lui, cu degetele scurte și unghiile puțin pătrate. A început să-l mângâie pe piept într-un ritm insistent, dar asimetric.

– Mel, a început el.

– Sssst! i-a șoptit ea în ureche, iar mâna a început să-i alunece, puțin câte puțin, spre brâu.

– Nu, a spus el, ferm, ridicându-se în capul oaselor, cât mai departe de ea, pe marginea patului. Nu, a repetat el.

Mel nu a spus nimic. El îi simțea privirea țintuită asupra lui în întuneric. Apoi s-a întors pe partea cealaltă, trăgând plapuma peste ea.

Jake oftează, se ridică în picioare, dă drumul la robinet și își clătește fața cu apă. Apoi se întinde pe canapea și privește cum întunericul începe să se aștearnă peste lume. Nu poate să doarmă, iar mintea lui freamătă ca un motoraș care nu se poate opri. Veioza albastră bâzâie. Aude o femeie tușind în cușeta învecinată, pașii târșiți ai controlorului de bilete, care se plimbă pe coridor, scârțâitul roților de tren, care îl leagănă în noapte și care îl poartă prin gări pe care nu le va vizita niciodată.

Stella a strâns resturile de la micul dejun, a pus în funcțiune mașina de spălat vase, a curățat mesele

și a discutat cu un alt oaspete despre traseele pe care acesta avea de gând să le facă înainte să dispară în ceața care învăluie Laire Ghru.

În bucătăria din spatele ei, Pearl dă jos, energică, vasele de pe rafturi. Stellei îi place Pearl – o femeie în vârstă de cincizeci de ani, care lucrează în schimb de noapte la un azil de bătrâni înainte de a veni dimineața la hotel. Pearl doarme după-amiaza, apoi se trezește la timp ca să pregătească masa pentru copiii și nepoții săi – cei mai mulți dintre ei locuiesc încă împreună cu ea. Cu mulți ani în urmă, soțul ei „a părăsit-o, fugind cu parașuta orașului". Când Stella a întrebat-o câți copii are, Pearl a răspuns: „Șase sau șapte, fetițo, șase sau șapte" și a râs cu atâta poftă, încât abia mai putea să respire, și a fost nevoită să apeleze la spray-ul pentru astm.

Stella își întinde picioarele sub birou. Afară, soarele strălucește printre crengile înmugurite ale copacilor. Nori albi, pufoși, aleargă unul după altul pe cerul senin, de un albastru pur. Lângă ea, telefonul se trezește la viață. Stella ridică receptorul.

– Bună ziua, recepția, cu ce vă pot ajuta?

Nu se aude nimic la celălalt capăt al firului, apoi o voce spune:

– Stella.

Cu un singur cuvânt, interlocutorul ei spulberă senzația de liniște și de armonie în care Stella s-a complăcut până acum. Nu rostește cuvântul sub formă de întrebare, ci sub forma unei afirmații clare, lipsite

de echivoc. Stella înghite în sec, strângând cu putere receptorul la ureche.

– Bună, îngaimă ea.

– Ei, bine, spune Nina, pe un ton rece ca gheața, poți să-mi spui și mie de ce mă eviți?

Stella răsucește pe degete firul flexibil al telefonului.

– Nu te evit. Doar că...

– Stella, o întrerupe Nina, ți-am lăsat șapte... nu, opt mesaje luna trecută. Ți-am scris două scrisori și patru cărți poștale. Nu mi-ai răspuns la nici una dintre ele. La nici una. Dispari în ceață săptămâni de-a rândul și trebuie să aflu de la mama unde ești. Ea trage un fum din țigară. Ce dracu' se întâmplă?

Chipul Stellei se crispează.

– Nimic. Nu se întâmplă nimic. Doar că... am fost ocupată.

– Ocupată? izbucnește Nina. Nu-mi vinde mie gogoși, Stel! Ți-ai făcut timp să-i suni pe mama și pe tata, dar nu și pe mine. Lași totul baltă la Londra și dispari...

– Nu e adevărat... se bâlbâie Stella. Nu am lăsat totul baltă, am...

– Ba da, asta ai făcut.

– Ba nu.

– Stella, am sunat la tine la birou. Mi s-a spus că ai plecat fără să anunți pe nimeni.

– Ai sunat, nu? Stella se hotărăște să treacă la atac. Nu-mi vine să cred că-ți bagi nasul în treburile mele. Și, dacă vrei să știi, contractul meu expira la data de...

– Mama mi-a spus că ești undeva în apropiere de Kincraig.

Acesta este atuul ei și ele știu foarte bine asta. Stella nu spune nimic. Își înfige unghiile în palmele moi și cărnoase. Nu știe când a auzit-o pe Nina rostind ultima dată acest cuvânt.

– Ce faci acolo? o întreabă Nina, iar blândețea pe care vocea i-o trădează o înspăimântă pe Stella mai mult decât orice altceva.

– Nimic, șoptește ea.

Se așterne o clipă de tăcere.

– Stel, te rog, spune Nina, cu o voce domoală, ce s-a întâmplat? De ce te-ai dus acolo? Spune-mi, te rog!

Stella nu poate să vorbească. O aude pe Nina respirând, dar propria respirație nu și-o aude. Nici să respire nu mai poate. *Nina, nu face asta*, ar vrea să-i spună, *te rog, nu face asta!*

– Stel, spune Nina încet, trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Aproape că mi-am ieșit din minți. Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să te duci acolo fără... fără să-mi spui? Știm amândouă ce... Se oprește brusc, ca și când cineva a intrat în cameră. Stella o aude căutându-și țigările. Vin să te văd, continuă Nina. Pornesc la drum în weekend. E vorba doar de câteva ore și...

– Nu, nu trebuie să vii! izbucnește Stella. Nu cred că asta e... adică, sunt foarte ocupată. Nu am prea mult timp liber. Trage adânc aer în piept. Trebuie să închid acum, Neen. Îmi pare rău. La revedere.

Trânteşte receptorul în furcă şi sare de pe scaun, trecând ca o furtună prin bucătărie în drumul ei spre coridor. Pe retină i se întipăreşte imaginea lui Pearl, care o priveşte uimită. În clipa în care ajunge la scara de serviciu, telefonul sună din nou. Sună şi sună şi sună. Scena pare ruptă dintr-un tablou cu natură moartă: telefonul stă pe biroul din recepţia goală, învăluit în tăcere; lângă el se află vaza cu florile ale căror petale zac împrăştiate pe birou; scaunul gol este dat la o parte; iarba şi copacii se întrezăresc prin uşa deschisă.

O aude în cele din urmă pe Pearl intrând în sala de recepţie şi ridicând receptorul:

– Alo!... Da... Nu, nu este momentan aici... Nu... Îmi pare rău... Da, a fost aici cu puţin timp în urmă, dar a trebuit să plece... Aşa e... Cu siguranţă... La revedere.

De pe scara îngustă de serviciu, Stella o aude pe Pearl ieşind din bucătărie şi păşind pe coridor.

– Stella! o strigă Pearl.

– Da, răspunde ea cu o voce care i se pare cumplit de stridentă în spaţiul acela îngust.

– Te-a căutat sora ta.

– Îhî.

– Te roagă s-o suni.

– Bine. Îţi mulţumesc, Pearl.

– Cu plăcere, fetiţo. Te duci să faci curăţenie în camere?

– Da.

– Bine. Atunci, ne vedem mai târziu.

– Bine.

Nina își ațintește privirea în întunericul care învăluie camera și descoperă că Stella nu mai e în pat. Păturile sunt date la o parte, dezvăluind albul strălucitor al cearceafurilor. Nina se ridică în capul oaselor.

– Stella! strigă ea. Stel!

Dormitorul lor este întunecat. Mobila stă chircită de pereți. Uniformele lor zac pe scaune, atingând covorul cu mânecile și tivurile.

Ceva îi atrage atenția Ninei, făcând-o să tresară de spaimă. În întuneric, o siluetă palidă se conturează deasupra ei. Nina trebuie s-o privească câteva secunde ca să-și dea seama despre ce e vorba. Sora ei stă nemișcată, cu picioarele goale, pe stinghia de lemn de la căpătâiul patului ei.

Nina aruncă păturile și coboară din pat. Întunericul nu o sperie. Nimic nu o mai sperie. „Invincibil" este cuvântul care definește această stare, i-a spus Stella. L-a descoperit într-o carte. Nina traversează camera în vârful picioarelor.

Stella își păstrează perfect echilibrul, ca un înotător pregătit să sară în apă. Nu se balansează, nu se clatină, nu trebuie nici măcar să-și întindă mâinile în aer. Nina nu știe cum reușește Stella să stea dreaptă pe bara aceea subțire din lemn.

– Stel? șoptește ea.

Nu trebuie s-o trezească. Nu trebuie să trezești un somnambul. Privirea Stellei este țintuită în pământ, atrasă parcă de un punct în depărtare. Nina știe unde este. Vede fundul prăpastiei și apa care se sparge,

furioasă, de stânci. Nu-i place că Stella se duce acolo fără ea, nu-i place că sora ei este singură, acolo.

– Hei! spune ea, întinzând mâna și înfășurându-și degetele, încet și cu grijă, în jurul degetelor surorii ei. Eu sunt. Visezi. Hai înapoi în pat!

Stella o apucă de mână, încruntându-se.

– Hai, vino! spune Nina, trăgând-o de braț. Înapoi în pat! E doar un vis.

Stella se lasă în brațele Ninei. În timp ce Nina o acoperă cu păturile, Stella începe să tremure, ținându-și maxilarul încleștat.

– S-a terminat, Stel, murmură Nina, îndesând păturile în jurul surorii ei. S-a terminat. Trupul Stellei este rigid, inert. Nina se așază lângă ea pe pat, și îi dă părul de pe față, așa cum a văzut-o pe mama ei făcând. Totul va fi bine, spune ea. Dar sora ei tremură încă. Nina se cuibărește lângă ea, ca să poată privi mai bine chipul adormit al Stellei. Îi ia mâna într-a sa și i-o strânge cu putere, șoptind: Nu te mai poate prinde acum.

– Nu, îmi pare rău, spune femeia, al cărei ruj strălucitor sclipește pe buzele ei, nu cunosc nici un oraș cu numele ăsta.

În timp ce spune asta, trântește pe masă maldărul de prospecte pe care îl ține în brațe, ca și cum ar fi vrut ca în acest fel să-și sublinieze punctul de vedere.

Jake se află într-o librărie din Aviemore, singurul nume pe care îl știe cu siguranță, singurul sprijin de

care se agață, având la picioare vechiul rucsac al mamei sale.

– Dar poate este un sat? Un cătun... sau... insistă el, desenând cu mâna prin aer un cerc. I se pare lui sau femeia asta chiar nu vrea să-l ajute?

Ea afișează o expresie gânditoare, străduindu-se să se concentreze, apoi clatină din cap.

– Nu cunosc nici un loc care să se numească așa.

– Bine, spune Jake, cu un zâmbet fals, luptându-se din greu să nu sară peste masă și s-o scuture puțin.

Nu se va lăsa descurajat, nu, nu. A știut de la bun început că nu va fi ușor. A crezut oare că locul pe care îl căuta se va materializa doar prin simpla lui prezență aici?

– Vreau să cumpăr harta asta, vă rog.

Pune harta pe tejghea și îi întinde o bancnotă scoasă la întâmplare din portofel. Ea îi dă înapoi două bancnote diferite și câteva monede.

Afară, Jake se luptă cu vântul biciuitor, care îl împiedică să întindă harta. O va studia până în cele mai mici detalii – poate va recunoaște ceva. Trebuie să fie undeva. Nu poate să renunțe acum, când se află atât de aproape. Locul ăsta trebuie să existe: nu vede nici un motiv pentru care Tom ar fi mințit-o pe mama lui. Poate că nu este numele unui oraș, așa cum și-au închipuit mereu el și mama lui – poate că este numele unui munte, al unei văi sau al unui râu. Cine știe după ce criterii aleg oamenii din aceste părți ale lumii denumirile locurilor?

Vântul este prea puternic. Harta se zbate în mâinile lui, gata să-i scape din strânsoare. Aerul este rarefiat și rece ca gheața. Trebuie să găsească un loc unde să se adăpostească. Dar mai întâi trebuie să găsească un local unde să ia micul-dejun. Apoi va putea întinde harta pe masă și s-o studieze cu atenție – îl va găsi, da, da, îl va găsi. Și s-o ia naiba pe doamna librăreasă!

Jake scrutează strada cu privirea și vede, pentru prima dată, vârfurile munților care crestează cerul.

Ferestrele oglindesc vremea de afară. Ploaia bate în geamuri, iar picăturile se agață cu disperare de ele, izbite de rafalele furioase de vânt. Stella stă pe un scaun în spatele tejghelei din ceainăria Buttercup, sprijinindu-și bărbia în mâini. A venit în oraș ca să cumpere aluat franțuzesc pentru masa de seară, la care se vor servi rulade din carne de vacă. Primul fel, ciorbă de pește cu cartofi și ceapă – specialitatea lui Pearl, rulade din carne de vacă – al doilea fel, la desert prăjituri. Când a trecut pe la ceainărie, Moira, chelnerița australiancă, a rugat-o să-i țină locul zece minute.

Mașinile străbat orașul în lung și-n lat, întinzându-se ca o panglică pe strada principală. Oameni, cu impermeabile în culori primare merg grăbiți pe trotuare. Ceainăria nu este aglomerată: două doamne în costume din tweed vorbesc în șoaptă și mănâncă biscuiți; o femeie cu o privire absentă stă la o masă împreună cu un bebeluș așezat pe un scaun pentru copii; iar la o altă masă stă un individ tânăr. Are părul

negru, răvășit de ploaie, iar geaca pe care o poartă este udă leoarcă în zona umerilor. În fața lui, pe masă, este o farfurie plină de firimituri. Lângă el, pe podea, zace un rucsac vechi și uzat. Nu se încadrează în categoria oamenilor pe care îi atrage în mod obișnuit acest oraș. Te frapează. Hainele nu se potrivesc cu această regiune. Nu sunt practice. Nu sunt din tweed, din Gore-Tex sau din lână. Emană un iz puternic de oraș. Pare orășean, trage Stella concluzia, și pare că a aterizat aici din greșeală.

Frunzărește monedele, alegându-le una câte una și analizându-le de parcă nu le-a mai văzut niciodată. Probabil că este străin. American, poate? Nu, Stella nu crede. Pare european. Francez, poate. E greu de spus. Ceva însă o atrage la el. Felul în care stă tolănit pe scaun. Scaunul, care are o tăblie cu motive florale și un spătar drept, joacă rolul de pat pentru el – stă cu picioarele întinse și larg depărtate, un braț i se leagănă în voie pe mânerul scaunului și se sprijină, relaxat, cu umerii de spătar. Pare că... tocmai a terminat o partidă de sex. Stella zâmbește. Nu întâlnești în fiecare zi un individ ca el, mai ales într-un loc ca ăsta.

În timp ce îl analizează din unghiul ei avantajos, el își ridică brusc capul, ca și cum i-ar fi simțit privirea. Scrutează ceainăria cu privirea până când ochii li se întâlnesc. Stella clipește, fără să se miște. Ea mai zâmbește încă? Nu știe. Este îngrozită că pe chipul ei mai există încă o umbră de zâmbet. Se privesc o

clipă unul pe celălalt. Apoi el lasă monedele pe masă și se îndreaptă în scaun.

– Puteți să-mi mai aduceți un ceai, vă rog? întreabă el.

– Firește, spune Stella, coborând de pe scaun.

Ea se uită la automatul Gaggia de lângă ea, care oftează și tremură ca o persoană gata să izbucnească în lacrimi. Este asemănător cu cel din cafeneaua bunicilor ei. Găsește pe raftul de deasupra o ceașcă și un pliculeț de ceai. Atinge cu mâinile mânerele automatului și apasă pe unul dintre ele. Apa fiartă se revarsă în ceașcă, invadând aerul cu aburi. Vocea lui este ciudată. Nu are accent. Este englez, fără îndoială. Nu este scoțian, de asta e sigură, dar nici englez get-beget nu pare.

Toarnă puțin lapte în ceașca cu ceai și valuri albe crestează apa întunecată.

Chelnerița își croiește drum spre el printre mesele din ceainărie, ținând în mână o ceașcă aburindă. Soarele pătrunde ușor în încăpere, scăldând-o într-o lumină caldă. Jake își aruncă privirea pe fereastră. Razele soarelui, care și-au făcut brusc apariția printre nori, luminează clădirile ude și parbrizele mașinilor. Vremea este cu totul imprevizibilă aici. Era senin când a coborât din tren, apoi s-a stârnit furtuna care l-a udat până la os. Își simte pielea umedă și rece sub hainele îmbibate de apă.

Își întoarce privirea spre masă, spre monedele ciudate care zac acolo, spre ceașca și farfuria goale, spre ceainărie, spre femeia care se îndreaptă spre el – și care îi poartă numele. Kildoune – scrie pe rochia ei, deasupra sânilor – Kildoune.

Jake o privește fix. Are părul negru și mătăsos, care îi alunecă peste obraji, ochii verzi și pielea atât de gingașă, încât îi poate vedea o venă ce-i traversează gâtul. Culorile îi invadează mintea: negrul, verdele, albastrul, albul și roșul buzelor ei. Și numele lui pe pieptul ei. Kildoune. Scris cu litere negre, cursive.

– Ceaiul dumneavoastră, îi spune ea, punând ceașca pe masă.

El înlătură monedele din calea ei și îi atinge cu mâna pielea moale și albă a brațului – simte atunci o vibrație ușoară, ca și când două mesaje s-au întâlnit pe fir.

– Ce e asta? întreabă Jake.

Chelnerița îl privește, ținând într-o mână farfuria lui goală.

– Ce anume? răspunde ea, încruntându-se ușor.

– Asta, spune el, arătându-i cu degetul cuvântul scris deasupra sânilor ei. Asta, repetă el. Ce este?

Ea atinge cuvântul imprimat pe broderie.

– Kildoune? întreabă ea, și Jake vrea să țipe de bucurie, să bată din palme, s-o ia în brațe și să-i sărute buzele care au rostit cuvântul. Este un hotel.

– Un hotel? Unde?

Ea arată cu mâna în direcția din spatele ei.

– Acolo. Dincolo de Kincraig.

– Arată-mi!

El scotocește în geantă, căutând harta pe care tocmai o cumpărase. Aceasta refuză să-l asculte, să se deschidă în fața lor, să se întindă frumos pe masă, revenind cu încăpățânare la forma inițială. El se teme că femeia aceasta – singura care pare să știe unde sau ce este Kildoune – se va evapora dintr-odată. Trebuie să-și înfrângă dorința de a o apuca de brat și de a o ține încătușată lângă el.

– Arată-mi locul exact! insistă el. Trebuie să ajung acolo.

Ea îl privește ca pe un nebun. Lucru care nu pare departe de adevăr în clipa aceea. Mută farfuria în cealaltă mână și aruncă o privire peste umăr.

– Este... Se oprește când dă cu ochii de rucsacul vechi... Un hotel de lux, continuă ea nesigură.

– Nu, nu, spune Jake, întinzând harta pe masă. Simte cum firimiturile se zdrobesc sub greutatea mâinilor lui. Nu vreau să stau acolo, continuă el, vreau doar... Cuvintele îi rămân suspendate în aer când citește teama în ochii ei – ochi verzi, pătrunzători, cu gene lungi și arcuite. *Ea nu trebuie să știe toată povestea. Trebuie să pari normal*, își spune el, trăgând aer în piept. Vreau doar... să-l văd, adaugă el.

– Aha! Ea se apleacă deasupra hărții și Jake vede, la baza gâtului, un avertisment imprimat pe uniforma ei: ATENȚIE LA FOC! Privirea îi alunecă apoi asupra articulațiilor coloanei vertebrale, care dispar sub

faldurile uniformei albe. Bine, spune ea, plimbându-și degetul pe hartă, este...

În clipa aceea, se aude clopoțelul de la intrare. Prima chelneriță, o femeie micuță de statură, cu obrajii îmbujorați, intră năvalnic pe ușă.

– Stella, ești o drăguță! exclamă ea. Îți mulțumesc din suflet. Se oprește apoi în fața lor. Își mută privirea de la Stella la Jake și invers. S-a întâmplat ceva?

– Îi arătam domnului, spune Stella, unde este Kildoune.

– Aha! Australianca o dă pe Stella la o parte. Îi arăt eu, spune ea, zâmbindu-i lui Jake, cu chipul prea aproape de el.

Jake nu se uită însă la locul pe care ea i-l indică pe hartă, ci o privește pe fata care se îndepărtează. Stella. Ea traversează camera, îndreptându-se spre tejghea. Își ia haina și face câțiva pași spre ușă.

– Lucrezi acolo? o întreabă Jake când trece pe lângă el, destul de aproape cât s-o atingă. Nu știe ce să mai spună. Vrea s-o mai rețină, s-o împiedice să plece, să mai stea puțin cu el. Nu vrea s-o lase să iasă pe ușă, căci se va pierde în lumea de afară și nu o va mai vedea niciodată.

Ea îl fixează cu privirea ei verde, pătrunzătoare. Îi zâmbește? Nu.

– Da, spune ea, lucrez acolo. Apoi se întoarce spre Moira, care îi prezintă lui Jake programul autobuzelor, dar și posibilitățile de a face autostopul. Trebuie să plec, Moira, spune ea. La revedere.

În pragul ușii, își pune gluga pe cap și se întoarce să închidă ușa după ea. În clipa în care aceasta este gata să se închidă, ea își ridică ochii și se uită fix la el. Privirile li se întâlnesc o fracțiune de secundă. Apoi trage ușa și se pierde în ploaie, ascunsă fiind și de geamurile aburite.

Stella a făcut un cort din pături și cearceafuri, proptindu-le cu ciocanul de la setul lor de crochet[1] chiar în mijlocul patului ei – patul de jos, căci Nina dormea întotdeauna în cel de sus – și s-a ascuns în el încântată. În locul în care dormea în fiecare noapte a apărut deodată un cort secret, cu pereți conici, din pături croșetate, prin care străbătea o lumină roșiatică.

Era devreme. Prea devreme ca părinții ei să se fi trezit – în weekend nu aveau voie să intre în dormitorul lor până la ora opt dimineața. Nina dormea încă.

Stella a ieșit din cort și a început să cutreiere prin cameră, luând în brațe ursulești cu chipuri uimite și păpuși cu ochi care zornăiau în orbitele din plastic. Le-a dus pe toate în cort și le-a așezat pe rânduri, îndreptând ursulețul sau păpușa care îndrăznea să se sprijine, ca un bețiv, de vecinul său.

[1] Joc sportiv în aer liber în care mai multe persoane lovesc pe rând, cu un ciocan, niște bile de lemn, făcându-le să treacă, după anumite reguli, printr-o serie de portițe instalate pe terenul de joc (n. tr.).

– Acesta este cortul nostru, le-a spus ea, stând pe burtă. Picioarele îi ieșeau afară din pături, dar ce importanță mai avea acest lucru? Aproape tot corpul ei era ascuns aici, în acest spațiu intim. Cortul nostru secret, a adăugat ea, dar jucăriile nu păreau impresionate.

După un timp, s-a plictisit să le tot aranjeze, iar brațul a început s-o doară pentru că trebuia să țină drept ciocanul de crochet. A ieșit din cort, cu părul răvășit, iar locul ei secret s-a prăbușit, devenind un maldăr de pături, sub care ieșeau în relief formele misterioase ale jucăriilor. Stella distingea câte un picior moale, din pluș, sau mâna întinsă a unei păpuși. Și-a dat capul pe spate și a privit curioasă salteaua de deasupra ei. Doar Nina nu mai dormea, nu?

Stella și-a strecurat degetele prin plasa dură din sârmă și a înghiontit-o pe sora ei. Nimic. A repetat figura. Nici o mișcare din partea Ninei. S-a așezat pe spate, în pat, și a împins-o cu picioarele cât a putut de tare. Corpul Ninei a sărit și a căzut înapoi pe saltea. Stella a așteptat, nedumerită. Apoi, a auzit ceva, un sunet vag, nedeslușit.

Stella a coborât din pat și s-a urcat pe scara din lemn; faldurile pijamalei îi ajungeau până la genunchi. S-a agățat cu coatele de marginea patului și s-a uitat la sora ei.

Nina zăcea pe o parte. A clipit sub pleoapele închise.

– Ce-ai spus? a întrebat-o Stella.

Nina și-a ridicat pleoapele, apoi le-a închis din nou.

– Ai spus ceva? a șoptit Stella, gâfâind. Te-ai trezit? Neen! Te-ai trezit? Am făcut un cort. Vrei să-l vezi? E frumos. Începem amândouă în el. Aproape.

Nina a îngăimat ceva.

– Poftim? a spus Stella, aplecându-se spre ea.

Nina a deschis ochii.

– Nu mă simt bine, a murmurat ea.

În fața dormitorului părinților ei, Stella a împins ușa, care s-a deschis cu un scârțâit. În camera îmbăcsită de căldură domnea liniștea. Razele de soare pătrundeau printre draperiile trase. Covorul era împodobit cu motive florale, care se îngemănau unele cu altele, iar Stella a pășit din floare în floare până când a ajuns la silueta întinsă în pat a tatălui ei. Avea jumătate din față ascunsă în pernă. Ținea un braț întins în spatele lui, ca să-i atingă șoldul mamei. Pielea îi era acoperită de păr – de milioane de firișoare de păr. Stella s-a aplecat spre el, fascinată.

– Tată! a șoptit ea. Tată!

– Du-te înapoi în pat, Stella! i-a spus el clar și răspicat. Ca și când ar fi fost treaz. Dar nu a deschis ochii.

Stella s-a întors și s-a întreptat spre ușă, pășind din nou din floare în floare. În camera ei, a luat un scaun și s-a urcat pe el, ca să ajungă la trusa medicală de jucărie pe care o ținea în dulap. Și-a pus pe cap pălăriuța cu însemnele crucii roșii, prinzând-o cu elasticul sub bărbie, și a urcat din nou scara de lemn.

– Acum, domnișoară pacient, a spus ea, așezându-se în genunchi pe pat, trebuie să-ți ascult inima.

Nina a privit-o, apatică și inertă, în timp ce Stella își punea în urechi stetoscopul din plastic, apăsând capsula pe cămașa de noapte a Ninei. La început nu a auzit nimic, apoi a surprins o bătaie înăbușită și neregulată, lentă precum ceasornicul din sufrageria bunicilor ei. Stella a scos stetoscopul din urechi.

– Și acum trebuie să-ți iau temperatura.

A introdus termometrul în gura Ninei. Nina a închis ochii și capul i-a căzut într-o parte. Poate că vrea să fie lăsată în pace, s-a gândit Stella.

A mai petrecut un timp punând instrumentele medicale la locul lor, ținându-și picioarele încrucișate în unghi drept peste cele ale Ninei. A ascultat o perioadă bătăile ritmice ale propriei sale inimi. A desfăcut un bandaj din crep și l-a înfășurat din nou pe un cilindru plat. Apoi, Nina a scos un sunet ciudat, ca un gâlgâit. Stella a turtit bandajul în cutia medicală, a încuiat-o și s-a strecurat lângă sora ei.

Nina ținea ochii închiși. Adormise din nou. Termometrul din plastic, care avea desenată pe mijloc o linie roșie, îi atârna între buzele albe ca varul. Părul i se lipise de cap precum iarba-de-mare. Stella s-a apropiat mai mult și a văzut că pleoapele Ninei erau de fapt întredeschise și își dăduse ochii peste cap de i se mai vedea numai albul ochilor. Nu respira așa cum făcea de obicei când Stella o auzea noaptea – acum respira prea repede și cu greutate.

– Neen! a început ea, atingându-i mâna. Era umedă și fierbinte. Nina! a strigat-o Stella, apucând-o pe

sora ei de mână și zgâlțâind-o. Brațul i-a căzut inert pe saltea, atârnând peste marginea patului.

Stella a coborât scara, a traversat camera și a ajuns din nou la ușa dormitorului părinților ei. De data asta, nu a mai păsit din floare în floare.

– Tati!

– Mmm.

– Tată!

– Stella, ți-am spus să...

– Tată, s-a întâmplat ceva cu Nina. Stella nu și-a dat seama cât de speriată era până ce nu și-a auzit vocea – vorbea cu un glas ascuțit, aproape strident. Apoi a izbucnit pe neașteptate în lacrimi. Te rog, trezește-te! l-a rugat ea printre lacrimi.

Tatăl ei a deschis ochii. A privit-o câteva clipe pe fiica lui cea mică, apoi s-a dat jos din pat și s-a îndreptat spre camera lor. Stella îl urma îndeaproape.

– A... a spus că nu se simte bine, a continuat Stella, printre hohote de plâns, și apoi... apoi, s-a culcat la loc și...

Tatăl ei s-a uitat la Nina și a pus mâna pe fruntea ei.

– Doamne! a murmurat el, apoi a început să țipe: Francesca! Francesca!

În hol, Stella își scutură părul ud și își scoate impermeabilul. Hainele erau și ele umede. Se gândește că trebuie să-și schimbe uniforma udă, că bibelourile trebuie șterse de praf și că trebuie să ducă aluatul la bucătărie, când doamna Draper năvălește în hol. Se

oprește brusc văzând-o pe Stella stând acolo, udă leoarcă.

– Stella, aici erai! Vino cu mine! Vreau să-ți prezint pe cineva. Un nou membru al personalului nostru. Îți amintești că ți-am spus că avem nevoie de cineva care să se ocupe de întreținere, reparații exterioare, vopsit etc.? De cineva care să te ajute în sezonul aglomerat al verii? Sunt convinsă că ți-ar prinde bine o mână de ajutor...

În biroul doamnei Draper, un bărbat stă la fereastră, cu spatele la Stella. Se întoarce când le aude intrând în cameră.

Stella nu realizase cât de înalt era. Trebuie să-și ridice ochii spre el ca să-i întâlnească privirea. Ea ține încă în brațe impermeabilul ud.

– Bună, iată că ne întâlnim din nou! îi spune el zâmbind.

PARTEA A III-A

Stella se trezește tresărind, cu inima bătându-i cu putere, gata să-i iasă din piept. Stă cu fața în jos, iar perna îi astupă gura și nasul.

Se întoarce și se ridică dintr-odată în capul oaselor. Rulota este goală, frigul pătrunzător de dimineață îi face pielea de găină, iar crengile copacilor îi bat în acoperiș. Străbate camera cu privirea. Nimic. *Totul este în ordine*, își spune ea, *totul este în ordine*. Dar inima continuă să-i bată năvalnic.

Visa că era din nou copil și că stătea pe marginea unei prăpăstii, unde apa întunecată se prăvălea în abis, spărgându-se de stânci.

Se ridică din pat, luptându-se cu păturile care se agață cu încăpățânare de ea, și se duce la oglindă. Imaginea care o întâmpină acolo este cea a unui adult. A unui adult, fără umbră de îndoială. Stella se studiază în oglindă. Pielea poartă amprenta cutelor păturilor, buzele sunt palide, iar pupilele negre par adânci, nemărginite. Totul este în ordine. S-a petrecut cu ani în urmă. Cu mulți ani în urmă. Dar parcă nu are întotdeauna senzația asta, parcă totul s-a întâmplat ieri.

Stella își întoarce privirea din oglindă. Lumina care pătrunde printre jaluzelele trase are o nuanță de un alb palid. E devreme. Se întoarce în dormitor, tremurând în timp ce pășește cu picioarele goale pe covorul rece, și se uită la ceas. Șase și patruzeci și cinci de minute. Nu va mai putea să adoarmă din nou, așa că își pune uniforma și încă două pulovere peste ea.

Câinele o urmează în timp ce se îndreaptă spre vechile grajduri, ca să ia lemne pentru foc. Țâșnește, ca o săgeată, din cotețul lui, dând din coadă și lătrând cu o voce subțire. Stella îi mângâie blana dintre urechi înainte de a porni din nou la drum, urmată de câinele care adulmecă pământul.

Trecând pe lângă vechile cotețe, renovate, din apropierea grajdurilor, Stella descoperă cu uimire că draperiile sunt trase. Ea mută coșul cu lemne în mâna cealaltă.

– Am uitat de el, îi spune ea câinelui, nu-i așa?

Câinele se oprește și o privește cu urechile ciulite, încercând să surprindă în vocea ei sunete familiare.

În prima lui dimineață la hotel, Jake nu este prea dornic să intre în bucătărie. Doamna Draper i-a spus să vină să ia micul dejun după ora nouă, când va fi mai liniște. Dar el hoinărește prin hol, cu mâinile îndesate în pantaloni. Din spatele ușilor glisante care dau în bucătărie, se aud râsete, un țipăt scurt, un radio și zăngănitul farfuriilor și tacâmurilor – zgomotul oamenilor care lucrează împreună.

Ușa se deschide și în fața lui apare fata de la cafenea. Stella. Ea poartă pe cap o bentiță, care îi ține părul pe spate. Dispare pe coridorul lung și îngust, intrând într-o cameră de la capătul culoarului.

Jake așteaptă, nesigur, la baza scărilor. Se simte puțin nervos, puțin încordat. N-a închis un ochi noaptea trecută, numărând orele pe ceasul lui digital și spunându-și de nenumărate ori: ești în Kildoune, ești în Kildoune. I se pare extraordinar. Apropierea, legătura fizică cu Tom, este copleșitoare, incredibilă. Oriunde își aruncă privirea vede obiecte – balustrada, întrerupătorul de lumină, pragul din piatră, seminul – pe care tatăl său s-ar putea să le fi atins cu mâna.

Din bucătărie răzbate un glas răgușit care cântă, apoi se aude un zgomot strident, urmat de o înjurătură. Își ațintește privirea în pământ: viță-de-vie, motivul floral al covorului, se răsucește la picioarele lui, dornică parcă să-i pună piedică. Își ridică ochii: scările duc la următorul etaj, dar nu reușește să zărească decât o pereche de coarne de cerb, care atârnă deasupra lui.

– Vrei să iei micul dejun? îi spune o voce.

Stella stă în fața ușilor glisante, ținând în mâini o tavă cu farfurii murdare.

– Da, răspunde Jake, îndreptându-se spre ea. El se trezește zâmbind. Oare zâmbește prea mult? S-ar putea. Ea nu zâmbește deloc. Ar fi minunat, spune el. Apoi își scoate mâinile din buzunar și îi arată farfuriile. Poți să te ajut cu ceva?

Stella clatină din cap, deschizându-i ușile cu piciorul.

Biblioteca Metropolitană

– Mă descurc. Intră!

Bucătăria este încinsă, înghesuită, luminată excesiv și plină de aburi. Mirosul de cafea măcinată este amețitor. În fața chiuvetei se află o femeie îndesată și mică de statură, cu dinții rupți, iar în fața sobei, bucătarul-șef mânuiește un instrument lung, cu un vârf de metal. Într-o tigaie sfârâie în untură feliuțe de șuncă.

Stella pune vraful de farfurii pe o masă și răsfoiește un carnețel.

– Două porții de cârnați de căprioară, spune ea, acoperind zgomotul, una cu ciuperci, cealaltă fără; prima cu ouă jumări, cealaltă cu cartofi prăjiți. Ați înțeles?

Bucătarul încuviințează din cap, fără să se întoarcă.

– Am înțeles.

– El este Jake, îi anunță ea, și ar vrea să ia micul dejun.

– Am înțeles, repetă bucătarul.

Femeia de la chiuvetă stă acum în fața lui Jake, aruncând peste umăr un prosop de bucătărie ud.

– Eu sunt Peril, îi spune ea.

– Poftim? o întreabă Jake, aplecându-se curios peste tejghea. Doar nu poate s-o cheme „Peril", nu-i așa?[1]

– Peril, insistă ea.

Stella, așezată lângă toaster, se uită la el, apoi la colega ei.

[1] *Peril* – „pericol" (n. tr.).

La prânz, aerul este static și umed, iar cerul este acoperit cu nori de ploaie amenințători. Jake își scoate tricoul și lucrează îmbrăcat doar în blugi, ținând într-o mână o lampă de sudură. Este mulțumit că are ceva de făcut, că i s-a oferit o sarcină clară pe care trebuie s-o ducă la bun sfârșit. Altfel, ar fi hoinărit aiurea prin împrejurimi. Vopseaua se umflă sub jetul puternic de căldură, se desprinde de pe ramele geamurilor și cade la pământ. Picături de sudoare îi apar pe frunte, provocându-i mâncărimi pe cap. Se scarpină cu o spatulă de metal, încercând să înlăture rărulețele încăpățânate de transpirație.

De afară, cămările clădirii sunt întunecate și insondabile, ca un lac fără fund. Jake încercuiește hotelul, sprijinind scara de pereții din piatră, numărând

– Peeuurrllll, îi explică ea, accentuând vocalele. Peuurl!

– Aha! spune Jake, luminat. Pearl!

– Ha, ha! râde Pearl. Peurl, Peril, Peurl, cum vrei tu.

Râd amândoi. Chiar și bucătarul se întoarce spre ei, dezvelindu-și dinții.

– Pearl, spune Stella, poți să-i arăți lui Jake unde sunt vopseaua, scara și celelalte instrumente de lucru? Doamna D mi-a spus că vrea ca el să înceapă astăzi să vopsească ferestrele.

Pearl se îndreaptă spre un coridor, râzând încă.

– Vino cu mine, flăcăule!

ferestrele, calculând cantitatea de vopsea de care va avea nevoie și căutând urme de putregai pe ramele din lemn. Când doamna Draper l-a întrebat dacă are experiență în vopsitul ferestrelor, el nu a mărturisit că a vopsit doar ferestrele platourilor de filmare, ferestre care dezvăluiau privirii peisaje false, iluzii digitale – nimic real. Dar nu credea că acest lucru avea prea multă importanță – diferența nu putea fi prea mare, nu?

Când îndreaptă flacăra lampei pe ramele geamurilor din sufragerie, o vede pe Stella înăuntru, chipul ei palid și oval plutind la suprafață.

Firește că Jake nu s-a așteptat să-l mai găsească aici pe tatăl lui. Nu și l-a imaginat stând la poarta acestui loc mistic, Kildoune, primindu-l cu brațele deschise în viața lui. Dar era totuși o voce care îi șoptea însă în taină că tatăl lui ar putea să se afle încă acolo, că poate chiar era acolo. Indiferent cât de tare a invocat rațiunea, indiferent cât de convins era că nu era posibil să-l găsească la Kildoune, chiar dacă avea să descopere locul acela – era totuși dezamăgit acum.

Jake nu și-a dat seama cât de mult sperase să-l găsească acolo până când nu a pus piciorul în Kildoune. A încercat mereu să se consoleze cu ideea că mama lui a compensat toate lipsurile, că a jucat foarte bine și rolul de mamă, dar și de tată. Stând însă în fața hotelului Kildoune, plin de străini, cu chipuri necunoscute, Jake nu se mai poate amăgi cu această minciună. Maternitatea este un lucru clar, prestabilit. Cele nouă luni pe care le petreci în pântecul mamei tale

presupun încheierea unui contract nescris, pe toată durata vieții, pe care nu-l poți rezilia niciodată. Dar paternitatea este un lucru confuz, nedefinit – un simplu cromozom aruncat în vânt.

Nu știe ce-a sperat. A așteptat totul și nimic. Toată viața s-a gândit la Kildoune, creându-și tot felul de imagini, construindu-l și dărâmându-l cu ochii minții. Dar niciodată nu și-a închipuit așa: un conac mare, din piatră cenușie, o pădure rece de brazi, un cer imens, acoperit de nori și o femeie cu gâtul lung, care îl urmărește cu privirea gravă și impenetrabilă a unei pisici.

Stella deschide ușa de la intrarea hotelului și pășește afară, ținând în mână o farfurie cu un sendviș. Trebuie să-și protejeze ochii împotriva razelor puternice de soare, care au gonit norii de pe cer. În aer plutește un miros dulceag de ferigă și de turbă.

Se uită împrejurul ei, apoi, dincolo de pajiște și de prundiș, vede scara poziționată ca un triunghi dreptunghic. Jake, noul angajat, stă cocoțat pe vârful ipotenuzei și freacă de zor vopseaua unei ferestre de la etaj, ținându-și tricoul pe cap în stilul lui Beau Geste[1].

– Ți-am adus un sendviș, îi spune Stella de la baza scării arătându-i farfuria. Ți-l las aici.

– Nu, spune el, punând rindeaua deoparte și scoțându-și tricoul de pe cap. Stai puțin! Cobor imediat.

[1] Roman de aventuri scris în 1924 de P.C. Wren, adaptat pentru diverse ecranizări cinematografice (n. tr.).

Scara se clatină periculos în timp ce păşeşte pe trepte. Stella o fixează cu o mână. Îţi mulţumesc, îi spune Jake, zâmbind şi sărind peste ultimele trei trepte direct pe pământ. Minunat, adaugă el, luând farfuria. Mor de foame.

Stella încearcă să se uite în altă parte când Jake îşi pune tricoul. Terenul de la picioarele ei este presărat cu coji de vopsea uscată. Aşteaptă ca el să-i vorbească. N-a vrut oare s-o întrebe ceva? El nu spune însă nimic, mulţumindu-se doar să-i zâmbească în timp ce duce sendvişul la gură. Zâmbetul îi este specific, purtând parcă amprenta unei semnături – colţurile gurii se arcuiesc încet în sus, iar cu ochii îi mângâie Stellei chipul, părul şi gâtul.

– Cum te descurci? îl întreabă ea brusc.

El dă din cap în timp ce mestecă şi înghite îmbucătura.

– Binişor. Unele ferestre sunt cam stricate, tocul este putred, dar doamna Draper mi-a spus că va apela la ajutorul unei persoane competente care să le repare.

– Competente?

– Da. Nu ca mine.

– De ce? Tu nu eşti competent? spune ea, regretând pe loc întrebarea.

El o priveşte şi zâmbeşte din nou.

– Nu, nu prea. Tu eşti?

Stella decide să ignore întrebarea.

– De unde eşti? îl întreabă ea în schimb.

– Din Hong Kong.

– Din Hong Kong? spune ea, râzând.

– Ce e așa de nostim?

– Nu știu. Ea trebuie să-și înfrâneze dorința de a izbucni din nou în râs. Dar nu mă așteptam să spui asta.

– De ce? La ce te așteptai?

– Păi... nu prea știu. Mă gândeam că vei spune Londra.

El clatină din cap și se strâmbă.

– Nici o șansă! Cred că n-am petrecut mai mult de patruzeci de minute acolo. Nici nu i-am acordat prea multă atenție. Jake o fixează cu ochii lui albaștri. Dar tu? o întreabă el.

– Eu ce?

– Nici tu nu ești de prin părțile astea, nu-i așa?

– De unde știi?

El ridică din umeri, înghițind ultima îmbucătură din sendviș.

– Știu pur și simplu.

– Cum? îl întreabă ea, deși știe că ar trebui să pună capăt conversației lor și să plece.

El face un pas înapoi și se preface că o studiază din cap până în picioare. Stella se înroșește până în vârful urechilor.

– Coafura, spune el, pocnind din degete, pantofii, accentul...

– Accentul? îi răspunde Stella, râzând ironică. Ce știi tu despre asta, domnule emigrant?

– Nu prea multe. Dar te înțeleg foarte bine, lucru pe care nu-l pot spune despre oamenii de aici. Jake

ridică din nou din umeri. Nu mi se pare că ești din Inverness.

Stella își ațintește privirea asupra lui. Se simte deodată cumplit de furioasă. De luni de zile stă aici, singură și netulburată de nimeni, și acum apare de aiurea individul ăsta, care începe să-i pună întrebări despre viața ei personală. De ce ești aici, ar vrea ea să-l întrebe, de ce-ai venit aici?

– Deci, ai de gând să-mi spui de unde ești? o întreabă el. Sau este secret?

– Este secret, îi răspunde ea pe un ton răstit.

– Bine. El nu pare deranjat de răspunsul ei. Cum vrei tu!

Stella se întoarce pe călcâie, pietrișul scrâșnește sub picioarele ei, și se îndepărtează cu pași repezi.

– Hei! strigă el în urma ei. Pot să te mai întreb ceva?

– Ce anume?

Nu se oprește din drum, aruncându-i cuvintele peste umăr. A enervat-o, deși nu știe exact de ce.

– De cât timp funcționează clădirea asta ca hotel?

Întrebarea o determină să se oprească din drum, observă el, și să se întoarcă pe jumătate. Sub soarele puternic, umbra ei pare o formă întunecată, ghemuită la picioarele ei, gata să facă următorul pas.

– Cred că de douăzeci și cinci de ani, spune ea. Ceva de genul ăsta.

Jake stochează această informație prețioasă alături de celelalte piese, încercând să recreeze mozaicul vieții

sale. Asta înseamnă că Tom a avut la dispoziție patru ani ca să ajungă în India, să se întâlnească cu mama lui, să-l conceapă și – și mai ce? Ce-a mai făcut în această perioadă obscură de timp? Numai Dumnezeu știe. S-a întors oare aici, la comunitatea lui? Clădirea pare un loc ciudat de întâlnire pentru membrii unei comunități – este prea mare, prea impozantă. S-a dus în altă parte? S-a mutat? Acum nu este aici, Jake este sigur de asta, dar posibilitatea ca Tom să fie prin preajmă, poate într-o altă comunitate sau poate ducându-și viața într-o rulotă, îi creează fiori de emoție și de speranță. Se întreabă o clipă cum ar reacționa Tom dacă ar veni acum și s-ar trezi față în față cu propria sa imagine din tinerețe, cu un alter ego, cu copia sa fidelă.

– De douăzeci și cinci de ani? repetă el.

– Da. Stella s-a întors acum cu fața spre el și odată cu ea, s-a mișcat și umbra ei. De ce întrebi?

Nu-i va spune. Nu, nu-i va spune.

– Fără un motiv anume, răspunde el, apoi se răzgândește. Am cunoscut... pe cineva... care a locuit aici cândva. Cu mult timp în urmă. O... o rudă.

– Aha! spune Stella, dând din cap. Bine. Ar trebui s-o întrebi pe Pearl. Ea știe totul.

– Bine. O s-o întreb. Jake îi face cu mâna când se urcă din nou pe scară. Îți mulțumesc.

Stella nu se urcă în ambulanță împreună cu Nina și cu mama ei. Privește cum cei doi bărbați o întind pe sora ei pe o targă cu roți și o prind de ea cu niște

curele. Nina ține capul într-o parte, iar pe față are o mască din plastic. Elasticul care ține masca i-a ridicat părul pe vârful capului. Stella vrea să i-l aranjeze. Este convinsă că Ninei nu i-ar plăcea să se vadă în halul acela.

Mama lor poartă pantaloni pe sub cămașa de noapte și o haină a lui Archie pe umeri. Stă desculță pe macadam. Foarte mulți oameni au ieșit din casă ca să vadă cum fetița familiei Gilmore este dusă la spital. Stella ar vrea ca ei să n-o vadă pe mama lor în această postură stânjenitoare. Francesca intră prima în ambulanță și așteaptă ca doctorii să urce targa pe care fata stă întinsă. Stella se bucură. Nina n-ar vrea să rămână singură în spațiul acela întunecat, înconjurată de fire, curele și tuburi. Apoi bărbații trântesc ușile ambulanței.

Stella și tatăl ei urmăresc cu mașina sirena ambulanței. Locul Stellei este în spatele tatălui ei, care stă întotdeauna la volan. I se pare ciudat că jumătate din mașină este goală. Privește locurile unde ar fi trebuit să stea Nina și mama ei și se teme că – fără greutatea lor – mașina ar putea să se dezechilibreze și să se răstoarne.

La spital, mama ei, încă desculță și în cămașă de noapte, o strânge de mână fără să se uite la ea și îi spune, de nenumărate ori, că totul va fi bine. Cineva o așază pe Stella pe un scaun, care se clatină atunci când se mișcă.

Tatăl ei dispare primul, apoi și mama ei. O asistentă îi lasă Stellei un coșuleț plin de jucării colorate, dar Stella este prea mare ca să se mai joace cu ele. Se leagănă pe scaun înainte și înapoi, privește razele de soare care pătrund printr-o fereastră de pe coridor, scăldând în lumină linoleumul impecabil de curat, și numără zgomotele pe care le aude. Ajunge la patruzeci și doi și se oprește. Își dă seama că este flămândă, dar nu știe cui să spună. Își scoate șireturile de la pantofi, le leagă unul de celălalt și se joacă „foarfeca"[1], lucru pe care ea și Nina îl fac mereu când se plictisesc. Dar cine să-și introducă degetele printre figurile zigzagate ale șireturilor, creând apoi alte figuri? Nu-și mai amintește ce urmează după a treia figură, iar când încearcă s-o realizeze, șireturile i se încurcă printre degete, astfel că până la urmă, este nevoită să renunțe și le lasă în pioală.

Bunicii ei își fac apariția exact în clipa în care lumina care pătrunde prin fereastra din tavan îi mângâie piciorul. Stella este uimită de venirea lor. Bunica o sărută pe frunte și o strânge în brațe. Dispar amândoi, apoi revin împreună cu părinții ei.

Toți patru stau pe coridor și discută aprins deasupra Stellei. Nu se pot abține să n-o atingă – pe păr, pe umeri, pe brațe. Stellei nu-i plac aceste dovezi copleșitoare de afecțiune și vrea să scape. Dar când își

[1] Joc de copii în care se fac diferite figuri prin împletirea unei sfori (n. tr.).

ridică privirea spre chipul tatălui ei, vede că acesta este brăzdat de lacrimi. Are ochii înceţoşaţi, iar genele sunt lipite una de alta. Tatăl ei a plâns. Acest lucru o îngrozeşte pe Stella. Tatăl ei nu plânge niciodată. Niciodată. Taţii nu plâng. Ea ştie asta. Se uită apoi la mama ei şi vede că şi ea are ochii roşii şi ţine în mână şervetele ude.

Stella începe să plângă, la început domol, apoi lacrimile i se revarsă în şuvoaie pe obraji. Îşi ascunde faţa în mânecuţa de şireturi şi plânge în voie. Apoi îşi ridică din nou privirea spre chipurile părinţilor ei şi simte cum un fior de spaimă îi străbate şira spinării ca un şoc electric. Respiră adânc printre suspine.

– UNDE E NINA? ţipă ea. UNDE E? UNDE E NINA?

În doar câteva secunde, i se pare ei, se trezeşte în cafeneaua din Musselburgh. Stă pe tejghea şi îşi leagănă picioarele într-o parte. Bunica îi dă înghiţată cu o lingură cu coada lungă, din argint, şi îi vorbeşte în italiană, pe un ton moale, mângâietor. Geamurile sunt aburite, dar ea reuşeşte să vadă ploaia care cade afară. Şireturile sunt, ca prin minune, prinse din nou de pantofi – dar nu aşa cum îi place ei, în zigzag, ci trase în linii drepte. Bunicul vorbeşte la telefonul din colţ, ţinând o ţigară în aceeaşi mână cu care ţine receptorul. Stella ar vrea să-i reamintească de ea, pentru că se pare că a uitat, iar scrumul îi cade pe vestă.

– Unde e Nina? întreabă ea.

Bunica o priveşte cu ochii ei căprui.

– Știi unde este. Doar ți-am spus. Îți amintești?

– *Dov'è Nina*? încearcă Stella în italiană.

– Îți amintești spitalul, nu? spune bunica ei, cu o voce blândă.

Îi spune apoi mai multe lucruri, pe care Stella nu le înțelege prea bine. Vede buzele bunicii mișcându-se și aude sunetele, dar nu distinge cuvintele.

– Unde e Nina? repetă ea. *Dov'è Nina*? Unde e Nina?

Prima dată când Stella „a luat-o razna", după cum s-a exprimat Nina, a fost în vara în care a împlinit nouăsprezece ani. Terminaseră școala și cea mai mare parte a anului o petrecuseră despărțite – Stella la universitatea din Londra, iar Nina la colegiul de arte plastice din Edinburgh. Nina a rezistat la colegiu doar jumătate de trimestru: când profesorul i-a spus că avea să petreacă patru săptămâni în fața războiului de țesut ca să creeze o stofă din tweed, care să-i poarte amprenta, ea l-a trimis la dracu'.

A petrecut apoi săptămâni întregi trândăvind în dormitorul ei, ascultând muzică, epilându-și sprâncenele, vopsindu-și părul în culori diferite și scriindu-i Stellei scrisori lungi, pline de indignare, până când Francesca a obligat-o să se înscrie la un colegiu de birotică. Înarmată cu o diplomă în metoda oarbă de dactilografiere (Nina a reușit s-o obțină numai după ce a mituit-o pe colega din fața ei să-i facă lucrarea), s-a angajat într-un post temporar la cabinetul medical

al unui doctor generalist. Directorul cabinetului, un medic tânăr, dar ambiţios, a fost şocat de „talentul" ei de dactilografă, dar s-a hotărât oricum să se căsătorească cu ea.

Stella a renunţat la viaţa secretă pe care o ducea la Londra ca să se întoarcă acasă – o casă plină de broşuri despre nunţi, rochii de mireasă, localuri, liste de cadouri, eşantioane de materiale colorate şi cataloage ale firmelor de catering. Mama ei era atât de încordată, încât tendoanele gâtului îi ieşeau puternic în evidenţă. Tatăl ei se ascundea în birou toată ziua. În locul surorii ei, studentă la arte plastice, care purta rochii pătate de vopsea, vâna băieţi, bea prea multă vodcă şi uita să-şi ia medicamentele, a întâlnit o persoană care avea manichiura îngrijită, vorbea cu agenţi imobiliari, discuta despre modelul şi ţesătura rochiilor de mireasă şi purta fuste croite în stil clasic, pantofi cu tocuri înalte şi eşarfe din mătase înfăşurate în jurul gâtului. Şi, în fiecare zi, la masă, trebuia să-l suporte pe acest străin, îmbrăcat în costum, care îi spunea surorii ei „subalterna mea ispititoare".

Stella s-a dus în oraş, a retras tot ce avea în conturile de economii, strânse în perioada verilor când a lucrat pe post de chelneriţă în cafeneaua bunicilor ei, şi a intrat într-o agenţie de turism de pe Princes Street, de unde a cumpărat mersul trenurilor pentru Europa, un abonament de tren şi un ghid de călătorie.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce Francesca şi Nina erau la croitor pentru o probă, Stella şi-a luat

bagajul de sub pat și a plecat. Le-a lăsat un bilet pe care a scris, cu litere aproape ilizibile: „Am plecat în Europa. Mă întorc la nuntă." Tot drumul pe Arden Street, până la stația de autobuz, și apoi în gara din Waverley, unde aștepta trenul ce-o va duce spre libertate, armonie și pace, s-a uitat tot timpul înapoi, de teamă că cineva o va urmări. S-a liniștit numai când s-a trezit pe feribotul care o ducea spre Calais, înconjurată de bărbați beți care sforăiau, de copii hiperactivi, de mirosul de benzină și mâncare reîncălzită și de grupuri de oameni care stăteau pe saci de dormit. Stella nu mai fusese niciodată peste hotare.

A prins o serie de trenuri, care au purtat-o prin ținuturile Franței. A cumpărat de la Paris o tavă cu piersici și le-a mâncat, una câte una, în timp ce străbătea podgoriile și lanurile de porumb, îmbătându-se cu aerul cald și parfumat care pătrundea prin geamurile deschise ale trenului. Ajungând în sud în toiul nopții, s-a urcat repede într-un alt tren, pe care scria „Marsilia – Roma".

A ajuns la destinație dis-de-dimineață, cu mușchii aproape înțepeniți de cât a ținut geanta lipită de ea când a furat-o somnul. A coborât cu greu din tren și s-a îndreptat spre gară, spre lumina zilei. A cerut informații în limba pe care a învățat-o de la mama ei, fără să știe dacă va primi vreun răspuns. Dar acești oameni străini nu numai că o înțelegeau, dar îi și răspundeau. I se părea incredibil, aproape o minune, că cineva – dincolo de universul îngust al familiei

sale – folosea aceleași cuvinte, aceeași gramatică, aceeași sintaxă.

În interiorul uriaș, dar știrb, al Colosseumului, a mâncat ultima piersică, ținând pe genunchi o hartă întinsă. A vizitat casa cu pereții roz, unde și-a găsit sfârșitul, în floarea vârstei, celebrul poet[1], a urcat și a coborât Treptele Spaniole și și-a udat picioarele într-o fântână modelată în forma unei bărci. Își dorea să-i oprească pe trecători din drum, să-i țină de braț și să le analizeze chipul. Oriunde se uita, vedea oameni care aveau aceeași configurație a feței – același maxilar, aceiași pometi, aceeași frunte. *Nu mă recunoști?* voia ea să le spună. *Eu te cunosc cu siguranță.*

Era dominată de dorința de a vedea totul. A pătruns în inima țării, străbătând-o tot cu trenul, a urcat treptele spiralate ale unei *campanile*[2], a ajuns într-un oraș care zace de mii de ani sub cenușa vulcanică, a înotat în marea albastră a Adriaticii și a mâncat *stracciatelli*[3] într-o *gelaterie*, gustul ei atât de familiar făcând-o să zâmbească.

Într-un oraș, al cărui nume îl știa din poveștile bunicului, s-a urcat într-un autobuz care o va duce în regiunea natală a bunicilor ei – după cum i-a spus vânzătorul de la chioșcul de bilete. Nu era ușor să

[1] John Keats (1795–1821), poet englez, care a murit la Roma, unde a și fost înmormântat, când nu împlinise încă douăzeci și șase de ani (n. tr.).

[2] Clopotniță (n. tr.).

[3] Înghețată de vanilie cu ciocolată (n. tr.).

ajungi în satul lor. „Nimeni, i-a spus vânzătorul de bilete, nu merge acolo." A schimbat autobuzele în Agnone, apoi a făcut autostopul și a călătorit cu o familie care spunea că putea s-o lase în apropiere de locul unde voia să ajungă. Stella a stat pe bancheta din spate, înghesuită între copiii familiei, ținându-și geanta pe genunchi. Mașina a urmat apoi o pantă ascendentă, vegheată de piscurile înalte ale munților, iar aerul a început să se rarefieze.

Familia a lăsat-o la marginea drumului, iar ea a trebuit să parcurgă pe jos cărarea pe care o urmase bunicul ei cu șaizeci de ani în urmă, în direcție opusă. Când a trecut de ultima curbă și a văzut satul în fața ei, Stella a realizat că niciodată nu a crezut cu adevărat că locul de unde provenea familia ei, locul despre care i-au povestit bunicii ei, exista într-adevăr și că a dăinuit în tot acest timp fără ei.

A stat o oră pe podul cu arcadă dublă, deasupra râului despicat în două, și s-a delectat cu o cutie de bomboane de anason pe care o cumpărase de la o farmacie, satisfăcându-și astfel o plăcere tainică. S-a plimbat pe străzile pustii, pavate cu pietre, privind stivele de lemne tăiate cu grijă, ghivecele cu mușcate, puii de găină care răcâiau pământul și fântânile cu marginile mâncate de vreme. S-a uitat la ferestrele goale ale clădirilor abandonate și dărăpănate, întrebându-se care dintre ele a fost a Valeriei. Un bătrân care urca dealul agale a văzut-o stând în pragul unei case din piatră, aflate în ruină, și a șoptit:

– *Scozia*, i-a spus el în trecere, au plecat cu toții în *Scozia*.

Stella s-a gândit să alerge după el și să-l întrebe dacă își amintea de Valeria și de Domenico – era cam de aceeași vârstă cu ei, așadar trebuie să-i fi cunoscut – dar a rămas pe loc. Voia să rămână anonimă, să nu lase nici o urmă.

Stătea într-o cabină telefonică, fascinată de modul în care lumina se despica în apă și gândindu-se unde va dormi la noapte, ce zgomot fac motocicletele și ce va mânca la prânz.

Nina a răspuns după al doilea apel.

– Ești într-o mare încurcătură, i-a spus ea.

– Știu, i-a răspuns Stella.

Și-a scos pantofii și s-a urcat pe suportul de metal. În inima acestei țări, trupul ei resimțea căldura, iar încheieturile păreau mult mai flexibile, mult mai libere. Ar fi trebuit ca viața din Scoția să-și fi spus mai mult cuvântul, dar părea că moleculele trupului ei reacționau și recunoșteau clima și atmosfera acestor locuri. Din cafeneaua din Musselburgh, a auzit-o pe mama ei țipând:

– Ea e? Ea e?

Stella a închis. Și-a ațintit din nou privirea asupra apei râului, asupra luminii soarelui care se despica și se contopea cu undele apei și asupra formelor înnegurate ale munților. Dându-se jos de pe suportul de metal, a descoperit că cineva i-a furat pantofii, strecurându-se pe sub geamul din sticlă. S-a plimbat astfel,

desculță, prin biserica din sat, frescele revărsând asupra ei o lumină aurie și albastră.

Deși nimeni nu-i spusese nimic, se părea că toată lumea a fost de acord ca Stella să locuiască cu bunicii câtă vreme Nina avea să stea la spital. A dormit în camera din spate, în patul pe care mama ei l-a împărțit cu surorile sale. Era un pat dublu, la capătul căruia se afla o tăblie atât de lustruită, încât îți puteai vedea, chiar și vag, chipul în ea. Salteaua era curbată la mijloc. Dacă ar fi dormit împreună cu Nina, s-ar fi rostogolit una într-alta în timpul nopții.

Stella a petrecut câteva săptămâni în cafeneaua bunicilor. Stătea pe un scaun în bucătărie, lângă bunicul ei, care pregătea cartofi prăjiți, mazăre și pește pentru *scozzesi* (scoțieni), și privea pierdută în spațiu, legănându-și picioarele deasupra linoleumului. Nu vorbea, nu spunea nimic, punea doar câteva întrebări: „Unde e Nina?" „Când vine acasă?" „O să moară?" „Când pot s-o văd?" Fără ea, Stella nu știa cum să se comporte, cum să-și trăiască viața, ce să spună sau ce să facă toată ziua.

Bunicul îi pregătea mâncarea ei preferată – *gnocchi* (găluști de cartofi) și îi dădea să mănânce în gură ca unui copil mic. Lacrimile îi brăzdau chipul, prelingându-se în sosul de *pomodoro*, iar Domenico le amesteca, spunându-i că sunt condimente. Mama ei venea s-o vadă o dată pe săptămână și o lua la plimbare pe

podurile din oraș, ținând-o prea strâns de mână și ștergându-și lacrimile cu o batistă.

Valeria a venit într-o zi la cafenea cu un șorț bleumarin, exact ca al lor, dar de mărimea unui copil, și a îmbrăcat-o pe Stella cu el. Era vacanța de vară, i-a explicat ea Stellei, iar cafeneaua era aglomerată, așa că o mână de ajutor era bine-venită. Stella ducea clienților paharele cu limonadă și stropea cu sirop înghețata de fructe. Le traducea bunicilor comenzile mai speciale ale clienților. Stătea pe tejghea și îi spunea bunicii cine a terminat de mâncat, cine mai mânca încă și cine dorea cafea. „Ce ne-am face fără tine?" îi spunea unchiul Giancarlo de câteva ori pe zi. Atunci, Stella plângea doar noaptea, când camera părea goală și uriașă.

I se părea că stătea în Musselburgh de luni de zile, poate chiar de ani întregi, când Valeria a dus-o la spital s-o vadă pe Nina. Stella era uimită. Îi rugase săptămâni în șir s-o ducă la Nina, dar bunicii ei o refuzaseră mereu. De ce nu-i scrii o scrisoare? îi spuneau ei. Stella nu înțelegea de ce bunica se răzgândise dintr-odată.

– De ce acum putem să mergem la ea? a întrebat-o Stella în autobuz.

Valeria s-a prefăcut că nu a auzit-o, aranjându-și biletele și punând restul de bani în portofel.

– De ce acum am voie să merg, a insistat Stella, dar înainte nu?

– De-aia, a răspuns Valeria, oftând, iar Stella a văzut-o întorcându-și repede capul și suflându-și nasul.

Bunica a ținut-o de mână cât timp au străbătut coridor după coridor, apoi au urcat niște trepte și au traversat o pasarelă din sticlă. Au văzut în trecere scaune cu rotile abandonate pe holuri, uși închise, asistente încălțate cu niște pantofi care scârțâiau, oameni îmbrăcați în halate, doctori cu stetoscoape, un bărbat care ținea în mână două buchete cu flori portocalii și o femeie fără păr. Înainte de a trece printre două uși glisante, bunica s-a oprit ca să aranjeze gulerul Stellei.

– *Sei pronto?*[1] a întrebat-o ea, mângâind-o pe obraz. *Andiamo!*[2]

Au ajuns pe un coridor lung – de-o parte erau numai ferestre, iar de cealaltă parte era un zid vopsit într-o nuanță de galben-verzui respingătoare. Era o liniște adâncă. Stella s-a gândit deodată că trebuia să meargă la toaletă, dar privirea gravă a bunicii ei i-a dat de înțeles că nu era cazul să ceară asta acum. S-au oprit la capătul holului.

Valeria s-a aplecat și a luat-o pe Stella în brațe. Acolo, în fața ei, dincolo de sticlă, ca pe un ecran de televizor, și-a văzut părinții – mama ei stătea pe un scaun lângă un pat, iar tatăl său în picioare lângă ea; pe pat zăcea o siluetă palidă, cu ochii adânciți în orbite și cu capul ras, ce se uita fix la ea. Stella a observat că era îmbrăcată cu o cămașă de noapte înflorată, exact ca a ei.

---

[1] „Ești gata?" (n. tr.).

[2] „Să mergem!" (n. tr.).

– Zâmbește-i! i-a șoptit bunica. Dăruiește-i un zâmbet!

Stella a afișat un zâmbet. Aerul din spital îi crea o senzație de uscăciune și de frig. Și-a fluturat mâna prin aer.

– Așa! a încurajat-o Valeria. *Brava ragazza!*

– De ce nu-mi face și Nina cu mâna? a întrebat Stella.

– Nu se poate mișca, iubito.

Stella a continuat să facă cu mâna. De cealaltă parte a sticlei, mama și tatăl ei i-au răspuns la fel. Toți trei își fluturau cu disperare mâinile prin aer, de parcă un lucru cumplit s-ar putea întâmpla dacă ar înceta.

– Uită-te bine la ea! i-a șoptit bunica, atât de încet că Stella nu era sigură că a înțeles bine. Ca să-ți aduci aminte.

Tavanul de deasupra are o nuanță alb-cenușie asimetrică. Nina știe pe dinafară modelul pe care îl creează fisurile ce îl străbat de la un capăt la altul, la fel cum – văzute din avion – râurile străbat munții.

Nina n-a zburat niciodată cu avionul. Dar așa își imaginează că s-ar vedea peisajele dacă ar zbura deasupra pământului, sub pâlcurile albe de nori. Ar scruta pământul, care ar trece cu o viteză amețitoare pe sub ochii ei, și ar zări – pentru o fracțiune de secundă – umbra avionului proiectată de soare.

Își mișcă ochii în orbite. Trebuie să depună un efort considerabil ca să facă asta, de parcă pleoapele ei ar

cântări tone sau o mașinărie din interiorul ei ar fi gata să cedeze.

Camera este întunecată, cu jaluzelele trase. Din locul în care zace, Nina vede însă cum umbrele nopții pătrund în cameră. Este uimită. Oare nu se aflau părinții ei aici acum câteva minute? Sau asta a fost cu mult timp în urmă? Nu-și mai amintește. În minte îi stăruie imaginea vagă a Stellei. Era cu bunica lor pe coridor și se uita la ea. Dar poate că asta nu s-a întâmplat niciodată. Nu-și mai aduce aminte când a văzut-o ultima oară pe sora ei.

Își îndreaptă privirea spre ceasul de pe peretele opus patului. Vede cum secundarul tresare și se oprește, tresare și se oprește, dar când încearcă să se concentreze asupra celorlalte ace ale ceasornicului, acestea dispar din fața ochilor săi.

În dreapta ei, descoperă Nina cu uimire, este o asistentă. Stă pe un scaun lângă pat. Ochii îi strălucesc ca argintul viu în întuneric. Nina nu știe de ce în ultimele zile o veghează mereu o asistentă. Înainte nu se întâmpla asta.

Nina își privește trupul învelit în pătura de spital. Ar fi putut să jure că are brațele încrucișate, iar degetele prinse de coate. Vede însă că sunt așezate pe lângă ea. Picioarele formează un V simetric, iar pătura tronează peste ele.

Dincolo de pereții camerei, dincolo de rânjetele personajelor de desene animate vopsite pe geamuri în culori stridente, care îi provoacă dureri de cap, se

aude un zgomot. Cineva aleargă pe hol. Picioarele fac lipa-lipa pe linoleum. Nina cunoaște bine linoleumul acela. Își amintește suprafața lui de un roșu aprins, acoperită parcă de granule, pe care le-a simțit sub talpa subțire a papucilor. În ultima zi în care a mai putut să meargă, a pășit pe linoleum. A parcurs singură tot drumul până la baie. N-a vrut să fie dusă în brațe, nu, n-a vrut. S-a clătinat, a tremurat și s-a ținut de pereți cu ultimele puteri. A îndurat o suferință cumplită, iar drumul până la baie a durat o veșnicie. Dar a reușit – singură.

O siluetă mică trece valvârtej. Un băiat dintr-un salon de pe același palier. Nina l-a mai văzut. A intrat la un moment dat în camera ei și a întrebat-o cum o cheamă. Înainte de a-i putea răspunde, asistenta l-a dat afară. El aleargă acum, trăgând de sfoară un trenuleț de jucărie. Râsul lui se spulberă în aer în timp ce trece pe lângă ușa ei deschisă.

Apoi aude altceva. Cineva îl urmărește. Merge cu pași greoi – pași de adult. O asistentă.

– Vino înapoi! strigă asistenta. Vorbesc foarte serios.

– Nu poți să mă prinzi! strigă băiatul.

Vocea lui pare îndepărtată ca și când ar fi cotit undeva. Nina crede că în direcția aceea este un colț, după care intri într-un coridor mai mare. Îl vedea când ieșea din cameră.

Apoi asistenta spune pe un ton șoptit:

– Fii cuminte! Aceste cuvinte – *Fii cuminte!* – vor răsuna mai târziu în mintea Ninei. În camera aia, o fetiță își așteaptă sfârșitul.

O fracțiune de secundă, Nina simte compasiune pentru fetița aceea și se întreabă câți ani are, la ce vârstă trebuie să mori, dacă fetiței îi este teamă și dacă va fi singură în lumea de dincolo. Nina își întoarce privirea spre asistenta de lângă patul ei, ca să vadă dacă îi împărtășește sentimentele. Dar asistenta pare supărată și ciudat de stânjenită. Ea sare de pe scaun, trântește ușa și se asigură că este bine închisă.

Când se întoarce la locul ei, evită privirea Ninei. Nina continuă s-o privească insistent. Dar asistenta nu-și ridică ochii spre ea. Și atunci Nina înțelege.

Pearl a primit misiunea de a curăța de ceară douăzeci și cinci de suporturi de lumânări din argint și nichel într-un vas cu apă fiartă, presărată cu puțin amoniac. Dacă ceva o scoate din sărite pe doamna Draper, este ceara vărsată pe suporturile de lumânări. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu suportă plintele murdare, cornișele pline de praf, săpunul vechi, aroma fadă de potpurri, mesele zgâriate, farfuriile crăpate, cutele covoarelor și urmele de pantofi de pe spătarele scaunelor.

Amoniacul îi provoacă lui Pearl usturimi ale ochilor. Lacrimile i se revarsă pe obraji. Are mâinile roșii din cauza apei fierbinți în care desprinde ceara cu unghiile. Fredonează în șoaptă cântecul pe care i l-a cântat nepotul ei cel mai mic când l-a dus la școală de dimineață:

– I-au crescut mustăți în barbă, dar vântul a început să bată și pe loc i le-a turtit, bietul...

– Pearl!

O voce din spatele ei o face să tresară cu violență, scăpând suporturile de lumânări, care clatină periculos vasul cu apă.

– Doamne! exclamă ea, cu o mână pe piept. Jake, m-ai speriat de moarte!

– Îmi pare rău, răspunde el.

Jake are vopsea în păr. Păcat, pentru că are un păr frumos. Foarte mulți tineri de vârsta lui se tund foarte scurt acum, la fel ca fiul ei, dar Jake are părul lung și puțin răvășit.

– Uite, îi spune ea, arătându-i vopseaua din păr, trebuie să-l cureți cu dizolvant.

Jake pipăie cu degetele șuvițele albe și rigide.

– N-am știut că m-am murdărit.

– În dulapul de acolo, din spate, îi spune ea, îndrumându-l, vei găsi o cârpă.

Jake varsă puțin dizolvant, urât mirositor, pe un prosop vechi și își curăță părul, uitându-se în geamul unei uși.

– Stella a spus ceva despre... murmură el... ăăă... mă întrebam dacă...

– Poftim? întreabă Pearl, ridicându-și privirea spre el. Unge acum un suport de lumânări cu o soluție de curățat de culoare argintie.

– Îți amintești de vreo comunitate de pe aici?

– O ce?

– O comunitate. Un soi de... casă unde locuiesc împreună mai mulți oameni. Tineri, poate. Cu douăzeci și cinci sau treizeci de ani în urmă.

Pearl lustruiește marginea încrețită a unui suport de lumânări, vădit uimită de întrebarea lui Jake.

– Păi...

– Cred că a fost aici, în Kildoune.

– O comunitate, spui tu? Ea își vede buzele rostind aceste cuvinte în mânerul lustruit, din argint, al suportului. Și atunci, totul capătă sens. Te referi la comunitatea hippy?

– Da, spune Jake, îndreptându-se spre ea, ca și când ar fi intenționat să o îmbrățișeze. Da, repetă el, strângând cârpa într-o mână, la comunitatea hippy.

– Aha! spune ea prudentă.

El miroase puternic a dizolvant.

– Îți amintești de ei?

– Da, răspunde ea, dând din cap. Firește, continuă Pearl, răzând scurt. Era greu să nu-i observi.

El o privește acum cu ochii mari și încordați.

– Au locuit aici?

– Da. Nu în conac – în spate.

– Bine. Îți amintești... adică, ce-ți mai amintești despre ei?

– Păi... începe ea.

Insistența lui îi creează lui Pearl o stare de neliniște și – de parcă ar fi simțit asta – el adaugă:

– Am avut o rudă care a locuit acolo, îngaimă el. Adică, aici. În comunitate. Și încerc să... să aflu mai multe lucruri despre... el.

Pearl se încruntă, gânditoare, apoi îi dezvăluie tot ce știe, așa cum făcea la școală, cu mult timp în urmă, când trebuia să spună lecția:

– Bătrânul, domnul Grant, i-a lăsat să stea în cabana din spate. Au locuit acolo patru sau poate chiar cinci ani. Cam așa ceva. Lucram pentru el atunci – găteam și făceam curățenie, dar, sinceră să fiu, era o muncă ingrată. Mă refer la curățenie.

– Și îi vedeai? Vorbeai cu ei?

– Da. Erau drăguți. Foarte tineri – cei mai mulți dintre ei. Purtau niște haine ciudate. Oamenii din oraș se plângeau de prezența lor aici. Dar eu am susținut întotdeauna că erau inofensivi.

– Poți să-mi arăți locul? Cabana?

Pearl și Jake străbat pădurea. Mâinile ei se simt mai ușoare acum, eliberate din aciditatea amoniacului. Jake ține pasul cu ea, adaptându-și ritmul de mers în funcție de direcția pe care o urmează Pearl.

– Acolo! spune ea arătându-i, printre rândurile rare de copaci, o clădire din piatră.

Acoperișul din tablă ondulată s-a prăbușit într-o parte, iar una dintre ferestre a dispărut. Din coș, se înalță spre lumină o plantă luxuriantă. În timp ce ei privesc într-acolo, un stol de păsări cu aripile fluturând își ia zborul prin gaura din acoperiș.

– Cândva a fost un bordei. Cineva i-a pus la un moment dat un acoperiș. Hipioții au îngrădit locul și au cultivat legume. Dar au năpădit-o buruienile de atunci.

Când ajung la ușă, Jake dispare înăuntru.

– N-am mai fost aici de foarte mult timp, îi strigă ea de afară. Pearl rămâne la intrare, ținându-și brațele încrucișate. Nu-i place să intre în case părăsite, în special în cele din păduri. Îi dau fiori. Doamna Draper vrea s-o renoveze, continuă ea. Vrea s-o echipeze cu toate utilitățile necesare, încălzire centrală etc., ca s-o închirieze pe post de casă de vacanță. Dar deocamdată totul a rămas la stadiul de proiect. O s-o cred când o să văd cu ochii mei. Mai e ceva pe acolo? Piese de mobilier?

– Ăăă... Vocea lui Jake pare îndepărtată, absentă. Puține, spune el.

Se așterne liniștea. O liniște desăvârșită, copleșitoare. Pădurea foșnește și geme în preajma ei, iar soarele apare și dispare, aruncând umbre pe pământ.

– Ce anume? întreabă Pearl, doar ca să rupă tăcerea.

Nu-i place să stea în mijlocul pădurii, așteptând să fie înhățată de cine știe ce sălbăticiuni.

– Poftim? răspunde Jake în cele din urmă.

– Ce anume? strigă ea. Ce piese de mobilier?

– Păi, văd... o canapea veche. Vocea lui răzbate până la ea prin pereții groși din piatră, apoi se pierde în neant. Jake are ochi de șoim, fără îndoială. Și,

continuă el, o ramă de pat și... o saltea. Dar toate au putrezit.

Pearl își aranjează șorțul când Jake iese din nou pe ușă. Trebuie să-și aplece capul și atinge cu mâna pragul de sus al ușii, ca și când ar fi vrut să aprecieze distanța, să-și protejeze capul sau doar să simtă senzația rece a pietrei – ea nu știe exact motivul. Dar, în clipa aceea, totul capătă sens – întrebările lui, dorința de a veni aici, identitatea și rațiunea pentru care a venit în locul acesta. Pearl a mai văzut pe cineva făcând același lucru, în același loc și în același fel, cineva care semăna foarte mult cu el. Cineva care, în anii aceia, era copia fidelă a lui Jake. Îl uitase aproape complet, dar când îl vede pe Jake atingând în felul acela pragul de sus al ușii, în memoria ei se declanșează un clic. Pearl îl privește stăruitor pe Jake, în timp ce stau amândoi lângă cabană, într-un luminiș din pădure, și atunci înțelege totul.

– Ce s-a întâmplat cu ei, știi cumva? întreabă el.

Ea își drege glasul.

– Au plecat, fiule, au plecat cu toții. Când a cumpărat locul, doamna Draper... se oprește, gândindu-se că poate Jake nu vrea să audă asta.

– I-a alungat? termină el fraza.

Pearl încuviințează din cap.

– Nu știi unde s-au dus, nu?

Ea clatină din cap.

– Nici unul dintre ei?

– Nu. Îmi pare rău.

În timp ce străbat poteca acoperită cu ace de brad, în drumul lor spre conac, Pearl îl atinge ușor pe umăr – o singură dată.

Stella desenează pe colțul unui ziar pătrățele și triunghiuri complicate, sprijinindu-și picioarele pe sertarul biroului. Este în tura de noapte, ceea ce înseamnă că trebuie să stea la recepție până după miezul nopții, să răspundă la telefoane și să rezolve problemele clienților. Nu o deranjează. Urăște însă drumul pe care trebuie să-l facă până la rulotă prin pădurea întunecată, care foșnește și freamătă în jurul ei, precum și faptul că noaptea, într-un anumit loc pe potecă, poți să auzi cum râul țâșnește pe sub pământ.

Își trage mânecile puloverului când realizează, speriată, că cineva stă în spatele ei. Se întoarce brusc. Este noul angajat. Stella îl privește, incapabilă să rostească vreun cuvânt, strângând pixul între degete. El pare la fel de uimit s-o vadă pe cât este și ea – a rămas țintuit pe loc, cu o mână ridicată și cu gura întredeschisă.

Stella își revine. De ce se holbează la el? Și de ce se holbează el la ea?

– Bună, spune ea, dându-și jos picioarele de pe sertar și lăsând ziarul pe birou. Te simți bine?

– Da, răspunde el, deși nu pare deloc așa.

Are părul zbârlit și ochii mari, de parcă a văzut o fantomă. Ține în mână, observă ea, o bancnotă de douăzeci de lire. Stella trebuie să-și înfrâneze dorința de a chicoti.

– E pentru mine?

– Ce?

– Aia, spune ea, arătându-i bancnota.

– O! exclamă el, relaxându-se. Oarecum. Voiam să te întreb dacă poți să mi-o schimbi. Pentru telefon.

– Firește.

Stella se apleacă și începe să caute în sertarul biroului cutia cu mărunțiș. Jake stă aproape de ea, observă Stella. Cam prea aproape. Ea împinge într-o parte scaunul ergonomic, care se lovește de piciorul lui. Jake scoate un strigăt de durere și face un pas înapoi.

– Îmi cer scuze, spune ea, dându-și după ureche o șuviță de păr și înăbușindu-și un zâmbet. Apoi, din teancul de bancnote din cutie, ia o bucată de hârtie pe care doamna Draper a scris: *20 de lire avans pentru Jake Kildoune.*

Stella se încruntă și o mai citește o dată. Jake Kildoune? Acesta e numele lui? Îl cheamă Kildoune? Își întoarce privirea spre el, ținând încă în mână bucata de hârtie.

– E vreo problemă? întreabă el. În cazul ăsta, pot să...

– Nu, nu, spune ea repede. Nu e nici o problemă. Mă întrebam... Nu-și duce gândul la bun sfârșit. Jake Kildoune. Nu e treaba ei. Se întoarce spre teancul de bancnote și mărunțiș. Mă întrebam, continuă ea, cam de ce sumă ai avea nevoie. Stella începe să numere monedele de douăzeci de penny. Pot să-ți dau una...

nu, stai puțin!... două lire în monede de douăzeci și cincizeci de penny și...

– Vreau să dau un telefon în străinătate, spune el.

– Aha! Ea clatină din cap. Firește, eu... Bine.

Ochii li se întâlnesc când ea îi varsă monedele în căușul palmelor. El rupe primul contactul vizual. Ea îi arată telefonul, ascuns în hol după un aranjament floral. Nici nu-și reia bine activitatea întreruptă de apariția lui – crearea unui nou model de pătrățele îmbinate între ele – când aude zăngănitul monedelor înghițite de telefon și pe Jake spunând:

– Eu sunt, Caroline.

Stella răsfoiește un articol despre remanierea unui cabinet. Caroline? Probabil că este prietena lui. Își trage din nou puloverul peste mâini, tremurând. E foarte frig aici. Își îndreaptă din nou atenția spre pătrățelele ei, colorându-le din doi în doi. Încearcă să nu tragă cu urechea, nu, nu trage cu urechea. Este o convorbire privată și, în plus, este absorbită de articolele din ziar.

Întoarce paginile și studiază reclama unui produs de îmbunătățire a memoriei. Jake îi spune lui Caroline că a călătorit toată noaptea cu trenul și că a ajuns în Scoția dis-de-dimineață.

– L-am găsit, Caroline. L-am găsit. Sunt *aici*, spune el cu o voce tremurătoare, lucru care o determină pe Stella să-și ridice capul. Nu, nu, spune Jake repede. A plecat. Cu mult timp în urmă, după câte se pare... Da... Da... Știu... Stella îl aude trăgând adânc aer în

piept. Este un hotel, continuă el. Nu... A stat într-o clădire adiacentă... Da, astăzi, în după-amiaza asta. M-a condus cineva, o persoană care își amintește de ei... Da... A fost ciudat, mult mai ciudat decât mi-am închipuit...

Stella stă aplecată peste desenul ei, îngrozită. Nu vrea să afle despre ce e vorba. Se uită disperată în preajma ei. Este „încorsetată" din toate părțile: de birou, de dulap, de calorifer și de un maldăr de dosare. Nu poate să plece fără ca el s-o audă. Știe că ușa va scârțâi din balamale, că arcurile scaunului vor vibra, că nu poate să sară peste dosare fără să miște caloriferul, care va scoate un sunet strident ca un talger, iar Jake își va da seama că ea a auzit întreaga discuție. Și în tot acest timp lucrurile încep să se clarifice în mintea ei: ruda de care i-a pomenit, ruda care a locuit cândva aici, numele pe care l-a văzut scris pe bucata de hârtie, faptul că l-a zărit de la fereastră îndreptându-se împreună cu Pearl spre cabana din pădure, discuția de la telefon care nu seamănă cu o discuție purtată cu o prietenă, ci mai degrabă cu un părinte, cu o mamă, și uimirea care i se citea pe chip în ceainăria de la Aviemore când a văzut imprimat pe uniforma ei numele hotelului. Stella se simte copleșită de tristețe. Nu știe ce-i va spune când va traversa holul după ce va termina convorbirea, nu știe ce să-i spună, căci ce poți să spui când ai tras cu urechea...

Un zgomot strident o face să tresară și să scape pixul din mână. Sună telefonul. Este doamna Draper,

care îi spune ceva despre un transport de servețele care trebuie să sosească mâine. „Ești sigură, Stella, o întreabă doamna Draper, absolut sigură, că dulapul este curățat și șters de praf?", pentru că – în caz contrar – trebuie să vină la ora unsprezece dimineața și să se apuce de treabă, astfel nu au unde să pună trei mii de servețele de hârtie.

Caroline rămâne o clipă lângă telefon, ținând încă mâna pe receptor. Își întoarce capul și se uită pe fereastră. Se gândește în treacăt că trebuie să plivească brazda de dovleci, să curețe trandafirii și să pună îngrășământ în pământul din jurul plantelor de mazăre. Asta înseamnă grădinăritul – o activitate permanentă, căreia trebuie să-i acorzi tot timpul.

E aproape miezul zilei, soarele bate uniform, iar pe pământ nu este pic de umbră. La mii de kilometri depărtare, în țara în care se află fiul ei, ziua de astăzi este încă ziua de ieri. *L-am găsit*, i-a spus el. A plecat în căutarea acelui loc, lucru pe care l-a știut mereu în adâncul sufletului ei, și l-a găsit.

Crede că ar trebui să marcheze cumva acest moment – să noteze data și ora, să privească o fotografie a fiului ei și să izbucnească în lacrimi. Dar nu simte dorința de a face nimic din toate acestea. Clipele care te influențează într-un mod covârșitor sunt cele la care nu te aștepți. Cele despre care știi că vor veni, cele pe care le-ai așteptat întotdeauna sunt învăluite

într-o mantie aproape ireală, dar familiară, pentru că ți le-ai imaginat de atâtea ori.

Anumite lucruri nu i le-a spus niciodată lui Jake: că la Kathmandu a făcut cale întoarsă spre Delhi. Că a străbătut orașul de-a lungul și de-a latul, obosită, dar plină de speranță, întrebând în fiecare ashram de un tânăr scoțian pe nume Tom. Că a lăsat bilețele pe trei motociclete identice cu a lui. Că era copleșită de sentimentul că trebuia să-i spună că va avea un fiu, că, atâta timp cât el nu știa asta, ea va trăi cu senzația că l-a înșelat și că s-a purtat ca o hoață. Că a petrecut patru zile vărsând lacrimi amare într-o cameră înainte să-și ia inima în dinți și să plece. Că după nașterea lui Jake a trimis scrisori la Kildoune, lângă Aviemore, Invernesshire, dar n-a primit niciodată vreun răspuns.

Caroline se ridică în picioare, se încalță cu saboții și își ia de pe un raft mănușile de grădinărit. Se gândește, nu pentru prima oară, la faptul că un singur spermatozoid încăpățânat a reușit să se propulseze în corpul ei, fixându-se cu putere acolo. Nu-i vine să creadă că acest lucru s-a întâmplat într-un moment tainic pe când ea făcea altceva – dormea, se plimba, făcea dragoste, mergea cu motocicleta sau vorbea cu Tom. I se pare pervers și nebunesc faptul că un lucru atât de important ca începutul vieții fiului ei se pierde în necunoscut – este un lucru pe care nu-l simți și nu-l auzi. Tinzi să crezi că în clipa aceea vei primi un semn – că ochii își vor schimba culoarea, că pielea

va căpăta o nuanță mai închisă sau că sângele îți va țâșni cu putere prin vene. Tinzi să crezi că vei auzi, cel puțin, momentul impactului – un bum, o coliziune.

Caroline se gândește la toate acestea când pășește prin casa ei din Auckland, când deschide ușa din spate și coboară treptele încălțată cu saboții.

Jake știe că ar trebui s-o sune pe Mel, că *trebuie* într-adevăr s-o sune, dar petrece cinci minute jucându-se cu monedele și alte zece minute stând în fața telefonului de pe hol, gândindu-se la diverse lucruri ce să-i spună, cum să găsească niște ghete impermeabile, cum e gustul cărnii de căprioară în comparație cu cel al cărnii de vacă, cum cineva a vopsit jumătate din tavanul holului cu o nuanță de alb ușor diferită față de cealaltă jumătate a tavanului, la faptul că banii englezești par atât de ușori în mână, la ochii Stellei, la rama ruginită a patului din cabană, la dorința de a o strânge de gât pe doamna Draper, la căldura pe care o emite lampa de sudură, la Hing Tai, care încă nu s-a trezit, la mama lui, care acum ia masa de prânz, sau la monturile picioarelor lui Pearl, din cauza cărora trebuie să-și taie pantofii pe lateral pentru a se putea încălța.

Ridică în cele din urmă receptorul și așteaptă să vină tonul. Introduce monedele una după alta. Aparatul le înghite imediat, vărsându-le apoi într-un suport prea mic de metal, din care câteva monede cad pe jos. Jake se așază în patru labe, ca să le recupereze de sub

scaun. Repetă apoi figura, telefonul de la celălalt capăt al firului începe să sune, dar nu reușește să introducă monedele destul de repede, astfel că legătura se pierde. Aparatul „digeră" oricum o monedă de cincizeci de penny; o aude zornăind prin telefon.

Își apasă fruntea cu degetele, trage adânc aer în piept și mai încearcă o dată.

– Alo! răspunde Andrew.

– Salut, sunt Jake.

– Jake! exclamă Andrew. Jake surprinde în vocea lui o falsă nuanță de încântare, pentru că apoi face o pauză, neștiind ce să spună mai departe. Cum e... ăăă... jocul de golf?

– Păi, n-am...

– Minunat, probabil. Te distrezi, nu-i așa?

– Da...

– Cum e vremea? Îngrozitoare, nu? Poate să fie cumplită. A plouat tot timpul cât am stat în Scoția.

– Da. Jake privește ecranul telefonului, care îi afișează suma rămasă. Nu prea mai are mulți bani – convorbirea cu Noua Zeelandă a fost cam scumpă. Pe frunte îi apar picături de sudoare. E...

– Sunt convins că n-ai sunat ca să vorbești cu mine. O chem imediat pe Melanie. Stai puțin! spune Andrew, trântind receptorul pe masă.

– Mulțumesc, răspunde Jake unui interlocutor invizibil.

– Jake! exclamă Mel, fericită să-l audă, lucru care îi provoacă lui Jake un nod în gât.

– Bună. Ce faci? Cum te simți?

– Bine, spune ea. Dar mi-e dor de tine.

– Aha! spune el, râzând nervos. Ce-ai mai făcut? întreabă el.

Jake începe să se scarpine în cap și, odată ce începe, descoperă că nu se mai poate opri. Îi place senzația de asprime pe care i-o provoacă unghia în contact cu pielea capului.

– Sunt bine. Am fost la doctor ieri și mi-a spus că m-am vindecat aproape complet.

– E minunat, Mel. Minunat. Mă bucur, spune el, cu vădită sinceritate.

– Tu ce faci? întreabă Mel repede. Ești bine?

– Da.

– Pari un pic cam...

– Cum?

– Un pic cam ciudat.

– Nu, nu, sunt... totul e... în ordine.

Ea începe să vorbească în șoaptă.

– Mama mă cam presează în ultimul timp.

– De ce?

– Știi tu. Ca să stabilim data.

La început, nu înțelege la ce se referă, iar când cuvintele ei capătă în cele din urmă sens, simte nevoia să se scarpine și mai tare în cap.

– I-am spus că o mai putem amâna puțin, dar crede că, dacă vrei o zi perfectă, trebuie să rezervi totul din timp.

– O zi perfectă? Există așa ceva? Ha, ha, ha! râde el cu o voce amară. *Am înnebunit*, își spune el.

– Se pare că da, răspunde ea. Hai să nu mai vorbim acum despre asta! Te distrezi bine? Spune-mi unde ești și ce-ai văzut!

– Sunt la un hotel, spune el.

– Unde?

– La Kildoune.

Se pare că Jake are probleme cu sinapsa care face legătura între gândurile intime și procesul de vorbire. Unde a dispărut? Are nevoie de ea.

– Kildoune? repetă Mel. Dar... dar ăsta e...

– Numele meu! exclamă el frenetic. Știu foarte bine asta!

Se așterne tăcerea în Norfolk. O vede în fața ochilor și îi citește îndoiala pe chip.

– De aceea te-ai dus acolo? îl întreabă ea în cele din urmă.

– Da, spune el, îndreptându-și spatele. Poate că asta îl va ajuta. Sângele va circula mai bine între coloană și creier. Sau cam așa ceva.

– Aha!

Urmează o altă clipă de tăcere.

– O să mai stau puțin aici...

– La hotel?

– Da. Sunt implicat într-o lucrare aici și...

– Ce fel de lucrare?

– Vopsesc tâmplăria...

– Vopsești tâmplăria? repetă ea, de parcă el ar fi spus „joc într-un film porno". Ești oaspete la hotel și te-au pus să...

– Nu, nu, nu sunt oaspete. Sunt... Face o pauză ca să se gândească. Ce este? În clipa asta, chiar nu știe. Sunt implicat într-o lucrare aici, termină el propoziția într-un mod lamentabil. Are sentimentul că a mai spus aceste cuvinte, dar nu este sigur.

– Dar, Jake...

Un semnal sonor răsună deodată în telefon și ea dispare brusc, ca prin minune, ca și când o zână a telecomunicațiilor s-a hotărât să intervină, alungând-o cu bagheta magică. Jake rămâne pe loc, ținând încă receptorul la ureche și privind ecranul gri, care afișează „00".

Când Stella are, în sfârșit, voie să intre în salonul Ninei, vara s-a scurs deja pe nesimțite. Stella a început școala, dar bunica a obligat-o să-și schimbe uniforma cu o rochie și i-au înghețat picioarele.

Stella nu se uită la Nina când Domenico o conduce înăuntru. Nu se uită nici când pășește pe pătrățelele linoleumului – calcă doar pe cele negre, lateral, ca un crab, dar nu o face într-un mod evident, pentru ca mama ei să nu observe, căci nu i-ar fi plăcut și i-ar fi atras atenția mai târziu. O privește numai când ajunge lângă pat și atinge cearceaful cu mâna.

De aproape, Nina pare cumplit de mică, topită ca săpunul. Este tunsă complet, aproape de pielea

lipsită de culoare a capului, iar oasele feței îi ies în evidență pe sub piele. Numai ochii îi recunoaște Stella. Au rămas la fel cum au fost întotdeauna – la fel ca ai ei.

– Avem un motănel, spune Stella.

Nina nu răspunde, o privește însă insistent, de parcă n-a mai văzut-o niciodată. Stella este uimită. Ea și Nina s-au rugat atât de mult de părinții lor să le aducă o pisicuță.

– Este tărcat, adaugă Stella.

Ea își întoarce privirea spre bunicul ei. Domenico o încurajează dând din cap și o împinge mai aproape, atingând patul cu coatele. De ce o privește Nina așa? Stella ar vrea să scape de mâna pe care bunicul și-o odihnește pe umărul ei și să fugă din camera asta, care miroase ciudat, să fugă cât mai departe pe coridor. Nu-i place aici. Nu-i place felul în care o privește sora ei sau persoana aceasta despre care i se spune că este sora ei.

Stella se bâțâie pe un picior.

– Nu-l putem lua încă, pentru că trebuie să învețe să bea lapte singur.

Vede că Nina se uită la haina pe care o poartă Stella. A fost a Ninei, își amintește sora ei. Ea mai face o încercare.

– Ce nume să-i punem?

– Max, spune Nina.

– Bine.

Îi simte pe adulți prin preajmă, privindu-le, ascultându-le, de parcă ea și Nina ar juca un rol pe scenă. Se întreabă ce-ar trebui să spună mai departe. I se pare că toată lumea așteaptă ceva de la ea. Recapitulează lucrurile pe care i le-a spus mama ei: Nu uita că nu poate să meargă! Nu uita că nu poate să se miște! Are un virus în creier; un virus este o boală. Nu vorbi despre școală, pentru că s-ar putea să se întristeze!

Stella privește brațele Ninei, care zac pe lângă ea. Nu mai par conectate de trupul ei și sunt fragile, gata să se rupă ca niște lame de microscop. În dreptul coatelor pielea brațelor este plină de vânătăi.

Nina îi urmărește privirea.

– Îmi iau sânge din brațe în fiecare zi, șoptește ea.

– Da? întreabă Stella îngrozită. Cum?

– Cu un ac. Și o seringă. Și uneori sângele țâșnește în șuvoaie și nu se mai oprește, iar alteori acul nu nimerește vena și trebuie să mă înțepe de nenumărate ori.

– Te doare?

– Da, spune Nina, cu ochii scânteietori, și uneori...

– De ce nu-i arăți Ninei cartea pe care i-ai adus-o? spune Francesca, făcându-și apariția dintr-odată lângă ele.

Cartea povestește despre o familie de viețuitoare care trăiește în Finlanda, o țară îndepărtată, i-a spus Domenico, unde este foarte frig. I-a citit-o unchiul ei. Stella scoate cartea din buzunar când Nina o întreabă:

– Ce face Miranda?

Miranda este prietena Ninei de la școală. Are părul blond și plin de bucle, pentru că mama ei i-l pune pe bigudiuri. Stella îi aruncă o privire fugară Francescăi, apoi se uită din nou la sora ei. Nina își ține capul sprijinit între două perne. Numai ochii îi mișcă. Cum poate Stella să-i spună că Miranda s-a împrietenit acum cu Karen și că n-a mai întrebat de Nina de foarte mult timp, că nimeni nu mai sare acum coarda – joc la care Nina era cea mai bună din școală, că toți colegii Ninei au fost în excursie la Grădina Botanică, iar echipa de gimnastică a Ninei câștigă toate medaliile fără ea?

– Bine, răspunde Stella.

Se gândește cum toate venele care străbat trupul Ninei sunt goale și secătuite ca albia unui râu pe care au văzut-o odată într-o vacanță, la hotarul dintre Anglia și Scoția. Atinge cu mâna degetele Ninei ca să se convingă că nu este doar o umbră, că este aceeași dintotdeauna. Ele sunt rigide și reci și sunt cuprinse de spasme.

– Când faci asta, îi spune Nina cu ochii închiși, simt că mă atingi pe celălalt braț.

Pentru Stella, acest lucru este fascinant. Lasă mâna Ninei, fuge la capătul patului și o apucă pe Nina de piciorul drept.

– Nu deschide ochii! îi spune ea. Nu trage cu ochiul! Ce picior îți ating acum?

– Ăăă... stângul? întreabă Nina, concentrată.

– Nu! țipă Stella.

Nina deschide ochii. Ele chicotesc amândouă.

– Încearcă din nou! spune ea.

În spatele lor, adulții își apropie scaunele, târșindu-le de podea, și încep să vorbească. Nina închide ochii, protejându-i de lumina albicioasă a tubului de neon, iar Stella îi atinge genunchiul drept.

Pe aleea șerpuitoare a hotelului, Stella manevrează volanul mașinii cu o singură mână. Cu cealaltă, în care ține o jumătate de măr, încearcă să dea drumul casetofonului, care – din motive necunoscute – refuză s-o asculte.

Stella vrea să facă o plimbare cu mașina. Nu ar recunoaște asta în fața nimănui, dar îi place să conducă – nu la Londra sau la Edinburgh, unde traficul este îngrozitor, unde trebuie să te strecori printre locurile lăsate libere de alți oameni și unde aștepți ore întregi la semafoare. Aici te poți plimba liber pe străzi, printre păduri, peste râuri, printre stânci și crengi de copaci care îți zgârie geamurile, îmbătându-te cu aerul curat de munte.

Stella apasă pe butoanele casetofonului, dar apoi renunță, oftând. La capătul aleii răsucește de volanul mașinii ca să intre pe șosea. Poartă ochelarii de soare cu lentile roz, prin care lumea pare ciudată, scăldată în culori purpurii.

Nu străbate nici opt sute de metri când vede o siluetă mergând pe marginea drumului străjuit de

copaci cu trunchiuri argintii. Deși încă departe, îl recunoaște și – în timp ce distanța dintre ei se micșorează – se gândește dacă să oprească sau nu mașina. *De ce-ar opri?* se întreabă ea. *Nici nu-l cunoaște prea bine, ce reprezintă el pentru ea, la urma urmei, un simplu salut cu mâna este suficient, de ce să oprească, n-are nici un rost, nu va opri, nu, nu va opri, se va mulțumi doar să-i facă semn cu mâna.*

Dar roțile scârțâie pe asfalt și mașina se oprește, aruncând-o mai întâi spre parbriz, apoi de spătarul scaunului. Privește în jos, uimită. Se pare că a apăsat cu putere pe frână. De partea cealaltă a ferestrei, Jake o urmărește cu privirea, așteptând.

Ea se apleacă și coboară geamul.

– Bună, spune Stella, adoptând un ton indiferent și dându-și părul la o parte de pe față. El stă din nou prea aproape de ea. Ai ieșit la plimbare?

Jake încuviințează din cap.

– Ce sunt ăia? o întreabă el, cu zâmbetul lui caracteristic. Ochelari cu nuanțe trandafirii?

Stella izbucnește în râs. Nu s-a gândit niciodată la asta.

– S-ar putea.

– Și cum e lumea văzută prin ei?

– Trandafirie. Ea îi susține privirea. Tu ce crezi?

Se așterne o clipă de tăcere, timp în care Jake îi analizează chipul până în cele mai mici detalii, ca și când ar fi vrut să-l deseneze.

– Și unde te duci? o întreabă el.

– Mă plimb fără o țintă anume.

Jake se uită în mașină.

– Mai ai loc pentru un pasager?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, își croiește drum spre portiera de lângă șofer. Stella este înspăimântată. Nu vrea ca el să se urce în mașină, nu-l vrea în apropierea ei. Când trece prin fața mașinii este tentată să încuie portiera, ca să nu poată intra.

Dar este prea târziu. El este aproape înăuntru deja, umplând spațiul cu statura sa. Jake mută pe bancheta din spate lucrurile de pe scaunul din față – pantofi, o carte, câteva hărți, sticle de apă, o umbrelă.

– Este atât de frumos aici, spune el. Dar nu acesta este cuvântul potrivit, nu-i așa? Este mai mult sălbatic decât frumos. Un loc al violenței, un loc al extremelor.

Stella observă că are părul aproape la fel de negru ca al ei, că mâinile îi sunt pătate de vopsea, că unul dintre incisivi este ciobit, iar manșetele cămășii sunt ușor roase de vreme. Se apleacă puțin ca să încapă pe ușă, apoi își întinde picioarele și caută mânerul scaunului ca să-l împingă în spate, povestind în tot acest timp că a venit să vadă un râu, pe care însă nu a putut să-l traverseze.

– Pune-ți centura de siguranță! spune ea, doar pentru că trebuie să spună ceva.

El reușește cumva s-o irite, lucru evident în tonalitatea ușor pițigăiată a glasului ei – tonalitate asemănătoare cu cea a unui diapazon.

– Bine, bine, murmură el, punându-și centura. Nu te enerva!

Stella dezactivează frâna de mână și pornește mașina. Drumul ocolește un câmp unde pasc vaci, unde domnește de veacuri un fag uriaș și unde văd o plăcuță pe care scrie „Cazare și masă". Din direcția cealaltă se apropie o mașină, fapt care o determină pe Stella să încetinească și să conducă mult mai atent.

– Deci? spune el.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la drum. El o privește, cu capul întors într-o parte.

– Poftim? întreabă Stella.

– Spune-mi ceva!

– Ce anume?

– Totul. Orice.

– Adică? spune ea, împingându-și ochelarii pe nas.

– Păi... de cât timp ești aici? Hai să începem cu asta!

– Întotdeauna ești așa de agasant?

– Da. El se fâțâie acum pe scaun, potrivindu-și tetiera, deschizând și închizând compartimentul pentru mănuși. Probabil.

Cu mișcări bruște, Stella coboară geamul ca să arunce restul de măr, care a căpătat între timp o culoare cafenie și a devenit mălăiet.

– Ei, bine...

– Stai puțin! Jake pune o mână pe brațul ei. Îl mănânc eu.

– Da?

Ea se lovește de el când mașina virează brusc la o curbă.

– Da. Dă-mi-l mie!

Jake ia mărul din mâna ei, atent să nu-l scape în despărțitura dintre ei, și mușcă cu poftă din el. Este un lucru prea intim, se gândește Stella, ca el să muște din locul în care a mușcat și ea mai devreme.

– Așadar, spune el, printre înghițituri, unde am rămas?

– Mă supui unui interogatoriu, spune Stella, și...

– Și nu ești deloc dornică să cooperezi.

– Exact, spune ea, zâmbind.

– Ai de gând să-mi spui în final de cât timp ești aici?

– Nu.

– De ce nu?

– N-am chef.

– De ce?

– Nu știu. Pur și simplu, n-am chef.

– Ai fi un spion pe cinste. Dezvălui vreodată ceva?

– Nu.

– Nimănui?

– Nu prea.

– Aha! murmură Jack, privind peisajul care se derulează prin fața ochilor lui. O femeie misterioasă, adaugă el.

Mașina urcă un deal, apoi începe să coboare, liberă, o pantă. Stella se simte deodată ridicol. Nu vede

nici un motiv pentru care să nu-i spună de cât timp se află aici.

– Sunt aici din februarie, spune ea pe un ton blând.

El se întoarce spre ea.

– Și unde ai stat înainte?

– La Londra.

– Ai lucrat la un hotel?

– Nu. Am fost... sunt realizator de emisiuni radiofonice.

– Într-adevăr? Jake pare surprins și are nevoie de câteva clipe ca să digere această informație. Și... dacă nu te superi că te întreb – dar te vei supăra, fără îndoială – ce dracu' cauți aici?

Stella îl privește încruntată.

– Ce vrei să spui?

– Ești realizator de emisiuni radiofonice și îți câștigi existența spălând toalete. Jake ridică din umeri în timp ce devorează mărul. Cum vine asta?

– Adică?

– Adică nu crezi că ai o pregătire net superioară unei slujbe ca asta? Și de ce aici? Acesta nu pare un loc unde să nimerești din întâmplare.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spune ea, uitându-se în oglinda retrovizoare. Și aș putea spune același lucru despre tine, contracarează ea. I-ai spus doamnei Draper că ai fost regizor de film și acum...

– Asistentul unui regizor de film.

– În fine. Cum ai ajuns să vopsești ferestre?

Jake se scarpină în cap.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunde el, zâmbind.

– Corect. Stella semnalizează și virează la stânga. Atunci suntem chit.

Stella îl conduce pe un drum mărginit de copaci, la capătul căruia se află un lac ce se întinde între ei și o pantă abruptă și stâncoasă. Lochans, îi spune ea. Este un loc tainic, ascuns de o pădure deasă. Dacă n-ai ști că se află acolo, nu l-ai descoperi niciodată. Apa, transparentă și lucioasă, a devenit aproape neagră din cauza turbei, iar pământul este moale, acoperit cu un strat de ace de pin pe care apa le-a aranjat frumos, uniform, ca pe niște cuie atrase de un magnet.

Cerul senin îi veghează de sus în timp ce străbat labirintul de podețe de scânduri acoperite cu plase de pescuit. Trecerea lor tulbură liniștea unor păsărele cu aripi cafenii, care țâșnesc, țipând, din stufăriș. Jake îi pune întrebări cu caracter general și, după o ușoară altercație, află că ea a crescut în Edinburgh, că îi place să lucreze la radio, că îi place ideea unei lumi invizibile, care o ascultă, că n-a fost niciodată în Hong Kong, că odată a călcat pe un arici-de-mare în marea Chinei de Sud și a fost nevoită să stea ore întregi pe nisip, ca să scoată spinii, unul câte unul, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii.

O întreabă apoi ce înseamnă sintagma „căsuța din poiană", iar întrebarea o determină să se oprească pe loc, în fața lui, să se întoarcă spre el și să-l privească fix.

– Chiar nu știi ce este o poiană în pădure, îi spune ea. Stella poartă un tricou albastru și – în timp ce îi prezintă o lecție din istoria Scoției – Jake observă că ea își masează gâtul.

Sufletul îi este cuprins de compasiune la gândul că este măcinată de o suferință fizică. Ar vrea să-i dea mâna la o parte și să-i maseze locul dureros. Își imaginează senzația pe care ar simți-o la atingerea pielii ei calde și mătăsoase și – în timp ce o ascultă povestindu-i despre emigrarea în masă – se întreabă ce parfum i-ar rămâne întipărit pe degete.

Când doctorii au externat-o pe Nina, tatăl lor a scos-o pe brațe din mașină. Stella a văzut pe fereastră cum tatăl ei a luat în brațe silueta învelită în pătură și a adus-o în casă. Părea mult mai mică.

Stella era atât de fericită că Nina se întorcea acasă, încât nu s-a mai gândit că viața lor nu va mai fi niciodată cum a fost cândva. Nu a realizat că Nina nu se vindecase încă. Și-a imaginat că totul va fi ca înainte. Dar părinții ei mergeau în vârful picioarelor și i-au impus să facă la fel. Mama ei ducea și lua tăvi din camera de zi, iar Nina zăcea inertă pe canapea, uitându-se pe fereastră.

De două ori pe zi, Francesca o așeza pe Nina pe podea și făcea exercițiile fizice pe care i le-au recomandat fizioterapeuții. Acestea îi provocau Ninei dureri atât de cumplite, încât izbucnea mereu în plâns; și Francesca le ura la fel de mult ca Nina și

plângea adesea, dar fără s-o vadă fata. De când fetița ei s-a îmbolnăvit, Francesca plângea tot timpul – în baie, în bucătărie, în grădină, în dormitor sau pe stradă, când ea și Stella se întâlneau cu un vecin care le întreba ce mai fac. Dar niciodată în fața Ninei. Stella avea mereu în buzunare șervețele pe care i le dădea mamei ei ori de câte ori avea nevoie de ele.

Când Stella se întorcea de la școală, răsfoia în fața Ninei paginile cărților, priveau împreună la televizor, îi povestea ce-au făcut la ore în ziua aceea și, o dată, la cererea Ninei, i-a adus pantofii pe care sora ei i-a purtat înainte de a se îmbolnăvi. Stella a scotocit peste tot în dulap ca să-i găsească.

– Uite! i-a spus ea în șoaptă, pentru că – deși nu și-au împărtășit gândurile – au înțeles amândouă că aceasta era o misiune tainică, pe care n-ar fi putut să o explice unui adult. I-am găsit.

Stella a așezat pantofii pe pătura cu care se învelea Nina. Erau albaștri, din piele, cu găurele care formau niște flori, cu catarame din alamă și cu o baretă în formă de T. Francesca le cumpăra amândurora pantofi noi în fiecare primăvară, așa că aceștia au fost purtați destul de mult cât să adopte conturul picioarelor Ninei, cât să aibă tălpile și tocurile uzate, iar pielea tocită și crăpată.

– Întoarce-i pe partea cealaltă! a spus Nina.

Stella și-a băgat mâinile în pantofi, simțind forma picioarelor Ninei, și i-a întors cu talpa în sus. A analizat chipul surorii ei atunci când a văzut tălpile uzate

de mers, de alergat, de contactul permanent cu caldarâmul, cu iarba și pietrișul drumurilor.

Stella i-a întors din nou cu fața în sus și, în clipa aceea, dintr-un pantof s-a scurs pe pătură un firicel de nisip. Ea și Nina și-au ațintit privirea asupra lui – un castel de nisip în miniatură. Stella și-a amintit că, în ziua precedentă îmbolnăvirii Ninei, bunica Gilmore le-a dus pe plaja de la Portobello, unde au alergat împreună, iar iarba-de-mare li s-a agățat de picioare și au târât-o după ele ca pe o coadă. Bunica le-a spus să fie atente la flux, căci marea le va strica pantofii.

Nina și-a mutat privirea, urmărind modelul țesăturii de pe canapea.

– Îi duc înapoi? a întrebat Stella.

Nina a încuviințat din cap.

Virusul pe care l-a contractat sora Stellei, un virus atât de rar încât tratatele de medicină îl pomenesc doar în treacăt, i-a pătruns în creier, distrugându-i sinapsele și lăsând-o paralizată timp de luni de zile.

Nina a trebuit să învețe din nou să meargă, să scrie, să urce scările, să înoate, să prindă mingea, să folosească tacâmurile, să stea în capul oaselor, să meargă pe bicicletă, să-și mențină echilibrul, să sară, să se urce în copaci, să țopăie, să danseze, să stea în picioare, să cânte la pian, să mănânce singură, să ducă o ceașcă la gură, să alerge, să-și încheie nasturii, să se îmbrace, să-și prindă cataramele pantofilor, să țină între degete un pix, o furculiță sau un cuțit, să întindă

untul, să desfacă borcane, să bage cheia în broască, să se spele pe dinți sau să se pieptene. Lucruri elementare, pe care majoritatea oamenilor le învață o singură dată.

Conducerea școlii a analizat-o pe această fetiță cu înfățișare de stafie, care tremura și se împiedica la fiecare pas, și a hotărât să nu o mai primească înapoi. Trebuie să învețe într-o școală pentru handicapați, au declarat forurile superioare. Pe scurt, nu voiau să-și asume responsabilitatea supravegherii unui copil cu probleme de sănătate. Deși nu le stătea în fire, Francesca și Archie au înfruntat toate forurile superioare – inspectoratul, consiliul de învățământ, conducerea școlii, în frunte cu directorul ei cel încăpățânat, și chiar pe avocatul lor. „La începutul noului an școlar, au susținut ei, fiica lor se va simți destul de bine și va fi în stare să urmeze cursurile școlii primare: vor avea grijă de asta. Nu o vor închide într-o instituție, uitând apoi de ea." În clipa aceea, Francesca a încetat să mai plângă. Ca prin minune. Și Stella a luat atunci hotărârea ca nimeni și nimic să nu mai stârnească lacrimile mamei ei.

Când conducerea școlii a fost obligată, în cele din urmă, s-o înscrie din nou pe Nina, aceasta a fost obligată să repete un an și să învețe într-o clasă cu elevi cu aproape doi ani mai mici decât ea. Clasa Stellei.

Toată lumea poartă un pulover nou și are un penar sau un stilou nou. Anul acesta vor începe să scrie

cu cerneală. Stella vede cămășile curate și apretate ale băieților, scoase parcă din cutie, iar în pantofii ei perfect lustruiți se reflectă ferestrele înalte ale sălii de clasă. Unii dintre colegii ei arată puțin schimbați după vacanța lungă de vară – Lydia are părul blond și pielea cafenie (a petrecut vacanța în Florida, își amintește Stella), iar Anthony Cusk pare dintr-odată mult mai înalt.

Stella se uită la prietena ei, Rebecca. Rebecca a fost colega de bancă a Stellei din clasa întâi – prietena ei cea mai bună. Stella n-a văzut-o toată vara. Rebecca stă acum în bancă cu Felicity și amândouă par absorbite de studiul unui lucru interesant. Stella se întinde să vadă despre ce este vorba. O carte? O revistă cu desene? Nu-și dă seama.

O simte pe Nina alături. Nina își ține mâinile în poală. Le ține așa ca să nu tremure, Stella știe asta. Nina poartă rochia verde, cadrilată, pe care anul trecut a purtat-o Stella și studiază cu interes liniile lăsate de acul compasului și petele de cerneală de pe bancă. Părul i-a crescut din nou, dar în smocuri inegale, ce-i dau dureri de cap mamei lor când încearcă să le pieptene.

Domnișoara Saunders bate din palme în fața clasei.

– Acum, strigă ea, fiți atenți la mine! Le zâmbește, cu privirea ațintită asupra peretelui din spatele casei. În dimineața asta vom scrie o compunere, cu titlul „Ce-am făcut în vacanța de vară". Dar mai întâi, vreau s-o primiți cu brațele deschise pe Nina Gilmore.

La auzul numelui ei, Nina tresare, observă Stella. Piciorul drept începe să-i tremure involuntar și ea încearcă să controleze spasmele, ținându-l strâns cu mâna.

– Nina a fost bolnavă, a fost internată în spital cu leziuni craniene, spune domnișoara Saunders în fața clasei, și a lipsit de la școală un an întreg. De aceea, ne bucurăm cu toții s-o avem din nou printre noi. Îi vom acorda tot ajutorul de care are nevoie, nu-i așa?

Toate capetele se întorc spre ele. Sub bancă, Stella își pune mâna peste cea a Ninei, simte spasmele musculare și apasă cu toată puterea ei. Piciorul nu mai tremură. Nina se luptă să nu izbucnească în plâns, observă Stella, ținându-și privirea în pământ și buzele încleștate. Stella o strânge de mână. *Să nu plângi*, o roagă ea în gând, trimițând mesajul prin strângerea de mână, *te rog să nu plângi!*

– Acum, spune domnișoara Saunders, întorcându-se spre tablă, puteți să vă scoateți caietele și să scrieți pe o pagină curată, cu litere citețe...

Anthony Cusk îi distrage atenția Stellei, pentru că se tot holbează la ea. Sau la Nina? Nu știe sigur. Își îndreaptă din nou privirea spre domnișoara Saunders, încercând să înțeleagă ce le spune să facă, dar el șoptește ceva, buzele întredeschise dezvăluindu-i dinții gălbui. Ce spune oare? Stella încearcă să nu se uite la el, dar nu se poate abține. Pronunță ceva,

arătând-o pe Nina, apoi ducându-şi degetul spre tâmplă. Stella citeşte pe buzele lui cuvântul „creier".

Ea îi evită privirea, aţintindu-şi ochii spre tablă. Oare Nina a văzut scena? Nu are de unde să ştie. Sora ei ia stiloul şi începe să aştearnă pe hârtie litere asimetrice şi ascuţite. Stella îşi ia şi ea stiloul, dar nu înainte de a-i mai arunca o privire lui Anthony. De ce şopteşte cuvântul acela? El se strâmbă acum îngrozitor, schimonosindu-şi chipul în mod grotesc, devenind aproape de nerecunoscut. Domnişoara Saunders vorbeşte despre paragrafe şi despre propoziţii clare şi frumos exprimate, dar Stella a pierdut toate explicaţiile şi este îngrijorată acum, pentru că nu ştie ce trebuie să facă. Ştie că domnişoara Saunders se va supăra dacă Stella o va ruga să repete indicaţiile. De ce spune Anthony Cusk lucruri îngrozitoare despre sora ei?

Ceva zboară prin aer şi o loveşte cu putere pe Stella în obraz, făcând-o să tresară cu violenţă. Obiectul cade pe podea. O bucată de hârtie mototolită, ruptă dintr-un caiet. Sperietura Stellei se transmite Ninei, care începe să tremure, lovind cu insistenţă stiloul de bancă – un zgomot stăruitor în tăcerea adâncă din clasă.

Nina lasă stiloul şi îşi prinde cu cealaltă mână braţul cuprins de spasme. Colegii îşi întorc cu toţii privirea spre ele, iar Stella o vede pe Felicity şoptindu-i ceva Rebeccăi. Prin sală străbate, ca o adiere de vânt, un val de chicoteli.

– Liniște! țipă domnișoara Saunders. Nimeni să nu mai scoată un sunet! Scrutează clasa cu privirea. Apoi întreabă cu o voce diferită, tolerantă: Nina, ai nevoie de ceva?

În pauză, Nina pășește alături de Stella, cu capul plecat. Nu le vede pe fostele ei colege de clasă holbându-se la ea, nu-i vede pe ceilalți colegi arătând-o cu degetul și îndemnându-i și pe alții să facă la fel, nu-i vede pe oameni râzând pe ascuns, n-o vede pe Miranda făcându-se nevăzută din calea lor. Dar Stella vede totul. Nina merge de parcă ar avea picioarele legate – se împleticește, se clatină, pășește nesigură.

Pe terenul de sport, prietenele Stellei se joacă *Grandmother's Footsteps* – Rebecca este conducătoarea jocului și stă cu fața spre zidul din piatră, în timp ce ceilalți stau nemișcați în spatele ei. Stella se oprește la marginea terenului, aplecându-se să-și ridice șosetele.

– Bine, spune Rebecca, executați de patru ori săritura în formă de foarfecă!

După cea de a doua săritură, Felicity se oprește, cu picioarele depărtate ca lamele unei foarfeci.

– Vreți să vă jucați cu noi? o întreabă ea pe Stella.

Stella se uită la sora ei, apoi la colegele de clasă, care, observă ea, o privesc toate cu o expresie precaută.

– Da, răspunde ea, dregându-și glasul. Da, te rog.

Felicity abandonează jocul și traversează terenul, îndreptându-se spre ele, cu mâinile pe șolduri. Stella o urmărește venind, îi privește brățara în care se oglindește o rază argintie de soare, îi vede pleoapele

fluturând, pe jumătate închise, atunci când privirile li se întâlnesc și părul curat și strălucitor, care îi dansează pe umeri. Se oprește în fața lor și le cercetează, gânditoare, pe amândouă. Apoi, cu buzele abia întredeschise, șoptește:

– Tu poți să te joci, dar ea nu.

Și o arată pe Nina, lovind aerul cu mâna.

Stella răbufnește cu mânie.

– Dacă ea nu are dreptul să se joace, atunci nu mă joc nici eu.

– Foarte bine, spune Felicity, întorcându-se spre terenul de joc. De parcă ne-ar păsa prea tare!

Stella se uită la Rebecca. Dar Felicity își strecoară brațul pe sub cel al Rebeccăi și o înfruntă amândouă pe Stella. Chiar dacă Rebecca nu se uită la ea, ținându-și capul plecat și având obrajii roșii ca racul, gestul lor este semnificativ.

Stella o ia pe Nina de mână.

– Nici nu voiam să ne jucăm cu ele, murmură ea. Hai, Nina! spune Stella, trăgând-o pe sora ei după ea.

Când Jake vine la hotel, oaspeții au luat deja masa și acum își beau cafeaua, îi spune fata care spală vasele.

Bucătarul, care vorbește monosilabic, îi trântește în față o farfurie de risotto, iar fata îi dă o furculiță. Se așterne o clipă de tăcere, în timp ce toți trei mănâncă împreună. Cuptorul pocnește pentru că se răcește, mașina de spălat vase se învârtește și huruie, iar Jake mănâncă repede. Aerul proaspăt îi provoacă o foame

de lup. Este puțin dezamăgit, pentru că nu o vede nicăieri pe Stella. Se gândește să înceapă o discuție, dar apoi se răzgândește. Bucătarul îl intimidează.

– Doamne, exclamă fata, uitându-se la ceas, vorbește în continuare la telefon?

Bucătarul ridică din umeri și scoate un sunet neinteligibil. El umple o altă farfurie cu mâncare, de data asta cu mai multă grijă, observă Jake.

– Fără îndoială, își răspunde fata la întrebare.

– La cine te referi? întreabă Jake.

– Du-i tu asta! spune ea, dându-i lui Jake farfuria și arătându-i ușa spre recepție. O să moară de foame cu telefonul în mână. Ai grijă să nu te vadă doamna D!

Jake împinge ușa și o vede – ca prin minune, i se pare lui – pe Stella, care stă la birou și vorbește la telefon. Chipul i se luminează când îl vede – sau poate doar când vede mâncarea. Îi face semn să ascundă farfuria în spatele unei vaze. Jake îi dă apoi și furculița. Se întreabă dacă să se întoarcă la bucătărie, dar ceva îl convinge să mai stea.

– Aș putea să vă sugerez... începe ea, dar vocea de la celălalt capăt al firului o întrerupe, insistentă și nemulțumită. Înțeleg, spune Stella, uitându-se la Jake. Înțeleg. Atunci, poate că soluția ar fi să...

Interlocutorul o întrerupe din nou. Ia o gură din risotto și mestecă. Îi sugerează prin gesturi lui Jake că persoana de la celălalt capăt al firului vorbește prea mult, apoi trebuie să înghită repede îmbucătura.

– După cum v-am spus deja, nu avem disponibile în weekendul acela camere cu două paturi. Vă respect dorința, dar poate că...

Bărbatul continuă să-și expună problemele. Jake se bâțâie de pe un picior pe altul și își mută privirea de la vraful de broșuri la lista de prețuri, la vaza cu margarete sau la degetele Stellei, care bat darabana pe coperta unei agende mari.

– Dar atât timp cât pe soția dumneavoastră nu o deranjează să doarmă pe un pat de campanie, atunci... Ea clatină din cap în timp ce vocea de la telefon protestează fără întrerupere. Dacă nu se pune problema unui pat dublu, atunci aș putea să vă sugerez să...

Divorțați? Scrie Jake pe o bucată de hârtie, pe care i-o arată Stellei. Ea trebuie să se uite în altă parte și să-și pună mâna la gură ca să-și înăbușe râsul.

– Bine. Bine. Conversația pare să se apropie de sfârșit. Nici o problemă. Stella, spune ea, numele meu este Stella. Vă mulțumesc. Da. Vă mulțumesc foarte mult. La revedere.

Trântește receptorul și își ascunde fața în mâini.

– Doamne, mormăie ea, nu vreau să vină aici! E dracu' gol! Îți imaginezi cum e să ai un soț ca el? Crezi că soția îl auzea oare cum îi spunea unei persoane complet străine că nu poate, sub nici o formă, să doarmă în același pat cu soția lui, chiar și pentru o noapte?

– Poate că era ocupată, organizându-și evadarea, spune Jake. Poate că lega cearceafurile la capete. Sau îi punea arsenic în mâncare.

– Să sperăm! Stella se înfige, lacomă, în porția de risotto. Sunt lihnită de foame. Credeam că o să mor pentru că mi-a scăzut glicemia. Dacă aș fi murit? Ultimul lucru pe care l-aș fi auzit ar fi fost vocea lui.

– Care îți cerea un pat de campanie pentru soția lui.

Stella chicotește.

– Căsnicia... spune ea, cutremurându-se.

Jake se uită în pământ, trecându-și mâna prin păr. Ea s-a descălțat de pantofi, observă el, și stă cu picioarele goale, descoperindu-și unghiile vopsite în culoarea roșie a sângelui proaspăt oxigenat. Și-o imaginează stând ghemuită în rulota ei și aplicându-și pe unghii, cu mișcări atente și precise, un lac caramelizat.

Stella îi surprinde privirea, cu chipul uimit și puțin suspicios. *Oare l-a văzut cercetându-i picioarele?* Posibil.

– Pot să spun foarte multe lucruri despre tine doar uitându-mă la picioarele tale, spune el repede, pentru ca ea să nu-l considere un fetișist pervers.

– Chiar așa?

– Uită-te la degetul ăsta! Jake se ghemuiește în fața ei și îi arată cel de al doilea deget. Prietenul mamei mele, reflexolog, mi-a spus că...

– Stai puțin! îl întrerupe ea. Mama ta are un prieten reflexolog?

– A avut, răspunde Jake, zâmbind. Printre alții...

– Aha!

Ea cade pe gânduri, făcând anumite conexiuni referitoare la el sau la mama lui.

– Oricum, continuă el, stând tot în genunchi, pot să-ți spun că ai strămoși romani.

Stella începe să râdă, iar clipa aceea se oglindește pe chipul lui. Jake încearcă să nu se mai gândească la faptul că este atât de aproape de ea. Dacă ar vrea, sau dacă ar îndrăzni, ar putea s-o sărute, cu o mișcare fulgerătoare.

Ce-i spunea oare? Jake încearcă să se concentreze.

– La un moment dat... continuă el nesigur... o rudă de-a ta s-a asociat cu dușmanul și...

Se oprește pentru că Stella continuă să râdă, puțin cam isterică.

– Ce e așa de nostim?

– Am strămoși romani? Îți mulțumesc pentru că m-ai anunțat.

– Știai deja? întreabă el, puțin dezamăgit.

– Păi, da, spune ea, înghițind și ultima îmbucătură de risotto și punând apoi furculița în farfurie. Numele de familie al mamei mele era Iannelli.

– Aha!

– Părinții ei au emigrat aici în 1930. Este membră cu drepturi depline a Asociației Străinilor Naturalizați. Și eu la fel.

– Străini Naturalizați? repetă Jake, sprijinindu-și mâinile pe pulpele picioarelor.

– Este expresia mamei mele. Știi tu – scoțiano-italian, anglo-irlandez, britanico-chinez sau... britanico-asiatic... sau ce altă combinație mai ești și tu.

– Străini Naturalizați, spune Jake. Îmi place expresia.

Se așterne o clipă de tăcere. Se uită unul la celălalt.

– Hai, mai spune-mi ceva despre picioarele mele romane! spune ea brusc.

– Ei, bine, Tang mi-a spus...

– Tang?

– Fostul prieten al mamei mele. Unul dintre ei.

În timp ce rostește aceste cuvinte, Jake se întreabă cum ar reacționa Stella dacă ar atinge-o. Ar îndrăzni să facă asta?

– Mi-a spus... începe el și își duce gândul la bun sfârșit.

Atinge cu mâna dreaptă glezna Stellei, acolo unde venele pulsează prin pielea aproape translucidă. Chipul ei trădează îndoiala, poate chiar panica, și este convins că își va retrage piciorul. Dar se înșală. Îl lasă să-i pună piciorul pe genunchi, cuibărindu-se pe rotulă. Pielea ei este surprinzător de caldă în mâna lui.

– Tang mi-a spus, repetă el, cu o voce puțin diferită, mult mai domoală, că o particularitate tipic romană o reprezintă lungimea celui de al doilea și al treilea deget – dacă sunt la fel de lungi sau mai lungi decât degetul mare, atunci ai rădăcini romane. Jake îi atinge fiecare deget ca să-i demonstreze teoria, simțind suprafața lucioasă a ojei purpurii. Iar ticăloșii de centurioni, continuă el, și-au împrăștiat sămânța în întreaga lume. Din cauza lor, foarte mulți oameni au probleme cu picioarele.

– Probleme? spune ea, agățându-se parcă de acest cuvânt.

– Mi-e teamă că da. Lungimea exagerată a celor două degete te împiedică să mergi normal, iar cu timpul, din cauza acestui defect, tendoanele și nervii vor avea de suferit.

Stella păstrează o clipă tăcerea. Nu se gândește decât la senzația pe care i-o creează atingerea palmelor lui.

– Interesant, spune ea, cu capul într-o parte. Dar, fără îndoială, sunt prostii.

Jake se preface revoltat.

– Cum poți să spui asta?

– Încerci să mă convingi că un popor care a clădit un imperiu imens și ale cărui armate au mărșăluit pe jos în întreaga lume suferea de anomalii congenitale ale picioarelor? Își retrage piciorul și se ridică de pe scaun, luând farfuria. Prostii, repetă ea. Și, în orice caz, spune Stella, intrând în bucătărie, picioarele mele nu au nici o problemă.

Stella și Nina sunt în amfiteatru. În fiecare dimineață, toți elevii școlii vin aici și se așază în bănci ca să cânte imnuri și să vadă cum copiii cu probleme primesc mustrări din partea conducerii școlii. Dar acum este gol – numai elevii din clasa lor stau la rând, îmbrăcați în pantaloni scurți și încălțați cu pantofi de tenis, așteptând ca domnișoara Saunders, încălțată și ea cu niște pantofi de tenis de un alb imaculat, ascunși sub o fustă lungă și înflorată, să termine de

aranjat niște covorașe din cauciuc, pe care vor păși, unul câte unul, când vor sări pe cal.

Stellei îi place acest aparat de gimnastică. Este solid, acoperit cu un păr sârmos și cu bucăți din piele. Când sari peste el, îl atingi doar cu mâinile și – pentru o fracțiune de secundă, timp în care aterizezi pe partea cealaltă – simți ce înseamnă să zbori. Stella ar vrea să-l cuprindă cu brațele și să nu-i mai dea drumul.

Aude în spate râsete înfundate și chicoteli. Stella își ciulește urechile, dar nu se întoarce. Aude o voce – Felicity? Emma? – care șoptește ceva despre fluturi. Ca să ascundă ruptura pantalonilor scurți – urmarea escaladării unui gard – mama Stellei i-a cusut un petic în formă de fluture. Francesca a adus peticul într-o zi când a plecat la cumpărături cu Evie, iar Stellei i-a plăcut din clipa în care l-a văzut – are aripile purpurii și portocalii și antene de un albastru-închis. Dar acum colegii râd cu toții de ea.

Stellei însă nu-i pasă. Ridică bărbia, ca să le arate că nu-i pasă de ei. Aude un sunet de pași și alte chicoteli și simte pe braț o atingere rece și umedă. Se întoarce și-l vede pe Anthony Cusk, ce și-a lipit mâna de pielea ei.

Anthony se întoarce spre colegii lui, agitându-și mâna prin aer.

– Virușii Gilmore! strigă el, iar copiii încep să țipe și să fugă din calea lui.

Este jocul lor preferat, căruia Anthony îi dă întotdeauna tonul: cel care o atinge pe ea sau pe Nina se preface că s-a infectat cu un virus.

Stella îl urăşte din tot sufletul pe Anthony Cusk. Bunica ei îi spune că ura este un sentiment puternic şi că nu este bine să-ţi urăşti semenii, dar Stella îl urăşte pe Anthony. Îşi imaginează că ura ei seamănă cu un cocoloş de smoală înfipt în pieptul ei. Săptămâna trecută, s-a dus la toaletă în timpul pauzei, iar când s-a întors în curte a văzut-o pe Nina trântită pe jos şi încercuită de copii. Anthony Cusk o împingea cu degetul de fiecare dată când încerca să se ridice. Nu era greu s-o dezechilibrezi pe Nina – uneori, Stella credea că până şi o adiere de vânt o putea doborî la pământ. Stella s-a năpustit asupra cercului de copii şi i-a tras un pumn în faţă lui Anthony Cusk; impactul a fost devastator şi pentru ea, dar şi pentru Anthony – durerea pe care a simţit-o în mână a fost copleşitoare, iar sângele a ţâşnit ca o fântână arteziană din nasul băiatului, desenând pe jos petale roşii de trandafiri. Stella a fost nevoită apoi să petreacă toată după-amiaza în biroul directorului.

– Nina, dragă, o strigă domnişoara Saunders, de lângă aparatul de gimnastică, poate că ar trebui să stai pe bancă.

Stella o urmăreşte pe sora ei îndepărtându-se, simţind ca un cuţit în inimă despărţirea de ea, şi rămâne singură la rând, înconjurată din toate părţile de duşmani.

– Eu nu stau lângă ea, spune cineva.

Stella nu-l vede pe autorul replicii, pentru că se uită fix la modelul parchetului, care scârțâie dacă îți freci de el pantofii de tenis. Copiii strică șirul indian, fugind din preajma ei, astfel încât se trezește dintr-odată prima la rând.

– Hai, Stella, spune domnișoara Saunders, sari tu prima! Terminați cu prostiile! le spune ea copiilor, care râd, se înghiontesc și se bat.

Stella vede „pista de alergări", alcătuită din covorașe puse cap la cap, întinzându-se până la baza aparatului de gimnastică. O vede pe domnișoara Saunders cu mâinile întinse, gata s-o ajute să sară. Simte cum ceata de călăi dispare în urma ei în timp ce aleargă. Picioarele zboară sub ea și aude foșnetul hainelor.

În timp ce silueta portocaliu-cafenie a calului devine din ce în ce mai bine conturată, Stella simte un nod în stomac. Dar ceva o determină să meargă mai departe. Nu se poate opri pe loc, nu poate să dea greș, nu acum când toți ochii dușmanilor ei o urmăresc. Sare pe trambulină, atinge calul cu mâinile, dar știe că ceva nu e în regulă. Podeaua se rotește prea repede și simte cum se prăbușește la pământ, simte cum sala se clatină periculos și se întreabă – în clipa în care se lovește cu fruntea și cu umărul de podea – dacă așa se simte Nina.

Domnișoara Saunders o ceartă, îi spune că a făcut figura asta de nenumărate ori, că trebuie să se ridice și să sară din nou, dar capul îi freamătă de durere.

Aude în depărtare hohote de râs, iar domnișoara Saunders le spune să tacă. Stella nu crede că poate să mai sară o dată, nu vrea să mai sară o dată. Vrea doar să se ascundă undeva – în întuneric și tăcere, undeva departe de aici, pentru că se simte obosită, îngrozitor de obosită. Își încleștează mâinile ca să nu plângă, gest pe care domnișoara Saunders îl vede, pentru că o ia de mână și îi spune să se așeze lângă Nina. Și, în timp ce străbate kilometri întregi pe parchetul scârțâitor, își atinge – încă o dată – fluturele pe care i l-au ales Evie și Francesca.

Jake nu o vede zile întregi pe Stella. Fie e plecată, fie are o zi liberă, fie e prin hotel, făcând curățenie prin camere sau ocupându-se de clienții dificili. Uneori, Jake îi aude pașii, îi surprinde vocea, îi vede silueta printr-o fereastră de la etaj sau găsește o bucată de hârtie cu scrisul ei – o listă de cumpărături, o comandă de băuturi – dar nimic mai mult. Dacă pornește în căutarea ei, descoperă numai coridoare goale, camere pustii, ale căror uși se închid în fața lui, perdele care se agită în bătaia vântului – toate îi trădează prezența, ca a unei năluci invizibile.

Dispariția ei îi provoacă o stare de neliniște. Se trezește gândindu-se la eșarfa roșie cu care Stella își leagă părul, la gestul pe care îl face atunci când se concentrează asupra unui lucru – își mușcă buza de jos – sau la sunetul pe care îl scot pantofii ei atunci când merge. O fată din Aviemore lucrează uneori în

tura de noapte și îi trântește lui Jake mâncarea în farfurie cu o mișcare iute de mână.

Se duce aproape în fiecare zi în cabana din pădure. Se plimbă prin camere, atingând clanțele ușilor, mânerele ruginite ale geamurilor și căminele din piatră, privește cerul prin acoperișul spart și admiră peisajele pe fereastră. Dacă se uită cu atenție, observă el, poate să memoreze priveliștea de la fiecare geam în parte. Vrea să-și întipărească bine în minte locul și casa aceasta dărăpănată, pentru ca atunci când nu va mai fi aici, să și le poată aminti.

Jake este conștient de faptul că venirea și șederea lui în acest loc nu sunt suficiente. Încă de când a sosit în aceste părți ale lumii, a înțeles că poartă în suflet un gol, un vid. Că l-a purtat și îl va purta întotdeauna. Dar dacă acest gol se extinde precum gazul, ce-a câștigat atunci venind la Kildoune? Jake nu poate ignora faptul că trăiește printre oameni care au vorbit cu Tom, au interacționat, au stabilit o legătură cu el, l-au cunoscut. Doar simpla lui prezență aici îl apropie și mai mult de tatăl lui. Ori de câte ori își va simți sufletul pustiit, iar golul va amenința să-l înghită cu totul, va trebui să-și amintească acest lucru.

Vremea se schimbă și începe să plouă. Este o ploaie măruntă, nu ca aversele din Hong Kong. Este aproape invizibilă și pare că bate dintr-o parte. Jake amână vopsirea ferestrelor de la Kildoune pentru un moment mai prielnic. Sapă în grădina de legume, înfige dinții de fier ai furcii în bulgării compacți de pământ,

smulge buruienile din rădăcini și înfige pari în pământ, pentru ca mazărea să se urce pe ei atunci când va crește.

Se murdărește pe mâini, iar bocancii sunt plini de noroi. Dar îi place grădinăritul, îi place sudoarea caldă pe care o aduce cu sine munca fizică, îi place să descopere cum un peisaj aparent pustiu abundă de viață – iepuri, vulpi, mierle, oi, fazani îl urmăresc din toate părțile. Pământul și pădurea freamătă însuflețite. Uneori, Jake pune furca deoparte și privește de jur împrejur, convins fiind că ceva sau cineva îl pândește din umbră, dar nu vede nimic, doar frunzele de ferigă ce se agită în bătaia vântului.

Stella învârte furtunul aspiratorului cu mișcări largi, arcuite. Fredonează o melodie în timp ce lucrează, iar modelul dezagreabil al covorului capătă strălucire și culoare după impactul puternic cu aspiratorul. Doi oaspeți trec pe lângă ea; soția o salută dând din cap. Ea a cerut ciuperci și pâine prăjită la micul-dejun, își amintește Stella, aseară a băut două cocteiluri kir[1], poartă slipuri din nailon și ține lângă pat o carte despre perioada optimă de ovulație.

La un moment dat, fără nici o explicație, aspiratorul se oprește brusc. Stella se uită la el, îi dă târcoale, apoi se așază pe covor, ținând încă furtunul în mâini. Îl lovește cu piciorul – aceasta fiind metoda

[1] Amestec de vin alb, șampanie și scorțișoară (n. tr.).

ei de a „îmblânzi" aparatele încăpățânate – dar nu se întâmplă nimic. Îl ia în brațe și îl scutură cu putere. Rezultatul este același.

Oftând și înjurând în barbă, Stella urmărește firul până la priza unde l-a conectat cu puțin timp în urmă. Poate că a ieșit din priză. Este gata să intre în foaier când aspiratorul pornește din nou, în spatele ei.

Stella se întoarce din drum. Apucă furtunul și începe să-l plimbe din nou pe covor, când aspiratorul se oprește iar. Îl aruncă, supărată.

– Ce ai? îl întreabă Stella, pornind încă o dată spre priza din foaier. Aspirator prost! bombăne ea.

Când ajunge din nou la ușă, aparatul se trezește la viață. De data asta, Stella rămâne pe loc, cu capul într-o parte. De undeva se aude un râset înăbușit. Împinge ușa și intră în cameră.

Jake stă ghemuit lângă priză, iar când o vede, o întreabă:

– Vorbești mereu cu aparatele electrocasnice?

Ea îl privește, uimită, ținându-și mâinile în șold.

– Tu ai făcut asta? îl întreabă ea.

Nu l-a mai văzut de zile întregi. L-a evitat, trebuie să recunoască asta.

– Ar trebui să te uiți în oglindă, să vezi ce mutriță ai, spune el, izbucnind în râs.

Mânioasă, Stella ia o pernă de pe o canapea.

– Ticălosule! spune ea, râzând la rândul ei. Ești îngrozitor!

Traversează camera spre el, ținând perna în brațe. Se gândește cât de satisfăcută se va simți când îi va trage cu ea în cap. Dar când ajunge în dreptul lui, Jake apucă perna și i-o smulge cu ușurință din brațe. Ea rămâne dezarmată, cu mâinile goale. Are cămașa descheiată pe jumătate, observă Stella, și miroase a aer curat, a ploaie, a pământ – pământul în care săpase mai devreme. Privirea pe care Jake și-a ațintit-o asupra ei îi creează impresia că poate să vadă prin ea ca prin sticlă.

Stella se întoarce pe călcâie și iese din cameră.

Pearl este în bucătărie și curăță agrișe, când Stella năvălește înăuntru ca o furtună.

– Te simți bine, fetițo? întreabă Pearl.

Stella scoate un sunet aproape imperceptibil, dar nu se oprește din drum, trecând iute prin bucătărie și ieșind apoi pe ușa de vizavi. Pearl îi aude pașii prin curte.

O fracțiune de secundă mai târziu, apare și Jake.

– Ai văzut-o pe Stella?

– Când?

– Acum. Jake se năpustește la fereastră și se uită afară. A ieșit pe aici? Încotro s-a dus?

Pearl îl cercetează atent. Are o expresie ciudată, puțin speriată, și ține o pernă într-o mână. Îi arată direcția opusă celei pe care a urmat-o Stella.

– Mulțumesc, spune Jake, făcându-se nevăzut.

Pearl își scutură de pe degete perișorii minusculi și ascuțiți ai agrișelor și varsă fructele într-o farfurie.

– Ce mai urmează acum? se întreabă ea, modelând aluatul în forma unei mingi.

Dar, în timp ce presară făcălețul cu făină, clatină din cap. Știe foarte bine ce va urma.

Jake tunde iarba, urmând instrucțiunile doamnei Draper – în brazde egale, simetrice, dispuse în sens invers – când apare camioneta poștei, cu roțile scârțâind pe pietriș. Poștașul nu mai coboară din mașină, ci aruncă pachetul de scrisori, legate cu un elastic, în pragul ușii deschise a hotelului.

– Poșta! îi strigă el lui Jake, întorcând camioneta și dispărând pe șosea.

Jake oprește mașina de tuns iarba, iar încetarea bruscă a zgomotului creează o stare de paralizie temporară. Se îndreaptă spre pachet, îl ridică și, întinzând elasticul, începe să-l răsfoiască. Vede câteva reviste de catering, cataloage ale firmelor care își vând produsele prin poștă, două scrisori pentru rezervare de camere, alte câteva adresate doamnei Draper, două pentru Stella, redirecționate de la o adresă din Londra, și o carte poștală. Pentru Stella. Jake nu vrea s-o citească, dar expeditorul a scris cu litere mari, de tipar, cu un pix roșu: SUNĂ-MĂ, CĂCI ALTFEL VOI MURI! Jake se încruntă. Nu conține nici un nume. Nici o adresă a expeditorului.

Lăsând restul scrisorilor pe biroul de la recepție, Jake urcă scările – câte două o dată. La etaj este liniște. Lumina soarelui creează pete lunguiețe pe covor. Își ciulește urechile, întorcându-și capul dintr-o parte în alta.

– Stella! o strigă el.

Nu primește nici un răspuns.

Se îndreaptă spre turnul din partea de nord a hotelului. Camerele sunt toate închise, cufundate într-o tăcere adâncă. Covorul de pe hol foșnește sub picioarele lui. Capetele tăiate ale căprioarelor îl privesc de pe pereți; un cocoș-de-munte împăiat stă pe o creangă, gata parcă să-și ia zborul. Sună-mă, căci altfel voi muri! Cine naiba scrie așa ceva?

În locul în care coridorul se bifurcă, un hol dând spre spălătorie și spre alte camere, iar celălalt spre scările care duc în turnul din nord, Jake se oprește.

– Stella! strigă el din nou.

Îi răspunde aceeași tăcere adâncă. Încearcă să surprindă un sunet cât de mic – un zgomot de pași, bâzâitul unui aspirator, foșnetul cearceafurilor. Nimic însă. Vrea s-o ia în direcție opusă când aude un zgomot – o mișcare prin clădire, un scârțâit al unei podele sau al unui lambriu – nimic mai mult. Se întoarce.

– Stella! strigă el. Tu ești?

Urcă ultimele trepte spre ușa masivă din stejar, pe care o împinge cu umărul.

Camera este învăluită într-o lumină albă, strălucitoare, deposedând de culoare și dimensiune mobila,

covoarele și celelalte obiecte. Jake își duce, din instinct, mâna la ochi. Nu a fost niciodată în camera asta. Toate ferestrele sunt deschise, iar perdelele flutură prin aer. Cearceafurile, cuvertura și pernele sunt aruncate pe podea. În coșul de gunoi zac câteva flori uscate. O vulpe îl privește dintr-o cutie de sticlă. Stella stă într-o arcadă al turnului, cu spatele la el, și privește valea îngustă dintre munți.

– Stella! spune el din nou.

Ea se întoarce, clipind, spre el, uimită parcă să-l vadă.

– Bună, Jake, spune ea, atingând zidul din piatră cu o mână, în timp ce pe cealaltă o ține la gât.

Se privesc o clipă, peste dezordinea din cameră. Jake nu mai știe de ce-a venit aici. Gândurile lui sunt copleșite de prezența ei, de faptul că se află atât de aproape de el, la o aruncătură de băț. Nu trebuie decât să facă un pas peste maldărul de cearceafuri și perne și ar fi lângă ea.

Probabil că un nor acoperă soarele, deoarece lumina pălește dintr-odată, iar camera capătă formă și culoare. Obiectele din jur încep să se contureze precum imaginile dintr-o fotografie abia developată. Jake își drege glasul.

– Ți-am adus corespondența.

Trece peste grămada de cearceafuri și prosoape de pe podea, dar, când ajunge lângă ea, Stella întinde mâna. Jake îi dă scrisorile, iar degetele i se par pustii și rigide fără ele.

– Mulţumesc, spune ea, răsfoindu-le.

Jake îi urmăreşte expresia feţei când vede cartea poştală. SUNĂ-MĂ, CĂCI ALTFEL VOI MURI! Ochii i se plimbă peste scrisul roşu, care contrastează cu albul-crem al cărţii poştale, apoi la adresa scrisă cu litere rotunde, asimetrice, şi în final, privirea i se îndreaptă din nou spre literele de tipar. O pune ultima la rând şi se uită la una dintre scrisorile expediate de la Londra. A doua îi provoacă o grimasă.

– O, Doamne! exclamă ea.

– Ce e?

Stella oftează în timp ce deschide plicul.

– Scrisoarea astă... Propoziţia rămâne suspendată în aer, căci atenţia îi este atrasă de cuvintele scrise atât de aproape unele de altele. Râde scurt, apoi se aşază pe pat. Pentru numele lui Dumnezeu! murmură ea, citind mai departe.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Jake, întinzându-se pe pat lângă ea, cu mâinile sub cap. Veşti proaste?

– Nu chiar. Tipul ăsta...

– Prietenul tău? întreabă Jake fulgerător.

– Nu, nu. E tipul pentru care am lucrat.

– Aha! Jake îşi aţinteşte privirea asupra baldachinului de deasupra lui şi încearcă să-şi suprime un zâmbet.

– Vrea să ştie dacă mă întorc. Stella oftează puţin nervoasă şi bagă foile înapoi în plic. N-am chef s-o citesc acum. Aruncă plicul pe pat şi se întinde lângă Jake. El zâmbeşte. Salteaua saltă uşor când ea vine

să se odihnească alături de el. Sunt foarte obosită astăzi, murmură ea.

El se uită la scrisori, apoi la ea. Are ochii închiși și bărbia ridicată spre tavan. N-a realizat niciodată ce gene lungi are. Cutia toracică se înalță și coboară în ritmul respirației, antrenând și sânii, care se mișcă sub uniformă. Vede cât de aproape stau unul de celălalt pe acest pat uriaș, cu baldachin. Se simte deodată copleșit de măreția casei, a văii și a țării în care se află. Dacă ar întinde mâna, i-ar putea atinge fruntea, obrazul, umărul. Ar fi atât de ușor, atât de firesc. Își imaginează căldura buzelor ei sub sărutul lui pătimaș, senzația sânilor ei zdrobiți sub greutatea lui.

În schimb, își freacă fața cu mâna. Este cumplit. Vrea cu atâta ardoare s-o sărute. Cum ar reacționa? Ar fi oare o idee bună, ținând cont de împrejurări?

Nu-mi pasă, își spune Jake într-o fracțiune de secundă. Nu-i pasă de împrejurări. Nu-i pasă dacă este sau nu o idee bună. Nu-i pasă de nimic. Este copleșit de sentimentul că ar trebui, că trebuie s-o sărute chiar acum, că, dacă nu o va face, s-ar putea să nu mai aibă niciodată această șansă. Se sprijină într-o mână pe pat și se apleacă spre ea.

Stella se ridică în capul oaselor. Fredonează o melodie și își așază părul după ureche.

– Dacă mai stau mult aici, spune ea, o să adorm.

Lovește marginea patului cu picioarele și își adună scrisorile.

Nu, strigă Jake în gând, *nu, vino înapoi!* Se rostogolește pe burtă și vrea să lovească cu furie patul, pernele, totul. Luptându-se să nu dea frâu liber mâniei sale, scapă din greșeală un geamăt.

Stella își întoarce capul spre el și îl privește ușor încruntată. Jake trebuie să spună ceva, trebuie. Altfel îl va considera un tip ciudat. Repede! Spune ceva! Orice. Orice. Ceva firesc. Jake își stoarce mintea să spună ceva, dar singurele lucruri la care se gândește sunt: *Sărută-mă! Vino aici! Te vreau! Pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te la ceva, omule, gândește-te!*

– Cine ți-a trimis cartea poștală? întreabă el dintr-o suflare, atins de muza inspirației.

Din fericire, ea a înțeles. Râde scurt.

– Ai văzut-o, nu?

– Îmi pare rău, n-am vrut să...

– Nici o problemă. E cam greu s-o ignori.

– Cine ți-a trimis-o? întreabă Jake din nou.

– Sora mea.

– N-am știut că ai o soră.

Glasul lui Jake trădează o ușoară revoltă, la gândul că ea a omis să-i aducă la cunoștință un lucru atât de important.

– Uite că am, spune ea, ridicând indiferentă din umeri.

Se ridică în picioare și începe să întindă cearceafurile curate, stând cu spatele la el. Jake își ridică capul ca s-o privească. Ce-a făcut? Are sentimentul că a spus

ceva ce nu trebuia. Stella mai face așa uneori – se închide în sine ca într-o cochilie.

– Cum e sora ta?

Ea ridică din nou din umeri, stând în continuare cu spatele la el.

– E mai mare sau mai mică?

– Mai mare.

– Cu cât?

– Cu doi ani.

– Și cum e?

– Nu știu. Stella scutură un cearceaf, care scoate un sunet asemănător cu șuieratul unui bici. E... cum e ea. Mai ai întrebări? Sau ai terminat?

Jake se ridică în picioare și îmbracă o pernă într-o față de pernă rigidă din cauza apretului.

– Și... ăăă... de ce-ți trimite amenințări cu moartea?

Stella îl privește peste patul care îi desparte.

– Este o poveste lungă, spune ea, aplecându-se să ia coșul cu rufe murdare. O poveste foarte lungă. Și pleacă la baie.

O bătaie în ușă a trezit-o pe Stella, care și-a ridicat capul de pe pernă. Și-a întins brațul peste umărul lui Sam, ca să nu-l dea jos de pe patul îngust și rigid, tipic unei camere din căminul studențesc. El dormea cu fața îngropată în umărul Stellei și cu picioarele peste gleznele ei, țintuind-o practic în pat.

– Cine e? a strigat ea.

În cameră și-a făcut apariția, ca prin minune, sora ei. Stătea lângă chiuveta murdară de rugină, scăldată într-o rază de lumină. Purta o haină care a fost cândva a lui Evie. Din piele de căprioară, spunea Evie.

Stella o privea uimită. I se părea atât de ciudat, cu totul inexplicabil s-o vadă pe Nina acolo, în acel context, în camera ei din Londra, încât a avut nevoie de câteva clipe ca să perceapă informațiile vizuale, ca să se convingă de faptul că imaginația nu-i juca feste. Ce căuta Nina acolo? Ceva nu era în regulă.

– Bună, a spus Nina, scrutând camera cu privirea, biroul, podeaua plină de haine, afișele de pe pereți, cărțile sprijinite de zid ca niște piese de domino și, în final, trupul gol al lui Sam contopit cu cel al Stellei.

Stella privea, paralizată, cum Nina îi cerceta viața pe care și-a conceput-o cât mai departe de sora ei.

– Ce cauți aici? a îngăimat ea.

– Am plecat de la colegiul de arte plastice.

– Ai plecat?

Stella se lupta să se ridice în capul oaselor, eliberându-și brațul de sub trupul lui Sam, care s-a întors acum pe partea cealaltă.

– Am renunțat la cursuri. Cine e? a întrebat Nina, arătându-l pe Sam.

– E... ăăă...

Sam și-a ales exact acel moment ca să se trezească din somn. Realizând că mai era cineva cu ei în cameră, s-a întors brusc într-o parte – un lucru imposibil într-un pat pentru o singură persoană. Stella a încercat

să-l prindă cu mâna, dar el a alunecat, înspăimântat, de lângă ea și a căzut cu o bufnitură pe podea.

– La dracu'! a spus el. Vai! Apoi s-a uitat la Nina. Oo!

– Salut! a spus ea, fără să-și ascundă plăcerea cu care îi analiza trupul gol. Eu sunt Nina. Sora Stellei.

Îi oferea chiar și mâna ca să-l ajute să se ridice, pentru numele lui Dumnezeu! Stella a sărit din pat, trăgând cearceaful de pe saltea ca să-l acopere pe Sam.

– Nina, el este Sam. Sam, ea este Nina, a bâiguit ea, adunându-și hainele de pe podea și îmbrăcându-se. În timp ce Sam se ridica în picioare, Nina s-a așezat pe scaunul de lângă birou.

– Sunt încântată să te cunosc, a spus Nina. Stella nu mi-a spus că... Nina a aruncat un fir de păr de pe haină... că are un prieten.

– Da? a spus Sam, aruncându-i Stellei o privire uimită.

– Ăă... a început Stella, n-am avut... n-am avut ocazia... Am... se oprește când vede pe podea, lângă o carte, un prezervativ folosit, într-o poziție înclinată, ca un melc ieșit din cochilie. Îl azvârle cu piciorul sub pat.

– Este atât de misterioasă, a spus Nina. Nu crezi, Sam?

El stătea în mijlocul camerei, înfășurat în cearceaf ca o statuie romană, cu chipul presărat de îndoială. Stella își dorea din tot sufletul ca unul dintre ei să plece. În clipa aceea, ar fi dat orice ca să-și vadă dorința

împlinită. Dar cine – el sau ea? Nu știa. Știa doar că prezența amândurora în aceeași cameră o amețea, ca și când nu era destul oxigen pentru toți trei.

– Să mergem să mâncăm! a spus ea.

Mergeau cu toții pe drum – un trio nepotrivit. Sam a luat-o, ca de obicei, de mână și Stella a văzut-o pe Nina uitându-se în altă parte. Stella se simțea stânjenită, pentru că singura persoană cu care se ținea de mână era Nina, și acum, deși mergea alături de sora ei, se ținea de mână cu altcineva. Sub pretextul că își scarpină nasul, și-a desprins degetele din strânsoarea lui Sam. Acest lucru i-a creat un puternic sentiment de vinovăție, motiv pentru care a evitat să-l mai privească în ochi.

Când au pornit la drum, Stella stătea între ei, dar această poziție i se părea copleșitoare, astfel că, atunci când au trecut de stația de autobuz, s-a strecurat în așa fel încât a ajuns lângă Nina. A observat însă că – după optsprezece ani în care au mers numai împreună – ritmul lor era perfect sincronizat, în timp ce Sam făcea notă discordantă, nereușind să se adapteze ritmului lor precis, precum cel al unui metronom. Un lucru bizar, pentru că Stella ar fi putut să jure că – atunci când merg împreună – pașii lor sunt perfect sincronizați. Cum era posibilă atunci această discrepanță?

Cafeneaua cu produse ieftine era afacerea unei familii de greci. Când au intrat, mai multe persoane – pe care Stella le cunoștea – stăteau la o masă. Ei li

s-au alăturat. Chelnerii le-au mai adus o masă și câteva scaune, ca să mănânce cu toții împreună. Nina s-a așezat între doi studenți, colegi de seminar ai Stellei. Doi băieți – Graham și Neil. Nina nu a comandat nimic pentru ea, dar – după ce i-a fermecat, relatându-le amănuntele picante ale unui curs de pictură după model – ciugulea cartofi prăjiți din farfuriile amândurora.

– ...și modelul avea cel mai mic, dar cel mai mic penis din lume... spunea ea, în timp ce Stella o privea înfigând furculița în oul prăjit din farfuria lui Neil, gălbenușul prelingându-se peste cartofii prăjiți. Era cam așa, a continuat ea, arătându-le o felie de cartof. Nu, stați, a spus ea, mușcând din el, era cam așa!

Erau fascinați de ea, a observat Stella, privind-o amândoi de parcă n-ar fi văzut niciodată o ființă exotică și uluitoare așa cum era Nina. Stella vedea cum îi dezbina în joacă, ciugulind mai întâi din farfuria lui Graham, până când acesta se simțea sigur pe el, apoi din farfuria lui Neil, repetând figura după o perioadă fixă de timp.

– Hei, Stel, a spus Nina, aplecându-se peste masă și vorbind în italiană, tu n-ai probleme de acest gen cu el, nu-i așa?

Ea a îndreptat felia trunchiată de cartof în direcția lui Sam.

– Ce-a spus? a întrebat Sam, nervos, punându-și mâna pe coapsa Stellei.

– Nimic, a murmurat ea. Nu contează.

– Vorbești italiana? a întrebat-o Graham, dornic să recâștige atenția Ninei.

– Da. Nina l-a privit uimită, apoi s-a uitat la Stella. Nu le-ai spus? a întrebat ea, scrutându-i pe toți cu privirea. Acasă vorbim în italiană.

– N-am știut, a spus Graham, uitându-se de la ea la Stella, ca și când s-ar fi aflat în fața unor specimene interesante. Tu ai știut, Sam?

Sam își ținea ambele mâini încleștate pe cana goală.

– Nu, a răspuns el. N-am știut.

Stella a împins scaunul, care s-a mișcat cu un scârțâit pe podea, și s-a dus la bar. A privit rafturile de conserve, cutiile cu sosuri în ambalaje strălucitoare, maldărul de furculițe din lemn, dungile de pe șorțul grecoaicei. Va comanda... ceva. O altă ceașcă de ceai. Sau un pahar de apă. Sau poate niște ciocolată? Nu știa ce vrea. Nu voia decât să se strecoare nevăzută pe ușa cafenelei și s-o ia la fugă, fără să privească înapoi. Această ciocnire a lumilor ei paralele îi crea o stare de inconsistență și de slăbiciune și nu mai știa cine era și cum trebuia să se comporte. Ori de câte ori se afla în preajma Ninei, avea impresia că sora ei exercita o forță uluitoare, ca forța gravitațională, trăgând-o înapoi în lumea pe care a crezut că a lăsat-o în urmă – Edinburgh, apartamentul părinților ei, locurile natale de care a încercat să fugă.

Brusc, Sam a apărut lângă ea și a atins-o cu mâna.

– Te simți bine?

Când s-a întors să-l privească, a văzut că era roșu la față, iar ochii îi trădau îndoiala.

– Da, mă simt bine.

– Sora ta... a început el.

– Da?

– E cam... a îngăimat el, șovăind, uitându-se peste masă... este ciudată... și nebună.

Stella a închis ochii și s-a văzut aterizând pe pământ ca un parașutist. În fața ei, erau două câmpii – pe una stătea Sam, ținându-și capul pe spate în timp ce o urmărea coborând. Pe cealaltă, era Nina. Spre care dintre cele două câmpii avea să se glisideze la aterizare? Nu avea de ales, firește. Trebuia întotdeauna să aterizeze lângă Nina.

– Să nu mai spui astal l-a repezit Stella, îndepărtându-se de el. Niciodată!

Jake ia furca, prinde scaunul de tăblia putrezită și îl aruncă în focul pe care îl făcuse în curte. Din foc ies scântei, flăcările îl mistuie lacome și, în curând, scaunul se preface în scrum.

Face curățenie în grajdul cel mic. Doamna Draper a stat cu el toată dimineața, purtând un halat peste haine și ținând o batistă la nas, dându-i indicații în timp ce a scos afară – din locul în care au zăcut ani de zile – piese de mobilier vechi și uzate – scaune marca Lloyd Loom, dulapuri stricate, un duș vechi și un maldăr de perdele mucegăite, care miroseau îngrozitor.

I-a spus să ardă totul. Focul a ars mocnit un timp, refuzând să se aprindă cu putere până când Jake nu a turnat parafină peste el, transformându-l într-o vâlvătaie care mistuie aerul din jur.

A găsit și două obiecte de valoare. O lampă veche cu petrol, pe care speră să i-o dea Stellei pentru nopțile în care străbate singură pădurea în drum spre rulotă, și o bicicletă, cu lanțul mâncat de rugină și roțile dezumflate, dar, altfel, în stare bună. Are un cadru de fier, o șa cu suspensie și roți solide, dotate cu spițe. Se simte atras de ea – de ticăitul pe care îl scot roțile când se învârtesc, de ghidonul cu mânerele arcuite în sus, ca niște coarne de cerb și de claxonul ancorat încă de mâner.

Cu un ochi la foc, Jake freacă bicicleta cu o cârpă veche și îi umflă cauciucurile. O întoarce apoi cu roțile în sus și îi rotește pedalele dintr-un sens în altul, ungând lanțul cu ulei, în timp ce roțile se învârtesc în aer.

Face apoi câteva ture cu ea prin curte și, la un moment dat aude o voce în apropiere.

– A fost a hipioților, spune Pearl, care a apărut de aiurea, ca un spiriduș.

Jake pune piciorul în pământ.

– Bicicleta?

– Îhî. Ai găsit-o în grajd, nu-i așa? Ea îl studiază din cap până în picioare, ca și când ar vrea să-l cumpere. Unul dintre ei o folosea în mod deosebit. Aproape tot timpul. Un tip tânăr. Semăna cu tine.

Se îndreaptă spre grădina de legume, dispărând la fel de repede cum a apărut, lăsându-l pe Jake să se uite lung după ea.

După ce focul s-a stins, prefăcându-se într-un morman de cenușă, Jake ia bicicleta tatălui său și pornește la plimbare. Acest lucru atât de banal îi umple sufletul de o bucurie nemărginită, încât trebuie să-și reprime dorința de a izbucni într-un râs nebun sau de a lovi ghidonul cu pumnul. Șaua, pedalele, claxonul ruginit – toate poartă amprenta mâinilor lui Tom. Simte că distanța dintre el și tatăl lui a dispărut ca prin minune. Nu vrea să se mai dea vreodată jos de pe bicicletă, nu vrea să se mai despartă de ea, simțind că poate să pedaleze toată viața, fără să se mai oprească.

Ar fi fost oare mai ușor – s-a întrebat Jake adesea – dacă tatăl lui i-ar fi abandonat, dacă ar fi fugit cu altcineva? Povestea ar fi avut astfel un final. Jake n-a putut niciodată să treacă peste faptul că tatăl lui nu are nici cea mai vagă idee despre existența fiului său. Simte o oarecare compasiune pentru el. A trăit întotdeauna cu sentimentul că îl cunoaște destul de bine pe Tom, ca să poată spune cu certitudine că acesta ar fi dorit să-l cunoască. Este un lucru ciudat și crud în același timp că tatăl lui a dispărut din lumea lor ca Alice în Țara Minunilor. Bicicleta aceasta reprezintă legătura cea mai apropiată pe care a avut-o vreodată și pe care o va avea, probabil, cu tatăl său. Și acest lucru trebuie sărbătorit.

Trece pe lângă niște oaspeți ai hotelului și trebuie să vireze brusc ca să evite coliziunea cu ei. Este mereu surprins să întâlnească turiști, de parcă ar uita care este menirea unui hotel. Ei îl privesc curioși – un om murdar de cenușă care merge pe bicicletă – ca și când ar fi aterizat de pe Marte. Știți voi cui a aparținut această bicicletă, ar vrea el să le strige, aveți voi oare cea mai vagă idee?

Se gândește că mecanismul de direcție are o problemă, un ușor dezechilibru, sau că mânerele nu sunt bine fixate – lucru evident atunci când trebuie să vireze la o curbă, când deodată o vede pe Stella în fața lui, lângă o tufă bogată de rododendron, cu flori de un roșu aprins.

Jake apasă pe singura frână a bicicletei. Dar nu se întâmplă nimic. Trece pe lângă ea și se oprește numai când nimerește cu roata din față în șanțul de la marginea drumului. Se rostogolește de pe bicicletă în tufele de flori, lovindu-se cu fruntea de o creangă și zdrobind petalele și frunzele sub greutatea lui.

– Te simți bine?

Pare îngrijorată, descoperă Jake cu încântare.

– Da. El își freacă fruntea, ridicându-se în picioare și scoțând bicicleta din șanț. Cred că da.

– De unde o ai?

Este îmbrăcată în blugi și într-un pulover negru și arată așa cum își imaginează el că ar trebui să arate atunci când nu este la hotel – în viața ei intimă, la care Jake nu are acces.

– Am găsit-o, răspunde Jake, scuturându-și hainele de ciulini și crenguțe. Și am readus-o la viață.

Zâmbetul generos îi trădează încântarea. Ea își plimbă privirea uimită de la el la bicicletă și înapoi.

– Hai la plimbare! o invită el, spontan.

– Nu, mulțumesc. Se pare că încercarea ta de a o readuce la viață a cam eșuat.

– Hai! spune el, apucând-o de mijloc. E destul de solidă ca să ne țină pe amândoi.

Stella încearcă să se elibereze din strânsoarea lui.

– N-ai cum să mă convingi să mă urc pe chestia aia.

Jake o ghidează spre cadru.

– Sari! spune el. O să fim ca eroii din filmul ăla – cum se numește?

Stella cade puțin pe gânduri, studiază bicicleta și apoi acceptă.

– Care film? întreabă ea, urcându-se pe cadru.

Jake își ia avânt cu piciorul.

– Filmul ăla celebru, cu Paul Newman și...

Bicicleta se clatină periculos, gata să se prăbușească într-o parte. Stella țipă și sare de pe ea, căzând în genunchi pe stradă.

– Îmi pare rău, spune el, îngrijorat. Te-ai rănit?

– Nu. Dar nu mai vreau să merg.

– Hai să mai încercăm o dată! o roagă el, întinzându-i mâna. Hai, vino!

Ea analizează situația, scuturându-și genunchii de pietriș.

– O să stau în spate, pe coșul pentru bagaje. Pare mai sigur. Tu pornește la drum, iar eu o să sar.

– Crezi că o să meargă?

– Da. Eu și sora mea făceam mereu așa. Hai, pleacă! îi spune ea, făcându-i semn cu mâna.

Jake apasă pe pedală, iar bicicleta se pune în mișcare. Tufele de rododendron își agită, parcă amenințătoare, crenguțele roșii în direcția lui. Aude pietrișul scârțâind sub pașii Stellei și apoi îi simte greutatea pe bicicletă. Aceasta se clatină puțin, dar este mult mai ușor acum să-i controleze echilibrul și direcția. Ea îl cuprinde cu brațele, iar el îi vede picioarele legănându-se într-o parte, plutind pe deasupra pământului.

– Familii întregi călătoresc în felul acesta în China, îi spune el.

– Într-adevăr?

Jake îi simte vibrațiile vocii prin atingerea mâinilor.

– În ce parte o luăm acum? întreabă el când ajung la o răscruce.

– La dreapta... nu, la stânga.

Apasă cu putere pe pedale, pentru că drumul începe să urce.

– Hai, hai, spune ea, lovindu-l între umeri, mai cu viață!

După ce străbat panta, prind viteză și trec pe lângă mesteceni, pe lângă niște cai priponiți de un gard și pe lângă o casă din piatră, unde o femeie învârtește un copil de jur împrejur. Stella țipă, râde și face haz de frâna bicicletei, dar Jake nu este conștient decât

de atingerea brațelor ei – lumea prin care trec este obscură și voalată, ca și când ei ar fi singurele ființe adevărate, pline de viață, care o animă.

Jake manevrează bicicleta pe drumul șerpuitor și cenușiu, dar pare că zboară deasupra lui. O mașină trece pe lângă ei, răvășindu-le părul și hainele, iar Stella povestește cum s-a urcat pentru prima oară pe bicicletă. Credea că unchiul ei o ținea de șa, dar când s-a uitat înapoi și l-a văzut stând în spatele ei, cu mâinile încrucișate, s-a speriat și a căzut.

Drumul începe din nou să coboare, iar ei zboară spre un pod de piatră care trece peste un râu învolburat. Când îl vede, știe că vrea să stea acolo cu Stella, că acesta este locul unde se întâmplă anumite lucruri, că aici începe povestea. Vrea să stea cu ea pe pod, având râul la picioare și cerul deasupra. Jake pune piciorul jos, stârnind un nor de praf și simțind cum pietrișul intră printre spițele roților de bicicletă.

Se opresc brusc, gata să se dezechilibreze. Jake sprijină bicicleta de zidul podului și se apleacă peste margine. Un torent de apă se sparge de stâncile striate, creând valuri albe și înspumate.

– Doamne! exclamă el, în timp ce apa înverșunată îl stropise pe față. Ce râu e ăsta, știi cumva?

– Feshie, murmură Stella.

Jake se întoarce spre ea și vede cum se retrage din nou în cochilia ei. Are chipul împietrit și mâinile încleștate.

– Te simți bine?

– Firește, răspunde ea, refuzând să-l privească.

El își aruncă din nou privirea asupra șuvoiului tumultuos. Vuietul lui ajunge până la ei, lovindu-se de zidurile din piatră ale podului.

– Este uluitor, spune el, sperând s-o scoată din starea în care a căzut. Putem să mergem mai departe, dacă vrei. Uite o potecă!

– Nu. Nu vreau, spune ea cu un glas disperat, aproape ca al unui copil.

– Nu vrei să mai mergem?

– Nu, răspunde ea, clătinând din cap. Hai să plecăm! Te rog!

– Bine, spune Jake, uluit, urmând-o spre locul unde a lăsat bicicleta.

– Deci, după cum îți spuneam... Francesca s-a oprit și și-a întors capul, ascultând atentă. Ușa de la intrare s-a deschis, iar ruloul pus în prag contra curentului a început să scârțâie pe gresie. Vin gemenele tăcute, a continuat ea. Îți spun mai târziu.

– De ce le spui așa? a întrebat Evie, stingând mucul de țigară într-o ceșcuță de ceai (o chestie îngrozitoare, împodobită cu ghirlande din tartan și cu snopi de grâu sau, cel puțin, așa păreau – probabil un suvenir de la familia lui Archie).

– Sssst! a spus Francesca, ducându-și degetul la gură și răsucindu-se pe scaun. Hei! a strigat ea.

Nina a apărut în pragul ușii de la bucătărie. Arată din ce în ce mai bine, și-a spus Evie în gând, a căpătat

mai multă culoare în obraji și s-a mai și îngrășat puțin. Nu va mai câștiga medalii la gimnastică, dar echilibrul și flexibilitatea mișcărilor s-au îmbunătățit. Dacă n-ai ști prin ce-a trecut, ai crede că este un copil normal, s-a gândit Evie.

Nina a îmbrățișat-o pe Francesca, apoi a cuprins-o pe Evie de gât cu brațele ei subțiri, lipsite de vlagă. Evie și-a ascuns fața în părul Ninei și a tras adânc aer în piept. Lui Evie îi plăcea mirosul copiilor: nu al tuturor copiilor, numai al acestor două fetițe. Nu-i plăceau alți copii. Miroseau a săpun, a aer curat și a inocență. Astăzi, răspândeau și un parfum de școală – miroseau a creioane ascuțite, a ceară de parchet și a cerneală. Nu aveau nimic din genele familiei Gilmore, a observat Evie din nou. Genele familiei Iannelli s-au dovedit mai puternice în ambele cazuri. În special, în cazul Stellei.

Stella stătea pitită în fundal, cu chipul grav. Astăzi le-a privat de sărutările ei. Evie a măsurat-o din ochi. S-a întâmplat ceva, era convinsă de asta. Și-a mutat apoi privirea de la Nina, care stătea acum la masă, cu un pahar de lapte în față, la Stella și apoi din nou la Nina. Răspândeau un aer cu totul nou, un aer de maturitate, un aer ușor viclean, ca și când ascundeau ceva. Se comportau nu ca niște școlărițe, ci ca doi adulți care se joacă de-a elevii.

– Cesca, doar nu le mai tai părul, nu-i așa? a întrebat Evie, luând din pachet altă țigară.

Francesca a încuviințat din cap, jucându-se cu mâna prin buclele Ninei, care începeau să arate mai normal.

– Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Evie, atingând vârfurile tăiate ale Stellei – un pretext ca s-o atragă mai aproape de ea – și și-a aprins bricheta. Voi două trebuie să veniți cu mine la salonul de coafură, a spus ea, cu țigara între buze, ne-am înțeles? S-o anihilăm pe această artistă în masacrarea părului vostru!

Stella a zâmbit vag.

– Ce mai face domnișoara Saunders? a întrebat Evie, strângând-o pe Stella în brațe. Mai poartă fuste prinse cu elastic?

Nina a încuviințat din cap, fără să-și ridice privirea din paharul cu lapte.

– Încă nu mi-am revenit după ce-am văzut fusta pe care a purtat-o la concertul de Crăciun, a continuat Evie, uitându-se când la Stella, când la Nina, cea cu modele de câini. Vă mai amintiți?

Nina a dat din nou din cap, zâmbind acum.

– Trebuie să-mi promiteți ceva – amândouă. Să nu purtați niciodată haine care au imprimate pe ele câini! Ați auzit? Domnișoara Saunders ar trebui arestată pentru crime comise în lumea modei împotriva tinerilor sensibili, nu-i așa, Stella? Evie s-a întors spre ea, observând pentru prima oară că nasturii de la cămașa ei fuseseră smulși, în locul lor rămânând niște

găuri zdrențuite. Iubito, cămașa ta este sfâșiată, a exclamat ea.

– Așa e, nu? a murmurat Francesca. Stella, e a treia oară într-o lună când vii acasă cu hainele rupte, a spus ea, scoțându-i cămașa Stellei. Ți-am spus să eviți jocurile violente. Nu ne permitem acum să cumpărăm altă uniformă, știi foarte bine asta.

– Ce-ai pățit acolo, iubito? a întrebat Evie, arătând cu vârful aprins al țigării o vânătaie de pe încheietura mâinii Stellei.

Le-a surprins pe cele două surori schimbând priviri în fugă, lucru care i-a scăpat Francescăi, a cărei atenție era absorbită de cămașa ruptă.

– Am căzut și m-am lovit, a spus Stella, fără s-o privească.

– La încheietura dinspre palmă?

– Îhî.

Evie a tras un fum din țigară.

– Dar ai căzut, nu glumă!

– Da, așa e, a intervenit Nina. A căzut... rău.

Evie a scos inele de fum pentru Nina, căreia îi plăcea de obicei să le vâneze cu o linguriță. Dar nu astăzi.

– N-aveți o scrisoare pentru mine? a întrebat Francesca. Stella, ai distrus complet cămașa asta.

Evie le-a surprins din nou schimbând între ele o privire fugară.

– Cum ai aflat de scrisoare? a murmurat Nina, lingând pereții paharului de lapte.

– Nu mai linge paharul! E dezgustător, a spus Francesca, luându-i-l din mână. Am vorbit astăzi la telefon cu mama Rebeccăi și mi-a spus că a primit o scrisoare de la școală referitoare la o excursie.

– Nu vrem să mergem, a izbucnit Stella, îmbrăcată acum doar cu vesta și cu fusta de la uniformă și ascunzându-și vânătaia cu o mână.

– Pot să văd și eu scrisoarea, vă rog?

– Nu vrem să mergem, a repetat Stella, cu glasul îngrozit. Nu ne obliga să ne ducem, te rog!

– Aș vrea să văd scrisoarea, a spus Francesca, cu o răbdare ieșită din comun.

A obținut-o în cele din urmă, după mai multe discuții în hol și după examinarea minuțioasă a ghiozdanelor. Francesca și-a pus ochelarii ca s-o citească. Evie și-a încrucișat picioarele și și-a aranjat ciorapii, gândindu-se la iubitul cu care avea să se întâlnească mai târziu – ultima ei cucerire. Un avocat. Însurat, firește, dar așa îi prefera. În acest fel, nu se amestecau în viața ei și nu-i îngrădeau libertatea. Și-a ațintit privirea asupra Stellei, care stătea cu capul aplecat peste paharul de lapte de care nu se atinsese.

– Ideea pare minunată, a spus Francesca pe un ton vesel. N-ați vrea să vă duceți?

Întrebarea ei a fost întâmpinată de o tăcere adâncă. Stella ținea strâns paharul cu mâinile, iar aburii se ridicau printre degetele ei.

– „Vom sta la un centru rezidențial de studiu din Kincraig, Invernessshire" – a citit Francesca cu voce

tare, iar Evie a observat că, într-o altă viață, ea ar fi putut să fie profesoară. „Copiii vor avea ocazia – a continuat Francesca – să participe în timpul săptămânii la diverse activități în aer liber – canotaj, plimbări, orientare..."

– Pare îngrozitor, a protestat Evie. Sunt de partea lor, Cesca. Nu le obliga să plece!

Stella își amintește că a auzit-o pe mama ei, câteva zile mai târziu, vorbind la telefon în dormitor:

– Evie, tu știi că țin întotdeauna seama de părerea ta... Știu că le iubești... Nu, nu, nu cred...

Chiar și din locul în care se afla, rătăcind desculță pe hol, auzea vociferările lui Evie, care încerca să le salveze, luptându-se să o convingă pe Francesca să nu le trimită în excursie. Dar totul a fost în zadar. Când mama ei lua o decizie, nimic nu o determina să se răzgândească.

– ...Profesoara lor i-a spus lui Archie că au „probleme de integrare"... Așa s-a exprimat... Nu știu ce altceva aș putea să fac, Evie... Tu le cunoști foarte bine. Nu și-au făcut niciodată prieteni. N-au avut ochi decât una pentru cealaltă... Poate că excursia le va ajuta să devină mai sociabile... Stilul lor de viață nu e normal și nici sănătos... Se vor simți bine, sunt convinsă.

Lângă Loch Insh dau peste un dâmb, iar lanțul bicicletei sare. Petrec o veșnicie încercând să fixeze la loc lanțul alunecos și plin de ulei. Jake susține cu

încăpățânare că poate să-l repare și se luptă cu el trei sferturi de oră înainte de a recunoaște, în cele din urmă, că nu poate să-l fixeze fără instrumentele necesare. *Este ultima oară*, își spune Stella, *când se va mai urca pe bicicletă cu el.*

Când ajung la hotel, descoperă că toată lumea a mâncat și a plecat, bucătăria fiind acum goală. Stella nu a realizat cât de târziu era.

– A fost frumos, spune Jake, întinzându-se. Își scoate geaca și o pune pe tejghea. La atingerea ei, nasturii scot un sunet strident.

Stella își freacă mâinile în apă la chiuvetă, încercând să îndepărteze uleiul.

– În afară de faptul că bicicleta este o ruină, spune ea, că tu ești încăpățânat ca un catâr și am fost nevoiți să parcurgem kilometri întregi pe întuneric – da, a fost minunat.

– Bine, în afară de faptul că a fost un dezastru, a fost frumos, trebuie să recunoști.

– Chiar așa?

Jake nu rostește nici un cuvânt. Apoi spune cu voce domoală:

– M-am simțit foarte bine.

Stella se întoarce spre el și îl surprinde privind-o insistent. Îi evită privirea și își freacă unghiile sârguincioasă. Se simte puțin confuză și încordată ca struna unei viori. Nu știe și nu înțelege ce se poate întâmpla mai departe.

– Și eu, încearcă Stella să spună, rostind însă cuvintele prea tare.

Scăldată în lumina ciudată a becului electric, ea pare liniștită, echilibrată, netulburată de nimic; dar, în interior, sângele, mușchii și fibrele îi pulsează toate, pline de viață.

– Trebuie să repetăm figura și în altă zi, spune el, făcând un pas ca și când ar fi vrut să se apropie de ea. După ce voi repara bicicleta. Ce părere ai?

Se privesc unul pe celălalt. Stella numără patru pulsații ale inimii, care bate atât de tare, încât îi provoacă dureri.

– Ar fi frumos, îngaimă ea, pe un ton formal, glacial precum Edinburgh-ul.

Jake o privește uimit și îi cercetează chipul. Ochii ei îl determină să-și încrucișeze brațele și să-și atintească privirea în pământ.

– Bine, spune el, luându-și haina, ne vedem mai târziu.

Ușa de la bucătărie se închide în urma lui, legănându-se înainte și înapoi. Ea îi aude pașii pierzându-se pe hol. Apoi se prăbușește pe chiuvetă și se apucă cu mâinile de cap.

– O, Doamne! spune ea cu voce tare, tulburând liniștea din bucătărie.

Pe de-o parte, ar vrea să râdă, ușurată că Jake a plecat, că, indiferent ce-a fost între ei, s-a destrămat, că nu trebuie să-și bată capul cu această problemă chiar acum. Pe de altă parte însă, ar vrea să fugă după el.

Biblioteca Metropolitană

– O, Doamneeeee! geme ea și, auzindu-și ecoul vocii – distorsionat și atonal – așa cum îl redă chiuveta, începe să chicotească.

Se îndreaptă și își plimbă privirea prin bucătărie. Totul pare puternic reliefat și cât se poate de real: suportul pentru cuțite de deasupra fundurilor, castroanele puse unul într-altul, ceșcuțele de cafea agățate ca un ciorchine de un suport, maldărul de prosoape de bucătărie spălate și împăturite, ceșcuțele de ceai așezate sub forma unui turn înclinat. Un vas din plastic, plin cu legume și acoperit cu celofan, stă lângă un ibric. Fără să știe de ce, Stella ia vasul și intră în cămară. Este o cameră întunecată, umedă și etanșeizată. Nu aprinde lumina, pentru că va pune vasul pe masă și se va întoarce imediat în bucătărie.

Descoperă însă, deodată, că Jake este în spatele ei, o apucă de braț și o întoarce spre el.

– Frumos? spune el. Ar fi *frumos?*

O împinge pe Stella lângă masă. Ea îi distinge, în obscuritatea camerei, trăsăturile feței – fruntea arcuită și conturul ochilor. Îi simte pe obraz respirația fierbinte.

– Bine, spune ea, adoptând o expresie meditativă. Trupul îi freamătă ca strunele unei viori. Foarte frumos, rostește ea în cele din urmă.

El îi arată vasul din plastic.

– Lasă-l jos!

Stella clatină din cap, fără să știe exact de ce, și strânge vasul la piept.

– Lasă-l jos! repetă el.

Și pentru că refuză, i-l smulge din mâini și îl pune pe masă. Face încă un pas spre ea și – cum masa îi zădărnicește orice încercare de fugă – rămâne practic țintuită pe loc. Îi simte barba nerasă agățându-i-se în păr și știe că jocul a mers prea departe.

– Poate că... începe ea, cu ochii ațintiți asupra bustului lui. O voce îndepărtată, din trecut, îi spune că nu trebuie să meargă mai departe. Poate că... nu este o idee chiar atât de bună... Cred că...

Cu o mișcare rapidă, el o cuprinde cu brațele, iar ea se trezește cu chipul strivit de pieptul lui. Nu are altă soluție decât să-l ia, la rândul ei, în brațe, iar gestul atât de simplu pare că i-a luat o piatră de inimă, încât se întreabă cum de n-a făcut asta mai de mult. Vrea să spună ceva și deschide buzele ca să vorbească, dar el se apleacă asupra ei și îi înăbușă cuvintele cu un sărut pătimaș, care o lasă fără suflare. Stella se agață de el, uluită, aproape fără să-i vină să creadă că totul este adevărat. Jake îi atinge părul și o mângâie cu mâinile de parcă ar vrea să-i descifreze misterele trupului folosind alfabetul Braille.

Deodată, însă, un zgomot îi întrerupe. Un sunet puternic și insistent. Ea știe că și el l-a auzit, pentru că tresare ușor. Dar merge mai departe, prefăcându-se că nu a auzit nimic.

– Jake! spune ea.

– Mmm?

Stella își ține degetele înfipte în hainele lui. Trage adânc aer în piept, îmbătându-se cu parfumul trupului său. Își imaginează cum moleculele acestei mirosme cu totul deosebite îi pătrund în plămâni și se topesc în sânge, cum trec apoi prin alveole și se integrează, în final, în organismul ei.

– Sună telefonul.

Ea vede, în întuneric, cum Jake deschide ochii, apoi îi închide iarăși. Buzele li se contopesc din nou, reducând-o la tăcere.

– Jake, spune ea, spulberând magia sărutului, ar trebui să răspundem.

El o ține strâns în brațe, atât de strâns încât abia mai poate să respire. O sărută pe gât, odihnindu-și palma pe obrazul ei.

– Nu, spune el.

Ea își plimbă mâinile pe spatele lui, ținându-și picioarele încovrigate în jurul lui.

– Cred că ar trebui să răspundem.

– Nu, murmură el din nou, suntem ocupați. Foarte ocupați.

Ceva o face să se încordeze ca un arc.

– Jake, s-ar putea să fie doamna Draper. Mai sună uneori din căsuța de la intrare.

El își sprijină fruntea de a ei și o privește direct în ochi.

– Poate că o să te surprindă ce-ți voi spune, dar în clipa de față chiar nu-mi pasă.

Telefonul continuă să sune – strident și ascuțit. Jake își împletește degetele cu ale ei – unul câte unul.

– Pentru numele lui Dumnezeu! murmură el.

Urmează o clipă de tăcere.

– Îi va deranja pe oaspeți, nu-i așa? întreabă el fără tragere de inimă.

Stella se strecoară pe lângă el, eliberându-l din strânsoarea trupului ei. El o sărută o dată, de două ori, de trei ori înainte de a o lăsa să plece.

– Întoarce-te repede! strigă el. N-am terminat încă.

Stella se clatină, orbită de lumina puternică din bucătărie, și își aranjează hainele, dezorientată, dar binedispusă.

– Dacă te oprești acum, amenință ea telefonul, în timp ce iese pe ușă, te omor!

Ridică receptorul, iar zgomotul care i-a terorizat în ultimele clipe dispare. Pentru o fracțiune de secundă este atât de fericită, încât uită cine este și ce trebuie să spună.

– Alo? Apoi își amintește. Hotelul Kildoune, bună seara, cu ce vă pot ajuta?

Vocea ei pare veselă și ușor isterică, observă ea. Din fericire, persoana de la celălalt capăt al firului nu va observa asta.

– Bună seara, spune o voce de femeie, domoală și șovăitoare. Aș putea să vorbesc cu Jake Kildoune?

– Firește, răspunde Stella. Adică da, sigur că da. Hai, adună-te! se ceartă ea în gând. Cine îl caută?

– Soția.

Stella rămâne blocată, cu telefonul la ureche. Culorile florilor din fața ei par dintr-odată mult mai aprinse. Vede apoi că broșurile nu stau la locul lor. Sunt aruncate la întâmplare pe raftul unde ar fi trebuit să stea formularele de înregistrare. Va trebui să le aranjeze. La un moment dat. Dar nu acum. Pune receptorul pe birou cu foarte multă grijă, de parcă era făcut din cel mai fin porțelan din lume.

Stă în bătaia luminii electrice din bucătărie.

– Jake! spune ea, pe un ton autoritar și decisiv, ca o ușă care se trântește brusc.

– Vino aici! o strigă el din cămară.

– Jake! repetă ea.

Simte ceva ciudat în plexul solar, o greutate inexplicabilă. Își freacă cu mâna buzele, gâtul și obrajii.

– Vino aici, acum! Pe tine te caută, spune ea, respirând adânc. Aerul pare dintr-odată foarte rece. Este soția ta.

În cămară se așterne o tăcere profundă. Apoi Jake apare în prag, cu părul răvășit; cămașa îi iese din pantaloni și își ține o mână pe frunte.

– Stella, ascultă-mă! Vocea îi trădează consternarea.

Ea își coboară ochii în pământ.

– Te așteaptă la telefon. La recepție, îi arată ea. Apoi, își aduce aminte că el știe foarte bine unde este recepția. Cu toate acestea, îi spune: Pe acolo.

Jake înjură în barbă și face un pas spre ea.

– Nu, spune ea. Nu.

El înjură din nou, apoi se îndreaptă furios spre recepție. Stella iese pe hol.

– Alo? îl aude ea, răspunzând la telefon, apoi strigând-o: Stella, așteaptă puțin, te rog! Apoi, vorbește din nou la telefon: Mel, bună, ce faci? Bine... Bine... Pot să te sun eu mai târziu?

Mel nu pare prea fericită de rugămintea lui Jake, pentru că ultimul lucru pe care îl aude Stella în timp ce fuge pe hol este bâzâitul electronic al telefonului.

Se strecoară printre siluetele întunecate ale pieselor de mobilier din salon și se năpustește afară. Frigul își face imediat simțită prezența, înfigându-și dinții în trupul ei. Se îndepărtează de hotel, fără să știe unde sau de ce fuge, și traversează pajiștea cu pași șovăielnici. Când ajunge la bordurile de flori, tremură din toate mădularele, iar dinții îi clănțăne în gură.

Are o soție? O soție? Este căsătorit? Stella își strânge pumnii. Are niște principii foarte stricte referitoare la relațiile cu bărbați însurați – îi eviți, nu te apropii, nu te încurci cu bărbați căsătoriți. Dar Jake nu se comportă ca un bărbat însurat. Chiar deloc. Cum ar fi putut să-și dea seama? Este nervoasă, gata să izbucnească în lacrimi, pustiită, ca și când cineva i-ar fi golit sufletul. Își mușcă buza, încercând să pună stavilă lacrimilor. Ar vrea să bată pe cineva. Cu toată puterea. Pe Jake, dacă s-ar putea.

Aude ușa de la intrare deschizându-se violent, iar pietrișul scârțâind sub pașii cuiva. Zărește în curte culoarea palidă a cămășii lui Jake.

– Stella! strigă el. Stella!

Ea se ascunde în spatele unei urne uriașe din piatră. Jake se năpustește spre malul râului.

– Stella! strigă el în întuneric. Ești aici?

Ea își ține răsuflarea, privindu-l pe Jake cum ocolește hotelul, îndreptându-se spre rulota ei.

Stella se întoarce cu privirea spre râu și spre lac, rezemându-și capul de urna din piatră, acoperită cu mușchi. Se prăbușește în genunchi, cuibărindu-se ca într-o cochilie și așteaptă, cu dinții încleștați de furie.

Nu erau îmbrăcate corespunzător, a observat Stella. Chiar deloc. Celelalte fete erau îmbrăcate la fel, ca și când ar fi stabilit acest lucru cu mult timp înainte: purtau treninguri în culori deschise, pantofi albi de sport și rucsacuri în aceleași tonalități. Rucsacul lui Felicity avea culoarea roz a nalbei, iar al Rebeccăi era galben ca sucul de fructe.

Ea și Nina purtau salopetele pe care Francesca le-a croit după cataloagele primite prin poștă, veste tricotate de Valeria și pantofi cu catarame, care au zornăit pe treptele autobuzului când Stella a ajutat-o pe Nina să se urce înăuntru. Stellei îi plăceau materialul plușat, ca o catifea, al salopetei ei, și modelul pe care Francesca îl îmbinase atât de bine la cusături pentru a-i asigura continuitate. Salopeta Ninei era diferită, având mai puține nuanțe de roșu. Studiaseră o oră cataloagele împreună cu Francesca, alegând modelele cele mai potrivite. Mama lor a acordat o atenție deosebită

acestei probleme. Ea a spus că roșul va scoate în evidență culoarea verde a ochilor Stellei, iar verdele, părul roșcat al Ninei. Stella ar fi vrut să inverseze culorile.

Copiii au început să-și scoată cutiile în care își țineau sendvișurile. Domnișoara Saunders nu le-a acordat permisiunea să facă asta, dar nici nu le-a interzis. Și în acest caz, a observat Stella, uitându-se de jur împrejur, făceau notă discordantă. Colegele lor aveau cutii din plastic, dotate cu mânere, speciale pentru sendvișuri, și termosuri. Cutiile erau pline de pungi cu cartofi prăjiți, ciocolată și sendvișuri cu pâine albă, feliată, curățată de coajă. Cutia pe care Nina a scos-o din geantă era un recipient vechi pentru înghețată de la cafeneaua bunicilor ei – pe capac era scris „Înghețata Iannelli" – și era plin cu ciabatta[1], niște caise uscate și câțiva biscuiți cu migdale pe care mama lor i-a preparat aseară. Biscuiții îi va da Ninei. Stellei nu-i plac migdalele; mama ei uită întotdeauna asta. „Nu-mi mai amintesc ce gusturi aveți fiecare", spunea ea, dacă ele se plângeau de un anumit lucru.

Stella scotocea prin geantă ca să-și scoată cutia identică cu cea a Ninei, când l-a văzut cu coada ochiului pe Anthony Cusk croindu-și drum spre ele. Ceata lui de prieteni îl încuraja cu pasiune. Părul lui roșcat contrasta violent cu pielea albă ca făina, iar ochii îi erau adânciți în orbite. Stella îl ura din tot sufletul –

[1] Pâine italienească făcută cu ulei de măsline (n. tr.).

nu suporta să-i vadă urechile mari și cărnoase sau genele palide, lipsite de culoare, și nici să-i simtă pe piele degetele reci și umede.

– Bună, a spus el, cu vocea lui alunecoasă, care îi crea fiori Stellei.

Se sprijinea acum de spătarul scaunului Ninei, iar Nina se uita pe fereastră, la munții cu piscurile pleșuve, pe lângă care treceau. Stella se temea acum că a fost o greșeală s-o lase pe Nina să stea pe scaunul din margine, dar erau aproape de locul domnișoarei Saunders, motiv pentru care Stella a crezut că vor fi în siguranță.

– Ce vrei? a mârâit Stella printre dinți. Pleacă!

– Nu e frumos din partea ta, a spus el, aplecându-se peste sora ei. Am venit doar să văd ce faceți. Cum se descurcă fetița care tremură tot timpul?

Înainte ca Stella să poată să-l împiedice, el a prins-o pe Nina de mână și a început să-i scuture brațul. Încerca să redea – într-un mod lamentabil – felul în care tremura Nina.

– Văd că tremură încă, a spus el, savurând ovațiile și râsetele celorlalți colegi.

Nina a scăpat cutia cu sendvișuri, care s-au împrăștiat toate pe jos. Stella a văzut cum pachetul de biscuiți a alunecat pe podeaua autobuzului, fiindu-i imposibil să mai ajungă la el.

– Dă-i drumul! a țipat Stella, apucându-l pe Anthony de păr și trăgându-l cu putere.

El a început să urle, zgâlțând-o în continuare pe Nina, care plângea acum. Stella a tras și mai tare și a simțit cum Anthony o apucă de gât cu cealaltă mână și o strânge cu violență. Aerul i-a rămas blocat în gât ca un dop de plută într-o sticlă. Toți cei din jur îi priveau și râdeau. Fața i s-a înroșit, iar plămânii o ardeau. În ultimul timp, atacurile lui Anthony erau din ce în ce mai violente. Micile tachinări și ciupituri cu care Anthony o șicana din ziua aceea când Stella i-a spart nasul s-au transformat în lovituri de picioare, răsuciri de brațe și chiar răni serioase. Începuse să-i fie teamă de el, să aibă coșmaruri cu el și să tremure dacă se apropia de ele. Nu știa cât de departe putea să meargă sau unde se putea sfârși totul.

Brusc, domnișoara Saunders și-a făcut apariția lângă ei, ținându-se de bara din tavan.

– Provoci numai necazuri, Anthony. Treci imediat la locul tău!

Stella a simțit că putea din nou să respire și a auzit cum râsetele s-au domolit ca prin minune.

– Ai scăpat sendvișurile, Nina? a întrebat-o domnișoara Saunders, cu glasul acela domol și melodios, pe care îl adopta ori de câte ori vorbea cu Nina, de parcă o tonalitate mai înaltă ar fi putut s-o rănească. Stella ura glasul acela. De ce nu putea să vorbească normal cu Nina?

Nina a încuviințat din cap, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

– Gata, gata! a spus domnișoara Saunders, luând de pe jos cutia de înghețată și punând înapoi jumătatea de ciabatta care mai rămăsese. Vrei un șervețel?

– Nu, mulțumesc, a murmurat ea, fără să-și ridice privirea.

– Ce-ai spus? a întrebat domnișoara Saunders, uitându-se la ea, apoi la Stella. Vrea un șervețel?

– Nu, a spus Stella. Nu vrea.

Dimineața este cenușie și umedă. Ceața se așterne grea pe coșurile și turnurile conacului Kildoune, ca și când norii s-au prăbușit, epuizați, la pământ. Ciorile croncăne pe cer.

Jake privește mersul ciudat, pieziș al câinelui tărcat, care pășește pe potecă adulmecând din când în când diverse mirosuri. Când îl vede pe Jake stând la marginea pădurii, își turtește urechile și sare spre el, înfigându-și botul umed în mâna lui și lătrând de plăcere, nu doar pentru că vede pe cineva în acest moment al zilei, ci mai ales pentru că individul acesta pare să nu aibă nimic de făcut. Îi linge degetele cu limba lui fierbinte și se uită la el cu ochii lui galbeni.

Jake își plimbă mâna pe trupul zvelt al călcâiului, simțindu-i ritmul respirației, și pe bustul musculos, care tremură de plăcere. Se joacă și îi mângâie urechile catifelate când o vede pe Stella apărând printre copaci.

Poartă cizme lungi de cauciuc și își ține ridicată cu o mână uniforma ca să nu se murdărească de noroiul de pe potecă, în timp ce în cealaltă își duce

pantofii. Câinele zburdă pe lângă ea, zbenguindu-se fericit, incapabil să-și stăpânească bucuria provocată de compania lor. Jake o vede aplecându-se spre el, mângâindu-l cu o mână și șoptindu-i câteva cuvinte în timp ce își continuă drumul.

Jake se îndreaptă spre ea ca s-o întâmpine. Chipul ei este împietrit și dur ca oțelul.

– Te caut de un secol, începe el. Nu știam dacă...

Ea îl ocolește.

– Știu, spune Stella, fără să se oprească din drum. Te-am auzit dând târcoale rulotei.

– Aha! El se ia după ea. Bine.

Stella nu l-a privit, nu și-a ridicat ochii spre el.

– Stella, spune Jake din nou, am încercat să te găsesc aseară, dar...

– Știu, răspunde ea, mergând mai repede, în ciuda cizmelor ei incomode de cauciuc, care scot un sunet sec, ca o ventuză. Jake merge în spatele ei.

– Stella, te rog! Poți să te oprești o clipă? Vreau să vorbim. Știu că ar fi trebuit să-ți spun, dar...

– Da, îl întrerupe ea, ar fi trebuit.

– Nu e ceea ce pare a fi, crede-mă! Dacă m-ai lăsa să-ți explic...

– Las-o baltă, Jake! izbucnește ea, mărind pasul.

– Ascultă-mă!

Jake o ia de mână, dar atingerea lui o sperie atât de tare, încât se întoarce brusc spre el. Privirile li se întâlnesc pentru o clipă și – în timp ce își smulge mâna dintr-a lui – Jake descoperă cu uimire că are ochii

plini de lacrimi. Se îndepărtează de el. Jake rămâne încremenit pe loc. Ce-a făcut? Cum s-a întâmplat asta?

O privește pierzându-se printre copaci și își dă seama deodată că nu o poate lăsa să plece, că dispariția ei din viața lui îi va provoca în suflet o rană care s-ar putea să nu se mai vindece niciodată.

– Stella, te rog! strigă el, iar pădurea freamătă, înghițindu-i cuvintele. Pot să-ți explic. Ascultă-mă! Doar două propoziții îți voi spune. Doar atât te rog.

Ea mai face un pas și încă un pas, apoi se oprește. Stă, observă Jake, la răscrucea unde cărarea se despică în două și un drum duce la cabana din pădure. În jurul lor, copacii se înfioară în bătaia vântului.

– O singură propoziție, spune ea, fără să-și întoarcă privirea.

– Una singură? Bine. S-a făcut. O singură propoziție. Își mușcă buza, la câțiva pași de ea, gândindu-se ce să spună. Căsnicia mea este nulă, spune el. Nulă. Rostește cuvintele cu multă greutate. Nu...

– Ți-am spus o singură propoziție! îl întrerupe ea, pornind din nou la drum. Doar atât!

Jake o ignoră.

– Nu o iubesc, spune el, pornind după ea. Niciodată n-am iubit-o. Ai auzit?

Stella merge mai departe.

– Dar te-ai căsătorit cu ea, nu-i așa? îi răspunde Stella peste umăr.

– Nu am avut de ales. Jake aleargă după ea. Trebuie să mă crezi.

Stella râde scurt, apoi o ia la fugă.

– O, da, te-a obligat, nu-i așa? Foarte convingător, Jake. Ea a...

Jake și Stella ies amândoi, în același moment, din pădurea deasă. În fața lor apare deodată doamna Draper, scăldată într-o lumină puternică, ținând brațele încrucișate și clătinându-se cu tocurile ei înalte pe pietrele inegale.

– Ce naiba faceți amândoi? Ea îi scrutează cu o privire încruntată. Vă întreceți la alergări? Nu e cam devreme pentru asta? Te-am căutat peste tot, Jake.

Stella își aranjează uniforma și își croiește drum spre ușa din spate. Jake se întoarce involuntar spre ea, dar își revine la timp.

Doamna Draper îl privește cu sprâncenele arcuite.

– Ei, bine, spune ea, pe un ton răstit, n-am de gând să te întreb ce se întâmplă. Chiar n-am de gând s-o fac.

Se așterne tăcerea în timp ce așteaptă răspunsul lui Jake. Dar el nu spune nimic. Își freacă fața cu mâna, privind-o pe Stella cum se îndepărtează.

– Deci, se răstește ea, am treabă cu tine, Jake. Vreau să termini curățenia din grajd, să scapi de toate alea din...

– Credeam că o ajut pe St... Se oprește. Credeam că astăzi mă ocup de camere.

– Nu. Vreau să faci treabă pe afară. Asta dacă n-ai nimic împotrivă, adaugă ea, insinuantă.

Jake înghite în sec.

– Nu, firește.

Centrul era alcătuit din clădiri albe, tencuite cu mortar de prundiș, construite pe o câmpie stearpă. Pământul dimprejur a fost de curând despădurit, așa că pe fereastră nu vedeai decât trunchiuri tăiate de copaci și versantul abrupt și respingător al unui munte format din șisturi argiloase. Chiar și înăuntru, aerul era rece și pătrunzător.

Stella s-a întors în camera lor, unde Nina stătea pe patul de campanie și își aranja hainele. Erau șase paturi în cameră, dar numai două mai erau ocupate, de Fiona și de Sally. Fiona era o fată bine dezvoltată, care suferea de o eczemă, iar Sally era prietena ei tăcută, micuță de statură și sfrijită. Stella s-a întrebat adesea dacă erau cu adevărat prietene, așa cum au fost ea și Rebecca, sau prietenia lor era o pură întâmplare, datorată faptului că amândouă au rămas singure, celelalte colege din clasă având deja partenere.

Stella încerca să nu se gândească la faptul că – dacă excursia ar fi avut loc cu un an în urmă – ar fi împărțit aceeași cameră cu Rebecca, Felicity și prietenele lor, care au plănuit tot drumul în autobuz petreceri la miezul nopții – cine va fi invitat, cui vor rezerva paturile și cine va sta de pază. Încerca să nu se gândească la toate astea.

Stella s-a așezat pe pat lângă Nina.

– Le-ai luat? a șoptit Nina.

– Da.

Stella a scos ursulețul pe care l-au adus cu ele și l-a pus în poală. Acesta avea o expresie tristă pe chip,

labe din catifea și un fermoar la spate, care ascundea un buzunar secret. În dimineața aceea, ele au luat sticluțele cu medicamente ale Ninei din borseta cu articole de spălat, acolo unde mama lor le-a pus când le-a făcut bagajele, și le-au ascuns în buzunarul secret din spatele ursulețului. Stella le-a scos, le-a desfăcut capacele, dotate cu un sistem de protecție în așa fel încât copiii să nu le poată desface, și se pregătea să numere pastilele (o pastilă roz de trei ori pe zi și două pastile galbene de două ori pe zi – repetase Stella în minte de nenumărate ori cu o seară înainte), când a auzit-o pe Nina spunând:

– Lasă-mă pe mine! Vreau să le iau singură.

Stella a ezitat. Ultima dată când a încercat să le ia singură a fost cuprinsă – așa cum i se întâmpla de obicei într-un moment important – de un spasm violent, din cauza căruia a împrăștiat toate pastilele pe jos. Stella a fost nevoită să stea în patru labe, împreună cu tatăl ei, ca să le adune de sub masă, din găurile din podea și chiar din papucii mamei ei.

Stella i-a dat sticluța și a privit-o, nervoasă, în timp ce Nina a scos pastilele. Apoi i-a dat sticla pe care Francesca o umpluse cu apă minerală și a văzut cum gâtul surorii sale se contractă în timp ce înghite pilulele, care miroseau a praf de pușcă – sau cel puțin așa credea Stella.

– Ce face?

– Își ia medicamentele, a răspuns Stella, atât de repede că nu mai știa cine a pus întrebarea – Fiona sau Sally.

Dar Sally le privea din patul de vizavi, cu ochii ei micuți ca ai unui spiriduș și cu capul sprijinit în mâini. Probabil că ea a pus întrebarea.

– Și eu trebuie să-mi iau medicamentele, a spus Fiona, cu un zâmbet timid. Dar ale mele sunt la domnișoara Saunders.

– Aha! a spus Stella, dând din cap. Așa e.

Borseta Fionei, înțesată de sticluțe care păreau să conțină medicamente, zăcea pe podea între ele.

Sally s-a strecurat, ca un șarpe, pe lângă paturi, murmurând:

– Mă duc la masă.

Stella și Nina erau ultimele la rând. Stella a luat farfuriile Ninei pe tava sa, pentru că nu credea că Nina s-ar fi descurcat singură și știa cât de supărată ar fi fost dacă ar fi scăpat ceva pe jos. Trebuia să meargă foarte încet, ca să nu le scape ea pe podea, pășind cu foarte multă grijă în urma Ninei, care ducea tacâmurile.

S-au așezat la capătul unei mese, lăsând două locuri goale între ele și celelalte colege. Dar imediat s-a auzit un zgomot de vase și de scaune date la o parte și au văzut cum toate fetele s-au mutat la altă masă. Fiona a rămas în urmă, roșie la față ca racul, apoi și-a luat și ea tava și a plecat, evitându-le privirile.

– Doar nu vrem să ne contaminăm, a spus Felicity.

– Nu vă contaminați, a strigat Stella, ridicându-se în picioare. Se simte mult mai bine acum.

– Stella, lasă-le în pace! i-a șoptit Nina. Stai jos!

– Dacă se simte mai bine, a spus Felicity, înfruntându-i calmă privirea, de ce mai ia medicamente?

Stella s-a uitat la Sally, care semăna cu o nevăstuică, sfrijită și costelivă. Stătea lângă Felicity și râdea cu gura până la urechi, isterică, exagerată.

Stella s-a așezat din nou pe scaun. Și-a încolăcit și descolăcit picioarele pe scaun și și-a îndesat mâna în buzunar, simțind piatra pe care Evie a luat-o sâmbătă din grădina lor și i-a dat-o Stellei, spunându-i: „Păstreaz-o în buzunar tot timpul! Dacă cineva se poartă urât cu voi la școală, ține-o în mână și gândește-te la mine!"

Stella a atins-o acum, simțindu-i suprafața netedă, dezmierdată de valurile mării, dar nu și-o putea imagina pe Evie în această cantină puternic luminată, mirosind a mâncare veche și înțesată de oameni – nu, nu și-o putea imagina deloc.

– Vreau să plec acasă, a murmurat Nina peste masă.

Stella s-a gândit o clipă la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Să se prefacă veselă? Să spună că totul era în ordine? Că îi plăcea aici?

– Și eu, a spus ea în cele din urmă.

– Crezi că – dacă am suna-o pe mama – ar veni să ne ia?

– Nu.

– Dar tata?

Stella s-a gândit puțin la această variantă.

– Nu-l va lăsa mama.

– Evie?

– Nu știu, a spus Stella, atingând din nou piatra cu degetul. Poate. Da. Cred că ea ar veni.

– Dar mama se va supăra pe noi.

– Da.

În fața sălii, domnișoara Saunders, îmbrăcată într-un trening albastru, bătea din palme:

– Vreau să vă strângeți cu toții în sufragerie, ca să discutăm despre excursia pe care o vom face mâine la râul Feshie. Obiectivul nostru va fi tehnica de orientare. Ați înțeles?

Stella pornește un adevărat atac împotriva murdăriei și freacă furioasă căzile de baie, dă cu aspiratorul, îndeasă rufele murdare în mașinile de spălat și curăță farfuriile în apa înspumată de atâta detergent de vase.

– Doamne! observă Pearl, aruncându-i o privire piezișă. Ești plină de energie astăzi.

Stella nu răspunde, ci continuă să frece cu furie pata neagră de pe ibric. Îl evită pe Jake. Activitatea asta îi ocupă tot timpul. A avut grijă să nu intre deloc în bucătărie, făcându-și de lucru prin dormitoare sau în sala de jocuri sau aprovizionând barul. La un moment dat, de dimineață, a trebuit să se ascundă într-o cabină de duș când el a venit s-o caute. Clădirea îi oferă nenumărate locuri tainice, în care poate să se

ascundă – unghere și dulapuri, scări secrete, ascunse în spatele draperiilor, camere care dau în alte camere, trape prin care poți ajunge în pod – iar ea le cunoaște mult mai bine decât el, cunoaște fiecare ascunzătoare din conac.

După-amiaza și-o petrece în camera din turn, privindu-l cum aruncă pe foc ramele unor canapele vechi, crengi tăiate sau scaune rupte. Mirosul de fum ajunge până la ea sau imaginația îi joacă feste? Din foc ies scântei și îl vede pocnindu-se cu o mână peste cealaltă. L-a deranjat o musculiță? Sau un tăciune aprins i-a sărit pe mână? Își plimbă privirea pe gâtul lui arcuit, pe silueta umerilor lui, în timp ce el stă sprijinit în furcă.

Trebuie să pleci, își spune sieși. *E timpul să pleci.* Este oare chiar așa? Nu știe dacă poate să înfrunte viața în altă parte. Nu știe dacă se poate adapta la un alt stil de viață. Ar putea oare? Ar putea să se imagineze într-un alt loc, într-un alt oraș, lucrând la un post de radio? Viața pe care a dus-o cândva nu pare o viață la care putea oricând să se adapteze. Stella nu știe exact de ce-a venit aici, ce așteaptă să se întâmple; știe însă că lucrul acela nu s-a întâmplat încă. De ce să se lase alungată de un individ oarecare? *Să-l ia naiba,* își spune ea și își întoarce privirea de la fereastră, ignorând durerea care îi străpunge inima.

În seara aceea găsește sub ușă o bucată de hârtie împăturită.

Stella,

Știu că mă eviți și trebuie să recunosc că o faci foarte bine. Unde ai învățat să fii atât de șireată?

Trebuie să vorbesc cu tine. Dacă nu-mi dai șansa să-ți explic în următoarele câteva ore, s-ar putea să înnebunesc. Sănătatea mea este în mâinile tale. Vino la mine! Acum. Te rog!

Jake x

Scrisul lui nu este deloc așa cum și l-a imaginat. Îi analizează semnătura, felul în care formează litera *J*, care este mai mică decât litera *k*. Un singur sărut. Stella o mai citește o dată, apoi o mototolește și o aruncă la gunoi.

Câteva minute mai târziu, iese din dormitor și scotocește în coșul de gunoi. Găsește ghemotocul de hârtie și îl întinde de perete. Apoi îl pune în buzunar.

Străbate coridorul îngust, cu tavanul scund, din corpul cel mai vechi al clădirii și se îndreaptă spre camera cea mai îndepărtată, unde trebuie să facă niște schimbări.

Deodată, ceva sare dintr-un cotlon deasupra căruia este agățat un cap de căprioară și o prinde în brațe. Stella țipă și cade pe o masă, de unde o vază chinezească se prăbușește la pământ. Cineva o ține strâns de mijloc și recunoaște – dacă nu pe Jake în persoană – atunci parfumul și trupul lui puternic.

Se zbate și îl lovește cu picioarele, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

– Ce faci? țipă ea. Dă-mi drumul!

Simte cum pământul îi zboară de sub picioare, iar el o poartă în brațe în direcție opusă celei spre care se îndrepta Stella.

– Jake, spune ea mânioasă, lovind cu pumnii în stânga și-n dreapta, lasă-mă jos! Jake!

– Nu mai țipa, te rog! îi spune el la ureche, în timp ce străbate cu greutate coridorul. Modelul tapetului de pe pereți trece obsedant prin fața ochilor Stellei, amețind-o. O să mă asurzești.

Ajung la ușa spălătoriei, pe care Jake o deschide cu piciorul. Stella se agață cu mâna de ușă, împiedicându-l pe Jake să meargă mai departe.

– Pentru numele lui Dumnezeu, murmură el, dezlipindu-i degetele de pe ușă, ești cea mai încăpățânată femeie din lume. Știi asta?

Reușește să-i desprindă mâna și trântește cu putere ușa înainte de a o elibera pe Stella.

În clipa în care se vede liberă, Stella se năpustește, mârâind, spre ușă – și spre Jake. El o prinde cu o mână, iar cu cealaltă răsucește cheia în broască.

– E adevărat ce se spune despre impulsivitatea italienilor, spune el, scoțând cheia din ușă. Și despre impulsivitatea celților. Doamne, ce amestec!

Stella îl lovește cu violență.

– Lasă-mă să plec!

– Nu.

– Lasă-mă să plec! ţipă ea mânioasă.

El clatină din cap.

– Dă-mi cheia, Jake! Ea întinde mâna. Dă-mi-o imediat, altfel voi începe să ţip cât mă ţin puterile!

– Ţipă cât vrei! spune el. Nu te va auzi nimeni. Doamna Draper e plecată la cumpărături. Iar Pearl e liberă. El îndeasă cheia în buzunarul din faţă al pantalonilor, chiar lângă vintre. Dacă o vrei, vino s-o iei!

Stella loveşte cu piciorul un maldăr de cearceafuri curate, care se împrăştie pe jos.

– Doamne, spune ea, scrâşnind din dinţi, te urăsc, te urăsc, Jake Kild...

– Gata! De-ajuns! Am încercat să vorbesc cu tine în termeni civilizaţi, dar n-ai vrut să mă asculţi. Ţi-am spus că eram în pragul nebuniei, dar nu ţi-a păsat. Aşa că, în clipe disperate, se impun măsuri disperate. Asta, spune el, arătând vrafurile de prosoape, feţe de masă, cearceafuri şi feţe de pernă frumos aranjate, a fost singura mea şansă.

Stella stă în faţa lui cu pumnii încleştaţi.

– Dacă tu crezi că răpindu-mă şi ţinându-mă captivă într-o spălătorie vei reuşi să mă faci să uit ce ticălos nenorocit eşti...

– Ticălos nenorocit, spune Jake, zâmbind. Îmi place expresia. Acum, ascultă-mă!

– Nu, răspunde Stella, făcând un pas spre el, ascultă-mă tu! Nu sunt genul care se încurcă cu bărbaţi

însurați, ai înțeles? Dacă crezi cumva că ai vreo șansă să mă convingi să mă răzgândesc, atunci...

– Era pe patul de moarte, Stella. El rostește cuvintele încet și apăsat. Stella aproape că nu le aude, dar le percepe înțelesul, lăsând-o fără suflare. Își dădea sufletul, acolo, în fața mea.

Stella se încruntă. Stând atât de aproape unul de altul, el îi vede pupilele întunecate lărgindu-se ca apertura unui aparat de fotografiat.

– Ce vrei să spui?

Jake își trece mâna prin păr.

– S-a întâmplat... incidentul acela... în Hong Kong. Acum câteva luni. Era Anul Nou chinezesc. Trage adânc aer în piept, apoi îl dă afară. Nu a mai vorbit de mult despre asta și nici nu l-a descris cuiva de la bun început. Poate că s-a vorbit și aici despre asta, la știri, nu știu. E vorba de...

– Oamenii striviți în îmbulzeală? spune Stella.

El o privește insistent.

– Da. De unde...

Ea face un pas înapoi.

– Am citit despre asta în ziare.

– Aha! Jake respiră din nou adânc. Cuvintele astea au nevoie de mai mult oxigen decât cele normale. Eram acolo, continuă el, și era și ea. Prietena ei, prietena ei cea mai bună, a murit. A fost strivită de mulțime. Iar Mel... Mel a fost grav rănită. Și zăcea pe patul acela de spital de la Terapie Intensivă și mi-a

spus că... Jake își freacă fața cu mâna... cuvintele ei au fost atât de ciudate, dar mi-a spus că nu poate să îndure gândul că va muri fără... fără să se căsătorească cu mine.

Stella se uită la el. Se întreabă oare dacă spune adevărul. Jake n-are de unde să știe.

– Și te-ai căsătorit cu ea, spune Stella.

– Da. În seara aceea. Totul părea de domeniul fantasticului. Trecusem printr-o experiență cumplită... incredibilă, o experiență pe care nu ți-o poți imagina, care nu ți se poate întâmpla ție... Mi-am fracturat brațul, iar fata asta cu care mă întâlneam doar de câteva luni era pe patul de moarte și... și știam că n-o iubesc, dar doctorii spuneau că nu va mai apuca ziua de mâine și...

– Dar a supraviețuit.

– Da, spune Jake, dând din cap. A supraviețuit. Iar eu m-am trezit însurat cu fata asta, cu această... străină, practic, și am adus-o aici, la părinții ei... de aceea, sunt aici, în această țară și... Jake se simte deodată pustiit... Și asta e... povestea... căsniciei mele. Așa-zisa mea căsnicie.

Stella nu spune nimic, scrutându-i încă chipul cu privirea.

– Cum se simte acum? îl întreabă ea în cele din urmă.

– Se simte bine, răspunde el. Mai bine. Mult mai bine. Își va reveni complet. Am vrut să-ți spun toate astea ca să înțelegi... ca să înțelegi că nu sunt... clatină

din cap, căutându-și cuvintele... că nu sunt genul care se încurcă cu altcineva, deși e însurat.

– Dar asta ai făcut, insistă ea. Exact asta ai făcut.

– Da, știu, dar...

– Deși ești însurat cu o persoană grav bolnavă.

– Da, da, oftează Jake. Știu. Și nu pot să-ți spun cât de tare regret. Realizând ce-a spus, se corectează: Regret că nu ți-am spus mai devreme. Despre situația mea. Îmi pare tare rău. Nu... nu însă și ce s-a întâmplat între noi. O privește stăruitor. Asta nu regret deloc.

Stella pare să manifeste un interes deosebit pentru modelul covorului.

– Nu sunt căsătorit în adevăratul sens al cuvântului, insistă el. Trebuie să înțelegi asta. Adică, sunt căsătorit legal, dar nu am nici o legătură cu...

– Mel îți cunoaște sentimentele? îl întrerupe Stella, înlănțuindu-se cu brațele.

Jake își ține buzele, redus practic la tăcere. De ce au femeile capacitatea asta înnăscută de a despica firul în patru? De a intra în miezul problemei? Cum reușesc să facă asta?

– Păi, spune el, încercând să mai câștige timp, nu chiar. Adică...

– Nu chiar? întreabă ea.

– Ăăă, spune el, hotărându-se să mărturisească adevărul, nu. Nu le cunoște.

– Bine. Stella întinde mâna. Cheia. Dă-mi cheia!

Jake nu se mișcă.

– Jake! Dă-mi nenorocita aia de cheie!

– Nu, se împotrivește el, cuprins de un impuls copilăresc. Nu vreau.

– Puțin îmi pasă ce vrei. Ea se năpustește din nou asupra lui, iar Jake rămâne o clipă împietrit de senzația pe care i-o creează atingerea sânilor ei prin materialul hainelor lor. Poate că tu crezi că nu ești însurat, dar dacă soția ta crede că ești căsătorit cu ea în adevăratul sens al cuvântului, atunci acesta este un fapt incontestabil.

Se iau la bătaie. Stella se luptă să-i ia cheia din buzunar, dar el o apucă de mână.

– Poate că ai dreptate, spune el, simțind căldura pe care o degajă trupul ei, dar...

– Nici un „dar", spune ea. Dacă crezi că o să am vreo legătură cu tine cât timp ai o soție – ca să nu mai vorbim de faptul că este o soție bolnavă – atunci... își bagă mâna în buzunarul lui... atunci ești nebun. El îi simte mâna strecurându-i-se în pantaloni și geme involuntar. Ea scoate cheia, mânioasă, dar triumfătoare. Perversule! îi aruncă Stella disprețuitoare.

– Bine, spune el, în timp ce Stella introduce cheia în broască. Bine. Ai dreptate. Firește că ai dreptate. Voi rezolva problema. Îți promit. O să vorbesc cu Mel.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

– Nu trebuie să faci nimic în numele meu. Se aude un clic și ușa se deschide. Perversule! repetă ea, ieșind pe hol.

Când se îndreaptă spre el pe peronul gării Waverly, Jake se gândește că ea trebuie să știe că ceva nu e în regulă. Cu siguranță.

Dar poate că nu. Îi face semn cu mâna, fluturând-o energic prin aer și afișând un zâmbet generos. Ține strâns în mână o revistă, iar chipul îi trădează speranța. Jake simte, ca un nod în stomac, răutatea actului pe care îl va comite.

A sunat-o să-i spună că trebuie s-o vadă și că va veni la Norfolk. Dar ea i-a sugerat să petreacă un weekend în Edinburgh. Se simțea mult mai bine și o schimbare de decor era exact ce-i trebuia. Edinburgh era un oraș frumos, iar ei se vor simți minunat.

Îl cuprinde în brațe și îl sărută – pe gură, pe obraji, pe gât, dar el nu poate s-o ia în brațe, nu poate încă. Și în tot acest timp, ea își lasă amprenta asupra lui – prin saliva și buzele ei. Jake trebuie să-și reprime dorința de a se desprinde din îmbrățișarea ei.

Intră într-o cafenea din apropierea gării și el îi cumpără o cafea și o prăjitură din aluat, sub formă de triunghi, presărată cu zahăr. „Prăjitură fărâmicioasă i se spune", îl informează ea, în timp ce soarbe din cafea, uitându-se la broșurile de pe un raft, la oamenii care intră în galeria de artă de vizavi, la un copil care bea cu paiul lângă fereastră.

– Mel! spune Jake.

Vrea să termine cu afacerea asta, dar nu știe cum să înceapă. Cum poți să spui așa ceva?

Ea lasă ceașca pe farfurioară. Îl privește. El o vede scrutându-i chipul cu atenție, de parcă ar vrea să și-l întipărească bine în memorie. În fața ochilor îi apare însă imaginea Stellei. Stella sparge un ou și îl varsă într-un vas cu făină; își apleacă capul într-o parte, concentrată. Este în Edinburgh. Orașul Stellei.

Jake își încleștează degetele pe sub masă.

– Am vrut să ne vedem astăzi, pentru că...

– Am putea să mergem la galerie mai târziu, dacă vrei, îl întrerupe Mel, iar Jake îi surprinde pe chip un fior de spaimă. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

– Trebuie să-ți spun...

– Sau la castel! exclamă ea, aplecându-se ca să-i atingă brațul. N-am mai fost acolo de ani de zile. Ar fi frumos, nu? Aproape că îl imploră acum, părând gata să izbucnească în lacrimi.

– Mel, nu mă pot căsători cu tine.

O spune pe un ton blajin, punându-și mâna peste a ei. Îi spune că îi pare rău. Undeva, în spatele lor, o chelneriță zdrăngăne niște cești pe o tavă. O ușă se trântește și doi bărbați trec pe lângă ei, spunând ceva despre un bilet de autobuz pierdut.

Mel se uită într-o parte, apoi în pământ, apoi spre scaunul gol de la masa lor.

– Dar suntem deja căsătoriți, spune ea.

– Știu. Își ațintește privirea asupra inelului pe care ea îl poartă încă din seara aceea, de la spital. Își dă seama că habar nu are de unde a apărut inelul acela. Cineva, probabil vreo asistentă, l-a adus de undeva,

dar Jake nu i-a acordat niciodată atenție. Vreau să spun, continuă el, că trebuie să punem punct căsniciei noastre.

Ea își retrage mâna dintr-a lui. Lacrimile încep să-i curgă pe obraji, de parcă ar fi stat ascunse sub pleoape, gata oricând să se reverse. Le șterge repede cu un șervețel, evitându-i privirea.

– Te rog, Mel, spune Jake îndurerat. Te rog să nu plângi!

Îi dă părul la o parte și își sprijină capul de al ei. Ea nu și-l retrage. Oamenii îi privesc acum, atrăgând atenția și partenerilor la scena care se derulează în fața lor.

– Îmi pare rău, șoptește el. N-am avut niciodată intenția... n-am vrut niciodată... să te fac să suferi... Doar că...

– Pot să te întreb ceva? întreabă ea cu vocea tremurândă.

– Firește. Orice.

Mel își încleștează mâinile și își bagă unghiile în carne.

– Mă... lacrimile îi brăzdează din nou obrajii, iar ea îi șterge mânioasă cu un șervețel ud... m-ai... spune ea... m-ai iubit?

Jake păstrează tăcerea. Discuția asta îl poartă în ape tulburi. Ce să-i spună? Știe că adevărul nu reprezintă întotdeauna cea mai bună soluție. Dar este oare o variantă mai bună în această situație decât o minciună sau un adevăr spus pe jumătate? Nu are nici cea mai vagă idee.

– M-ai iubit? Trebuie să știu, spune ea, zâmbindu-i timid printre lacrimi.

Jake studiază suprafața mesei, fabricată dintr-un material care imită tecul.

– Da, spune el cu grijă, la început. Sau, cel puțin, așa am crezut. Se uită la ea, la ochii ei înroșiți, la chipul ei brăzdat de lacrimi, și vede că se luptă din răsputeri să nu izbucnească din nou în plâns. Totul a fost atât de nou când... noi... de Anul Nou chinezesc... A fost o experiență uluitoare... care... ne-a marcat... Cuvintele lui Jake rămân suspendate în aer. Nu se pune problema că nu simt nimic pentru tine, că regret ce... ce-am făcut în noaptea aceea. Aș face la fel dacă... dacă...

– Dacă mi-aș da sufletul pe un pat de spital, completează ea. Îți mulțumesc.

– Nu, spune el. Nu, nu. Nu despre asta e vorba. Mel, nu trebuie să crezi că am făcut totul din milă sau... sau...

– Ce-ai de gând să faci acum?

Ea se sprijină de spătarul scaunului, privindu-l cu ochii îngustați și rupând șervețelul în mii de bucățele.

– Când? În după-amiaza asta?

– Nu, în general. Te întorci în Hong Kong?

– Nu. Mă întorc la...

– La hotel?

– Da.

Se așterne o clipă de tăcere. Mel îl scrutează cu privirea, îi cercetează chipul, cu mintea învolburată.

Jake este uimit. Dar și tulburat de această schimbare bruscă a ei.

– De ce mă...

– Ai cunoscut pe altcineva, spune ea, rostind cuvintele cu o precizie stranie.

Stella îi apare din nou în fața ochilor – încolăcindu-și degetele prin păr.

– Nu, minte el, nu, nu e adevărat.

– Ba da.

– Ba nu.

– Ba da. Mel se apleacă peste masă, cu chipul contorsionat de durere. E vorba de fata care mi-a răspuns la telefon, nu-i așa? Chipul tău trădează întreaga poveste. Ticălosule!

Nu o vede retrăgându-și brațul. Nu simte decât o lovitură puternică, ce-i sucește capul într-o parte, și o durere pătrunzătoare în obraz.

– Doamne, Mel! exclamă el, punându-și mâna pe față, uimit de blândețea vocii lui. De ce-ai făcut asta?

Își plimbă limba prin gură, convins fiind că lovitura i-a zburat vreun dinte. Erau toți la locul lor. Dar când își privește degetele, vede că sunt pătate de sânge. Probabil că l-a lovit cu un inel.

– Ești un ticălos, izbucnește ea, un ticălos prin excelență! Mi-ai vândut doar baliverne când mi-ai spus că vrei să vezi Scoția, când de fapt nu căutai decât...

Mel se ridică atât de repede în picioare, încât răstoarnă scaunul la pământ.

– Nu, nu, încearcă el să protesteze, cu gura amorțită de durere.

Ea își ia haina de pe spătarul unui scaun și iese ca o furtună din cafenea, lăsându-l pe Jake la masă, cu mâna încleștată pe față.

Stella stă întinsă pe burtă, pe un parapet, la adăpostul unui coș de fum. Ajunge aici urcându-se în pod și, de acolo, escaladând o scară de incendiu. Nimeni nu vine aici, cu excepția ei. Îi plac dinții zigzagați ai crenelurilor, căldura pe care plumbul o captează de la soare, vântul care agită crucea de pe steagul de deasupra ei și care nu ajunge la ea dacă stă pe burtă și faptul că totul pe pământ – mașinile parcate în fața hotelului, oamenii care pleacă sau Pearl care străbate pajiștea – toți par mici, ca niște figurine de jucărie pe care le poate lua în mână.

Este după-amiază târziu, este aproape timpul să intre în tură, este timpul ca Jake să se întoarcă. Dar poate că nu. Poate că va trebui să stea mai mult. Poate că se va horărî să...

Stella se întoarce la cartea ei și citește un paragraf. Se oprește. Apoi îl reia de câteva ori. Pipăie cu degetele biletul de la Jake, pe care l-a găsit în dimineața aceea și pe care l-a strecurat în buzunarul șorțului. Biletul joacă rolul de semn de carte. Nu trebuie să-l mai citească. Îl știe pe dinafară: *Am plecat să mă întâlnesc cu Mel. Mă întorc în seara asta. Pregătește-te!*

Închide cartea cu zgomot și oftează. Nu reușește să și-l scoată din minte. Se gândește tot timpul la el – dar nu într-un mod constructiv, inteligent și coerent. Indiferent ce face sau la ce se gândește, mintea îi zboară invariabil la el, iar o voce îi repetă stăruitor: *Jake, Jake*. Nu s-a îndrăgostit niciodată de cineva așa cum s-a îndrăgostit de el. Pare cuprinsă de o boală fără leac, care îi umbrește existența, învăluind-o într-o stare de apatie, de stupoare, o stare dominată de prezența lui Jake.

Este ridicol, își spune Stella. Cum s-a întâmplat atât de repede? Cum a decăzut atât de tare, ajungând în acest prag al imbecilității? Nu i s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. *Și nici n-ar fi trebuit să i se întâmple*, își spune ea, în timp ce aude zgomotul unei mașini în depărtare. *Un taxi, poate? De la gară?*

Stella se ridică în picioare și se sprijină de parapet, scrutând copacii printre care trebuie să se ivească mașina. Motorul bâzâie la distanță, iar Stella crede că surprinde printre trunchiurile copacilor o licărire roșie, dar nu este sigură. *E Jake*, îi spune o voce, *el e, a venit*. E pregătită? Nu știe. Pregătită pentru ce?

Apoi mașina apare în lumină, mergând repede, prea repede pentru drumul șerpuitor. Împrăștie pietrișul în urma sa. Stella recunoaște mașina, dar mintea ei obsedată de Jake are nevoie de câteva secunde ca să proceseze informațiile. La volan se află o singură persoană.

Stella clipește și se gândește cât de ușor este să te izolezi de lume închizând ochii. Își ațintește privirea spre pământ și i se pare că se află la mii de kilometri depărtare, de parcă ar privi imaginea prin satelit a unei alte planete.

Acest lucru era inevitabil, realizează Stella acum. Inevitabil. Dar a crezut că este în siguranță aici, ascunsă de lume; a crezut că nimic nu va putea s-o atingă dacă se refugia într-un ținut îndepărtat. Se întoarce și se prăbușește în genunchi, în spatele parapetului.

Jake coboară în fugă scara de serviciu. Ar ajunge mai repede prin holul de la intrare, dar știe că doamna Draper nu este de acord ca personalul hotelului să-l folosească ca scurtătură. Este încă devreme, puțin înainte de ora șase. Stella trebuie să fie în bucătărie, pregătind legumele pe care bucătarul-șef le va folosi în seara aceea. Are șansa s-o prindă singură. Poate că o va atrage din nou în cămară.

Jake se năpustește în bucătărie râzând, lucru deloc potrivit pentru buza lui rănită, dar asta nu-l împiedică să râdă în continuare. Bine, nu se poate spune că are actele de divorț în buzunar, dar este un lucru ca și făcut.

Se oprește pe loc. În fața lui, se află o Stella mai mică de statură, cu trăsături mai aspre, care îl privește vădit nedumerită.

– Bună, Jake.

Se uită în dreapta lui și o vede pe Stella, pe adevărata Stella, pe Stella lui, care stă în spatele tejghelei. Chipul îi trădează freamătul sufletesc, pentru că este încordată și roșie la față. I-o prezintă pe femeia de alături.

– Jake, ea este sora mea, Nina.

Nu se uită la Nina când ea îl ia de mână. Nimeni nu spune nimic timp de câteva secunde.

Apoi, Nina rupe tăcerea.

– Am venit în vizită.

Jake dă din cap. Un nor ciudat, un aer de mister le învăluie pe cele două surori, ceva intim și tainic, ceva străveziu și diafan ca pânza de păianjen. Ar vrea să adulmece acest aer – ca să-i descopere parfumul.

– Stau doar în seara asta. Deși – spune ea, uitându-se la Stella – aș putea să rămân și mai mult. Nu m-am hotărât încă.

– Nu trebuie să te întorci la serviciu? o întreabă Stella pe un ton aspru. Ea strânge pumnul încordată.

– Nu, răspunde Nina, zâmbind și analizându-l pe Jake din cap până-n picioare. Avantajele meseriei de liber-profesionist. Tu ce faci aici?

– Eu... îngaimă Jake... diverse lucruri. Mă ocup de întreținere, de grădinărit, de lucruri de acest gen. Stella!

– Activități tipic bărbătești, spune ea, în timp ce Stella își ridică ochii spre el.

– Pot să vorbesc puțin cu tine? o întreabă Jake.

El are senzația că nu-și va mai putea stăpâni nerăbdarea dacă nu vorbește chiar acum cu ea, între patru ochi.

– Păi – Stella se uită la ceas, apoi din nou la Nina – cred că da. Trebuie doar să...

În clipa aceea, bucătarul deschide ușa. Îi privește pe toți, unul câte unul.

– Ce dracu' se petrece aici? mârâie el. Dați vreo petrecere?

Se dau cu toții la o parte din calea lui, făcându-i loc să treacă.

– Frumos din partea voastră că puteți să stați la taclale, dar avem optsprezece mușterii la masă diseară, iar dacă legumele alea nu sar în tigaie – să spunem, în zece secunde – o să dăm de dracu'. Iar voi doi – spune el, îndreptând un polonic spre Jake și apoi spre Nina – cărați-vă de aici! Nu prea înțeleg ce căutați voi în bucătăria mea în seara asta. Iar pe tine nici măcar nu te cunosc, îi spune el Ninei.

Stella își dă ochii peste cap.

– Bine, bine. Jake – ea se întoarce spre el, iar Jake trebuie să-și înăbușe dorința de a o atinge – poți s-o conduci pe Nina la rulota mea? Neen, vin să te văd dacă am vreo pauză. Dacă nu, ies în jur de ora zece. Trebuie să... Cuvintele îi rămân suspendate în aer și îl privește încruntată pe Jake. Ce-ai pățit la buză?

El ridică din umeri și zâmbește.

– Îți povestesc mai târziu.

– Doamne, spune Nina, când ies amândoi pe ușa de serviciu, întotdeauna e așa de amabil? întreabă ea, căutând ceva prin geantă.

– Cine?

– Bucătarul.

– Aa! Bucătarul! Da, răspunde Jake. Cam așa ceva.

În timp ce străbat grădina, Nina își scoate din geantă o țigară. Pe drumul prin pădure ea se oprește, ca și când ar fi așteptat ceva. Se uită la el, fixându-l cu ochii ei ciudat de familiari.

– Ai un foc? întreabă ea.

– Nu.

Scotocește din nou prin geantă și scoate o cutie de chibrituri. Aprinde un chibrit, ferindu-se de vânt.

– Mare hotelul! spune ea, protejând flacăra în căușul palmelor. Foarte șic!

– Da. Așa este.

– Ești de mult aici?

– De vreo câteva săptămâni.

– Nu la fel de mult ca Stella.

– Nu. Rulota este acolo, îi arată Jake. Te conduc eu – nu poți s-o vezi de aici.

Pornesc din nou la drum. Nina stinge chibritul și îl aruncă printre pietrele acoperite cu mușchi. În timp ce merg unul lângă celălalt, Jake observă că ea se mișcă ciudat, ostentativ, de parcă a învățat pașii imitând desenele dintr-un manual.

– Unde este râul? întreabă ea deodată.

– Ăăă... Jake trebuie să se gândească o clipă înainte de a răspunde. În partea aceea, spune el, arătându-i locurile de dincolo de rulotă.

Nina trage adânc din țigară.

– Cât de departe?

– Cam la opt sute de metri. Poate chiar mai puțin.

Ea clatină din cap.

– Cunoști zona? întreabă Jake.

– Oarecum. Nu.

– Oarecum nu?

– Oarecum da, răspunde ea, râzând scurt.

Se așterne o clipă de tăcere. Jake așteaptă ca ea să-i ofere mai multe lămuriri. Nu știe de ce, dar are senzația că se apropie de ceva ce și-a dorit mereu să afle.

– Noi am fost o dată aici, spune ea, și Jake descoperă că îi soarbe fiecare silabă, de teamă să nu piardă ceva. După ce rostește însă aceste cuvinte, se oprește și își dă capul pe spate, de parcă ar fi vrut să înlăture niște amintiri urâte. Tocmai m-am certat cu soțul meu, îi mărturisește ea în schimb.

– Aha! Jake este surprins de această mărturisire. Apoi izbucnește în râs. Și eu, spune el. Dar nu cu soțul meu, evident, cu...

– Soția ta? continuă Nina, întorcându-se spre el.

Este un scenariu foarte simplu, aproape ca un basm. Două surori merg pe malul unui râu. Se țin de mână și sunt îmbrăcate în rochițe asortate. Cărarea este șerpuitoare, urmând curbele și pantele râului. Râul

este întunecat, adânc și iute. În drumul lor, descoperă că râul a fost și mai mare, înecând malul și cărarea. Dar deocamdată ele pot să străbată poteca ținându-se de mână.

Pădurea freamătă și susură în jurul lor. Colegii cu care au venit le-au lăsat în urmă. Sora mai înaltă, care nu este de fapt cea mai mare, o ajută pe sora mai mică să străbată terenul abrupt și stâncos. Nu știu exact ce le așteaptă, dar încep să bănuiască. În depărtare, se aude un vuiet înăbușit, iar apa se revarsă într-o cascadă, insondabilă și periculoasă.

Sora mai înaltă ia o piatră și o aruncă în râu. Apa o înghite lacomă.

– Ai auzit? întreabă ea, fără să-și întoarcă privirea.

– Ce?

– Ecoul. Ascultă!

Se apleacă să ia o altă piatră, dar, de data asta piatra zboară mult mai departe și nimerește în apele adânci și lente din partea cealaltă, mult mai îndepărtată, iar râul o înghite în tăcere.

Nu prea departe de locurile acelea, într-un punct paralel din istorie, aceeași soră stă într-o bucătărie încinsă și aburindă, unde curăță morcovi și îi aruncă într-un vas din inox. Se apleacă deasupra fundului de tăiat legume și își șterge cu dosul palmei picăturile de sudoare de pe frunte exact în aceeași clipă în care cealaltă soră bate la ușa joasă, din lemn, a unui vechi coteț renovat, ținând în mână o sticlă de vodcă furată.

Jake a fost atât de sigur că o va vedea pe Stella în pragul uşii, încât chipul surorii ei îi provoacă din nou un şoc.

– O! spune el, oprindu-se în drum. Seamănă într-un mod atât de ciudat cu Stella, şi totuşi se deosebesc atât de tare una de cealaltă. Bună.

– Bună, îi răspunde ea cu un zâmbet generos, care îi dezvăluie dinţii albi.

– N-ai... putut să găseşti rulota?

– Ba da, spune ea, dând din cap. Am găsit-o.

– Bine.

– Ce faci? îl întreabă ea, încercând să cerceteze camera cu privirea.

– Eu? Jake se simte neliniştit. Ce caută aici? Nu şi-a luat la revedere de la ea? Nu mare lucru, răspunde el. De fapt, o aşteptam pe...

– Te superi dacă intru puţin?

– Ăăă... problema e că...

– Nu-mi place rulota aia. Îmi dă fiori.

– Da.

– O pădure ciudată. Ea, sora Stellei, tremură în pragul uşii lui. Nu ştiu cum poate Stella să stea acolo. Am venit să stau puţin cu tine. Dacă nu te deranjează.

Se gândeşte că – dacă îi va spune „Nu" – va refuza, de fapt, compania surorii Stellei. Ce va spune Stella în acest caz?

– Bine, acceptă el. Nici o problemă.

Îi face loc să treacă, iar Nina intră în cameră, se aşază pe pat şi îşi scoate pantofii.

– Am adus ceva de băut, spune ea, scoțând sticla de vodcă.

Stella scapă o tavă cu pahare în drumul ei spre sala de mese. Nu știe de ce. Îi alunecă pur și simplu din mână, ca și când ar fi stat într-un echilibru precar, ca și când un braț ar fi fost mai slab decât celălalt.

Paharele se sparg în mii de bucățele. Aduce un făraș și mătură cioburile printre picioarele clienților vădit deranjați, ducând apoi gunoiul în bucătărie.

I se pare ciudată această transformare. Cu două minute în urmă, erau niște pahare de vin, iar acum sunt doar niște cioburi de sticlă, ce vor fi aruncate la gunoi.

– Problema cu Richard este că... îi spune Nina, apropiindu-se și atingându-i umărul cu mâna în care ține o țigară aprinsă. Lui Jake nu-i plac țigările. De ce o lasă să fumeze în cameră? Nu-și amintește să-i fi cerut voie.

– Ce spuneam? întreabă ea, privindu-l stăruitor.

Ea pare foarte aproape de el, cuibărită în pat. Mirosul de nicotină și vodcă îi invadează nările.

– Richard... îi amintește Jake.

Ar trebui să se ridice în picioare. Este înăbușitor aici. Poate că ar trebui să deschidă ușa, să pătrundă puțin aer curat. Se îndepărtează de ea, așezându-se pe marginea patului. Fără sprijinul pe care i-l oferea umărul lui, Nina se prăbușește pe saltea, chicotind.

Jake se ridică în picioare şi numai atunci realizează cât de beat este. Camera se învârteşte în jurul lui, iar mintea îi este greoaie şi înceţoşată. Cum a reuşit să se îmbete? Priveşte uluit sticla de vodcă de la căpătâiul patului. Este pe jumătate plină. Apoi îşi aminteşte ţigările de marijuana pe care le-a făcut Nina. Oare câte a fumat? Îl întreba de Mel şi în tot acest timp amesteca drogul cu tutunul. Era o combinaţie mult prea puternică pentru el, mult prea puternică.

Sticla nu este fabricată din nisip? se gândeşte Stella în timp ce preia comanda pentru desert a unei familii din Glasgow. Altă metamorfoză ciudată. Respiră adânc şi încearcă să înţeleagă ce-i spune femeia de la masă – ceva despre alergia la laptele de vacă. *Încearcă să te aduni,* îşi spune ea, *măcar acum!*

Pare că stă întins în pat. Capul îi este cufundat într-o pernă, iar deasupra i se pare că vede tavanul. Vocea Ninei curge nestăvilită, ca un râu. Vorbeşte despre slujba ei, despre oamenii cu care lucrează, despre pacienţii pe care îi vizitează, despre cât de ciudat i se pare să fie din nou aici, despre faptul că nimic nu s-a schimbat, presărând discuţia cu detalii referitoare la apartamentul ei.

Jake nu vrea decât să doarmă. Resimte cu putere palma pe care Mel i-a dat-o peste faţă. Somnul îl cuprinde în mrejele sale, dar, de fiecare dată când aţipeşte, ceva îl trezeşte. O voce îi şopteşte că are ceva

important de făcut. Ceva foarte important. Dar acum, în acest moment, nu-și amintește despre ce este vorba. Știe doar că acest ceva îl împiedică să adoarmă.

Stella aleargă în noaptea prin pădure, lumina conică a unei lanterne agitându-se în preajma ei. Cunoaște drumul, dar îi dă încă fiori.

Rulota era goală, rece și întunecată. Dă ocol hotelului și ajunge în parcare. Oare a plecat fără să-i spună? Nu. Mașina Ninei este încă acolo.

Stella se întoarce. Unde ar putea să fie? Nu e la hotel, pentru că Stella tocmai a plecat de acolo. S-a dus la plimbare? Dar Nina n-ar pleca niciodată singură, noaptea, în această pustietate – urăște întunericul.

Stella vrea s-o strige cât poate de tare. Cum a putut să dispară în acest fel? A evitat-o pe sora ei luni de zile, dar acum ar da orice s-o aibă alături de ea.

Trebuie să fie undeva, încearcă Stella să se liniștească. Se îndreaptă spre cealaltă parte a hotelului, dincolo de terasă și de plantele din ghiveci, spre grajduri. În aer plutesc nenumărate insecte minuscule, care îi invadează fața, părul și mâinile. Merge încă neliniștită, când dă cu ochii de singura fereastră a coteţului renovat care are draperiile trase. Din spatele ușii răzbate o lumină palidă. Stella se oprește pe loc.

Își strânge și își desface pumnii, gândindu-se ce să facă. Apoi pășește în vârful picioarelor și își lipește urechea de ușă.

La început, nu aude nimic. Doar freamătul sângelui care îi curge prin vene, ca vuietul mării surprins într-o scoică. Îi este frig, realizează ea, căci numai uniforma de serviciu o proteja de aerul rece de afară. Trebuie să se întoarcă la rulotă, să-și ia o vestă. Apoi aude ceva – o mișcare, un foșnet, precum cel pe care îl scoate un material la atingerea pielii. Și o respirație, un geamăt, o exclamație sau un gâfâit.

Stella se retrage de la ușă. Se întoarce și face câțiva pași – zece sau poate unsprezece. Apoi începe să fugă, acoperindu-și urechile cu mâinile și împiedicându-se la fiecare pas.

Dacă împarți o cameră cu cineva timp de optsprezece ani, îi recunoști fiecare țipăt, fiecare mișcare, fiecare respirație, fiecare geamăt. Era sora ei. Fără nici o umbră de îndoială.

Sora ei și Jake. Gândul seamănă cu un fier încins pus pe o rană.

Jake se privește, puțin surprins. Zace în pat, acoperit cu păturile doar pe jumătate. Se întoarce ca să vadă cât e ceasul și simte cum o durere sfâșietoare îi zdrobește capul.

– La dracu'! murmură el, ducându-și mâna la frunte. Se ridică în capul oaselor. Ochii îl ustură, iar în gură are o senzație îngrozitoare. Doamne! geme el. Cred că sunt pe moarte. O să mor cu siguranță.

Vede atunci lângă ușă pantoful unei femei. Din piele neagră. Cu toc înalt. Îl privește stăruitor și, cu

cât îl privește mai tare, cu atât i se pare mai ciudat, de parcă ar fi un obiect vechi, pe care nu l-a văzut niciodată și căruia nu-i înțelege rostul aici.

Se răsucește în pat, făcând să se miște salteaua și trupul persoanei care stă cu spatele la el – o femeie. Mintea lui procesează foarte calmă această informație, ca și când ar fi un lucru cât se poate de firesc și de acceptabil. Pentru o clipă, nu înțelege ce s-a întâmplat. E Mel? se întreabă el, uimit. Nu. Femeia asta are părul scurt și castaniu. Cine ar putea să fie?

Stella. Creierul lui procesează fericit acest nume. Dar Jake știe că nu e ea, iar numele ei îi readuce totul în minte.

– O, la dracu'! Jake sare din pat, parcă contaminat. Mii de draci!

Este atât de mânios, atât de furios pe sine însuși, încât nu reușește nici să-și pună pantofii. Se luptă preț de câteva minute cu propriile sale gânduri, încercând simultan să se certe, să-și facă rău și să se încalțe.

După ce reușește să se încheie la un singur pantof, se năpustește afară. Lumina îl izbește cu puterea unui ciocan care cade pe nicovală și închide un ochi în timp ce fuge pe cărarea ce duce la hotel. La răscrucea unde drumurile se despică în două, trebuie să se hotărască unde să se ducă. La rulotă sau la hotel? La rulotă sau la hotel? Unde o va găsi? Jake se uită la ceas și descoperă cu uimire că îl mai are încă la mână. Este ora șapte și ceva. S-o trezească? Da, se hotărăște el într-o clipită, trebuie s-o trezească.

– Ești un idiot, un idiot nenorocit! Ce dracu' a fost în capul tău? se ceartă el, străbătând cu pași mari cărarea prin pădure. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Din pragul ușii, s-a trezit cu ea în cameră – cu sticla de vodcă și țigările cu marijuana și apoi...

Jake se oprește, gâfâind, pe loc. Pearl stă în mijlocul potecii, cu brațele încrucișate, blocându-i drumul.

– N-o vei găsi aici, îi spune ea.

Lui Jake îi este dintr-odată foarte frig.

– De ce? Unde este?

– A plecat.

– A plecat? Cuvintele îl izbesc cu putere în stomac. Unde?

– A plecat. A zburat. Și-a luat tălpășița. Pearl vine spre el, iar Jake face un pas înapoi. Nu are curajul s-o înfrunte. Își imaginează că l-ar putea distruge, apelând la magia neagră sau la cine știe ce alte științe oculte. Iar eu, cel puțin, îi dau dreptate, spune ea trecând pe lângă el, surprinzător de repede pentru o persoană atât de mică de statură.

– Pearl, stai! Jake se întoarce spre ea, împiedicându-se de șiretul descheiat și prăbușindu-se la pământ. Stai o secundă!

Pearl își continuă drumul. Ridicându-se în picioare, Jake trebuie să alerge ca s-o prindă din urmă.

– Ce ți-a spus, Pearl? Ce ți-a spus?

Ea flutură din mână.

– Nu mi-a spus nimic. Nici nu era nevoie. Se întoarce spre el – o femeie care nu-i ajunge nici până

la umăr și care îl sperie de moarte. Eu văd lucrurile astea, spune ea. Nu trebuie să fii un geniu ca să înțelegi ce s-a întâmplat. Ar trebui să-ți fie rușine, băiete, încheie ea, cu o privire stăruitoare.

– Ascultă-mă! Din cauza potecii prea înguste, Jake este obligat să meargă în spatele ei. Nu e ce... Încearcă să-și îmbrace gândurile în cuvinte, dar pare un lucru extrem de greu. Te înșeli, încheie el, într-un mod lamentabil.

Pearl mârâie.

– Unde a plecat? Pearl, spune-mi, te rog! Te implor.

– Nu știu. Se oprește atât de brusc, încât Jake aproape că se ciocnește de ea. Și chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune.

Jake o urmărește pe Pearl pierzându-se printre copaci, până când se face aproape nevăzută. El lovește cu piciorul într-o piatră – o dată, de două ori – cu toată puterea. Apoi se prăbușește peste ea, cuprinzându-și piciorul în mâini. Nu s-a mai simțit niciodată atât de deznădăjduit. Ce să facă?

Își ridică deodată capul. Copacii se zvârcolesc deasupra lui, iar razele de soare se strecoară printre crengile lor. Brusc, își amintește ceva de aseară. Se încruntă și își privește mâinile care i se odihnesc pe genunchi. Ignoră durerea surdă din picior. Și atunci, imaginea i se derulează prin fața ochilor ca pe un ecran: Nina se apleacă spre el și îi șoptește la ureche: „A omorât pe cineva, știi..."

PARTEA A IV-A

În timp ce se îndepărtează, Jake își spune că nu va privi înapoi. Nu până când nu va ajunge la capătul aleii. De acolo ai parte de o priveliște de vis, căci poți cuprinde deopotrivă cu privirea pajiștea, conacul și copacii din spate. Din locul acela, Kildoune stă cu fața spre lac, dar îi poți vedea turnurile, ferestrele opace, parapetele și poteca șerpuitoare ce duce în pădure.

Dar când ajunge la poartă, nu poate să privească înapoi. Nu poate să se întoarcă. Rămâne o clipă pe loc, umbrit de măreția conacului, privind cărarea ce se întinde în fața lui și strângând în mâini bretelele rucsacului. Pornește apoi la drum, cu pași domoli și cu ochii ațintiți în pământ.

Traversează valea, străbate drumul sinuos, trece de biserică, traversează podul și lacul și trece pe sub calea ferată. Când ajunge la șosea, rămâne pe loc lângă rucsac, legănându-se de pe un picior pe altul. În fața ochilor o vede pe Stella, care se îndepărtează din ce în ce mai mult de el, cu fiecare secundă care trece, și se gândește că firul ce-i leagă este gata să se rupă.

Face autostopul. Nu trebuie să aştepte prea mult. Doi soţi de vârstă mijlocie acceptă să-l ducă până la Pitlochry, acolo unde merg şi ei ca să cumpere un cadou de nuntă pentru fiica lor. Îl lasă pe autostrada A9, iar Jake îşi fereşte ochii de soare, scrutând drumul argintiu, pavat cu piatră. Face în continuare autostopul.

Când o maşină încetineşte, iar şoferul, un bărbat cu un scorpion tatuat pe braţ, îl întreabă unde merge, Jake nu ştie ce să răspundă. Edinburgh sau Londra? Londra? Edinburgh? Unde s-a dus Stella?

– În sud, răspunde el. Se va decide pe drum.

Când aruncă rucsacul pe bancheta din spate, îşi dă seama că a uitat să ia bicicleta. Gândul îi provoacă o durere sfâşietoare, pe care o simte fizic, chiar sub stern. Trebuie să se oprească, să se sprijine de maşină, înainte de a închide portiera. Îşi muşcă buza şi trânteşte uşa. Oricum n-ar fi putut s-o ia cu el.

– Atunci, în sud să mergem! spune Omul-Scorpion. Undeva anume?

Nina dă buzna în apartament, aruncându-şi cheile de la maşină, geanta şi haina pe diverse piese de mobilier. Se opreşte ca să verifice mesajele de pe telefon – nimic însă – şi intră în bucătărie.

Richard stă la masă, ţinând într-o mână o felie de pâine prăjită, iar în cealaltă o revistă medicală.

– Iubito, exclamă el, te-ai întors!

– Evident. Nina îşi dă la o parte părul de pe faţă. Ai văzut-o pe Stella?

– Pe Stella? repetă el. Dar am crezut că ești cu...

– Da, am fost la ea. Vreau să știu dacă ai văzut-o astăzi. În dimineața asta.

El clipește, nedumerit.

– Păi...

– Da sau nu? izbucnește Nina. Este o întrebare foarte simplă.

– Nu.

– Mama a sunat cumva?

– Nu.

– Bunicii?

– Nu. Nimeni.

– La dracu'!

Nina își ține fruntea în mâini. Ochii i se opresc asupra unei cești de pe masa din bucătărie. Se gândește s-o trântească pe podea. Își imaginează zgomotul pe care l-ar scoate porțelanul zdrobindu-se de gresie. S-ar simți, fără îndoială, mult mai bine, dar probabil că n-ar trebui s-o facă în fața lui Richard. Se răzgândește.

– La dracu'! repetă ea, cufundându-se într-un scaun.

Richard pune felia de pâine pe o farfurioară și vine spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

Nina nu poate să-i răspundă. Ia în calcul, nervoasă, toate variantele. Unde ar fi putut să se ducă Stella?

Richard se așază în genunchi în fața ei.

– Ce-a mai făcut de data asta maestra noastră în arta fugii?

Nina izbucnește în râs, apoi cade din nou pradă disperării.

– O, Doamne, Richard!

Ea își ascunde fața în halatul lui. Richard o cuprinde în brațe, exact așa cum și-a imaginat ea, și Nina trage în piept mirosul metalic, de spital, pe care îl emană hainele lui.

– Ce s-a întâmplat? murmură el. V-ați certat? Poți să-mi spui.

– Nu.

– Nu poți?

– Nu, nu pot.

El o mângâie cu mâna pe spate.

– Nu-ți face griji! Indiferent despre ce este vorba, totul se va rezolva.

– Nu prea cred, murmură ea.

Richard o privește stăruitor, ținând-o cu mâinile de talie.

– Îmi pare rău că ne-am certat, spune el.

– Și mie.

– Mă bucur că te-ai întors.

– Și eu.

Ea îi zâmbește și îi spune:

– Trebuie să fac un duș.

Jake este impresionat de talentul lui de detectiv. A ajuns la Londra, a găsit o carte de telefoane, a căutat numele Gilmore S., i-a notat adresa, a cumpărat o

hartă a străzilor, a găsit adresa, a ajuns la destinație cu metroul și iată-l acum mergând pe strada Stellei.

Când se apropie de numărul casei ei, este copleșit de sentimente contradictorii – de încântare, dar și de teamă. Este acolo, probabil, în spatele unei ferestre. Ce-i va spune Stella? Cum va reacționa? Va primi și de la ea o palmă – a doua în doar două zile?

Clădirea unde se află apartamentul ei este impozantă, cu trepte la ușa de la intrare. Jake o privește din stradă. Habar nu are ce se va întâmpla când va intra acolo – dacă îl va lăsa să intre. Cu siguranță însă, apariția lui atât de neașteptată aici o va convinge de... seriozitatea cu care privește relația lor.

Jake îndeasă harta în buzunar și sare câte două trepte o dată. Se uită la numele de pe sonerii și descoperă numele „Gilmore" pe butonul din mijloc, scris cu o cerneală verde, decolorată de ploaie. Apasă pe buton. Sunetul soneriei răzbate de undeva din clădire. Își ciulește urechile, sperând să audă un zgomot de pași, de voci, orice, și recapitulează în minte discursul pe care și-l pregătise.

Nina așteaptă, scrutând cu privirea mașinile parcate pe trotuar. Ușa se deschide.

– Iubito, spune Evie, primind-o cu brațele deschise, era și timpul să-mi faci o vizită. Ce faci? Chiar ieri mă gândeam la tine, pentru că...

– Nu pot să stau prea mult, o întrerupe Nina.

– Aha!

– O caut pe Stella. Se așterne o clipă de tăcere, timp în care Nina analizează chipul lui Evie. Acesta însă nu trădează nimic. Evie o privește cu sprâncenele arcuite. N-ai văzut-o, nu-i așa?

Evie își odihnește pe șolduri brațele împodobite de brățări.

– N-am văzut-o de luni de zile, iubito.

Nina se sprijină de clanța ușii. Pe un cablu de deasupra lor două păsări se agită și țipă.

– Și nici n-ai primit vreo veste de la ea, nu?

– Nu.

– Ești sigură?

Ce două femei se privesc stăruitor. Au aproape aceeași înălțime.

– Cât se poate de sigură, răspunde Evie. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Trebuie să plec. Sună-mă dacă afli ceva! spune ea fluturându-și mobilul.

Jake apasă din nou pe sonerie, de data asta mai mult. Nu se întâmplă nimic. Se leagănă de pe un picior pe altul și coboară treptele ca să privească clădirea. Apa care s-a scurs dintr-un jgheab spart a lăsat pe zid o pată portocaliu-cafenie. O plantă își flutură frunzele de la o fereastră.

Poate că este plecată. Cu siguranță că este plecată. Jake se așază pe ultima treaptă, cu rucsacul lângă el, și își sprijină coatele pe genunchi. O va aștepta.

Își scarpină rana de la un picior, își scoate geaca și o pune peste rucsac. Se simte cuprins dintr-odată de un val de oboseală – poate de la căldura soarelui. Realizează de asemenea că este măcinat de o senzație copleșitoare de sete. Este o consecință a mahmurelii. Dar nu poate să plece acum după apă – nu acum, nu după ce-a străbătut atâta drum. Nu-și poate asuma riscul de a o pierde pe Stella.

Jake se sprijină de zid, uitându-se de-a lungul și de-a latul străzii. Un copil se joacă cu un băț pe caldarâm, o femeie se plimbă cu bicicleta, iar o mașină încearcă să meargă în marșarier într-un spațiu prea mic.

Evie urcă treptele spre apartamentul ei. Trebuie să repare interfonul, ca să nu mai facă plimbarea asta de fiecare dată când sună soneria. Înăuntru, rupe niște flori uscate din vaza de pe masă, se joacă cu butoanele unui radiator și aranjează o pernă.

– Te-a căutat sora ta, îi spune ea persoanei cuibărite în fotoliu.

Francesca este în bucătărie și curăță cartofi într-un castron, când Nina apare la ușa de serviciu. Tresare, apoi începe să râdă, ținând încă în mână instrumentul de decojit cartofi, când se duce să deschidă ușa.

– M-ai speriat, spune ea, îmbrățișându-și fiica. Hai, intră! De ce te furișezi așa?

Trupul Ninei pare fără vlagă, iar chipul ei – atunci când Francesca i-l analizează – pare mai palid decât de obicei.

– Ce e? o întreabă Francesca imediat. Ce s-a întâmplat?

Nina își pune geanta pe masă cu o grimasă.

– Stella.

– Ce e cu ea?

Nina rostește două cuvinte.

– *E scappata.*

Francesca își ridică privirea spre cer.

– Iar? strigă ea.

– Da.

– Unde?

– Nu știu.

Francesca se așază la masă, trântind instrumentul de curățat cartofii. O clipă mai târziu, se ridică din nou în picioare. A renunțat de mult să mai încerce să descifreze relația dintre fiicele ei, dar misterul continuă s-o scoată din fire.

– Nu înțeleg, spune ea. Am crezut că te-ai dus s-o vezi.

– Așa este.

– Și atunci? De ce...

– Nu știu, țipă Nina. Nu mă întreba pe mine!

Francesca își încrucișează brațele. Ce se întâmplă cu familia ei? De ce se petrece mereu acest lucru? Cu ce-a greșit? Se pare că arta de a fi mamă se învață până la moarte. I-a dat viață fiicei sale în urmă cu treizeci

de ani: o vârstă la care – ai zice – n-ar trebui să-ți mai faci griji în privința ei. Dar lucrurile nu stau deloc așa. Copiii fac în continuare lucruri neprevăzute, care îți răvășesc viața, te iau prin surprindere și îți creează palpitații.

– N-are nici un rost să te superi pe mine, continuă Nina. Eu doar te-am informat. Te-am avertizat.

Francesca încuviințează din cap, ațintindu-și privirea asupra fiicei ei.

– Trebuie să plec, spune Nina, zornăind cheile în buzunar.

– Bine.

– Te anunț dacă aflu ceva.

– *Sì, sì.* Francesca o conduce la ușă.

Așteaptă ca Nina să pornească mașina, apoi se duce direct la telefon. În clipa în care mama ei răspunde, o anunță:

– *Stella é scappata.*

Stella aude în stradă zgomotul unui radio și sunetul pașilor grăbiți ai unei persoane cu tocuri înalte. În colț, ecranul televizorului se umple de purici după ce caseta video s-a terminat. Pisica stă pe o parte pe șemineu, dând ușor din vârful cozii.

Stella își ridică privirea spre cerul pustiu, insondabil. Nu știe de cât timp este aici. De zile întregi. Sau poate de câteva ore. Se întoarce pe o parte, strângându-și genunchii la piept. Trupul ei resimte plictiseala și pasivitatea.

A ajuns în pragul uşii lui Evie dis-de-dimineaţă, la scurt timp după ivirea zorilor. Dacă Evie a fost surprinsă s-o vadă, a ştiut foarte bine să ascundă acest lucru. I-a aruncat o privire şi a invitat-o înăuntru. A aşezat-o pe canapea, a învelit-o cu pături şi cuverturi şi i-a oferit cești de cafea fierbinte, îmbogăţită – bănuia Stella – cu whisky. I-a adus o pijama, o sticlă cu apă fiartă şi batiste care miroseau a levănţică. A tăiat feliuţe de pâine, pe care le-a curăţat de coajă, le-a prăjit şi le-a uns cu unt şi n-a spus nimic când Stella le-a lăsat să se răcească, fără să se atingă de ele. I-a pus o casetă cu un film alb-negru, pe care Stella l-a urmărit absentă – nu-şi aminteşte decât o scenă în care eroina filmului, o femeie cu sprâncenele machiate exagerat, îşi aştepta iubitul într-o cafenea din gară, însoţită de o orchestră invizibilă, care poartă personajele şi spectatorii pe aripile muzicii.

Evie i-a pus o singură întrebare.

– Care e cauza suferinţei, iubito, o minte frântă sau o inimă frântă?

– Nu ştiu, a răspuns Stella. Inima, cred.

– E bine, a spus Evie, pilindu-şi unghiile, în timp ce femeia de pe ecran alerga pe peron. E mai uşor să repari inima decât mintea.

Evie intră în cameră, purtând un şorţ pe care Stella nu l-a mai văzut până atunci.

– Am încălcat un obicei pe care îl am de-o viaţă, spune ea.

Stella se ridică de pe pernă.

– Da?

– Am gătit, continuă Evie, oferindu-i o ceașcă de ceai. Am făcut supă.

Stella încearcă să se ridice în capul oaselor.

– Dar ce te-a determinat să faci asta?

– Chipul tău palid, iubito. Îmi sfâșii sufletul când te văd așa. Va trebui să mănânci acum, să știi!

– O să mănânc, spune Stella, suflând în ceaiul fierbinte. Îți promit.

– Dacă vei refuza să mănânci, va trebui să te hrănesc forțat, ca pe sufragete[1].

– Nu cred că va fi cazul, răspunde Stella zâmbind.

– Sper că nu.

Evie se așază în fața ei. Se așterne o tăcere adâncă. Evie își scoate șorțul și îl pune peste brațul canapelei. Pisica sare de pe șemineu și se așază pe genunchii lui Evie.

– Trebuie să-ți spun, scumpo, începe Evie, jucându-se cu urechile pisicii, că toată familia ta a înnebunit de-a binelea. Și vreau să spun că au luat-o razna cu toții, în stilul lor caracteristic.

Stella frământă cablul unei veioze de lângă ea.

– Nu le-am spus că ești aici, continuă Evie, dar cred că ar trebui să-i anunțăm că ești teafără înainte

[1] În timpul mișcării feministe din Anglia, de la începutul anilor 1900, multe dintre militante au fost arestate abuziv. Ca să atragă atenția asupra acestei nedreptăți, ele au intrat în greva foamei, fiind apoi hrănite forțat (n. tr.).

ca mama ta să roage preotul să spună rugăciuni pentru tine sau ca tatăl tău să apeleze la serviciile unui detectiv particular.

Stella nu spune nimic.

– Dragă Stella, nu spun că trebuie să-i înfrunți. Nici pe departe! Doar să-i anunți că ești vie și nevătămată, că nu te-ai aruncat de pe cine știe ce stâncă. Nu trebuie să vezi... Evie ezită, căutându-și cuvintele... pe nimeni... dacă nu vrei.

Stella este fericită să audă sunetul telefonului. Evie se duce în cealaltă cameră ca să răspundă, iar Stella rămâne doar în compania pisicii, care este zburlită și supărată pentru că a fost deranjată de pe genunchii lui Evie.

Evie se întoarce repede.

– A fost Nina, spune ea.

Stella pune deoparte ceașca de ceai. Pare că nu mai poate să înghită și, pentru o clipă, crede că o să se înece.

– Ce-a spus? îngaimă ea în cele din urmă.

– Știe că ești aici.

– Dar... ai zis că...

– Nu i-am spus nimic. Mi-a mărturisit în schimb că bănuia că te ascunzi aici, iar astăzi s-a plimbat pe străzile din jur și ți-a văzut mașina. Data viitoare, spune Evie, mustrând-o cu degetul, ai grijă să ascunzi mașina! Ți-a lăsat un mesaj. L-am notat. Evie ține hârtia la distanță. „Nu m-am culcat cu el", citește ea pe un ton neutru, ca și când ar fi citit o listă de cumpărături.

Stella stă nemișcată, fascinată parcă de aburii care se înalță din ceașca de ceai și dansează prin aer.

– A, și încă ceva! spune Evie. Este la cafeneaua din Musselburgh și vrea să te vadă. Mergem? Cu mașina mea sau cu a ta? Cred că ar trebui să luăm mașina mea. A ta este murdară de căcăreze de oaie, probabil.

Stella stă în fața surorii ei într-unul din separeurile cafenelei bunicilor ei. Au stat de atâtea ori așa, încât Stella are senzația ciudată că nu mai știe în ce perioadă a vieții lor se află acum. Au șase sau șapte ani și mănâncă înghețată asortată? Sau sunt adolescente și gustă pentru prima dată din cafeaua espresso? Evie stă cocoțată pe tejghea și vorbește cu Valeria și Domenico, așa cum face întotdeauna – într-o franceză cu accent italian. Se pare că se înțeleg destul de bine.

– De ce nu mi-ai spus, Stel? Nina este mânioasă – atitudine la care apelează în cele mai multe situații. De ce nu mi-ai spus?

– Ce să-ți spun?

– Că-ți place tipul. Nu m-aș fi apropiat de el dacă mi-ai fi spus. Doar știi asta foarte bine.

Stella ridică din umeri și se uită la blugii pe care îi poartă. Îi are de la Evie, care i-a spus că un bărbat i-a uitat la ea și că sunt singurii care i s-ar fi potrivit Stellei.

– Oricum, nu s-a întâmplat nimic, mărâie Nina, atingând mâna Stellei. Absolut nimic. N-a cedat deloc. Mi-am epuizat repertoriul, continuă ea, râzând, am

apelat la toate trucurile – fizice, narcotice, verbale, alcoolice. Nici un rezultat. De aici poți să tragi concluzia, spune ea apăsat, că este îndrăgostit de altcineva.

Stella nu spune nimic, evitând privirea Ninei.

– A vorbit despre tine în somn.

Stella își ridică ochii spre ea.

– Și ce-a spus?

– O, nu știu, spune Nina, gesticulând și împrăștiind fumul cu mâna. Doar nu crezi că mi-aduc aminte. Eram complet pierdută. Dar ți-a rostit numele în șoaptă la un moment dat.

Stella încearcă să-și înăbușe un fior. Îi este încă greu să accepte gândul că au dormit unul lângă altul.

– Cum merge relația cu Richard? întreabă ea.

– Bine. La fel. Știi tu. Nina ia o înghițitură din cafea. Deci, ce-ai de gând să faci?

Stella trage de vârful șuvițelor de păr.

– Nu știu, Neen, chiar nu știu. M-aș putea întoarce la Londra, dar... spune ea, oftând... mă simt...

– Mă refer la Jake, o întrerupe Nina.

– Aha!

Stella încearcă să se gândească, să-și pună mintea la contribuție. Ce are de gând să facă în această privință? Nu are nici cea mai vagă idee. Mintea ei nu găsește nici o soluție, repetă doar obsesiv numele lui – *Jake, Jake*. Să-l sune? Ce să-i spună? Îi este greu să înțeleagă tot ce s-a întâmplat. Bărbatul pe care îl iubește este însurat. Dar, de fapt, nu e așa. S-a culcat cu sora

ei. Dar, de fapt, nu e așa. Au petrecut însă noaptea împreună. În același pat, după cum se pare.

– Nu știu, repetă ea, urând tonalitatea patetică pe care i-o trădează glasul.

Ar vrea din tot sufletul să dea timpul înapoi până în momentul în care l-a trimis pe Jake să-i arate Ninei unde este rulota – moment în care ar fi putut să-i despartă.

– Pentru că... ăăă... Nina trage nervoasă din țigară... pentru că... trebuie... să-ți mai spun ceva.

– Ce?

Nina își leagănă piciorul, lovind marginea mesei.

– Un singur lucru s-a întâmplat atunci.

– Nu vreau să știu nimic, izbucnește Stella, speriată acum.

– Nu, nu, nimic de genul acela. Cred că... cred că... Nina se oprește, apoi rostește cuvintele pe nerăsuflate: Cred că i-am spus.

– Ce i-ai spus? întreabă Stella, încruntându-se.

– Totul.

– Totul?

– Știi tu – totul. Nina se apleacă peste masă. Tărășenia.

Stella nu a mai auzit-o pe Nina folosind acest cuvânt de foarte mult timp, așa că nu înțelege din prima clipă la ce se referă. Dar într-un colț al minții povestea revine la viață, pentru că simte o strângere de inimă și un fior în suflet.

Stă, îmbrăcată în hainele iubitului lui Evie și se holbează la sora ei. Uneori, când o privește, își vede propriul chip oglindit în ochii Ninei. Dar nu acum. Nina îi pare o străină, ca și când n-ar fi văzut-o niciodată. Ca și când n-ar fi văzut niciodată chipul acesta. Vede o pată lăsată de rimel, vede sprâncenele arcuite, pistruii de pe nas și o zbatere rapidă a genelor.

– Doar nu vorbești serios, șoptește ea. Nina, spune ea, gâfâind, de ce?

– Nu știu. Nina își leagănă din nou piciorul, lovind linguriţele de ceștile din porțelan. Mi-a scăpat pur și simplu. Nu știu de ce. A fost un accident. Își freacă fruntea cu degetele. Mi s-a părut atât de ciudat să mă aflu din nou acolo. N-am să înțeleg niciodată ce te-a făcut să te întorci în locul acela. Și, în plus, eram beată.

– Ai mai fost și altă dată beată, spune Stella, ridicându-se de la masă, și ai reușit să păstrezi secretul doar pentru tine. De ce l-ai dezvăluit acum? Și de ce lui, pentru numele lui Dumnezeu, Nina? De ce lui?

Sunt Stella Gilmore. Am douăzeci și opt de ani. Am ochii verzi și părul negru. Am un metru și șaptezeci de centimetri înălțime. Am o soră. Sunt pe jumătate italiancă. Am o mașină și un apartament. Am locuit în unsprezece țări diferite. Nu mi-am fracturat niciodată vreun os, dar am suferit o dată de pleurezie. La vârsta de opt ani, am ucis pe cineva.

Acestea sunt datele importante din viața mea.

Stella străbate în fugă cafeneaua. Vede în oglinzile de pe pereți o galerie de Stelle, răvășite, care aleargă spre ea. Îi vede pe bunicii și pe unchiul ei, dar și pe Evie, privind-o uimiți. Deschide ușa și iese. Aerul pare rece și rarefiat după fumul gros din cafenea.

Nina se ține după ea, trăgând-o de mânecă.

– Unde te duci, Stel? Nu pleca! o imploră sora ei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Te rog, nu pleca! Îți cer iertare.

Stella își smulge mâna din strânsoarea ei.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, mârâie ea printre dinți. Nu-mi vine să cred. M-ai... m-ai distrus.

O împinge pe Nina și își continuă drumul cu pași șovăitori.

Picioarele îi par fragile, ca de sticlă, iar cerul de deasupra clădirilor din Musselburgh este prea strălucitor, prea alb, rănindu-i retina. Vederea periferică a Stellei pare să se estompeze, scenele topindu-se ca orizontul în deșert. I-a spus lui Jake. Jake știe acum totul. Nu poate să îndure asta, chiar nu poate. Secretul pe care l-a ținut ascuns în sufletul ei atâta amar de vreme a fost acum dezvăluit. Gândul că acest lucru ar putea distruge dragostea lui Jake pentru ea nu-i dă pace. Căci ce alte consecințe ar putea să aibă? El știe acum totul. Coșmarul vieții ei. Cum va putea s-o mai privească vreodată?

Să înainteze pas cu pas i se pare dintr-odată cel mai greu lucru din lume. Apoi se împiedică și se prăbușește la pământ. Se simte însă ușurată, pentru că

nu trebuie să mai stea în picioare. Aude undeva vocea lui Evie, care spune că Stella n-a mâncat nimic de câteva zile. De câteva zile nu l-a mai văzut, se gândește ea, și o aude pe sora ei plângând și strigând-o de nenumărate ori. Nina. Înainte de a exista universul, a existat Nina.

– Ce facem dacă nu-i mai găsim? a întrebat Nina.

Stella se ajuta de creanga unui copac pentru a străbate drumul prăpăstios.

– Îi vom găsi, a răspuns ea.

Urcau o pantă abruptă, mărginită de o cascadă. Purtate de vânt, picăturile de apă le stropeau fața, părul și hainele. Stella simțea stropii pe buze.

În timp ce se întorcea ca s-o ajute pe Nina să urce povârnișul, ceva i-a zburat pe la ureche, ca un glonț. Obiectul a aterizat în tufele de lângă ele. O piatră venită de aiurea? Alunecări de teren? Un alt proiectil, ascuțit ca o săgeată, a zburat prin aer, lovind-o pe Stella în braț.

S-a întors pe loc. O siluetă stătea în fața lor, pe potecă, exact în locul unde apa începea să se prăvălească în hău. Anthony. Arunca cu pietre în ele cu indiferența cu care ar fi aruncat monede în apă. Ea l-a văzut pregătindu-se să arunce încă o piatră.

– Nu! a strigat ea. Nu face asta! Nu o lovi în cap! Nu trebuie să faci asta!

Stella i-a protejat capul Ninei, aruncându-se peste ea. Dacă o lovea ceva, boala recidiva, iar Nina își

revenea abia câteva zile mai târziu. Ar fi fost îngrozitor, de neconceput, să se întâmple așa ceva aici. Piatra a aterizat lângă pantoful Ninei, iar următoarea, undeva mai departe.

Anthony le privea, cu brațele încrucișate. Poteca din spatele lui era pustie. Unde era restul clasei? Lui Anthony îi plăcea să aibă un public numeros. Dar nu erau decât ei – Anthony, Stella, Nina, copacii și cascada. Nina și-a strecurat mâna în mâna Stellei.

– Unde sunt ceilalți? a întrebat ea.

El a zâmbit încet, iar Stella i-a văzut dinții galbeni, feroce, ca de lup.

– Au plecat, a răspuns el, arătându-i direcția cu degetul. Pe acolo.

Nu-i plăcea felul în care o privea pe Nina, cu ochii lui mici și întredeschiși, cu capul într-o parte – nu, nu-i plăcea deloc. Stella s-a apropiat și mai mult de sora ei.

– Ce vrei? l-a întrebat ea.

– Nu ești prea amabilă, spune el, lăsându-și brațele pe lângă corp. Am venit să vă caut.

– De ce?

Nu i-a răspuns, dar s-a năpustit în schimb asupra Ninei. Stella i-a anticipat mișcarea. S-a așezat în fața surorii ei chiar la timp, simțindu-se imediat zdrobită de greutatea corpului lui. Mânia îi întuneca mintea, vuindu-i în urechi ca șuvoiul unei cascade. Nina țipa și se agăța de Stella, dar Anthony a reușit să le despartă,

aruncând-o pe Stella cu atâta violență, încât că s-a trezit că privea lumea pieziș.

Impactul cu pământul a fost devastator. Durerea a pus stăpânire pe ea, lăsând-o practic fără suflare. Plămânii o dureau, lipsiți de aer, mâinile îi erau murdare de noroi, iar soarele o orbea cu razele lui strălucitoare. Undeva, sora ei plângea în hohote.

Stella și-a întors privirea. Anthony stătea deasupra Ninei ca un călău, ținând-o de gulerul rochiei.

– Deci, n-ar trebui s-o lovesc în cap, spunea el. Dar de ce? Ce s-ar întâmpla? Își ținea pumnul, amenințător, deasupra Ninei. Ia să vedem ce se va întâmpla!

Stella s-a ridicat în picioare. A privit prăpastia de sub ea și apoi s-a uitat la el. A văzut că Anthony era descheiat la un pantof, iar șiretul îi atârna liber pe pământ. Totul a devenit foarte simplu. Stella a călcat cu piciorul pe șiret. Îl simțea acolo, prins sub talpa pantofului ei. L-a înșfăcat apoi cu mâinile pe Anthony Cusk și l-a împins.

A fost un plan deliberat. Nimeni nu o va putea convinge de contrariu. El i-a dat drumul Ninei, a scăpat din mâini gulerul rochiei și și-a ridicat brațele în aer ca să-și recapete echilibrul. Șiretul a scăpat de sub pantoful Stellei. Ea și Nina l-au auzit scoțând un geamăt de spaimă. L-au văzut cum s-a dezechilibrat și a alunecat pe pietrele ude și murdare de noroi, prăbușindu-se apoi în râu. Au văzut cum apele întunecate l-au înghițit cu totul.

Li s-a părut că s-a legănat o veșnicie pe marginea cascadei. Avea ochii mari, buzele încleștate și chipul lipsit de expresie. A rămas cu un picior în aer, ca un dansator sau ca un om care își lua zborul. Apoi s-a dezechilibrat și a căzut în hău.

S-a așternut, parcă, o eternitate între clipa dispariției sale și bufnitura creată la impactul trupului său cu stâncile de dedesubt. În acest interval, Stella s-a întrebat dacă nu cumva le joacă o festă, dacă nu s-a agățat de marginea cascadei și își va face din nou apariția, rânjind ca un omuleț care sare pe arcuri dintr-o jucărie pentru copii.

Au auzit apoi bufnitura înăbușită, apoi s-a așternut tăcerea, urmată imediat de zgomotul pe care l-a făcut căzând în apă. Iar ea și Nina au rămas din nou singure.

Domnișoara Saunders le vede de la distanță. Ele străbat în fugă pajiștea verde, care pare scăldată într-o lumină ciudată. Ceva o determină să se ridice în picioare, s-o reducă la tăcere pe fetița care îi vorbește, să-și ațintească ochii spre ele, în ciuda soarelui puternic.

Surorile Gilmore fug prin valea îngustă. Stella este în față și gonește nebunește, cu brațele fluturând prin aer ca niște aripi. Nina încearcă s-o prindă din urmă și țipă – sau poate că imaginația îi joacă feste domnișoarei Saunders?

Domnișoara Saunders se uită la cele două surori, plimbându-și privirea de la una la cealaltă. Va afla

imediat ce s-a întâmplat – peste câteva secunde sau poate peste un minut, dar gândul o înfioară. Toți profesorii se tem de acest sentiment. Țipetele Ninei îi parvin sacadat, ca o transmisie de radio intermitentă.

– Ce este? țipă domnișoara Saunders, știind că este deja prea târziu. Ce s-a întâmplat?

Stella a privit în hău. Nina nu a avut curajul. Stella s-a așezat pe burtă chiar pe marginea prăpastiei – își va uda rochia, de sus până jos, dar nimeni nu o va întreba de ce – și a privit în hău.

Toată viața își va dori apoi să n-o fi făcut.

El o privea, de acolo, de jos, cu ochii deschiși, căutându-i parcă privirea. Zăcea sub apă și se holba la ea.

Stella stă în pat cu sora ei, una la capul celeilalte. Nina i-a făcut pe toți să dispară. Își amintește hărmălaia și agitația care s-au creat în jurul ei, își amintește că mama ei vorbea la telefon, iar oamenii îi ofereau cești de ceai, șervețele și sfaturi. Dar Nina a reușit s-o scoată din cafenea, s-o bage în mașină și s-o ducă în apartamentul ei în doar câteva minute.

Nina îi mângâie glezna și îi spune că ea și Richard s-au hotărât să facă un copil.

– El crede că un copil mă va liniști. Mă va umfla, mai exact, mormăie ea. N-o să mai pot să-mi fac de cap. Tu ce crezi?

– Cred că... spune Stella, cu o voce care îi pare străină, pustie și îndepărtată. Nu înțelege cum a ajuns

aici, în dormitorul Ninei. Pare că a adormit într-o viață și s-a trezit în alta. Cred că – dacă îți dorești un copil – ar trebui să-l faci.

– Dar tocmai asta e problema, spune Nina. Nu știu dacă vreau să am un copil. De unde să știu dacă n-am avut niciodată?

Stella ridică din umeri. Întotdeauna o surprind ușurința și rapiditatea cu care certurile și conflictele din familia ei se topesc, purtate parcă de vânt. Într-o clipă le reproșezi că ți-au distrus viața, iar în cealaltă, te trezești cuibărită în brațele lor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Asta e problema cu copiii, continuă Nina. Singura modalitate prin care poți să afli dacă îți dorești un copil este să faci unul. Dar atunci este deja prea târziu. Doar nu poți să-l arunci, nu? Ar trebui să existe un centru unde să...

– Unde să-ți pui la încercare instinctul matern?

– Exact.

Nina o strânge pe Stella de talpa piciorului.

– Dar tu?

– Eu, ce?

– Ce ai de gând să faci? Rămâi în Edinburgh?

– Nu știu. Probabil că nu. Nu vreau să stau aici.

– Niciodată n-ai vrut să stai aici.

– Știu.

– Și Jake?

Stella se ridică în capul oaselor și își leagănă picioarele pe marginea patului. Capul îi vâjâie ușor, dar

mintea îi este limpede. Prin fereastra dormitorului Ninei vede o femeie cu o umbrelă roșie care pune o broșură în cutia poștală a unei case de vizavi.

– Jake... este o cauză pierdută, cred.

Ea adună părul de pisică de pe pulover și îl lasă să plutească prin aer.

– N-ai de unde să știi asta, Stel.

– Dar o știu foarte bine.

– Nu e adevărat.

– Chiar așa? Stella se întoarce spre sora ei și o înfruntă. Ai mai accepta să stai cu cineva după ce-ai aflat că...

Se oprește, înghițindu-și cuvintele, pentru că își amintește că Richard este și el acasă.

– Trebuie, cel puțin, să-i oferi șansa, să afli ce gândește. Sunt convinsă că te înșeli în privința lui. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Stel. Nina o scutură de braț. Cu ani și ani în urmă. Trebuie să uiți totul. Ea își mușcă buza. Eu am uitat.

– Nina, nu tu ești autoarea, șoptește Stella, cu vocea răgușită, de parcă nu mai vorbise de mult.

– Dar vina îmi aparține la fel de mult și mie.

– Nu, nu e adevărat.

– Ba da, insistă Nina. Dacă n-ai fi făcut-o tu, aș fi făcut-o eu.

Stella își ațintește privirea asupra ei. Nu-i vine să creadă că vorbesc despre asta. Despre tărășenie.

– Nu e adevărat, spune ea. Și o știi foarte bine.

Pentru o clipă se așterne tăcerea. Nina se uită în altă parte și începe să-și răsucească pe deget o șuviță de păr.

– Știi care este cea mai mare problemă a ta? întreabă ea deodată.

– Nu. Care?

– Nu faptul că nu poți să uiți ce s-a întâmplat, începe Nina, sau impresia că îl vezi peste tot. Problema ta este că nu crezi că meriți să ai o viață normală, să ai lucrurile pe care le au oamenii normali, să...

– Prostii! ripostează Stella. Nu e vorba de asta.

– Ba da! Nina se ridică în picioare și începe să patruleze prin cameră. Exact despre asta este vorba! Știu și care este motivul pentru care nu poți să-l înfrunți pe Jake. Nu pentru faptul că știe toată povestea. Ci pentru că tu crezi că trebuie să-ți primești pedeapsa pentru un lucru pe care amândouă l-am tăinuit – un lucru pentru care nu ai fost pedepsită, o faptă pentru care am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu fii pedepsită.

– Nina! intervine Stella, dar sora ei își continuă tirada.

– Nutrești cu încăpățânare ideea stupidă că – dacă te îndepărtezi de el – vei fi absolvită de păcat. Știi ceva? Se oprește, apoi adaugă: Poate că ți-am făcut chiar o favoare.

Se așterne tăcerea. Stella o privește, consternată.

– O favoare? repetă ea.

– Da. Nina ridică bărbia, sfidătoare. Pentru că i-am spus adevărul. Nu i l-ai fi mărturisit niciodată și ai fi continuat să te retragi tot timpul în cochilia ta. În acest fel te vei convinge că sentimentele lui pentru tine au rămas neschimbate. Poate vei începe să realizezi că și tu ai dreptul să fii fericită, că...

– Mai scutește-mă de psihanaliza asta!

– Nu. N-am de gând să te las să dai cu piciorul șansei pe care o reprezintă Jake. Stella, te rog! o imploră ea. A fost un accident. S-a întâmplat. Uită totul!

Stella ia un fir desprins din cuvertura patului.

– Cred că nu mai are nici o importanță, murmură ea. Nu e aici, după cum bine vezi, spune fluturând mâna prin aer. Nu pare disperat să vorbească cu mine.

– Nu știe unde ești, subliniază Nina, cu o răbdare ușor sarcastică.

– Ar putea să mă găsească. Ar putea... Mama și tata sunt în cartea de telefon... și... Se oprește.

– Nici eu n-am știut unde ești până azi-dimineață.

– Da, poate, spune Stella, dar...

– Stel, chiar nu înțelegi? Nina se așază deodată în genunchi în fața ei și îi ia ambele mâini într-ale sale. Te-ai împotmolit singură în situația asta. Trebuie să-i pui capăt. Jake te iubește. Stella oftează și încearcă să se desprindă din strânsoarea Ninei, dar sora ei nu-i dă drumul. Ascultă-mă! Chiar te iubește. N-o să-i pese nici cât negru sub unghie de un accident care s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

– N-ai de unde să știi.

– Ba da.

– Ba nu.

– Ba da. Dacă dai cu piciorul acestei șanse, pentru că ți-e frică să faci vreo mișcare, ți-e frică să-l lași să pătrundă în viața ta, atunci ești o proastă. Ai încurcat-o pentru totdeauna.

Stella își retrage mâinile, se ridică în picioare și se duce la fereastră. Își sprijină fruntea de geamul rece și se uită de-a lungul și de-a latul străzii, căutând-o pe femeia cu broșurile. A dispărut însă.

În spatele ei, Nina se aruncă pe pat cu un zgomot exagerat.

– Nu știu de ce-mi mai bat capul, spumegă ea, lovind pernele. Aș putea la fel de bine să vorbesc cu pereții. Știu ce-o să faci. Știu foarte bine ce-o să faci.

– Într-adevăr?

– O să fugi din nou. Și o să continui să fugi, așa cum ai făcut mereu.

Stella se gândește la asta, urmărind cum aburii respirației ei lasă pe geam urme care apar și dispar.

– Probabil, spune ea, dând din cap. Da.

În mijlocul unei gări uriașe, Jake introduce cartea de credit într-un bancomat, acoperind ecranul cu mâna ca să poată citi literele verzi.

S-a cazat la un motel ieftin și murdar într-o cameră cu douăsprezece paturi, lipsită de ferestre, un loc unde mirosul înecăcios de dezinfectant nu reușește să

acopere alte mirosuri, mult mai puternice, la care Jake nu vrea să se gândească.

Se uită la bancomatul care procesează tranzacția. Își imaginează cum aparatul de aici, dintr-o gară din Londra, schimbă informații electronice, codate, cu banca din Wanchai, unde se află contul lui. Îi va acorda banii? Are nevoie de cel puțin optzeci de lire – ca să-și achite nota de plată de la motel, unde a fost obligat să lase garanție pașaportul și să cumpere un bilet de tren spre Edinburgh. Jake se uită la panoul unde este afișat mersul trenurilor. Un tren urmează să plece peste cincisprezece minute. Dacă îl va prinde, va ajunge la Edinburgh la amiază, iar seara – cine știe? Poate va ajunge la Stella acasă, la cafenea? Dacă nu o va găsi, atunci chiar va da de... dar Jake nu vrea să se gândească la această variantă.

Ieri și-a verificat e-mailul – pentru prima dată de la venirea lui în aceste locuri. A primit nouă mesaje de la Chen, care trădau îngrijorarea lui crescândă. Scenariul la care lucrau a primit brusc undă verde și el avea nevoie de Jake. Acum. Mesajul cel mai recent era de la asistentul de producție al lui Chen, care îi spunea că – dacă Jake nu mai avea de gând să se întoarcă – să-i anunțe, pentru că au găsit un posibil înlocuitor pentru Jake. A rămas timp îndelungat în internet-café, sprijinindu-și capul în mâini. Apoi, a scris: *Nu dați nimănui postul meu! Mă întorc. Mai dați-mi trei zile – patru, cel mult!*

Jake a pierdut orice speranță de a o găsi pe Stella la Londra – a epuizat toate metodele de căutare. Femeia din apartament nu era Stella. Era o prietenă, i-a spus ea, cu mâna pe ușă, și nu mai știa nimic de Stella de foarte mult timp. Fata de la postul de radio, unde a sunat ca să ceară informații despre Stella, i-a vorbit pe același ton supărat: Stella a lucrat acolo, dar acum nu mai lucrează și nu are nici cea mai vagă idee unde este.

Se întoarce din nou spre bancomat. Acesta înghite cardul și afișează un mesaj: Tranzacție respinsă. Fonduri insuficiente.

– Optzeci de lire nenorocite, murmură el, scoțând un alt card din portofel. N-am cerut prea mult.

Introduce cardul în bancomat, adresându-i o rugăciune zeului bancomatelor: *Te rog, te rog, dă-mi optzeci de lire! Doar atât. Ți-i dau înapoi. Promit.*

Aparatul pare să se gândească o veșnicie. Jake se leagănă de pe un picior pe altul, privind ceasul din gară, care afișează minutele rămase până la plecarea trenului spre Edinburgh. Apoi se aude un sunet cumplit în momentul în care bancomatul înghite cardul, anunțând: Tranzacție respinsă. Card confiscat.

– La dracu'! izbucnește Jake, lovind cu pumnul în zid. La dracu'! Mii de draci!

Își închide ochii pentru o clipă. Îi este greu să înțeleagă cum a ajuns într-un punct crucial din viața lui. A trecut cu ușurință prin școală, a avut mai multe slujbe și relații cu diverse femei, dar nimeni și nimic

nu l-a prins pe picior greșit. Și deodată se trezește în pericolul de a-și pierde viața, obligat să se căsătorească cu o femeie pe care abia o cunoaște, traversează lumea, pornește în căutarea tatălui pe care nu l-a cunoscut niciodată, întâlnește o fată, are parte de nenumărate încurcături, fata pleacă, iar el fuge după ea. Aventuri suficiente pentru mai multe vieți. Și atunci cineva îi spune că fata asta, fata pe care el o iubește, a ucis un om.

Jake deschide ochii și privește haosul semiluminat din gară: oameni care aleargă după trenuri, oameni care citesc panourile cu mersul trenurilor, oameni care stau pe valize, în așteptare. Cuvintele Ninei îi licăresc în minte intermitent, ca lumina unui far îndepărtat. Crede că ar trebui să se simtă afectat, șocat. Dar descoperă că nu este deloc surprins. Multe lucruri legate de Stella continuă să rămână învăluite în mister.

Jake încearcă să și-o imagineze pe Stella la vârsta de opt ani. Vede o fetiță speriată, cu pumnii încleștați. „A făcut-o – i-a șoptit Nina – pentru mine. Îți poți imagina?" Jake descoperă că nu-și poate imagina acest lucru, nu și-l poate imagina deloc. Nu poate nici măcar să-și închipuie ce a determinat-o să recurgă la acest gest extrem – nu știe dacă ar avea curajul să audă povestea până la capăt. Bătăușul clasei. Suferința pe care probabil a îndurat-o Stella îi stârnește în suflet mânie și îi trezește dorința de a o lua de mână și de a o purta cu el într-un loc cât mai îndepărtat.

Dar trebuie s-o găsească mai întâi. Își îndeasă portofelul în buzunar și pleacă din gară.

Stă lângă o cabină de telefon. Oamenii trec pe lângă el, în drumul lor spre gura de metrou. Soarele arde cu mai multă putere decât în Scoția. Oamenii sunt în tricouri, cu gecile pe umăr. Mirosul de gunoi îi reamintește lui Jake – pentru scurt timp – de Hong Kong.

Se îndepărtează de cabina telefonică. Face câțiva pași, apoi se oprește. Se întoarce. Rămâne o clipă pe loc, mușcându-și buza. Nu poate să facă asta, nu poate. Are aproape treizeci de ani – cum a ajuns în situația asta? Dar stomacul îi chiorăie de foame, pentru că n-a mâncat nimic astăzi, iar în buzunar n-are nici măcar o liră. Ar putea să facă autostopul, dar drumurile încâlcite și pline de tentacule ale Londrei îl zăpăcesc. N-ar ști pe unde s-o ia și se teme că ar putea să cadă în mâinile unui criminal în serie.

Jake își apasă tâmplele cu mâinile. Ce altă opțiune mai are? Mai sunt două săptămâni până va primi salariul. Nu poate să supraviețuiască atât de mult.

Trage de ușa cabinei telefonice și pătrunde înăuntru. Când aude vocea care spune că acceptă o convorbire cu taxă inversă din Marea Britanie, aproape că își pierde curajul și este gata să închidă.

– Jake? spune mama lui. Tu ești?

– Da. Bună.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. El ține receptorul apăsat la ureche. De fapt, da. Caro, am nevoie de niște bani. Se urăște când se aude rostind aceste cuvinte. Îmi pare atât de rău că îți cer asta. Știu că tu și Lionel nu...

– Unde ești? îl întrerupe ea.

– La Londra.

– La Londra? întreabă ea nedumerită. Ce cauți acolo?

– Îți dau banii înapoi, continuă el, peste două săptămâni. Îți achit toată suma, îți promit. Am nevoie de niște bani ca să-mi cumpăr un bilet spre Scoția.

Își freacă piciorul de peretele murdar din metal al cabinei telefonice și așteaptă ca ea să-i dea un răspuns.

– Ce se întâmplă, Jakey?

Jake trage adânc aer în piept.

– O fată... Dacă nu ajung la Edinburgh astăzi sau mâine, atunci...

– De câți bani ai nevoie? îl întreabă mama lui imediat.

Nimeni nu a pus problema unde va sta Stella – era o chestiune de la sine înțeleasă. Nina i-a luat bagajul de la Evie, l-a aruncat în mașină și l-a adus în apartamentul ei. „Găsești prosoape în dulap – i-a spus ea – și lenjerie curată în sertarele mele" și i-a arătat apoi cum funcționează pătura electrică.

Când Nina pleacă să ia masa în oraș cu Richard, așa cum face de obicei, Stella rămâne singură în

apartament. Face baie, cufundându-se pe jumătate în apa fierbinte, și privește cum pielea ei capătă o nuanță de roz. Ascultă muzică la postul de radio preferat al Ninei, își ațintește ochii în tavan și se spală cu produsele pe care le găsește pe rafturi. Mai târziu descoperă că miroase la fel ca sora ei.

După ce se îmbracă, se plimbă prin camerele goale, cu părul încă ud, sorbind dintr-o cană de ceai. Casa Ninei este ciudată. Stella n-a petrecut niciodată prea mult timp singură aici. Peste tot unde își aruncă privirea vede obiecte familiare, din casa în care au crescut – bibelouri, perne, un dulap, o vază, un tablou. Pe cămin se află nu doar cristelnița din argint a Ninei, ci și a ei. Numele lor sunt gravate pe margine: Stella Giuditta Gilmore și Nina Maddalena Gilmore. Lângă patul Ninei se află una dintre veiozele pe care le-au avut lângă paturile suspendate din casa în care au copilărit. Cealaltă – o vede Stella – este pe măsuța de toaletă. Este uimită să descopere câte lucruri a păstrat Nina din casa părintească. Ea nu a luat nimic, nu a păstrat nimic. A și uitat de cele mai multe dintre ele.

Pe hol, Stella se așază pe un taburet lângă telefon și privește niște șoricei din porțelan – un cadou de Crăciun de la Valeria. Stella îi ia – câte unul în fiecare mână – și își amintește – în clipa în care îi atinge – de privirea lor sticloasă, și fragilitatea și asprimea postamentului lor.

– Bună, murmură ea, vă mai amintiți de mine?

Şoriceii o privesc cu nişte ochi pătrunzători. *Ce naiba face* – se întreabă Stella – *vorbeşte cu bibelourile din porţelan?* Le pune imediat la loc, în aceeaşi poziţie tandră în care i-a aşezat Nina, şi deschide sertarul.

Înăuntru descoperă uluită o cutie cu lucruri vechi: caiete de şcoală, unele ale Ninei, altele ale ei, fotografii vechi, decolorate, ale lor, penare vechi, cu pielea uscată din cauza neutilizării, pline încă de creioane folosite pe jumătate, compasuri şi gume de şters. Stella răstoarnă sertarul şi studiază totul, plimbându-şi degetele peste copertele caietelor, peste paginile umplute cu cerneală, peste stilouri, peste fotografiile care le înfăţişează în grădină, în faţa apartamentului lui Evie sau lângă o maşină. Le întinde pe toate pe podea, într-un cerc, şi le priveşte un timp.

Nina, realizează ea, este un soi de custode al trecutului lor îngemănat. Faptul că Nina a păstrat aceste lucruri îi creează o suferinţă ciudată, un nod în gât. Deşi Stella le disprefuieşte, sora ei le păstrează cu grijă, ca pe o comoară de preţ.

Va veni un timp, se gândeşte Jake, când nu va mai trebui să alerge prin Anglia în căutarea oamenilor. Va trebui să-şi ţină promisiunea făcută lui însuşi – viaţa sa nu va fi mereu o goană permanentă prin ţări străine, în căutarea unor oameni care nu vor să fie găsiţi.

Se mută de pe un picior pe altul şi se uită din nou la cafeneaua de peste drum. „Iannelli's", scrie pe

firmament, cu litere aurii. Asta trebuie să fie. A mers pe străzi, pe lângă râu, și apoi a făcut cale întoarsă, întrebându-i pe oamenii pe care îi întâlnea unde putea să găsească o cafenea cu specific italienesc. Unii dintre ei l-au cercetat din cap până în picioare, cu priviri suspicioase, și și-au văzut de drum – el nu le înțelege comportamentul – dar cei care i-au răspuns au spus că era una singură. Iannelli's. Pe strada principală. Musselburgh era orașul – așa i-a spus Stella. Dar poate că era altul. E sigur că a înțeles bine?

Jake se desprinde de zidul de care stă rezemat. Este o nebunie. Nu trebuie decât să intre și să întrebe. Este foarte simplu. La urma urmei, aceasta este singura pistă pe care o are. Traversează drumul, în linie dreaptă, cu maxilarul încleștat. Totul va fi bine. Va fi ușor. Le va spune că o caută pe Stella și îi va întreba dacă știu unde este. Foarte simplu.

În timp ce se apropie de cafenea, curajul îl părăsește. El vede pe fereastră doi bărbați, unul mai în vârstă decât celălalt, stând de vorbă cu un client. Sunt solizi, bine făcuți, și seamănă cu... ei, bine, cu personajele din filmele cu mafioți. O, Doamne, se gândește el, trebuie să înfrunți nu unul, ci doi membri ai familiei ei! Își va găsi sfârșitul pe fundul râului, legat cu pietre de picioare. Sau va găsi în pat un cap de cal. Mama lui nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu el.

Jake se rotește în loc și trece, repede, pe lângă cafenea. Apoi se întoarce. E ridicol. Trebuie să înceteze să se mai prostească așa. Cafeneaua este singura

legătură cu Stella. O să reușească, trebuie să reușească. Împinge ușa și intră. Bărbații din spatele tejghelei îl salută dând din cap, iar unul dintre ei îi zâmbește. Alături de ei mai este și o femeie în vârstă, care stă în fața expresorului de cafea, ținând o ceașcă în mână. Și ea îi zâmbește. Jake se simte ca un spion pe teritoriul inamicului. Toți parcă așteaptă ceva.

– Ăăă, spune Jake... mă întrebam dacă...

Ceva îi atrage atenția în partea dreaptă și, când se uită, vede – în spatele tejghelei – o femeie care seamănă cu Stella, dar mult mai în vârstă. Și ea îl privește. Membrii tuturor familiilor seamănă atât de bine între ei sau este doar aceasta o excepție?

– Aș putea... Curajul îl părăsește. Aș putea să beau o cafea, vă rog?

– Francesca!

Francesca se oprește și se uită la prietena ei peste tejghea.

– Ce e? o întreabă ea supărată.

Îi povestește despre un atelier de croitorie din Joppa, unde se fac perdele, iar Evie își sucește gâtul într-o parte și-n alta, gândindu-se, evident, în altă parte.

– Cred că el e, îi șoptește Evie, aplecându-se spre ea.

– Cine? întreabă Francesca, uimită de comportamentul prietenei ei.

– El. Știi tu.

– Nu știu despre cine vorbești.

– Ba da, știi. *El.*

Evie îi face cu ochiul și atunci Francescăi îi cade fisa. Pune deoparte farfurioarele de înghețată pe care le ștergea.

– El e? întreabă ea, indicându-l pe băiatul cu părul negru, care stă la o masă în spate, aplecat peste cafeaua lui. A surprins doar vag motivul conflictului dintre fiicele ei, dar de un lucru e sigură: vina aparține aceluiași băiat.

– De unde știi?

– Mi l-a descris Nina.

– Dar am crezut că e... știi tu... chinez, spune Francesca în șoaptă.

– Nu, nu, răspunde Evie, clătinând din cap. Este alb.

– Aha! Francesca aruncă o privire peste umărul lui Evie. Pare italian.

– Așa crezi tu?

– Da.

– De ce? Este în baza de date a radarului tău roman?

– Cu siguranță. Francesca îi mai aruncă o privire. Cel puțin, pe jumătate italian.

– S-ar putea. Dar îți pot spune un lucru, continuă Evie, cu un zâmbet lasciv, fiicele tale n-au gusturi proaste. Dacă tot te lupți pentru un bărbat, atunci măcar să fie...

– Taci din gură! se răstește Francesca. Mă duc la el. Își scoate șorțul, murmurând: Să-l învăț minte!

– Cesca! o strigă Evie, străbătând cafeneaua în urma ei. Chiar crezi că e o idee bună? Poate că ar trebui să...

– Te cheamă Jake? strigă Francesca.

Jake tresare, împrăştiind granulele de zahăr pe masă, şi îşi ridică privirea spre femeia mai în vârstă, care seamănă leit cu Stella. Ea îl priveşte de sus, ameninţătoare.

– Da, răspunde el, da. Sare în picioare şi o salută aproape milităreşte. O altă femeie stă în spatele ei, gata parcă să-i înfrâneze pornirile violente. Situaţia nu e deloc favorabilă. Nu crede că vor purta o discuţie în termeni amiabili, aşa cum spera. Bună ziua. Îmi pare bine să vă cunosc. Lecţiile pe care le învăţase de la Caroline despre bunele maniere ies acum la lumină. Sunteţi...

– Sunt mama Stellei, declară femeia, afişând o atitudine de superioritate. Şi a Ninei, adaugă ea, cu subînţeles.

– Da. Îmi pare bine să vă cunosc, spune el, întrebându-se de ce repetă acest lucru.

– Pot să te întreb ce cauţi aici?

– O caut pe Stella. Nu ştiţi cumva...

– Doar pe Stella? izbucneşte ea. Sau şi pe Nina?

– Ăăăă... se bâlbâie Jake. Ce-ar trebui să răspundă în acest caz? Păi...

– Francesca, poate că ar trebui să... murmură femeia blondă.

– Dacă tu crezi că poți să vii aici ca să stârnești un alt conflict între fiicele mele, atunci nu știi ce te așteaptă. Francesca îi arată pumnul amenințătoare. Cum îndrăznești să te furișezi aici? N-ai făcut destul rău? Fetele mele sunt...

Oamenii din spatele tejghelei au venit și ei la masă. Femeia mai în vârstă îi spune ceva Francescăi în italiană, iar Francesca îi răspunde scurt. Jake nu înțelege despre ce e vorba, dar nu pare deloc măgulitor. Cuvântul *brutto* pe care l-a sesizat nu era, cu siguranță, un compliment.

– El e, spune femeia blondă și mică de statură, cu o voce de parcă ar fi spus „E diavolul".

Bărbatul mai în vârstă spune și el ceva, iar femeia despre care Jake crede că este soția lui se întoarce spre el și ripostează nervoasă. Jake vrea să închidă ochii. Acum va urma oare episodul în care îl vor transforma într-un sac de box și îl vor arunca apoi într-o cameră izolată? Ar vrea să-i întrebe dacă poate să dea un ultim telefon. Imaginația lui a luat-o oare razna? Probabil.

– Vrea doar să știe unde este, spune blonda. Doar atât! Dacă ea află că am...

– Evie! Francesca se întoarce spre ea și ripostează, spunându-i că Jake nu este demn de încredere, că poate este un aventurier, iar ei nu știu nimic despre el.

– Dar asta nu te oprește să-l judeci după bunul tău plac, îi răspunde ea, și Jake ajunge la concluzia că o place, că este o persoană minunată.

Bătrânul îl arată cu degetul și soția lui încuviințează din cap. Celălalt bărbat se sprijină de tejghea, cu brațele încrucișate, și îl privește fix pe Jake. Jake nu-l agreează. Chiar deloc.

Simte o mână pe braț și tresare. Este blonda, care se apleacă spre el și îi șoptește:

– Aș pleca dacă aș fi în locul tău.

Jake străbate cafeneaua. Pare dintr-odată foarte mare – parcă nu mai ajunge la ușă. Se uită într-o parte și vede frânturi din imaginea sa în oglinzile atârnate pe pereți; se uită în partea cealaltă și vede o colecție de cărți poștale prinse de un panou în spatele tejghelei.

Se trezește apoi afară, învăluit într-o tăcere adâncă. Este gata să izbucnească în plâns. O femeie trece pe lângă el și îl privește, iar Jake își înăbușă lacrimile, apăsându-și ochii cu dosul palmelor. Face câțiva pași, fără să știe unde merge.

Este gata să traverseze strada, când aude o voce în spatele lui:

– Hei!

Jake se întoarce. Bunicul Stellei vine grăbit spre el, îmbrăcat doar într-un tricou.

– Hei! repetă el, iar Jake îl așteaptă nervos. Ce mai vrea acum?

– Stella? întreabă bătrânul.

– Da, răspunde Jake, dând din cap precum câinii de jucărie pe care oamenii îi țin în mașină. Stella, da.

Bătrânul se apleacă spre el și îi spune ceva. Un singur cuvânt. Jake nu înțelege însă.

– Poftim? întreabă Jake.

Bunicul Stellei rostește cuvântul de două ori, uitându-se de fiecare dată atent la Jake, ca să vadă dacă a înțeles. Se concentrează să-l înțeleagă, dar accentul bătrânului este puternic și Jake nu este obișnuit cu el.

Începe cu litera P – de asta e sigur. Picături de sudoare încep să-i apară pe frunte la gândul că bătrânul îi oferă un indiciu, pe care însă el nu-l înțelege. Acesta pronunță cuvântul de nenumărate ori, plesnind din palme și arătându-i drumul. Jake se uită, uimit, în direcția aceea, apoi din nou la bătrân. Ce înseamnă oare și de ce dracu' n-a învățat italiana? Bărbatul îl strânge de braț, dornic să-l facă să înțeleagă și, deodată, sunetele îngemănate încep să capete sens.

– Portobello? se agață Jake de cuvânt. Își amintește că a văzut acest nume într-o gară în drum spre Musselburgh și i s-a părut un nume ciudat pentru un oraș scoțian. Stella e în Portobello?

– *Sì, sì*, răspunde bunicul ei, zâmbind. Portobello. Stella – în Portobello. Îl ia pe Jake de braț și îl conduce la o stație de autobuz. *Capisce?* întreabă el înainte de venirea autobuzului. Ai înțeles?

– Da. Jake îi zâmbește în timp ce se urcă în autobuz. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din suflet.

Bunicul Stellei îl expediază cu un gest scurt. Jake îi spune șoferului cuvântul magic, plătește biletul, ocupă un loc pe bancheta din față, apoi își amintește ceva. Sare de pe scaun și deschide fereastra.

– Unde în Portobello? întreabă el.

Bunicul dă din cap și zâmbește.

– Portobello, *sì*.

– Da, dar unde anume?

Autobuzul pornește, iar bunicul îi face cu mâna. Jake îl roagă – de două ori – pe șofer să-l anunțe când va ajunge în Portobello, apoi privește peisajele care i se derulează prin fața ochilor. Traficul se aglomerează în clipa în care se apropie de oraș și tot mai mulți oameni se urcă în autobuz: un om mai în vârstă, o femeie cu un câine într-un coșuleț, doi adolescenți care ar trebui să fie la școală.

Jake se uită pe fereastră, ținându-și mâinile pe genunchi. Trec printr-o suburbie sau, cel puțin, așa pare: vede case mari, din piatră nisipoasă, cu grădini în pantă, crâmpeie de mare, garduri vii, tăiate pe margini, plăcuțe vopsite în alb, pe care scrie „Cazare și masă". La un moment dat, vede pe trotuar două femei.

Îl frapează faptul că merg foarte aproape una de cealaltă. Se țin de braț, cu mâinile împreunate. Pășesc împreună ca două femei bătrâne, care se sprijină una de alta. Gâtul fetei mai înalte i se pare dintr-odată familiar.

Sare de pe scaun, lovindu-se cu capul de tavan.

– Stella! strigă Jake.

Toată lumea își întoarce privirea spre el. Femeia cu câinele tresare, iar Jake se lipește de geam și începe să bată cu degetele în el.

– Stella! țipă el. Stella!

Trecătorii se opresc din drum și se uită la el. Dar nu Stella, nici Nina. Ele sunt prinse într-o discuție. Stella îi spune ceva surorii ei, iar Nina încuviințează din cap. Autobuzul prinde viteză, lăsându-le în urmă. Jake bate încă o dată în geam, apoi apasă pe sonerie, încercând să nu le scape din vedere pe cele două surori.

– Puteți să opriți, vă rog? spune el.

Șoferul îl privește în oglinda retrovizoare, dar autobuzul își continuă drumul, casele, oamenii și străzile zburând prin fața ochilor lui.

– Lăsați-mă să cobor, vă rog! îl imploră el pe șofer, apăsând din nou pe sonerie. Vă rog!

Șoferul înjură în barbă, dar la următorul semafor deschide ușile.

Jake sare din autobuz și, din clipa în care atinge pământul cu picioarele, aleargă în direcție opusă. Îi vede pe pasagerii din autobuz întorcându-și privirile după el. Este convins că le va găsi repede – aleargă cât poate de tare, iar Stella și Nina merg în direcția lui – dar nu vede nici urmă de ele. Se uită peste drum, ca să vadă dacă nu cumva au traversat, apoi în urma lui, dar nimic. Se oprește în locul în care le-a văzut pentru prima dată, scrutând drumul dintr-o parte în alta. Strada se întinde în ambele direcții, dar nu întâlnește decât persoane singure: o mamă cu un copil, un bărbat care duce pe umeri un covor, o fată care împinge o bicicletă. Nici urmă de oameni care se plimbă braț la braț.

Au dispărut. Inima îi bate atât de tare, încât Jake trebuie să se sprijine de un zid. Unde s-au dus? Au intrat oare într-una din aceste case? Imaginația i-a jucat oare feste? Să le aștepte aici, în eventualitatea că vor reveni? Așa o să facă, se hotărăște el, le va aștepta toată noaptea, daca va fi cazul, în locul acesta, sub un felinar pe care este lipit un anunț vechi pentru o campanie de strângere de fonduri.

Trebuie să-și înfrângă dorința de a o striga cât poate de tare. Verifică din nou strada, în ambele sensuri. Nimic. Privește curios drumul de vizavi. Acesta străbate două rânduri de case, iar la capătul lui se află marea. Jake scrutează paleta coloristică din fața lui: promenada gri, nisipul ocru, marea verzui-cenușie, presărată cu nuanțe de alb, coasta cafenie și crestată de vizavi și – deasupra tuturor – de la linia orizontului până în locul unde stă el – cerul albastru.

Ajunge cu pași repezi până în mijlocul străzii. Când coteşte spre promenadă, briza sărată a mării îi brăzdează fața. Jake se oprește. Stă lângă o piscină imensă, din cărămidă roșie, construită în stil victorian. Plaja este o întindere uriașă de nisip și prundiș, în care se reflectă frânturi de cer. Plaja este mărginită de diguri din lemn, înnegrite de apă și de vreme.

Nina coboară niște trepte din beton ce duc spre plajă. Jake aleargă spre ea. Nina se luptă să-și aprindă o țigară, întorcându-se cu spatele spre mare și protejând cu haina flacăra brichetei.

– Bună, spune Jake, când se apropie de ea.

Nina își ridică privirea. Își scoate încet țigara din gură. Își mișcă buzele, ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar îi arată, în schimb, cu țigara, capătul din beton al promenadei, de unde începe plaja.

Jake se îndreaptă în direcția aceea. Stella este doar la câțiva metri în fața lui, plimbându-se pe un dig și ținându-se cu o mână de balustrada din lemn. Străbate drumul într-un suflet și ajunge imediat pe plajă. Pietrișul și scoicile scârțâie sub picioarele lui. Este convins că se va întoarce când îl va auzi, dar se înșală. Se uită undeva în zare, cu capul într-o parte, și exact în clipa în care este gata s-o atingă, o aude spunând:

– Crezi că ar trebui să...

– Stella! spune el.

Ea se întoarce. Ține în mână o pietricică dantelată cu iarbă-de-mare verde ca smaraldul. Jake nu știe ce să spună, de unde să înceapă. Îl privește din cap până în picioare, de parcă ar fi vrut să se convingă că ochii nu o înșală. Bucuria pe care o simte Jake la vederea ei aici, în fața lui, la o aruncătură de băț, este copleșitoare și realizează, cu teamă, că lacrimile cărora le-a pus cândva stavilă amenință din nou să-i brăzdeze obrajii. Ce naiba se întâmplă cu el? Își ațintește privirea în pământ, spre picioarele lui și spre desenele pe care pietrele le-au așternut în nisip.

– Vreau să-ți cer iertare, începe el. Pentru... povestea cu Mel și... Îi face semn cu mâna spre Nina. Am fost un idiot.

Își strânge pumnii în buzunare. A repetat de atâtea ori acest discurs, încât credea că va veni de la sine, dar prezența ei aici, lângă el, îl zăpăcește cu totul și nu mai știe ce trebuie să spună. A uitat ce impact are Stella asupra lui, secătuindu-l de orice logică și rațiune.

– Știu... se aventurează el... că nu am nici o scuză... că nu există cuvinte care să... De când te-am cunoscut, eu... eu...

Jake o privește fix. Ea se uită la el, puțin consternată, cu mâinile încleștate pe pietricică. Frumusețea rigidă și rece a chipului ei – și asta uitase.

– Ce spuneam? întreabă el.

– De când m-ai cunoscut... îi reamintește ea.

– Da. Privește orizontul, căutând inspirația într-acolo. Da. De când... repetă el. Apoi oftează, copleșit parcă de o povară nevăzută, și face un pas spre ea. Doamne, Stella, spune el, cât mai firesc cu putință, te-am căutat peste tot!

– Serios?

– Da. Peste tot. La Londra și...

– Ai fost la Londra?

– Da.

– Dar n-am fost acolo.

– Știu asta acum, răspunde el.

Ea păstrează o clipă tăcerea. Mută piatra în mâna cealaltă și privește undeva peste umărul lui Jake. Se uită la sora ei? Probabil. Jake nu-și bate capul să verifice.

– Vrei să ne plimbăm puțin pe malul mării? o întreabă el.

Ea își aruncă din nou privirea dincolo de el, dar acceptă.

Merg amândoi, unul lângă altul. La fiecare pas, el o simte atingându-l cu mâneca hainei. Se întreabă dacă și ea este conștientă de asta. Jake pare că nu-și revine încă după minunea care s-a întâmplat astăzi – a găsit-o, este aici, alături de el, și se plimbă amândoi pe această plajă uriașă, vegheați de imensitatea cerului.

– Cât ai stat la Londra? îl întreabă Stella.

– Câteva zile.

– Și ți-a plăcut mai mult decât ultima dată?

Ea îi aruncă o privire piezișă.

El zâmbește.

– Nu prea. Am stat într-un loc împuțit, m-am rătăcit și am rămas fără bani. Și singura persoană pe care voiam s-o văd nu era acolo.

Stella își dă la o parte câteva șuvițe de păr, care i-au intrat în ochi. Vântul i le spulberă la loc și trebuie să înfrunte briza ca să scape de șuvițele rebele. Jake se oprește pe loc, apoi se oprește și ea, privindu-l întrebătoare.

– Stella, spune el, atingându-i brațul, suntem nebuni dacă nu rămânem împreună.

Ea îi scrutează chipul cu privirea.

– Eu... începe ea, apoi, ațintindu-și ochii în pământ, continuă: Cred că voi pleca.

– Vei pleca? Vocea lui Jake îi trădează exasperarea. Unde?

– Nu știu, murmură ea. Am găsit un post în Boston care...

– Dă-l naibii de post în Boston! Stella, te rog! Vreau... Vreau doar... Ce vrea? Trebuie să se gândească. Apoi, o idee îi străfulgeră prin minte: Vreau să vii cu mine în Hong Kong.

Stella izbucnește în râs.

– Poftim?

– Hong Kong, repetă el, cochetând din ce în ce mai mult cu această idee. Vreau să vii cu mine în Hong Kong.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da, insistă el. N-am fost niciând mai serios.

– Crezi că aș veni cu tine în Hong Kong – așa, pur și simplu?

– De ce nu? Ai spus că oricum ai de gând să pleci. O să-ți placă. Nu seamănă cu nici un oraș în care ai stat. Găsești tot ce vrei acolo – munți, plaje frumoase, parcuri naționale – toate într-un singur oraș. Și mai ce? Mâncarea este cea mai bună. Nu este nici prea cald, nici prea umed. Cel mai bun prieten al meu lucrează la cel mai mare post de radio – am putea să vorbim cu el să-ți găsească o slujbă acolo.

Stella îl privește și clatină din cap uluită.

– Nu te-am convins încă, nu-i așa? întreabă el. Putem să facem excursii în China. În Hong Kong există niște tramvaie extraordinare. Putem să ne plimbăm, noaptea, de la un capăt la altul al insulei și să privim orașul luminat de tuburile de neon. O să-ți placă, repetă el. Și, în plus, ai obligația morală să vii.

– Obligația morală? Cum adică?

El ridică din umeri.

– Dacă nu mă întorc peste două zile, îmi voi pierde slujba și voi fi dat afară din apartament. Nu pot să plec fără tine. Trebuie să mă salvezi, așadar, din ghearele sărăciei și ale... rușinii.

Stella se sprijină de balustrada digului și își plimbă degetele pe scoicile-rățuște prinse de lemnul mâncat de sare.

– Trebuie să vii, insistă Jake.

Ea își întoarce privirea spre el.

– Chiar așa?

– Da. Dacă nu... Jake face un pas spre ea. Fără să se gândească ce face, o cuprinde în brațe și acolo, pe plaja din Portobello, o strânge cu pasiune, ridicând-o în aer. Dacă nu vii, continuă el, ascunzându-și fața în gâtul ei, îmi voi petrece restul vieții căutând mereu o femeie care să semene cu tine. Și nu cred că mai există vreuna.

Stella se luptă să se elibereze din strânsoarea lui, râde și îl strigă, spunându-i că nu poate să respire, dar îl cuprinde și ea cu brațele de gât. Jake o sărută pe obraji, pe frunte, pe ureche, pe buze, îmbătându-se cu parfumul din părul ei. El crede pentru o clipă că totul s-a rezolvat.

Dar ea se zbate în brațele lui, își ferește fața de atingerea lui și încearcă să se elibereze.

– Mai am de rezolvat câteva lucruri, îi spune ea.

– Ce lucruri? Nu mai ai nimic de rezolvat.

– Am promis. Ea își duce mâna la obraz absentă. I-am promis lui Lucia că voi lucra la cafenea săptămâna asta.

Biblioteca Metropolitană

– Foarte bine. Vom pleca peste o săptămână.

– Dar ai spus că trebuie să pleci peste două zile.

– O săptămână, două zile, ce mai contează? Promite-mi doar că vii cu mine!

Stella lasă ochii în pământ, desenând cu piciorul pe nisip linii șerpuitoare. Ea clatină din cap.

– Promite-mi! insistă el.

– Nu pot, șoptește ea. Se așază pe balustrada digului și își ascunde fața în mâini. Nu pot, repetă ea.

Jake se sprijină de balustradă, cuprinzând-o cu ambele mâini.

– De ce nu?

– Nu pot. Îmi pare rău, îi spune ea în șoaptă.

Îl ia cu mâinile de gât și îl trage spre ea. Fețele li se ating, iar fruntea ei se odihnește pe obrazul lui. Jake nu poate să rostească nici un cuvânt. Tremură amândoi. Nisipul pare că a prins viață sub picioarele lui și se mișcă, iar el va aluneca în orice clipă în hău. O cuprinde cu brațele și o ține strâns la piept. Rămân un timp îmbrățișați, iar ea se joacă cu degetele prin părul lui. El îi simte prin haine bătăile inimii, ca zbaterile aripilor unui fluture.

– Îmi pare rău, îi spune ea în ureche. Îmi pare atât de rău. Nu te supăra pe mine!

– Stella, insistă el, îmbătându-se cu parfumul pielii ei, spune-mi de ce nu poți! Oare nu... nu... Trebuie să-și ia inima în dinți ca să rostească aceste cuvinte. Nu... nu simți nimic pentru mine? Acesta e motivul?

– Nu! exclamă ea, strângându-l la piept. Să nu crezi asta, să nu crezi niciodată asta! Doar că... nu mă simt încă pregătită să iau o hotărâre decisivă.

– Ba da, stăruie el, ești. Fără îndoială.

– Nu, nu sunt. Te-aș face nefericit.

– Nu e adevărat. Jake se retrage din brațele ei și îi cuprinde fața în mâini. Dimpotrivă. Nu vezi cât de mult te iubesc?

Lacrimile țâșnesc din ochii ei și îi alunecă pe obraji, iar el i le șterge cu mâna.

– Te iubesc, repetă el. Te iubesc cu adevărat. Un gând îi străbate mintea lui Jake. Stella, refuzul tău are vreo legătură cu ce mi-a spus sora ta? Cu ce s-a întâmplat când erai mică?

El vede cu uimire cum Stella se înroșește toată și face ochii mari. Lui Jake nu-i vine să creadă.

– Dacă tu crezi că incidentul acela îmi va putea schimba sentimentele pentru tine, continuă el, clătinând din cap, atunci te înșeli amarnic.

Chipul îi trădează spaima și agitația și începe să se șteargă, nervoasă, pe obraji.

– Da? întreabă ea, aproape nedeslușit.

– Da! exclamă el, fără să-i vină să creadă. Doamne, cum ai putut să crezi asta? Este ridicol, aproape o insultă.

– Dar, Jake...

– Hai să inversăm rolurile! Să spunem că eu am suferit această traumă! Ți-ar fi distrus iubirea pentru mine?

Stella nu spune nimic.

– Ar fi distrus-o? insistă el.

– Nu, răspunde ea, în șoaptă.

– Bun. El lovește cu mâna balustrada din lemn. Îți mulțumesc. Atunci, vii cu mine în Hong Kong?

Ea clatină din cap.

Jake oftează și strânge din dinți.

– Vii cu mine în Hong Kong?

Stella se uită la el, apoi își mută privirea în altă parte.

– Nu.

– Stella Gilmore, mă aduci în pragul nebuniei. De ce nu?

Ea stă cocoșată, cu mâinile în poală. Expresia pe care Jake o citește pe chipul ei – aceea de resemnare și solitudine – îi spune că a luat deja o hotărâre. O cunoaște destul de bine ca să știe că nimic nu o va face să se răzgândească. Nu va veni cu el. Jake se îndepărtează de ea și face câțiva pași pe plajă. Vântul îi flutură geaca. El se oprește apoi pe loc.

– Nu știu cum să te conving, strigă el. Nu te înțeleg. Asta vrei, nu? Eu mă întorc în Hong Kong, iar tu rămâi aici și cu asta basta?

Se apleacă și culege de jos o mână de pietricele, pe care le aruncă, una câte una, în vânt. Jake aruncă pietricelele pe nisipul presărat cu bălți, dornic să le strice suprafața cristalină, de un albastru pur.

După un timp, Stella se apropie de el.

– Aș putea... începe ea, șovăitoare... aș putea să te sun. Dacă vrei.

Jake aruncă mânios o altă piatră.

– La Hong Kong?

– Da.

– Și care ar fi rostul?

Ea nu-i răspunde, își apleacă doar capul în pământ. Jake mută pietricelele dintr-o mână în cealaltă. Pe una o scapă și îi cade pe picior, lovindu-se apoi de un pâlc uscat de iarbă-de-mare.

– Asta e tot ce poți să-mi spui? o întreabă el, încercând să nu ridice vocea.

Ea dă din cap.

– Îmi pare rău.

Jake este în apartamentul lui și privește de la fereastră strada. Totul pare la fel, ca și când n-ar fi plecat niciodată. S-a întors parcă în timp. Când a ajuns acasă, a găsit în bucătărie o brățară de argint a lui Mel, iar la baie, unul dintre bandajele care i-au susținut brațul rănit. Se gândește că în orice moment ar putea să se întâlnească după un colț cu vechiul lui eu – cu individul care era înainte de Anul Nou chinezesc.

Deschide fereastra și căldura toridă a verii îl lovește cu putere. Jake zâmbește. Sunt treizeci și cinci de grade astăzi și îi place.

S-a întors de trei zile. De patru, dacă o adăugăm și pe cea de astăzi. Oboseala provocată de zborul lung cu avionul începe să se spulbere – a dormit șapte ore azi-noapte – și începe să se obișnuiască din nou cu viața de aici. Trebuie să se ducă la piață, să cumpere legume, și să facă puțină curățenie în apartament. Ar

putea să ia feribotul mai târziu spre Kowloon, ca să se întâlnească cu Hing Tai și să ia masa împreună. Hing Tai i-a spus că Mui vrea să meargă la înot mai târziu și l-a invitat și pe Jake. Ieri s-a întâlnit cu Chen și cu managerul care se ocupă de stabilirea locurilor de filmare și au discutat despre locațiile în care puteau să filmeze primele scene din noul film. Chen l-a rugat apoi să vadă câteva teste de filmare.

Descoperă cu surprindere cât de ușor te readaptezi la vechiul stil de viață. Oamenii îl mai întreabă câte ceva despre „călătoria lui", așa cum o numesc ei, apoi își văd de treburile lor. Hing Tai a fost însă puțin mai insistent. Poate că a vorbit cu Caroline. A întrebat de Mel, apoi a continuat șirul întrebărilor: „Și ce poți să ne mai spui?" Jake a ridicat din umeri. Se aflau în casa mamei lui Hing Tai, iar camera era plină de oameni, rude și colegi, iar Jake nu avea chef să dezbată acest subiect tocmai atunci.

Jake închide fereastra. Se va duce la piață acum, înainte de a lua feribotul. Stella nu l-a sunat. Dar n-au trecut decât trei zile. Patru – dacă ținem seama și de cea de astăzi. Dar Jake nu o ia în considerare. Nu încă.

Stella stă în fața tejghelei, cu genunchii strânși la piept. În spatele ei, bunica vorbește cu unchiul ei. Spune că trebuie să amestece înghețata peste cinci minute, să repare câteva scaune și încă ceva, despre o scrisoare din Italia.

Din locul ei avantajos, ea cercetează camera cu privirea. Nina și Richard stau într-un separeu și citesc

ziarele de weekend. Cafeneaua este plină, așa cum trebuie să fie vara, într-o zi de sâmbătă. Toți oamenii mănâncă – acest lucru i se pare Stellei extrem de ciudat. La mesele de lângă fereastră, din spate sau de lângă pereți, clienții taie mâncarea în feliuțe, apoi le duc la gură, le mestecă și le înghit, ajungând astfel în stomac. Își imaginează grupurile de oameni care au trecut astăzi pragul cafenelei și care se duc acum la treburile lor în Musselburgh, Edinburgh sau Lothian, în timp ce stomacul lor digeră produsele marca Iannelli.

O femeie se apropie de tejghea și Stella notează comanda. Un sendviș cu pâine prăjită și un cappuccino. Comanda pentru mâncare i-o dă unchiului ei, iar ea pregătește ceașca de cappuccino.

În timp ce așteaptă în fața expresorului de cafea, observă că soarele a ieșit dintre nori. Ușa se deschide și cineva intră în cafenea. Nina ia o țigară și își aprinde bricheta. Richard amestecă zahărul în ceașca de espresso. Afară, o fată aleargă cu spatele și râde, ținând strâns la piept două pâini.

În viață anumite lucruri – se gândește Stella – vor rămâne întotdeauna indisolubile, imposibil de digerat. Fata de afară se ciocnește de un bărbat ce cară în brațe o șa și scapă din mână o pâine, dar fără ca râsul să-i piară de pe buze. Fumul de la țigara Ninei se înalță spre tavan.

Câteva zile mai târziu, Stella stă în mașina Ninei.

– Vreau să înțelegi un lucru, spune Nina, fac asta doar pentru că sunt sora ta.

– Bine.

– Trebuie să ştii însă că nu sunt deloc de acord cu tine.

– Bine, bine.

– Este o idee tâmpită, ridicolă şi prostească.

– Gata, Nina, am înţeles.

Nina accelerează pe Royal Mile, iar roţile scârţâie pe caldarâm. Ele coboară dealul şi, în curând, cartierul New Town îşi dezvăluie în faţa lor priveliştea de vis. Stella oftează. Ce rău îi pare că nu se poate hotărî să locuiască în acest oraş! Poate, într-o bună zi...

– Mă declar cu totul împotriva hotărârii tale, continuă Nina.

Maşina îşi pierde direcţia, pentru că atenţia Ninei este absorbită de un pachet de ţigări pe care încearcă să-l desfacă.

– Ţi-ai exprimat foarte clar punctul de vedere. Stella tresare în clipa în care maşina este gata să dărâme o bornă aşezată pe marginea drumului. Nu crezi că ar trebui să conduci cu ambele mâini pe volan?

Ele aşteaptă la semafor să traverseze Princes Street.

– Nu spun decât...

– Spui deja prea mult, murmură Stella.

Nina o ignoră.

– Sună-l!

– Nu.

– Dă-i doar un telefon!

– Nu.

Stella clatină din cap.

– De ce, nu?

– Pentru că... Stella încearcă să găsească un motiv. Apoi renunță. Nu pot – pur și simplu.

– Îl sun eu atunci. Nina îi aruncă un zâmbet malițios. Pot să joc foarte bine rolul tău.

– Nu, spune Stella, privind-o stăruitor pe sora ei.

Nina ridică din umeri și zâmbește.

– Nina, vorbesc foarte serios, insistă Stella cu o voce aprigă. Nu trebuie să-l suni.

– Dar aș putea s-o fac. Pentru binele tău.

– Dacă faci așta, nu... nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

– Ba da, o să vorbești.

– Ba nu.

– Ba da, spune Nina, scoțând rotocoale de fum deasupra Stellei.

Stella deschide geamul.

– Ba nu. Să nu îndrăznești să faci asta!

Nina oftează și începe să bată darabana cu degetele pe volan.

– Te rog! spune ea, schimbând tactica.

– Nu.

– Te rog!

Stella oftează.

– Neen, las-o baltă!

– De ce nu vrei?

– În primul rând, pentru că nu știu ce să spun, în al doilea rând, pentru că, probabil, este supărat pe mine și...

– În al treilea rând, n-ai de unde să știi asta.

– Nici tu n-ai de unde să știi că nu este supărat pe mine.

– Ba da, știu.

– Ba nu.

– Ba da. Omul ăsta te adoră. Este evident. Asta îmi spune intuiția mea de soră.

– Da, sigur. Stella îi aruncă Ninei o privire sceptică. Intuiția ta de soră a cam dat greș în ultimul timp.

Nina stinge țigara într-o scrumieră.

– Am crezut că nu mai ai de gând să aduci în discuție subiectul ăsta.

Aruncă mucul pe fereastră.

– Nici nu intenționam s-o fac, spune Stella ridicând mâinile, ca și când ar fi vrut să se apere. Vreau doar să-ți atrag atenția că este viața mea și că mă ocup singură de ea.

– Și așa ai de gând s-o faci – fugind în America?

– Lasă-mă în pace!

Nina oprește mașina în fața unei agenții de turism, pe linia galbenă dublă, semn că parcarea este interzisă.

– Te aștept aici. Nu întârzia prea mult! Trebuie să ajungem la mama peste douăzeci de minute.

Stella iese din mașină și străbate trotuarul cu pași repezi. Citește lista cu zboruri afișată în geam: Madrid, Barcelona, Sydney, Praga, Los Angeles, Miami, New York. Bilete dus-întors sau numai dus. Se simte copleșită – așa cum se simte întotdeauna în fața unei hărți a lumii – când un nou orizont se deschide

înaintea ei. Se poate duce oriunde, poate să fie oricine, își poate rescrie viața doar urcându-se într-un avion. Nu trebuie decât să dea niște bani. Acest lucru o frapează uneori – o călătorie devine o afacere extrem de ușoară: îți oferă o viață nouă în schimbul unei sume de bani. Cu siguranță că trebuie să existe un târg faustian în toată afacerea asta, nu? Cum poate să fie totul atât de ușor?

Își întoarce privirea spre sora ei, care o urmărește încruntată prin parbriz, scoțând fum pe gură ca un balaur.

Când Stella se urcă din nou în mașină, pune biletul de avion pe bord.

– Uită-te puțin la el! îi spune ea.

– Nu văd rostul. Nina pornește motorul. Ți-am spus deja că nu sunt de acord cu stratagema ta.

– Uită-te puțin, te rog! insistă Stella, fluturând biletul prin fața surorii ei. Hai!

Nina oftează, îl deschide și îl citește cu atenție. Stella o vede cum se încruntă, se apleacă deasupra lui, se încruntă din nou și apoi se întoarce spre ea.

– O, Doamne! spune Nina încet.

Jake a ajuns la concluzia că munca este antidotul nefericirii. Vine la birou înainte de ora opt și pleacă după unsprezece seara. Se implică în toate activitățile – stabilirea locurilor de filmare, rescrierea scenariilor, teste, muncă de cercetare, realizarea costumelor. A stat chiar și la o întâlnire cu reprezentanții firmelor

de catering. Ieri, Chen i-a pus mâna pe umăr și i-a spus: „Ia-o mai încet! S-ar putea să cedezi."

Și-a verificat telefonul de două ori. A rugat-o pe mama lui să-l sune, ca să fie sigur că liniile internaționale funcționează. Și-a cumpărat un alt robot telefonic, pentru orice eventualitate. Dar au trecut deja două săptămâni. Mai mult de două săptămâni. Jake începe să realizeze că Stella s-ar putea să nu sune niciodată.

Poate că este un fraier, dar scenariul ăsta nu i-a trecut niciodată prin minte. Nu știe ce să facă. Vrea să plece din nou în Anglia sau la Boston, sau oriunde s-a dus, ca s-o revadă și să încerce s-o convingă. Dar deocamdată nu are bani, iar Hing Tai i-a spus că – dacă îl mai aude întrebând în stânga și-n dreapta cât costă un bilet de avion spre diverse destinații – îi va confisca pașaportul.

– Nu te mai duce după ea, l-a sfătuit el, las-o pe ea să vină la tine!

– Dar dacă nu va veni? a întrebat Jake, iar Hing Tai n-a știut ce răspuns să-i dea.

Jake ia o linguriță de *congee*[1], apoi o lasă în farfurie. Ia micul-dejun într-un local situat lângă birou. Este o cameră lungă, puternic luminată, cu nenumărate rânduri de mese. Ferestrele sunt aburite, iar de la tejghea și până la ușă s-a format o coadă șerpuitoare de oameni. Mesele sunt pline de clienți care mănâncă și beau ceai. Barmanul din spatele tejghelei

[1] Piure din orez (n. tr.).

transmite comenzile bucătarilor, apoi țipă la băiatul care șterge pe jos cu un mop cenușiu. La radio, se aude o muzică. Patru bărbați stau la aceeași masă cu Jake, îngrămădindu-l la perete. Unul dintre ei le expune celorlalți defectele șefului lor, în timp ce aceștia ascultă. În colț, o femeie bătrână stă pe un scaun și își curăță dinții.

Jake ascultă discuția despre șeful plin de defecte, apoi, plictisit, își îndreaptă atenția spre conversația din spatele lui. Doi adolescenți vorbesc despre telefoanele mobile. Mai ia câteva înghițituri din *congee*, dar nu prea are poftă de mâncare. Se întreabă ce caută la birou într-o zi de sâmbătă. A plecat de la ideea că poate să facă foarte multe lucruri pentru că este liniște, dar acum, în timp ce stă aici, nu-și mai amintește ce trebuie să facă.

Stă pe scaun, cu mâinile rezemate pe masă. Oamenii trec pe lângă fereastra restaurantului, iar unii îi aruncă priviri scrutătoare. Băiatul cu mopul schimbă frecvența radioului. Traficul intens de pe stradă zguduie localul. Bărbații de lângă el sorb din cești de ceai și își continuă discuția. Brusc, Jake își înalță capul.

Aude vocea Stellei.

Nu-i vine să creadă. Ea este. Ar putea să jure pe orice.

Se răsucește pe scaun, uitându-se în spatele lui. Nimic – doar mesele la care oamenii își iau micul dejun. Sare de pe scaun, răsturnându-l pe podea. Ea este. Vorbește. De parcă ar fi acolo, în restaurant, sau

captivă între pereți, sau în mintea lui. Jake se întoarce, agitat, dintr-o parte în alta, încercând să depisteze sursa.

Oamenii îl privesc curioși acum – *gweilo* cel nebun – care caută ceva sau pe cineva, dar Jake nu le acordă atenție. Unde este Stella? Nu-i dă pace gândul că se află undeva lângă el, dar nu o poate găsi. Imaginația îi joacă oare feste? Și-a pierdut orice urmă de rațiune? Se uită pe fereastră la oamenii care trec pe trotuar. Apoi, își croiește drum printre mese.

„Trei suspecți au fost reținuți astăzi – spune ea – dar poliția nu a dat încă nici o declarație."

Jake privește radioul prins de perete – o cutiuță neagră, din crom. De acolo se aude vocea Stellei, care vorbește despre arestarea unor traficanți de droguri. Trebuie să-și înăbușe dorința de strânge la piept radioul și de a-l săruta.

Jake traversează camera în fugă, spre telefonul de pe tejghea. Pentru o clipă, nu-și amintește numărul. Apoi, acesta îi revine în minte. Cineva îi răspunde după primul apel.

– *Wai-ee?*

– Eu sunt. Ascultă-mă!

– Jik-ah?

– Da, da. Acum...

– Mă bucur că m-ai sunat, spune Hing Tai, dornic de sporovăială, pentru că aseară am avut o discuție în contradictoriu cu fratele meu și...

– Ascultă-mă, nu pot să vorbesc acum...

– Da? Îți mulțumesc. Chiar foarte mult. Pentru că m-ai sunat ca să-mi spui că nu poți să vorbești. Ești foarte amabil. Dacă te-aș suna eu și...

– Taci, taci o clipă! E foarte important.

– Ce anume? Ce e mai important decât să...

– Hing Tai! Vorbesc foarte serios! Dacă nu taci și nu mă asculți, toată viața mea s-ar putea destrăma pe loc.

– La dracu'! spune Hing Tai, deloc impresionat. Spune-mi atunci!

– Bine. Jake trage adânc aer în piept. Undeva, în sediul radioului tău, cineva citește știrile.

Vocea lui Hing Tai îi trădează nerăbdarea.

– De-aia m-ai sunat? întreabă el. Ai luat-o razna?

– Vreau să-mi faci o favoare imensă, continuă Jake, ignorând intervenția prietenului său.

Când Stella iese din studio, ținând în mână paginile de știri și închizând în urma ei ușa izolată fonic, vede un bărbat care stă în spatele producătorului. Poartă blugi și o cămașă cu guler larg. Observă că vârfurile părului său sunt albe. Stella se întreabă cum a reușit să-și decoloreze părul în acest fel când individul îi vorbește.

– Tu ești Stella? întreabă el.

– Da.

– Vino cu mine! îi spune el, făcându-i semn cu capul.

Ea îl urmează, uimită, pe un coridor lung, străbate un foaier cu lifturi pe stânga și pe dreapta și coboară

câteva scări. El își întoarce privirea din când în când – ca să se convingă oare că n-a pierdut-o pe drum? Stella nu știe. Pare s-o analizeze din cap până în picioare, s-o evalueze, s-o judece cu severitate.

– Pot să întreb despre ce este vorba? îndrăznește Stella.

– Vino cu mine, te rog! răspunde el. Urmează-mă!

Clădirea își dezvăluie secretele în fața ei. Nu a ajuns încă s-o străbată pe toată, nu se poate orienta singură prin hățișurile ei. Acum i se pare că se întinde pe toată suprafața orașului. Ajung într-o cameră unde sute de oameni stau în cabine izolate fonic. Bărbatul îi face din nou semn cu capul când intră într-o cabină. Îi întinde un telefon.

– Te caută cineva, spune el.

– Pe mine? Stella refuză să ia receptorul. Cine este?

Bărbatul duce receptorul la ureche, zâmbind și spune ceva în chineză. Apoi i-l întinde din nou.

– Spune că nu trebuie să mai fii atât de încăpățânată și să răspunzi.

Stella este atât de șocată, încât se supune.

– Alo?

– Aștept telefonul ăsta de săptămâni întregi.

Vocea lui Jake răsună atât de aproape de urechea ei.

– Serios? răspunde ea, temându-se o clipă că nu-i va auzi răspunsul din cauza bătăilor asurzitoare ale inimii.

– Nu-mi vine să cred, spune el. Nu-mi vine să cred că nu m-ai sunat. Nu-mi vine să cred că ești aici.

– Vezi bine că sunt, răspunde ea.

– Te-am auzit la radio.

– Da?

– Ai citit bine. Asta e părerea mea. Deși nu cred că sunt prea obiectiv acum. Dar am vrut să-l sărut – asta ca să-ți faci o idee despre...

– Ai vrut să-l săruți? Ea izbucnește în râs. Ce, radioul?

Bărbatul din cabină se preface că nu ascultă, bătând ceva la calculator, dar zâmbește și clatină din cap.

– Vin după tine. N-ai de gând să te faci iar nevăzută, nu?

– Jake, nu trebuie să vii până aici. Pot să...

– Nu, nu. Rămâi exact acolo unde ești! I-am dat instrucțiuni lui Hing Tai să nu te scape din vedere. Stai acolo, nu te mișca și nu pleca nicăieri!

Jake iese ca o furtună din restaurant. A început să plouă, iar pe stradă s-au format deja mici bălți întunecate. Aleargă nebunește, pocnind cu pantofii de sport pe caldarâm. În clipa în care cotește, ploaia se întețește, udând toată strada, care devine alunecoasă și lucioasă ca pielea de focă. Proprietarii localurilor în aer liber trag copertinele peste mese, iar oamenii se protejează împotriva ploii acoperindu-și capul cu ziare împăturite sau se adăpostesc în pragurile ușilor, sub copaci sau în stațiile de metrou.

Jake continuă să alerge. Mușchii picioarelor îl dor, iar picăturile de ploaie i se scurg prin păr și pe față.

Gâfâie și trage adânc aer în piept, iar ploaia îi intră în gură. Ocolește în drumul său bărbați îmbrăcați în costume, o femeie care trage un căruț din metal, o familie care aleargă în direcție opusă, un bărbat împovărat de o găleată plină de crustacee, două fete care râd una de alta, în timp ce își storc apa din păr.

În timp ce aleargă, vede cum orașul înfruntă ploaia. Apa curge șuvoaie de pe acoperișuri, prin jgheaburi și uluce, scurgându-se de pe clădiri pe trotuare și pe stradă, de unde se rostogolește în canalele de scurgere subterane. Autobuzele și taxiurile împrăștie apa din micile lacuri formate lângă borduri, stropind trotuarele și gleznele trecătorilor.

Ploaia îi înțeapă pielea, dar el aleargă și mai tare, pe stradă, pe trotuarele aglomerate, cu pantofii, blugii și șosetele îmbibate de apă. Trece pe sub un pod mare, unde oamenii și-au găsit adăpost, iar când iese din nou la lumină vede în fața lui sediul postului de radio. În prag stă Hing Tai, iar în spatele lui, Stella.

Hing Tai privește în direcție greșită, peste drum, dar Stella îl vede. Ea iese în stradă, în ploaie, și ridică mâna, ca atunci când îți protejezi ochii de lumină sau răspunzi la o întrebare.

MULȚUMIRI

Adresez mulțumirile mele următorilor: William Sutcliffe, Victoria Hobbs, Mary-Ann Harrington, Ruth Metzstein, Kate Jones, Beatrice Monti della Corte, membrilor fundației Santa Maddalena, Bill Swainson, Alessandra Gnecchi-Ruscone, Mary Lewis, Adam Sutcliffe, Dewi Davies, Elizabeth Ingrams și familiei mele – Patrick, Susan, Catherine și Bridget.

Trebuie să-mi exprim recunoștința pentru informațiile valoroase pe care le-am dobândit citind următoarele cărți: *Emigration in a South Italian Town: An Anthropological History*, scrisă de William A. Douglas (Rutgers University Press, New Jersey, 1984) și *Multiculturalism in Practice: Irish, Jewish, Italian and Pakistani Migration to Scotland*, scrisă de Suzanne Audrey (Ashgate, 2000). Îi sunt, de asemenea, recunoscătoare lui Elizabeth Grant, pentru cartea ei intitulată *Memoirs of a Highland Lady* (Canongate, Edinburgh, 1988); dar și mamei mele, pentru că a fost prima care mi-a oferit-o.

Bibliote[illegible]

Într-o zi rece, la Londra, Stella întâlnește un bărbat pe care nu l-a mai văzut de ani de zile, al cărui chip însă îl recunoaște imediat – sau, cel puțin, așa crede. Exact în același moment, la Hong Kong, Jake își dă seama că mulțimea din jurul lui, care sărbătorește Noul An chinezesc, începe să devină periculoasă.

Fără să știe unul de existența celuilalt, fiecare își abandonează vechiul stil de viață și fuge în lume: Jake în căutarea unui loc atât de îndepărtat, încât nici să nu fie trecut pe hartă, iar Stella într-un ținut din Scoția, a cărui semnificație numai sora ei Nina o va înțelege.

Iubire la distanță, un roman despre vieți paralele, identități strămutate și legătura indestructibilă dintre două surori. Dar, mai presus de toate, o poveste de dragoste dintre doi oameni care nu s-au cunoscut niciodată.

„Te întorci întotdeauna cu plăcere pe tărâmurile imaginare ale lui O'Farrell. În creațiile ei, stilul gotic, victorian prinde din nou viață, înzestrat însă cu viziunea modernistă a unei societăți fragmentate, unde singura salvare rămâne dragostea. O'Farrell recompune o artă literară veche și o transformă nu doar într-o lectură plăcută, ci într-o creație artistică desăvârșită."

AMANDA CRAIG, *The Times*

ISBN 978-973-143-140-6

www.nemira.ro